MICHAEL CONNELLY

NUMĂRUL 1 PE LISTA DE BESTSELLERURI
DIN NEW YORK TIMES

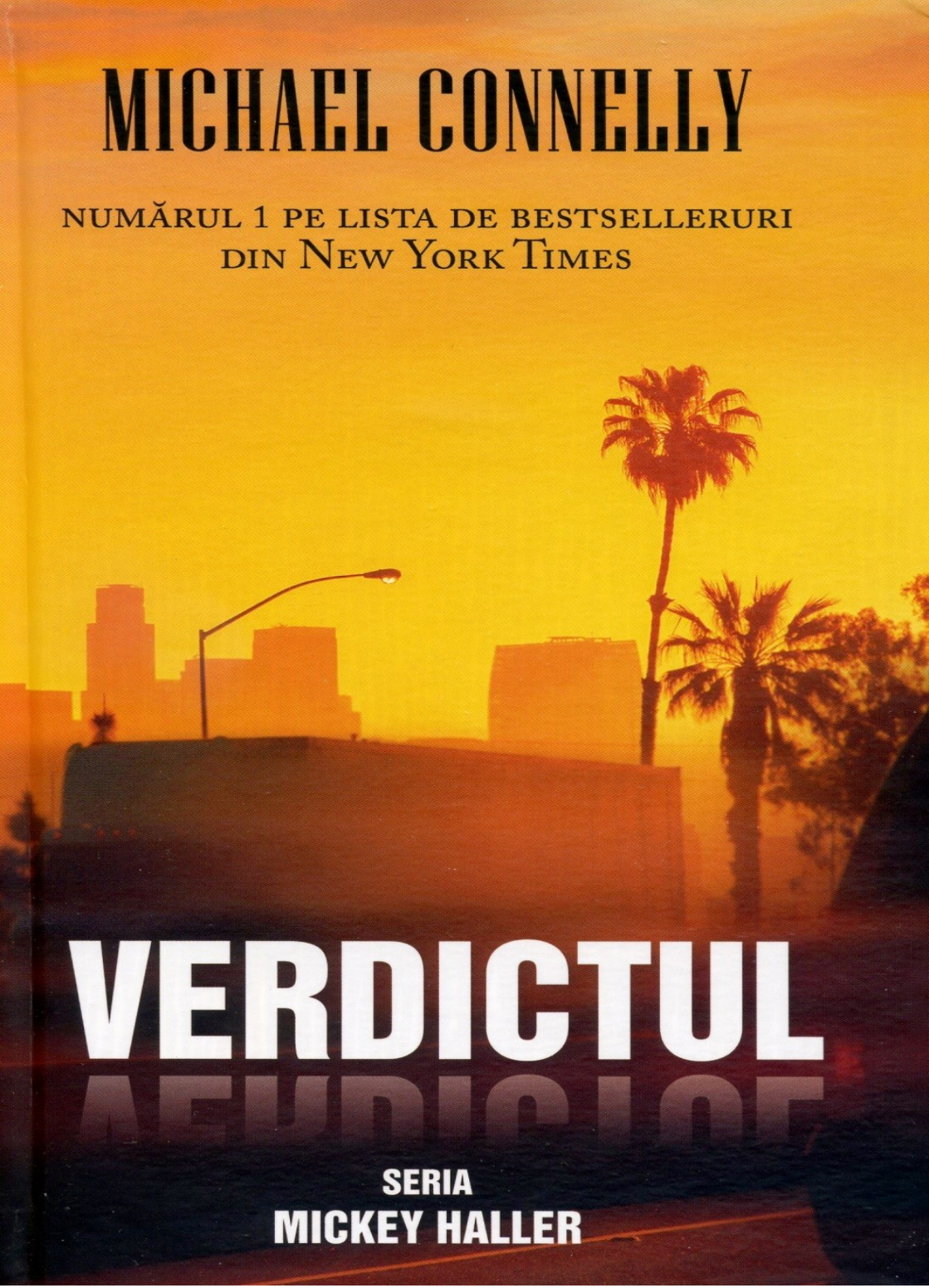

VERDICTUL

SERIA
MICKEY HALLER

Verdictul

Michael Connelly

Traducere: CORINA LUNGU
Editura RAO, 2014

Michael Connelly
The Brass Verdict
Hieronymus, Inc., 2008

Versiune ebook: [1.0]

www.raobooks.com
www.rao.ro

Michael Connelly
The Brass Verdict

© Editura RAO, 2014 Pentru versiunea în limba română
© Hieronymus, Inc., 2008 Pentru ediţia originală
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CONNELLY, MICHAEL Verdictul / Michael Connelly; trad.: Corina Lungu. - Bucureşti: Editura RAO, 2013 ISBN 978-606-609-022-3
1. Lungu, Corina (trad.)
821.111(73)-312.4=135.1

De acelaşi autor

Echo Park

The Overlook

Nine Dragons

The Reversal

The Drop

The Fifth Witness

The Black Box

The Gods of Guilt

The Burning Room

În memoria lui Terry Hansen şi a lui Frank Morgan

Mulţumiri

În ordine aleatorie, autorul doreşte să le mulţumească următoarelor persoane pentru contribuţiile aduse la cercetarea şi la redactarea acestei cărţi, fie ele mărunte sau incredibil de altruiste şi colosale:

Daniel Daly, Roger Mills, Dennis Wojciechowski, Asya Muchnick, Bill Massey, S. John Drexel, Dennis McMillan, Pamela Marshall, Linda Connelly, Jane Davis, Shannon Byrne, Michael Pietsch, John Wilkinson, David Ogden, John Houghton, Michael Krikorian, Michael Roche, Greg Stout, Judith Champagne, Rick Jackson, David Lambkin, Tim Marcia, Juan Rodriguez şi Philip Spitzer.

Aceasta este o operă de ficţiune. Orice erori ce ţin de avocatură, dovezi sau tactici în sala de judecată aparţin în întregime autorului.

PARTEA ÎNTÂI

Prinde-l în sfori
1992

1

Toţi mint.

Poliţiştii mint. Avocaţii mint. Martorii mint. Victimele mint.

Un proces este un concurs de minciuni. Şi toţi cei aflaţi în sala de judecată ştiu asta. Judecătorul ştie asta. Până şi juraţii ştiu asta. Ei intră în clădire ştiind că vor fi minţiţi. Iau loc în boxă şi acceptă să fie minţiţi.

Dacă stai la masa apărării, tertipul este să ai răbdare. Să aştepţi. Dar nu orice minciună, ci pe cea de care te poţi agăţa şi pe care o poţi forja ca pe fierul încins într-o lamă ascuţită. Apoi foloseşti lama pentru a diseca acel caz şi pentru a-i împrăştia maţele pe podea.

Asta mi-e meseria, să forjez lama. Să o ascut. Să o folosesc fără milă sau conştiinţă. Să reprezint adevărul într-un loc unde toţi mint.

2

Eram în a patra zi de proces în Departamentul 109 al Curţii Penale din centrul oraşului când am obţinut minciuna care-a devenit lama cu care am disecat cazul. Clientul meu, Barnett Woodson, era acuzat de comiterea a două crime, îndreptându-se direct către încăperea gri oţel din San Quentin unde ţi se serveşte drogul morţii în braţ.

Woodson, un dealer de droguri de 27 de ani din Compton, era acuzat că jefuise şi ucisese doi studenţi din Westwood, care doriseră să cumpere cocaină de la el. În schimb, el decisese să le ia banii şi să îi omoare pe amândoi cu o armă cu ţeava retezată. Sau cel puţin aşa susţinea acuzarea. Era o crimă negru-pe-alb şi asta nu îl ajuta deloc pe Woodson – mai ales că se întâmpla la doar patru luni după revoltele care devastaseră oraşul. Dar ceea ce înrăutăţea lucrurile şi mai mult era faptul că ucigaşul încercase să îşi ascundă crima atârnând nişte greutăţi de cele două cadavre şi aruncându-le în lacul de acumulare Hollywood. Acestea rămăseseră la fund timp de patru zile înainte de a apărea pe neaşteptate la suprafaţă precum merele într-un butoi. Mere putrezite. Imaginea unor cadavre în descompunere în lacul care reprezenta principala sursă de apă potabilă a oraşului provocase un nod colectiv în stomacul comunităţii. Când desfăşurătorul telefonic demonstrase legătura dintre Woodson şi cei doi morţi, iar acesta fusese arestat, furia publică îndreptată împotriva lui fusese aproape palpabilă. Parchetul anunţase imediat că va solicita pedeapsa cu moartea.

Cazul împotriva lui Woodson nu era totuşi atât de palpabil. Era construit în mare parte din dovezi

circumstanţiale – desfăşurătorul telefonic – şi din declaraţiile unor martori, delincvenţi ei înşişi. Şi martorul acuzării, Ronald Torrance, se afla în fruntea şi în mijlocul acestui grup. El susţinea că Woodson îi mărturisise crimele.

Torrance fusese închis la acelaşi etaj al Penitenciarului Central pentru Bărbaţi ca şi Woodson. Amândoi erau ţinuţi într-un sector de maximă securitate ce conţinea şaisprezece celule individuale împărţite pe două niveluri şi care dădeau într-o cameră comună. În acel moment, toţi cei şaisprezece prizonieri din sector erau negri, ca urmare a procedurii obişnuite, dar contestabile de „segregare pentru siguranţă”, ce presupunea împărţirea prizonierilor în funcţie de rasă şi de banda la care erau afiliaţi pentru a evita confruntările şi violenţa. Torrance aştepta să fie judecat pentru acuzaţiile de tâlhărie şi atac deosebit de grav ca urmare a implicării sale în jafurile ce avuseseră loc în timpul revoltelor. Între orele 6 şi 18, deţinuţii de la maximă securitate aveau acces la camera comună, unde mâncau, jucau cărţi la mese şi interacţionau în diverse feluri sub privirea vigilentă a gardienilor aflaţi într-o cabină de sticlă deasupra lor. Potrivit lui Torrance, tocmai la una dintre aceste mese mărturisise clientul meu că i-ar fi ucis pe cei doi băieţi din Westside.

Acuzarea încercase din greu să-l facă pe Torrance să arate prezentabil şi credibil în faţa juriului, din care făceau parte doar trei persoane de culoare. Fusese ras, i se despletise părul şi fusese tuns scurt, şi era îmbrăcat într-un costum albastru-deschis fără cravată pentru apariţia sa în cea de-a patra zi a procesului lui Woodson. În mărturia directă obţinută de procurorul Jerry Vincent, Torrance descrise conversaţia pe care pretindea că o avusese cu Woodson într-o dimineaţă la una dintre mesele de picnic. Woodson nu numai că îşi mărturisise crimele, spunea el, ci îi oferise lui Torrance multe detalii elocvente. Juriului i se arăta în mod clar că aceste detalii puteau fi ştiute doar de criminal.

În timpul interogării, Vincent îl ţinuse din scurt pe Torrance, adresându-i întrebări lungi menite să smulgă răspunsuri scurte. Întrebările erau formulate de aşa natură încât presupuneau adevăruri ce nu fuseseră dovedite încă, martorului aproape sugerându-i-se răspunsul. Totuşi, nu m-am obosit să obiectez, nici măcar atunci când judecătorul Companioni se uită la mine cu sprâncenele ridicate, practic implorându-mă să intervin. Dar nu am obiectat, pentru că îmi doream opusul. Îmi doream ca juriul să vadă ce face acuzarea. Când îmi venea rândul, aveam de gând să îl las pe Torrance să o dea înainte cu răspunsurile lui, în timp ce eu băteam în retragere şi aşteptam lama.

Vincent a terminat la ora 11 şi judecătorul m-a întrebat dacă vreau să luăm o pauză de prânz înainte să-mi încep interogatoriul. I-am spus că nu, nu vreau şi nu am nevoie de o pauză. Am spus-o de parcă aş fi fost dezgustat şi nu mai puteam aştepta încă o oră să ajung la omul de la bară. M-am ridicat şi am luat cu mine la pupitru un dosar mare, gros şi un bloc de foi de scris.

— Domnule Torrance, numele meu este Michael Haller. Lucrez pentru Serviciul Avocaţilor din Oficiu şi îl reprezint pe Barnett Woodson. Ne-am mai întâlnit până acum?

— Nu, domnule.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar dumneavoastră şi inculpatul, domnul Woodson, voi doi vă ştiţi de mult, corect?

Torrance a zâmbit timid. Dar mă documentasem cu conştiinciozitate şi ştiam exact cu cine aveam de-a face. Avea 32 de ani şi îşi petrecuse o treime de viaţă în închisori şi penitenciare. Renunţase la studii în clasa a patra, când nu se mai dusese la şcoală şi aparent niciun părinte nu observase sau nu se sinchisise de asta. Potrivit legislaţiei statale privitoare la recidivă, risca să primească premiul pentru întreaga carieră dacă era găsit vinovat de tâlhărie şi lovirea cu patul pistolului a directoarei unei spălătorii. Delictul fusese comis în timpul celor trei zile de revolte şi

jafuri care distruseseră oraşul în urma anunţării verdictelor de nevinovăţie pronunţate în procesul celor patru ofiţeri de poliţie acuzaţi de lovirea excesivă a lui Rodney King, un automobilist de culoare tras pe dreapta pentru conducere haotică. Pe scurt, Torrance avea un motiv bun pentru a ajuta acuzarea să îl distrugă pe Barnett Woodson.

— Păi, ne ştim de câteva luni ş-atât, a spus Torrance. De la maximă securitate.

— Aţi spus „maximă securitate”? am întrebat, făcând pe prostul. Vorbiţi despre vreo biserică sau vreun fel de cult religios?

— Nu, sectorul de maximă securitate. La teritorială.

— Şi vorbiţi despre închisoare, corect?

— Aşa-i.

— Deci îmi spuneţi că nu îl cunoşteaţi pe Barnett Woodson dinainte?

Am întrebat asta cu mirare în voce.

— Nu, domnule. Ne-am întâlnit prima dată în închisoare.

Am notat în carnet ca şi cum aceasta ar fi fost o concesie importantă.

— Păi, atunci, să calculăm, domnule Torrance. Barnett Woodson a fost transferat în sectorul de maximă securitate pe care dumneavoastră deja îl ocupaţi pe 5 septembrie, anul acesta. Vă amintiţi?

— Da, mi-aduc aminte când a venit, da.

— Şi de ce vă aflaţi acolo?

Vincent s-a ridicat şi a obiectat, spunând că intru pe terenul acoperit deja de el în timpul interogatoriului. Am argumentat că încercam să obţin o explicaţie mai detaliată pentru încarcerarea lui Torrance, şi judecătorul Companioni mi-a permis digresiunea. I-a cerut lui Torrance să răspundă la întrebare.

— Cum am spus, am un cap de acuzare de tâlhărie şi unul de atac.

— Şi aceste presupuse delicte au avut loc în timpul revoltelor, corect?

Având în vedere sentimentele antipoliţie ce alimentau comunităţile minoritare ale oraşului încă dinaintea revoltelor, mă luptasem în timpul selecţiei juriului să obţin cât mai mulţi juraţi de culoare. Dar acum se ivea şansa să îi influenţez pe cei cinci juraţi albi pe care acuzarea reuşise să îi strecoare. Doream ca ei să ştie că omul pe care acuzarea se bizuia atât de mult era unul dintre cei responsabili pentru imaginile pe care ei le văzuseră la televizor în mai.

— Da, am fost acolo la fel ca toţi ceilalţi, a răspuns Torrance. Poliţaii ies cu bine din prea multe chestii, dacă mă-ntrebi pe mine.

Am dat din cap a înţelegere.

— Şi răspunsul dumneavoastră la incorectitudinea verdictelor în cazul abuzului comis asupra lui Rodney King a fost să ieşiţi şi să tâlhăriţi o femeie de 62 de ani şi să o loviţi cu un coş de gunoi de oţel până şi-a pierdut cunoştinţa? Este corect, domnule?

Torrance s-a uitat spre masa acuzării, şi apoi deasupra lui Vincent spre propriul avocat, care stătea în primul rând al galeriei. Fie că repetaseră dinainte un răspuns la această întrebare, fie că nu, echipa lui de avocaţi nu-l putea ajuta pe Torrance acum. Era pe cont propriu.

— N-am făcut asta, a zis el în cele din urmă.

— Nu vă faceţi vinovat de infracţiunea pentru care sunteţi acuzat?

— Exact.

— Dar jafurile? Nu aţi comis niciun delict în timpul revoltelor?

După o pauză şi o altă privire îndreptată către avocatul său,

Torrance a spus:

— Invoc numărul 5 pentru asta.

Era de aşteptat. L-am trecut apoi pe Torrance printr-o serie de întrebări formulate de aşa natură încât să nu poată decât să se incrimineze sau să refuze să răspundă sub protecţia celui de-al V-lea Amendament. În cele din urmă,

după ce martorul a ales să tacă mâlc de şase ori, judecătorul a obosit să tot asculte aceeaşi idee şi m-a îndemnat să mă întorc la cazul de faţă. M-am conformat fără tragere de inimă.

— În regulă, am vorbit destul despre dumneavoastră, domnule Torrance, am spus. Să ne întoarcem la dumneavoastră şi la domnul Woodson. Ştiaţi detalii despre acest caz de dublă omucidere înainte de a-l cunoaşte pe domnul Woodson în spatele gratiilor?

— Nu, domnule.

— Sunteţi sigur? S-a bucurat de multă atenţie.

— Io eram în închisoare, omule.

— Nu au televizor sau ziare în închisoare?

— Io nu citesc niciun ziar, şi televizorul din sector e stricat de când am ajuns acolo. Am făcut scandal şi-au zis c-o să-l repare, da' au reparat un rahat.

Judecătorul i-a atras atenţia lui Torrance asupra limbajului şi martorul şi-a cerut scuze. Am trecut mai departe.

— Potrivit registrelor închisorii, domnul Woodson a ajuns în sectorul de maximă securitate pe 5 septembrie şi, potrivit probelor aduse de acuzare, aţi contactat parchetul pe 2 octombrie pentru a raporta această presupusă mărturisire. Vă sună corect?

— Da, 'mi sună corect.

— Ei bine, şi mie, domnule Torrance. Dumneavoastră afirmaţi în faţa acestui juriu că un om acuzat de dublă omucidere şi care riscă pedeapsa cu moartea i-a făcut mărturisiri cuiva pe care îl cunoştea de mai puţin de patru săptămâni?

Torrance a ridicat din umeri înainte de a răspunde.

— Aşa s-a întâmplat.

— Aşa spuneţi dumneavoastră. Ce înţelegere vi s-a promis din partea procuraturii dacă domnul Woodson este găsit vinovat?

— Nu ştiu. Nu mi-a promis nimeni nimic.

— Având în vedere cazierul dumneavoastră şi acuzaţiile care vi se aduc în prezent, vă aşteaptă mai mult de 15 ani de închisoare dacă sunteţi găsit vinovat, corect?

— Nu ştiu nimic de asta.

— Nu?

— Nu, domnule. Îl las pe avocatul meu să se ocupe de tot.

— Nu v-a spus că, dacă nu faceţi ceva în privinţa asta, aţi putea ajunge la închisoare pentru mult, mult timp?

— Nu mi-a zis nimic de asta.

— Înţeleg. Ce i-aţi cerut procurorului în schimbul mărturiei dumneavoastră?

— Nimic. Nu vreau nimic.

— Atunci, depuneţi mărturie aici deoarece credeţi că este datoria dumneavoastră de cetăţean, este corect?

Sarcasmul din vocea mea era incontestabil.

— Aşa-i, a răspuns Torrance cu indignare.

Am ridicat dosarul cel gros deasupra pupitrului ca să îl vadă şi el.

— Recunoaşteţi acest dosar, domnule Torrance?

— Nu. Din câte îmi amintesc, nu.

— Sunteţi sigur că nu vă amintiţi să-l fi văzut în celula domnului Woodson?

— N-am fost niciodată în celula lui.

— Sunteţi sigur că nu v-aţi furişat acolo şi nu v-aţi uitat prin dosarul lui în timp ce domnul Woodson era în camera comună, sau la duş, sau poate la tribunal?

— Nu, nu am făcut asta.

— Clientul meu avea în celulă multe documente de investigaţie referitoare la urmărirea lui penală. Acestea conţineau o mare parte dintre detaliile menţionate în mărturia dumneavoastră în această dimineaţă. Nu credeţi că este suspect?

Torrance a clătinat din cap în semn de dezaprobare.

— Nu. Tot ce ştiu este că a stat acolo la masă şi mi-a mărturisit ce făcuse. Se simţea prost din cauza asta şi mi s-a destăinuit. Nu-i vina mea că oamenii mi se destăinuie.

Am dat din cap ca şi cum aş fi înţeles povara purtată pe umeri de Torrance în calitatea sa de confident – mai ales când venea vorba de crime duble.

— Sigur că nu, domnule Torrance. Acum puteţi spune juriului exact ce v-a spus? Şi nu folosiţi stilul stenografic pe care l-aţi folosit când domnul Vincent vă adresa întrebările. Vreau să aud exact ce v-a spus clientul meu. Cu cuvintele sale, vă rog.

Torrance a şovăit, ca şi cum ar fi încercat să caute în cotloanele memoriei şi să-şi adune gândurile.

— Păi, a zis în cele din urmă, noi stăteam acolo, fiecare de unul singur, şi s-a apucat deodată să spună cum că se simte prost pentru ce făcuse. L-am întrebat: „Ce-ai făcut?”, şi mi-a povestit despre noaptea în care i-a omorât p-ăia doi băieţi şi cum se simţea cam rău din cauza asta.

Adevărul este scurt. Minciunile sunt lungi. Doream să îl fac pe Torrance să vorbească mult, ceea ce Vincent evitase cu succes. Turnătorii din închisoare au ceva în comun cu toţi şarlatanii şi mincinoşii profesionişti. Încearcă să ascundă înşelătoria prin trimiterea într-o direcţie falsă şi persiflare. Îşi căptuşesc minciunile cu vată.

Dar deseori, în tot puful acela, găseşti indiciul necesar pentru dezvăluirea marii minciuni.

Vincent a obiectat din nou, spunând că martorul răspunsese deja la întrebările adresate de mine şi că pur şi simplu îl băteam la cap în acest moment.

— Onorată instanţă, am răspuns, acest martor pretinde că Barnett Woodson a făcut o mărturisire. Din punctul de vedere al apărării, aceasta reprezintă esenţa cazului de faţă. Instanţa ar fi de rea-credinţă dacă nu mi-ar permite să cercetez în întregime conţinutul şi contextul unei mărturii atât de dăunătoare.

Judecătorul Companioni dădea din cap în semn de aprobare înainte de a-mi fi terminat propoziţia. A respins obiecţia lui Vincent şi mi-a permis să continui. Mi-am îndreptat din nou atenţia către martor şi am rostit cu nerăbdare în glas:

— Domnule Torrance, încă rezumaţi. Pretindeţi că domnul Woodson şi-a mărturisit crimele. Atunci, spuneţi juriului ce v-a zis. Care au fost cuvintele sale *exacte* atunci când şi-a mărturisit crima?

Torrance a dat din cap ca şi când abia atunci înţelesese ce îi ceream.

— Primul lucru pe care mi l-a zis a fost: „Omule, mă simt prost”. Şi io am zis: „De ce, fratele meu?” El a zis că se tot gândea la tipii ăia doi. Nu ştiam despre ce vorbeşte pen'că, aşa cum am spus, nu auzisem nimic de caz, ştiţi? Aşa c-am întrebat: „Care doi tipi?”, şi el a zis: „Cioroii ăia doi pe care i-am aruncat în lacul de acumulare”. L-am întrebat despre ce vorbeşte şi mi-a povestit cum a tras în ei c-o armă cu ţeava retezată şi i-a înfăşurat în plasă de sârmă şi aşa mai departe. Mi-a zis: „Am făcut o mare greşeală”, şi l-am întrebat care. Mi-a zis: „Trebuia să fi luat un cuţit şi să le spintec burţile ca să nu ajungă să plutească la suprafaţă aşa cum au făcut”. Şi asta a fost ce mi-a povestit.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Vincent tresărind la jumătatea răspunsului lung dat de Torrance. Ştiam şi de ce. Am introdus cu atenţie lama.

— A folosit domnul Woodson cuvântul acela? A numit victimele „cioroi”?

— Da, a spus asta.

Am ezitat în timp ce reflectam la formularea următoarei întrebări. Ştiam că Vincent aştepta să obiecteze dacă îi dădeam ocazia. Nu îi puteam cere lui Torrance să interpreteze. Nu puteam folosi sintagma „de ce” în legătură cu înţelesul dat de Woodson termenului sau cu motivaţia sa. Ar fi reprezentat motiv de obiecţie.

— Domnule Torrance, în comunitatea negrilor, cuvântul „cioroi” ar putea să însemne lucruri diferite, nu-i aşa?

— Pres'pun.

— Acesta este un răspuns afirmativ?

— Da.

— Inculpatul este afro-american, corect?

Torrance a râs.

— Aşa pare.

— La fel ca dumneavoastră, corect, domnule?

Torrance a început să râdă din nou.

— Din naştere, a spus el.

Judecătorul a lovit cu ciocănelul o dată şi s-a uitat la mine.

— Domnule Haller, chiar e necesară toată discuţia asta?

— Îmi cer scuze, onorată instanţă.

— Vă rog să schimbaţi subiectul.

— Domnule Torrance, când domnul Woodson a folosit cuvântul acela, după cum susţineţi, v-a şocat?

Torrance şi-a frecat bărbia în timp ce se gândea la întrebare. Apoi a clătinat din cap.

— Nu prea.

— De ce nu aţi fost şocat, domnule Torrance?

— Probabil pen'că îl aud tot timpu', omule.

— De la alţi bărbaţi de culoare?

— Aşa-i. L-am auzit şi de la albi.

— Ei bine, când bărbaţii de culoare folosesc acel cuvânt, pe care susţineţi că l-a folosit domnul Woodson, despre cine vorbesc?

Vincent a obiectat, spunând că Torrance nu putea vorbi în numele altora. Companioni a admis obiecţia, iar eu am avut nevoie de un moment pentru a-mi croi o altă cale spre răspunsul dorit.

— În regulă, domnule Torrance, am spus în cele din urmă. Să vorbim doar despre dumneavoastră atunci, da? Folosiţi acel cuvânt în unele ocazii?

— Cred că l-am folosit.

— Bun, şi când l-aţi folosit, la cine v-aţi referit?

Torrance a ridicat din umeri.

— Alţi amici.

— Alţi bărbaţi de culoare?

— Exact.

— Aţi făcut vreodată o aluzie la bărbaţi albi folosind cuvântul „cioroi”?

Torrance a scuturat din cap.

— Nu.

— În regulă, atunci. Ce aţi înţeles când Barnett Woodson i-a descris pe cei doi bărbaţi aruncaţi în lacul de acumulare ca fiind cioroi?

Vincent s-a mişcat în scaun, gesturile sale sugerând că este gata să formuleze o obiecţie, dar nu s-a manifestat verbal. Trebuie să fi ştiut că ar fi fost inutil. Îl dusesem pe Torrance de nas şi era al meu.

Torrance a răspuns la întrebare:

— Am înţeles că erau de culoare şi că i-a omorât p-amândoi.

Acum gesturile lui Vincent s-au schimbat din nou. S-a cufundat un pic în scaun dându-şi seama că riscase aducând un turnător din închisoare în boxa martorilor şi tocmai pierduse pariul.

Am privit către judecătorul Companioni. Şi el ştia ce urma.

— Onorată instanţă, îmi permiteţi să mă apropii de martor?

— Vă rog, a spus judecătorul.

Am mers către boxa martorului şi am aşezat dosarul în faţa lui Torrance. Avea dimensiunea juridică[1], era foarte uzat şi de un portocaliu şters – o culoare folosită în închisorile teritoriale pentru a marca documentele juridice personale pe care un deţinut are dreptul să le posede.

---

1 *Legal size* (216 x 356 mm) - dimensiune a colii de hârtie utilizate în sistemul judiciar din Statele Unite ale Americii, Marea Britanie şi celelalte state ce aparţin de Commonwealth.

— În regulă, domnule Torrance, v-am pus în faţă un dosar în care domnul Woodson păstrează documentele de prezentare a dovezilor oferite în închisoare de către avocaţii săi. Vă mai întreb încă o dată dacă îl recunoaşteţi.

— Am văzut o grămadă de dosare portocalii la sectorul de maximă securitate, da' nu-nseamnă că l-am văzut p-ăla.

— Susţineţi că nu l-aţi văzut niciodată pe domnul Woodson cu acest dosar?

— Nu ţin minte.

— Domnule Torrance, v-aţi aflat în acelaşi sector cu domnul Woodson timp de 32 de zile. Aţi depus mărturie cum că i-aţi fost confident şi că v-a făcut mărturisiri. Susţineţi că nu l-aţi văzut niciodată cu acel dosar?

Nu a răspuns imediat. Îl prinsesem la strâmtoare într-un colţ şi nu putea câştiga. Am aşteptat. Dacă ar fi continuat să susţină că nu văzuse niciodată dosarul, atunci afirmaţiile sale legate de mărturia lui Woodson ar fi părut suspecte în ochii juriului. Dacă recunoştea în cele din urmă că dosarul îi era familiar, îmi deschidea o uşă importantă.

— Ce zic io e că l-am văzut cu dosarul, dar nu m-am uitat niciodată să văd ce-i în el.

Hopa. Era al meu.

— Atunci, vă voi cere să deschideţi dosarul şi să-l examinaţi.

Martorul a îndeplinit instrucţiunea şi s-a uitat dintr-o parte în alta la dosarul deschis. M-am întors la pupitru, privindu-l pe Vincent în tot acest timp. Se uita în jos şi era palid.

— Ce vedeţi când deschideţi dosarul, domnule Torrance?

— Pe o parte sunt poze cu două cadavre pe pământ. Sunt capsate acolo – pozele adică. Şi pe partea cealaltă e o grămadă de documente şi rapoarte şi alte chestii de-astea.

— Aţi putea să citiţi un pic din primul document de pe partea dreaptă? Citiţi doar primul rând al breviarului.

— Nu, nu ştiu să citesc.

— Nu ştiţi să citiţi deloc?

— Nu prea. N-am şcoală.

— Puteţi citi vreun cuvânt de lângă căsuţele bifate la începutul breviarului?

Torrance a privit dosarul şi s-a încruntat, semn că se concentra. Ştiam că îi fuseseră testate aptitudinile de citire în timpul ultimei şederi la închisoare şi că rezultatele fuseseră deplorabile – mai slabe decât ale unui elev de clasa a doua.

— Nu prea, a recunoscut el. Nu ştiu să citesc.

M-am dus repede la masa apărării şi am înşfăcat un alt dosar şi un marker Sharpie din servietă. M-am întors la pupitru şi am scris repede cu litere mari de tipar cuvântul „CAUCAZIAN” pe coperta dosarului. Am ridicat dosarul suficient de sus încât atât Torrance, cât şi juriul să-l poată vedea.

— Domnule Torrance, acesta este unul dintre cuvintele bifate în breviar. Puteţi citi acest cuvânt?

Vincent s-a ridicat imediat, dar Torrance clătina deja din cap şi părea umilit de-a binelea. Vincent a formulat o obiecţie lipsită de fundament adecvat împotriva demonstraţiei, iar Companioni a admis-o. Mă aşteptam la asta. Pregăteam doar terenul pentru următoarea mişcare prezentată juraţilor şi eram sigur că majoritatea îl văzuseră pe martor clătinând din cap.

— În regulă, domnule Torrance, am spus. Să trecem mai departe la cealaltă filă a dosarului. Puteţi descrie cadavrele din imagini?

— Ăă, doi bărbaţi. Parcă au desfăcut nişte plasă de sârmă şi nişte prelate şi stau întinşi acolo. O grămadă de poliţişti e acolo şi-nvestighează şi face poze.

— De ce rasă sunt bărbaţii de pe prelată?

— Sunt negri.

— Aţi mai văzut acele poze până acum, domnule Torrance?

Vincent s-a ridicat să formuleze o obiecţie împotriva întrebării mele, ce fusese deja adresată şi la care martorul

răspunsese. Dar ar fi putut la fel de bine să ridice o mână pentru a opri un glonţ. Judecătorul i-a cerut pe un ton aspru să se aşeze la loc. Acesta era felul lui de a-i spune procurorului că trebuie să stea jos şi să îndure ce avea să urmeze. Când aduci un mincinos la bară, cazi odată cu el.

— Puteţi răspunde la întrebare, domnule Torrance, am spus eu după ce Vincent luase loc. Aţi mai văzut vreodată acele fotografii?

— Nu, domnule, nu până acum.

— Sunteţi de acord că imaginile arată ceea ce ne-aţi descris mai devreme? Mai precis cadavrele a doi bărbaţi negri ucişi?

— Aşa pare. Da' io n-am văzut imaginea înainte, doar ce mi-a zis el.

— Sunteţi sigur?

— Aşa ceva n-aş uita.

— Ne-aţi spus că domnul Woodson a mărturisit că a omorât doi bărbaţi negri, dar el este acuzat de uciderea a doi bărbaţi albi. Sunteţi de acord că pare că nu v-a mărturisit nimic?

— Nu, a mărturisit. Mi-a spus că i-a omorât p-ăia doi.

L-am privit pe judecător.

— Onorată instanţă, apărarea solicită ca dosarul din faţa domnului Torrance să fie admis în probatoriu ca prima probă a apărării.

Vincent a formulat o obiecţie lipsită de fundament, dar Companioni a respins-o.

— Va fi admisă şi-i vom lăsa pe juraţi să decidă dacă domnul Torrance a văzut sau nu fotografiile şi conţinutul dosarului.

Eram pe val şi am decis să merg până la capăt.

— Vă mulţumesc, am spus. Onorată instanţă, acum ar fi ocazia potrivită pentru procuror să îi reamintească martorului care sunt sancţiunile pentru sperjur.

Era o mişcare dramatică făcută pentru juriu. Mă aşteptam să fiu nevoit să continui cu Torrance şi să-l

eviscerez cu lama propriei sale minciuni, dar Vincent s-a ridicat şi i-a cerut judecătorului să luăm o pauză pentru a se consulta cu avocatul părţii adverse.

Asta mi-a zis că tocmai îi salvasem viaţa lui Barnett Woodson.

— Apărarea nu are nici o obiecţie, i-am spus judecătorului.

3

După ce juriul a părăsit boxa, m-am întors la masa apărării, în timp ce aprodul sălii de judecată intra pentru a-l încătuşa pe clientul meu şi a-l duce înapoi în celulă.

— Tipul ăla mănâncă rahat, mi-a şoptit Woodson. N-am omorât doi negri. Erau albi.

Speram că aprodul nu auzise asta.

— De ce nu taci dracului din gură? i-am şoptit imediat. Şi data viitoare când îl vezi pe tipul ăla care mănâncă rahat, ar trebui să îi strângi mâna. Datorită minciunilor lui, procurorul e gata să renunţe la pedeapsa cu moartea şi să ne propună o înţelegere.

Woodson a clătinat din cap.

— Da, păi, poate nu vreau nicio înţelegere acum. Au adus un nenorocit de mincinos la bară, omule. Tot cazul ăsta ar trebui să se ducă pe apa sâmbetei. Putem câştiga nenorocirea asta, Haller. Nu accepta nicio înţelegere.

M-am holbat la Woodson preţ de o clipă. Tocmai îi salvasem viaţa, dar dorea mai mult. Se simţea îndreptăţit deoarece statul nu jucase corect – ce mai conta datoria faţă de cei doi copii pe care tocmai recunoscuse că îi omorâse.

— Nu te lăcomi, Barnett, i-am spus. Mă întorc imediat ce aflu noutăţi.

Aprodul l-a scos pe uşa de oţel care dădea în celula adiacentă sălii de judecată. L-am privit cum iese. Nu îmi făceam iluzii în privinţa lui Barnett Woodson. Nu-l întrebasem niciodată în mod direct, dar ştiam că el îi omorâse pe cei doi băieţi din Westside. Nu era problema mea. Treaba mea era să testez cazul instrumentat de stat împotriva lui cu cât mai multă pricepere – aşa funcţiona

sistemul. Făcusem asta şi obţinusem lama. Urma să o folosesc pentru a-i îmbunătăţi situaţia în mod semnificativ, dar visul lui Woodson de a lăsa în urmă cele două cadavre care se înnegriseră în apă nu reprezenta o mizã. Poate că el nu înţelesese asta, dar apărătorul lui prost plătit şi neapreciat o înţelegea cu prisosinţă.

După ce sala de judecată s-a golit, eu şi Vincent am rămas singuri, uitându-ne unul la celălalt, fiecare de la masa sa.

— Deci, am spus.

Vincent a clătinat din cap.

— În primul rând, a început el, vreau să fie clar că, în mod evident, nu ştiam că Torrance minte.

— Desigur.

— De ce mi-aş sabota propriul caz în acest mod?

Am dat din mână pentru a opri această mea culpa.

— Uite ce e, Jerry, nu te obosi. Ţi-am zis înainte de proces că tipul pusese mâna pe documentele de prezentare a dovezilor pe care clientul meu le avea în celulă. E de bun-simţ. Tipul meu nu i-ar fi spus niciun rahat tipului tău, un necunoscut, şi toată lumea ştia asta, mai puţin tu.

Vincent a clătinat din cap, negând categoric.

— Nu ştiam, Haller. A venit la poliţie, a fost interogat de unul dintre cei mai buni anchetatori ai noştri, şi nu a existat niciun semn cum că ar fi minţit, oricât de puţin probabil părea că i-ar fi vorbit clientul tău.

Am râs răutăcios.

— Nu că i-ar fi „vorbit”, Jerry. Că i-a *mărturisit.* E o mică diferenţă. Aşa că ar trebui să-l verificaţi pe anchetatorul ăsta merituos al vostru, pentru că nu merită banii statului.

— Uite ce e, mi-a spus că tipul nu ştie să citească, deci nu ar fi putut în niciun caz să obţină informaţiile din documentele de prezentare a dovezilor. Nu a menţionat pozele.

— Exact, şi de asta ar trebui să îţi găseşti un nou anchetator. Şi să-ţi mai spun ceva, Jerry. De obicei, sunt

destul de rezonabil în astfel de cazuri. Încerc să le accept pentru a mă înţelege bine cu parchetul. Dar te-am avertizat cu privire la tipul ăsta. Aşa că, după pauză, o să-l spintec chiar acolo la bară şi tot ce vei putea face va fi să stai jos şi să priveşti.

Mă arătam plin de indignare, şi în mare parte sentimentul era real.

— Se numeşte „prinde-l în sfori”. Dar când voi termina cu Torrance, nu doar el va arăta ca un gogoman. Juriul acela va înţelege că fie ştiai că tipul asta e un mincinos, fie ai fost prea prost să realizezi asta. Oricum, ieşi destul de şifonat.

Vincent a privit fără expresie masa acuzării şi a aranjat calm dosarele aşezate în teanc în fata sa.

— Nu vreau să continui cu interogatoriul, mi-a spus în şoaptă.

— Bine. Atunci, încetează cu negările şi rahaturile astea şi propune-mi o înţelegere pe care să o pot...

— Voi renunţa la pedeapsa cu moartea. Între 25 şi viaţă.

Am clătinat din cap fără ezitare.

— Nu-i de ajuns. Ultimul lucru pe care l-a spus Woodson înainte să fie dus înapoi a fost că e dispus să arunce zarurile. Mai precis, a spus: „Putem câştiga nenorocirea asta”. Şi cred că ar putea avea dreptate.

— Atunci, ce vrei, Haller?

— Accept maximum 15. Cred că îl pot convinge cu asta.

Vincent a clătinat din cap, negând categoric.

— În niciun caz. Mă vor retrograda la arhivarea dosarelor de prindere în flagrant dacă îţi ofer asta pentru două crime comise cu sânge-rece. Cea mai bună ofertă a mea este de 25 de ani cu eliberare pe cuvânt de onoare. Atât. Cu legislaţia în vigoare, ar putea să iasă în 16-17 ani. Nu-i rău pentru ce a făcut, a omorât doi copii în halul ăla.

L-am privit, încercând să-i citesc expresia feţei, căutând indiciul. Am decis să cred că era cea mai bună ofertă pe care era dispus să mi-o ofere. Şi avea dreptate, nu era o

înţelegere proastă, având în vedere ce făcuse Barnett Woodson.

— Nu ştiu, am spus. Cred că va spune să aruncăm zarurile.

Vincent a clătinat din cap şi m-a privit.

— Atunci, va trebui să-l îndupleci, Haller. Pentru că nu pot oferi mai puţin şi, dacă vei continua interogatoriul, atunci cariera mea în cadrul parchetului este probabil terminată.

Acum am ezitat înainte de a răspunde.

— Stai o clipă, ce vrei să spui,Jerry? Că trebuie să curăţ mizeria făcută de tine? Te prind cu pantalonii în vine şi tot clientul meu trebuie să şi-o ia?

— Vreau să spun că e o ofertă corectă pentru un om vinovat de un păcat. Mai mult decât corectă. Du-te să vorbeşti cu el şi vrăjeşte-l, Mick. Convinge-l. Ştim amândoi că treaba asta cu Serviciul Avocaţilor din Oficiu nu e pe termen lung. S-ar putea să ai nevoie de o favoare din partea mea într-o zi când eşti acolo în lumea mare şi rea, fără un venit stabil.

M-am holbat şi eu la el, reflectând la quiproquo-ul ofertei. Îl ajut şi, cândva în viitor, mă ajută şi el, iar Barnett Woodson mai face vreo doi ani de pârnaie.

— Are noroc dacă rezistă cinci ani acolo, d'apoi douăzeci, a spus Vincent. Unde-i diferenţa pentru el? Dar tu şi eu? Noi avem un viitor, Mickey. Ne putem ajuta aici.

Am dat încet din cap. Vincent era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, dar încerca să se poarte ca un fel de înţelept bătrân.

— Chestia e, Jerry, că, dacă aş face ceea ce sugerezi tu, nu aş mai fi în stare să privesc un alt client în ochi vreodată. Cred că aş ajunge în cele din urmă gogomanul prins în sfori.

M-am ridicat şi mi-am adunat dosarele. Planul meu era să mă întorc şi să-i spun lui Barnett Woodson să aruncăm zarurile şi să vedem ce puteam face.

— Ne vedem după pauză, i-am spus.

Şi apoi am plecat.

PARTEA A DOUA

Oraşul valizelor
1992

4

Era abia începutul săptămânii şi Lorna Taylor nu obişnuia să mă sune şi să mă verifice aşa devreme. De obicei aştepta măcar până joi. Niciodată marţea. Am ridicat receptorul, gândindu-mă că era vorba despre mai mult decât un apel de rutină.

— Lorna?

— Mickey, pe unde umbli? Te-am sunat toată dimineaţa.

— Am alergat. Tocmai am ieşit de la duş. Eşti bine?

— Da. Dar tu?

— Desigur. Ce se...?

— Judecătoarea Holder a solicitat o întâlnire urgentă. Vrea să te vadă – cam acum o oră.

Asta m-a făcut să şovăi.

— În legătură cu ce?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că a sunat mai întâi Michaela, apoi a sunat judecătoarea însăşi. Asta nu se întâmplă de obicei. Dorea să ştie de ce nu răspunzi.

Ştiam că Michela era Michaela Gill, grefiera judecătoarei. Iar Mary Townes Holder era preşedintele Curţii Superioare din Los Angeles. Un apel personal din partea ei nu suna a invitaţie la balul judecătoresc anual. Mary Townes Holder nu suna avocaţii fără un motiv serios.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus doar că nu ai niciun proces azi şi că ai putea fi pe terenul de golf.

— Nu joc golf, Lorna.

— Ştii ce, nu mi-a trecut altceva prin cap.

— E în regulă, o voi suna pe judecătoare. Dă-mi numărul.

— Mickey, nu suna. Du-te acolo. Judecătoarea vrea să te *vadă* în biroul său. A explicat asta în mod clar şi nu a vrut să-mi spună de ce, deci du-te.

— Bine, mă duc. Trebuie să mă îmbrac.

— Mickey?

— Ce-i?

— Cum te simţi, de fapt?

Îi cunoşteam limbajul secret. Ştiam ce mă întreabă. Nu dorea să apar în faţa unui judecător dacă nu eram pregătit pentru asta.

— N-ai de ce să îţi faci griji, Lorna. Sunt bine. Voi fi bine.

— În regulă. Sună-mă şi spune-mi ce se întâmplă imediat ce poţi.

— Stai liniştită, aşa voi face.

Am închis telefonul, simţind că sunt controlat de actuala soţie, nu de fosta.

5

În calitatea sa de preşedinte al Curţii Superioare din Los Angeles, judecătoarea Mary Townes Holder îşi desfăşura activitatea în cea mai mare parte în spatele uşilor închise. Sala ei de judecată era folosită ocazional pentru audieri de urgenţă în cazul moţiunilor, rareori pentru procese. Îşi făcea treaba departe de ochii publicului, în birou. Funcţia ei consta în mare parte în administrarea sistemului judiciar teritorial din Los Angeles. Mai mult de 250 de judecători şi 40 de tribunale intrau în competenţa sa. Fiecare convocare a juraţilor care ajungea la poştă avea numele său pe ea, şi fiecare loc de parcare din garajul unei judecătorii era dat în folosinţă cuiva doar cu aprobarea ei. Desemna judecătorii ţinând cont atât de reperele geografice, cât şi de domeniul juridic – penal, civil, juvenil şi pentru familie. Când judecătorii erau proaspăt aleşi, judecătoarea Holder era cea care decidea dacă urmau să stea în Beverly Hills sau în Compton, şi dacă audiau cazuri financiare cu miză mare la tribunalul civil sau cazuri de divorţ epuizante sufleteşte la tribunalul pentru familie.

M-am îmbrăcat rapid cu un costum pe care îl consideram norocos. Era un costum italian cumpărat de la Corneliani, şi obişnuiam să îl port în zilele în care se dădea verdictul. Din moment ce nu mai ajunsesem în instanţă de un an de zile şi nu mai auzisem un verdict de şi mai mult timp, a trebuit să îl scot dintr-un sac de plastic ce atârna în spatele şifonierului. Apoi am pornit în grabă spre centrul oraşului, gândindu-mă că m-ar putea aştepta un soi de verdict asupra mea. În timp ce conduceam, mintea mea parcurgea rapid cazurile şi clienţii pe care îi lăsasem în urmă cu un an

mai devreme. Din câte ştiam, nu rămăsese nimic nerezolvat. Dar poate existase vreo plângere sau judecătoarea auzise o bârfă prin tribunal şi dorea mai multe informaţii. În orice caz, am intrat foarte agitat în sala de judecată a lui Holder. O convocare din partea oricărui judecător nu reprezenta de obicei o veste bună; o convocare din partea preşedintelui curţii era şi mai rea.

Sala de judecată era întunecată şi pupitrul grefierei de lângă scaunul judecătoresc era gol. Am trecut de portiţă şi mă îndreptam spre uşa ce dădea în coridorul din spate, când aceasta s-a deschis şi a intrat grefiera. Michaela Gill era o femeie plăcută la vedere ce îmi amintea de învăţătoarea mea din clasa a treia. Cum nu se aştepta să găsească un bărbat apropiindu-se de cealaltă parte a uşii pe care tocmai o deschisese, s-a speriat şi aproape că a scos un strigăt. M-am legitimat repede, înainte ca ea să se apropie de butonul de panică de pe scaunul judecătoresc. A răsuflat uşurată, apoi m-a introdus în spatele sălii fără întârziere.

Am mers de-a lungul coridorului şi am găsit-o pe judecătoare singură în biroul său, lucrând în spatele unei mese de scris masive, făcută din lemn întunecat. Roba sa neagră atârna într-un cuier în colţ. Purta un costum maro, cu o croială conservatoare. Era atrăgătoare şi îngrijită. Avea în jur de cincizeci de ani, era suplă şi avea părul şaten, tuns scurt.

Nu o mai întâlnisem pe judecătoarea Holder până atunci, dar aflasem despre ea. Lucrase douăzeci de ani în calitate de procuror înainte de a fi numită judecător de către un guvernator conservator. Prezida cazuri de drept penal, avusese câteva importante, şi era cunoscută pentru acordarea sentinţelor maxime. În consecinţă, fusese realeasă cu uşurinţă după primul mandat. Fusese aleasă preşedinte al curţii patru ani mai târziu şi de atunci ocupa această funcţie.

— Domnule Haller, vă mulţumesc că aţi venit, a spus ea. Mă bucur că secretara dumneavoastră v-a găsit în cele din urmă.

Vocea ei avea un ton nerăbdător, dacă nu chiar imperios.

— De fapt, nu e secretara mea, doamnă judecător, dar m-a găsit. Îmi cer scuze pentru întârziere.

— Ei bine, sunteţi aici. Nu cred că ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Nu cred.

— Ei bine, asta îmi va trăda vârsta, dar am fost adversara tatălui dumneavoastră într-un proces cândva. Unul dintre ultimele lui cazuri, cred.

Trebuia să îi reestimez vârsta. Ar fi trebuit să aibă cel puţin şaizeci de ani dacă fusese vreodată într-o sală de judecată cu tatăl meu.

— Eram de fapt al treilea avocat într-un caz, abia terminasem Dreptul la USC[2] şi eram cât se poate de lipsită de experienţă. Încercau să mă ajute să capăt un pic de experienţă în procese. Era un caz de crimă şi m-au lăsat să mă ocup de un martor. M-am pregătit o săptămână pentru interogatoriu, iar tatăl dumneavoastră l-a distrus pe om în zece minute. Am câştigat acel caz, dar nu am uitat niciodată lecţia primită: fii pregătită pentru orice.

Am dat din cap aprobator. De-a lungul timpului, întâlnisem mai mulţi avocaţi mai în vârstă care aveau de împărtăşit poveşti despre Mickey Haller senior. Eu aveam foarte puţine de spus. Până să o întreb pe judecătoare despre procesul în care îl întâlnise, s-a grăbit să adauge:

— Dar nu acesta este motivul pentru care v-am chemat aici.

— Nici nu credeam asta, doamnă judecător. Părea a fi ceva... destul de urgent?

— Este. Îl cunoşteaţi pe Jerry Vincent?

M-a nedumerit brusc folosirea timpului trecut.

---

2 Universitatea din California de Sud

— Jerry? Da, îl cunosc pe Jerry. Ce e cu el?
— A murit.
— A murit?
— A fost ucis, de fapt.
— Când?
— Noaptea trecută. Îmi pare rău.

Mi-am plecat privirea şi m-am uitat la plăcuţa de pe biroul său. Numele ei, „Distinsa M. T. Holder”, era gravat într-un suport de lemn pe care se aflau un ciocănel de ceremonie şi un stilou cu o călimară de cerneală.

— Cât de apropiaţi eraţi?

Era o întrebare bună şi nu prea ştiam răspunsul. Mi-am ţinut privirea plecată în timp ce vorbeam.

— Am pledat unul împotriva celuilalt când el era procuror, iar eu, avocat din oficiu. Ne-am început amândoi activitatea privată cam în acelaşi timp şi amândoi ne-am deschis cabinete individuale. De-a lungul timpului am colaborat la câteva cazuri, vreo două procese legate de droguri, şi ne ţineam locul unul altuia când era nevoie. Îmi mai dădea câte un caz uneori, când era ceva de care nu dorea să se ocupe.

Avusesem o relaţie profesională cu Jerry Vincent. Din când în când ciocneam câte un pahar la Four Green Fields sau ne vedeam la câte un meci la stadionul Dodger. Dar dacă spuneam că fusesem apropiaţi, aş fi exagerat. Ştiam puţine lucruri despre el în afara lumii juridice. Auzisem ceva despre un divorţ cu ceva timp în urmă de la bârfitorii sălilor de judecată, dar nici măcar nu-i pusesem întrebări despre asta. Erau informaţi personale şi nu aveam nevoie să le ştiu.

— Păreţi să fi uitat, domnule Haller, dar şi eu lucram ca procuror pe vremea când domnul Vincent era un tânăr promiţător. Apoi însă a pierdut un caz important şi i-a apus steaua. Atunci a început activitatea privată.

Am privit-o pe judecătoare, dar nu am spus nimic.

— Şi din câte ţin minte, dumneavoastră eraţi avocatul apărării în acel caz, a adăugat ea.

Am dat din cap.

— Barnett Woodson. Am obţinut achitarea pentru o crimă dublă. A ieşit din sala de judecată şi şi-a cerut pe un ton batjocoritor scuze în faţa presei pentru că a permis să scape nepedepsit un vinovat pentru crimă. A ţinut morţiş să glumească pe seama procuraturii şi asta i-a cam distrus cariera de procuror lui Jerry.

— Atunci, de ce a acceptat să lucreze cu dumneavoastră sau să vă ofere cazuri?

— Pentru că, doamnă judecător, distrugându-i cariera de procuror, i-am dat prilejul să înceapă cariera de avocat al apărării.

Am spus doar atât, dar nu era suficient pentru ea.

— Şi?

— Şi, doi ani mai târziu, câştiga de vreo cinci ori mai mult decât câştigase lucrând ca procuror. M-a sunat într-o zi şi mi-a mulţumit pentru că i-am arătat calea cea bună.

Judecătoarea a dat din cap cum că ar fi priceput.

— Era vorba de bani. Voia banii.

Am ridicat din umeri, sugerând că mi-era greu să vorbesc în numele unui om mort şi nu am răspuns.

— Ce s-a întâmplat cu clientul dumneavoastră? a întrebat judecătoarea. Ce s-a ales de omul care a scăpat nepedepsit pentru crimă?

— I-ar fi fost mai bine dacă era găsit vinovat. Woodson a fost împuşcat de nişte indivizi aflaţi într-o maşină în mişcare la vreo două luni după achitare.

Judecătoarea a dat din nou din cap, de această dată părând să spună că la finalul poveştii justiţia a fost servită. Am încercat să mă întorc la Jerry.

— Nu-mi vine să cred ce a păţit Jerry. Ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu este clar. Se pare că a fost găsit mort noaptea trecută în maşina sa din garajul biroului. A fost împuşcat

mortal. Mi s-a spus că poliţia se află încă la locul crimei şi nu au fost efectuate arestări. Am aflat toate astea de la un reporter al ziarului *Times,* care m-a sunat la birou ca să mă întrebe ce se va întâmpla acum cu clienţii domnului Vincent – în special cu Walter Elliot.

Am dat din cap. În ultimele douăsprezece luni, fusesem într-un gol, dar nu eram într-atât de închis în mine încât să nu fi auzit despre cazul crimei mogulului filmelor. Era doar unul dintr-un şir de cazuri importante pe care Vincent le obţinuse în ultimii ani. În ciuda eşecului din cazul lui Woodson, reputaţia sa de procuror de marcă îl poziţionase de la început în eşalonul superior al avocaţilor de drept penal. Nu trebuia să pornească în căutarea clienţilor; îl căutau ei pe el. Şi de obicei erau clienţi care puteau plăti sau aveau ceva de spus, mai precis aveau cel puţin unul dintre cele trei atribute: puteau plăti bani buni pentru reprezentare legală, erau nevinovaţi şi puteau dovedi asta sau erau clar vinovaţi, dar aveau opinia şi sentimentele publicului de partea lor. Aceştia erau clienţi pe care îi putea sprijini şi apăra în mod hotărât, indiferent ce acuzaţii le erau aduse. Clienţi care nu-l făceau să se simtă năclăit la sfârşitul zilei.

Iar Walter Elliot întrunea cel puţin unul dintre acele trei atribute. Era preşedintele/proprietarul Archway Pictures şi un om foarte puternic la Hollywood. Fusese acuzat de uciderea soţiei sale şi a amantului ei într-un moment de furie, după ce îi găsise împreună într-o casă pe plaja din Malibu. Cazul avea tot felul de conexiuni cu sexul şi celebritatea şi atrăgea atenţia presei. Fusese o maşină de publicitate pentru Vincent şi acum urma să devină disponibilă.

Judecătoarea îmi întrerupse reveria.

— Vă este familiar RCP[3] doi-trei sute? m-a întrebat ea.

---

3 Regulamentul de Conduită Profesională (set de reguli de etică pentru avocaţii americani)

M-am dat fără să vreau de gol închizând ochii pe jumătate la auzul întrebării.

— Aăă... nu tocmai.

— Să vă împrospătez memoria. Este acea secţiune a regulamentului de conduită profesională a baroului din California care se referă la transferul sau vânzarea unui cabinet de avocatură. Bineînţeles, în acest caz ne referim la un transfer. Se pare că domnul Vincent v-a numit secundant în contractul său standard de reprezentare. Adică vă permitea să îi ţineţi locul când era necesar şi vă includea, în caz de nevoie, în relaţia avocat-client. În plus, am aflat că în urmă cu zece ani a depus la tribunal o moţiune prin care permitea transferul cabinetului său către dumneavoastră în cazul în care ar fi devenit incapabil să practice avocatura sau ar fi decedat. Moţiunea nu a fost modificată sau actualizată niciodată, dar este clar ce intenţii avea.

M-am holbat la ea pur şi simplu. Ştiam despre clauza din contractul standard al lui Vincent. Aveam şi eu una asemănătoare în contractul meu, împuternicindu-l pe el. Însă ceea ce am înţeles a fost că judecătoarea îmi spunea că acum preluam cazurile lui Jerry. Pe toate, inclusiv pe cel al lui Walter Elliot.

Asta nu însemna, bineînţeles, că urma să păstrez toate cazurile. Fiecare client era liber să îşi aleagă alt avocat odată ce lua la cunoştinţă că Vincent decedase. Însemna însă că eram prima lor opţiune.

Am început să mă gândesc. Nu mai avusesem un client de un an întreg şi intenţionam să reîncep uşor, nu cu un braţ plin de dosare precum cel pe care se pare tocmai îl moştenisem.

— Totuşi, a spus judecătoarea, înainte să vă bucuraţi prea tare pentru această propunere, trebuie să vă spun că mi-aş neglija funcţia de preşedinte al tribunalului dacă nu aş face toate eforturile necesare pentru a mă asigura că

toţi clienţii domnului Vincent sunt transferaţi la un avocat suplinitor competent şi cu o bună reputaţie.

Acum înţelegeam. Mă chemase ca să-mi explice de ce nu aveam să-i reprezint pe clienţii lui Vincent. Avea să se împotrivească dorinţelor avocatului decedat şi să împuternicească pe altcineva, cel mai probabil pe unul dintre contribuitorii generoşi la ultima ei campanie electorală. Ultima dată când verificasem, contribuisem cu exact nimic la tezaurul ei de-a lungul timpului.

Însă judecătoarea m-a surprins.

— Am discutat cu o parte din judecători, spuse ea, şi sunt conştientă de faptul că nu aţi mai practicat dreptul de aproape un an. Nu am găsit nicio explicaţie pentru asta. Înainte de a emite ordinul de împuternicire a dumneavoastră ca avocat suplinitor în această chestiune, trebuie să mă asigur că nu îi predau pe clienţii domnului Vincent unei persoane nepotrivite.

Am dat din cap aprobator, sperând că în acest mod puteam trage de timp înainte de a fi nevoit să răspund.

— Doamnă judecător, aveţi dreptate. Am cam ieşit din joc pentru o vreme, dar tocmai am început să fac primii paşi pentru a mă reîntoarce.

— De ce aţi ieşit?

M-a întrebat asta fără menajamente, privindu-mă drept în ochi şi căutând semne care să indice ocolirea adevărului în răspunsul meu. Am vorbit foarte atent.

— Doamnă judecător, am avut un caz acum doi ani. Numele clientului era Louis Roulet. Era...

— Ţin minte cazul, domnule Haller. Aţi fost împuşcat. Totuşi, aşa cum spuneţi, asta a fost acum doi ani. Din câte ţin minte, aţi mai practicat dreptul o vreme după asta. Ţin minte reportajele de ştiri despre revenirea dumneavoastră la lucru.

— Păi, am spus, problema este că m-am întors prea devreme. Fusesem împuşcat în stomac, doamnă judecător, şi nu ar fi trebuit să mă grăbesc. În schimb, eu m-am grăbit

şi m-am trezit că încep să am dureri, iar doctorii mi-au spus că am o hernie. Prin urmare, am suferit o operaţie şi au apărut complicaţii. Au făcut-o greşit. Am avut dureri şi mai mari, am făcut altă operaţie şi, ei bine, ca să nu mai lungesc povestea, m-a doborât pentru un timp. Am decis ca a doua oară să nu mă întorc până nu sunt pregătit.

Judecătoarea a dat din cap cu înţelegere. Am presupus că făcusem bine sărind peste partea cu dependenţa mea de analgezice şi cu timpul petrecut la dezintoxicare.

— Banii nu au fost o problemă, am spus. Aveam nişte economii şi am mai primit şi o rentă din partea companiei de asigurări, deci nu m-am grăbit să mă întorc. Însă acum sunt pregătit. Tocmai mă pregăteam să pun stăpânire pe coperta din spate a *Paginilor Aurii.*

— Atunci, presupun că moştenirea unui întreg cabinet este chiar oportună, nu-i aşa? spuse ea.

Nu ştiam cum să reacţionez la întrebarea ei sau la tonul linguşitor pe care o adresase.

— Tot ce pot să vă spun, doamnă judecător, este că aş avea mare grijă de clienţii lui Jerry Vincent.

Judecătoarea a dat din cap, dar fără să mă privească. Se dădea de gol. Ştia ceva şi o deranja. Poate aflase despre dezintoxicare.

— Potrivit stenogramelor de la barou, aţi fost pedepsit în mai multe rânduri, spuse ea.

Iată-ne ajunşi în acelaşi punct. Era din nou gata să dea cazurile unui alt avocat. Probabil vreun contribuabil la campanie din Century City care nu ar fi ştiut cum să trateze o procedură penală nici dacă de asta depindea apartenenţa sa la Riviera.

— Toate acestea ţin de trecut, doamnă judecător. Toate sunt amănunte. Am o reputaţie bună în barou. Dacă i-aţi suna astăzi, sunt sigur că v-ar spune asta.

S-a uitat la mine fix pentru mult timp înainte de a-şi coborî privirea spre documentul care se afla în faţa ei pe birou.

— Foarte bine, atunci, a spus ea.

A mâzgălit o semnătură pe ultima pagină a documentului. Am simţit emoţia crescându-mi în piept.

— Acesta este un ordin prin care cabinetul vă este transferat dumneavoastră, a spus judecătoarea. S-ar putea să aveţi nevoie de el când mergeţi la biroul lui. Şi ascultaţi ce vă spun: vă voi monitoriza. Vreau un inventar actualizat al cazurilor până la începutul săptămânii viitoare. Statutul fiecărui caz să fie pe lista clienţilor. Vreau să ştiu ce clienţi vor lucra cu dumneavoastră şi care vor căuta alţi reprezentanţi. După aceea, vreau să primesc actualizări asupra statutului tuturor cazurilor care vă revin dumneavoastră de două ori pe săptămână. Este clar?

— Cât se poate de clar, doamnă judecător. Pentru cât timp?

— Ce anume?

— Pentru cât timp doriţi să vă fac actualizări de două ori pe săptămână?

S-a holbat la mine şi expresia i s-a înăsprit.

— Până când vă spun să vă opriţi.

Mi-a înmânat ordinul.

— Puteţi pleca acum, domnule Haller. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş duce acolo şi mi-aş proteja noii clienţi împotriva oricărei percheziţii şi confiscări ilegale a dosarelor de către poliţie. Dacă aveţi vreo problemă, mă puteţi suna oricând. Am scris pe ordin numărul la care mă puteţi contacta după orele de program.

— Da, doamnă judecător. Vă mulţumesc.

— Mult noroc, domnule Haller.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ieşire. Când am ajuns în dreptul uşii biroului, i-am aruncat încă o privire. Îşi lăsase capul jos şi lucra la următorul ordin judecătoresc.

Odată ajuns pe coridor, am citit documentul lung de două pagini pe care mi-l dăduse judecătoarea pentru a-mi dovedi că tot ceea ce tocmai se întâmplase era real.

Aşa era. Documentul din mâna mea mă numea avocat suplinitor, cel puţin temporar, pentru toate cazurile lui Jerry Vincent. Îmi oferea acces imediat la cabinetul avocatului decedat, la dosarele lui şi la conturile bancare în care fuseseră depozitaţi banii plătiţi în avans de către clienţi.

Mi-am scos telefonul mobil şi am sunat-o pe Lorna Taylor. Am rugat-o să caute adresa cabinetului lui Jerry Vincent. Mi-a dat-o şi i-am cerut să ne întâlnim acolo şi să cumpere două sandviciuri pe drum.

— De ce?

— Pentru că nu am luat prânzul.

— Nu, de ce mergem la cabinetul lui Jerry Vincent?

— Pentru că am revenit.

6

Îmi conduceam Lincolnul către cabinetul lui Jerry Vincent când mi-am amintit brusc de ceva şi am sunat-o din nou pe Lorna. Pentru că nu mi-a răspuns, am sunat-o pe telefonul mobil şi am prins-o în maşină.

— Voi avea nevoie de un anchetator. Te-ar deranja dacă l-aş suna pe Cisco?

A ezitat înainte de a răspunde. Cisco era Dennis Wojciechowski, jumătatea ei cam de un an. Eu eram cel care le făcuse cunoştinţă atunci când am apelat la serviciile lui pentru un caz. Ultima dată auzisem că locuiesc împreună.

— Păi, nu m-ar deranja să lucrez cu Cisco. Dar aş vrea să îmi spui despre ce este vorba.

Lorna îl cunoştea pe Vincent ca pe o voce de la celălalt capăt al telefonului. Ea era cea care îi răspundea când el suna să întrebe dacă îi pot ţine locul la citirea unei sentinţe sau dacă pot dădăci un client în timpul unei trimiteri în judecată. Nu-mi puteam aminti dacă se cunoscuseră vreodată personal. Dorisem să-i dau vestea faţă în faţă, dar lucrurile se mişcau prea repede pentru asta.

— Jerry Vincent a murit.

— Poftim?

— A fost ucis noaptea trecută şi eu am prioritate la preluarea tuturor cazurilor sale, inclusiv cel al lui Walter Elliot.

A tăcut mult timp înainte de a răspunde.

— Dumnezeule... Cum? Era un om atât de drăguţ.

— Nu-mi aminteam dacă l-ai cunoscut sau nu.

Lorna lucra din apartamentul său din West Hollywood. Toate apelurile şi facturile mele treceau pe la ea. Dacă exista un sediu fizic pentru firma de avocatură a lui Michael Haller şi Asociaţii, atunci locuinţa ei era acela. Totuşi, nu exista niciun asociat, iar, când lucram, biroul meu era bancheta din spate a maşinii. De aceea, Lorna nu prea avea ocazia de a se întâlni faţă în faţă cu vreuna dintre persoanele pe care le reprezentam sau cu care mă asociam.

— A venit la nunta noastră, nu mai ţii minte?

— Aşa este. Uitasem.

— Nu-mi vine să cred. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Holder mi-a spus că a fost împuşcat în garajul cabinetului său. Poate aflu ceva când ajung acolo.

— Avea familie?

— Cred că era divorţat, dar nu ştiu dacă avea copii. Nu cred.

Lorna nu a spus nimic. Eram amândoi adânciţi în gândurile noastre.

— Lasă-mă să închid ca să îl sun pe Cisco, am spus în cele din urmă. Ştii cumva ce are de făcut astăzi?

— Nu, n-a spus.

— În regulă, văd eu.

— Ce fel de sandvici vrei?

— Pe unde vii?

— Pe Sunset.

— Opreşte la Dusty's şi ia-mi unul dintre sandviciurile acelea cu curcan şi sos de merişor. N-am mai mâncat unul de aproape un an.

— S-a făcut.

— Şi ia ceva şi pentru Cisco, în caz că îi este foame.

— În regulă.

Am închis şi am căutat numărul lui Dennis Wojciechowski în agenda pe care o ţin în torpedou. Aveam numărul lui de telefon mobil. Când mi-a răspuns, am auzit o combinaţie zgomotoasă de vânt şi duduit al ţevii de eşapament. Era pe

motocicletă şi, deşi ştiam că pe casca sa era montat un sistem cu receptor şi microfon ataşat la telefonul mobil, am fost nevoit să ţip.

— Sunt Mickey Haller. Trage pe dreapta.

Am aşteptat şi l-am auzit oprind motorul motocicletei lui Panhead din '63.

— Ce mai faci, Mick? a întrebat el când, în cele din urmă, s-a făcut linişte. Nu am mai auzit nimic de tine de mult timp.

— Trebuie să îţi pui din nou deflectoarele în ţevi, omule, sau vei surzi înainte de patruzeci de ani şi nu o să mai auzi pe nimeni.

— Am trecut deja de patruzeci de ani şi te aud foarte bine. Ce se întâmplă?

Wojciechowski era un detectiv independent cu care mai colaborasem în câteva cazuri. Aşa o întâlnise pe Lorna, luându-şi banii. Cu toate acestea, eu îl cunoscusem cu zece ani mai înainte datorită asocierii lui cu Clubul de Motociclişti „Sfinţii Drumului”, un grup pentru care lucrasem ca jurist de facto timp de mai mulţi ani. Dennis nu fluturase niciodată drapelul CMSFD, dar era considerat membru prin asociere. Grupul îi conferise până şi o poreclă, în mare parte pentru că mai exista un membru numit Dennis – cunoscut, bineînţeles, ca Dennis Pericol Public – şi pentru că numele lui de familie, Wojciechowski, era nepermis de dificil de pronunţat. Pornind de la faptul că era brunet şi avea mustaţă, l-au botezat Copilul Cisco. Nu conta că era sută la sută polonez, din sudul oraşului Milwaukee.

Cisco era un bărbat mare, impozant, dar încerca să nu dea de bucluc atunci când călătorea cu Sfinţii. Nu a avut niciodată cazier şi asta a contat când, mai târziu, a depus cerere pentru a-şi primi licenţa de detectiv particular. Acum, mulţi ani mai târziu, nu mai avea părul lung, iar mustaţa îi era tunsă şi încărunţită. Totuşi, rămăsese pe viaţă cu numele Cisco şi înclinaţia de a conduce motociclete Harley clasice fabricate în oraşul natal.

Cisco era un detectiv minuţios şi precaut. Şi mai avea o calitate: era mare şi puternic şi putea să intimideze din punct de vedere fizic atunci când era necesar. Această trăsătură putea fi foarte utilă când trebuia să dea de urma oamenilor care aveau de-a face cu unele cazuri penale şi să se ocupe de ei.

— În primul rând, unde eşti? am întrebat.

— În Burbank.

— Pentru un caz?

— Nu, doar o plimbare. De ce, ai ceva pentru mine? Preiei în sfârşit un caz?

— O grămadă de cazuri. Şi voi avea nevoie de un detectiv.

I-am dat adresa cabinetului lui Vincent şi i-am spus să vină acolo cât mai curând posibil. Ştiam că Vincent ar fi folosit fie o turmă de detectivi, fie doar unul special, şi că am putea pierde ceva timp până când Cisco se punea la punct cu toate cazurile, dar pe mine nu mă deranja asta. Voiam un detectiv în care să pot avea încredere şi cu care lucrasem deja. Mai aveam nevoie şi ca Cisco să înceapă munca imediat prin a verifica adresele noilor mei clienţi. Ştiu din propria experienţă că inculpaţii din cazurile penale nu sunt întotdeauna de găsit la adresele pe care le notează pe fişa informativă în momentul în care se înscriu pentru prima oară pentru reprezentare legală.

După ce am închis telefonul, mi-am dat seama că trecusem de clădirea în care se afla cabinetul lui Vincent. Era pe Broadway, lângă Third Street, şi era prea mult trafic pentru a încerca o întoarcere. Am pierdut zece minute chinuindu-mă să ajung înapoi, prinzând lumina roşie a semaforului la fiecare colţ de stradă. Până să ajung la locul potrivit, eram atât de frustrat, încât mă hotărâsem să angajez din nou un şofer cât mai curând posibil pentru a mă concentra asupra cazurilor şi nu a adreselor.

Cabinetul lui Vincent se afla într-o clădire cu şase etaje numită pur şi simplu Centrul Legal. Situându-se atât de

aproape de principalele tribunale din centrul oraşului – atât de cel penal, cât şi de cel civil –, clădirea era plină de avocaţi. Exact genul de loc pe care probabil mai toţi poliţiştii şi doctorii – cei care în principiu urăsc avocaţii – îl doreau devastat de fiecare dată când se producea un cutremur. Am văzut intrarea spre garaj alături şi am intrat.

În timp ce luam biletul de parcare din aparat, un ofiţer de poliţie în uniformă s-a apropiat de maşina mea. Avea un clipboard în mână.

— Domnule? Aveţi treabă aici în clădire?

— De asta parchez aici.

— Domnule, îmi puteţi declara ce treabă aveţi de rezolvat?

— Ce treabă aveţi dumneavoastră, domnule ofiţer?

— Domnule, anchetăm o crimă şi trebuie să ştiu ce treabă aveţi înainte de a vă da voie să intraţi în garaj.

— Biroul meu se află în clădire, am spus. E de ajuns?

Nu era tocmai o minciună. Aveam ordinul judecătoarei Holder în buzunarul sacoului. Acesta îmi asigura un birou în clădire.

Răspunsul păru să funcţioneze. Poliţistul mi-a cerut să îi prezint actul de identitate şi aş fi putut să argumentez că nu avea niciun drept să îmi solicite identificarea, dar nu era nevoie să transform asta într-un caz federal. Mi-am scos portofelul şi i-am dat actul de identitate, iar el a notat numele meu şi numărul de înmatriculare pe clipboard. Apoi mi-a permis să intru.

— Momentan nu puteţi parca la al doilea nivel, a spus el. Nu au eliberat blocul.

I-am făcut semn cu mâna şi m-am îndreptat spre rampă. Când am ajuns la etajul doi, am văzut că nu erau vehicule, cu excepţia a două maşini de patrulă şi a unui BMW coupe negru care era remorcat de o platformă din garajul poliţiei. Am presupus că era maşina lui Jerry Vincent. Alţi doi poliţişti în uniformă tocmai începeau să scoată banda galbenă pentru locul crimei, ce fusese folosită pentru a

izola nivelul parcării. Unul din ei mi-a făcut semn să merg mai departe. Nu am văzut niciun detectiv prin jur, dar poliţia încă nu renunţa la scena crimei.

Am continuat să urc şi nu am găsit niciun spaţiu în care să încapă Lincolnul până când am ajuns la etajul cinci. Acesta era un alt motiv pentru care trebuia să găsesc un şofer.

Cabinetul pe care îl căutam se afla la etajul doi al clădirii, în faţă. Uşa de sticlă opacă era închisă, dar nu încuiată. Am intrat într-o cameră de primire cu scaune goale alături de un ghişeu în spatele căruia stătea o femeie ai cărei ochi erau înroşiţi de plâns. Vorbea la telefon, dar, când m-a văzut, a aşezat receptorul pe ghişeu fără să spună măcar „Aşteaptă” persoanei cu care vorbea.

— Sunteţi de la poliţie? a întrebat ea.

— Nu, nu sunt, am răspuns.

— Atunci, îmi pare rău, dar cabinetul este închis astăzi.

M-am apropiat de ghişeu, scoţând ordinul emis de judecătoarea Holder din buzunarul interior al sacoului.

— Nu şi pentru mine, am spus în timp ce i-l înmânam.

A desfăcut documentul şi s-a holbat la el, dar nu a părut că îl citeşte. Am observat că într-o mână ţinea strâns un teanc de şerveţele.

— Ce e asta? s-a mirat ea.

— E un ordin judecătoresc, am spus. Numele meu este Michael Haller şi doamna judecător Holder m-a numit avocat suplinitor pentru clienţii lui Jerry Vincent. Asta înseamnă că vom lucra împreună. Îmi poţi spune Mickey.

A scuturat din cap de parcă ar fi îndepărtat un soi de ameninţare invizibilă. Numele meu nu transmitea de obicei atâta putere.

— Nu puteţi face asta. Domnul Vincent nu ar fi vrut asta.

I-am luat documentul judecătoresc din mână şi l-am reîmpăturit. Am băgat actul înapoi în buzunar.

— De fapt, pot. Preşedinta Curţii Superioare din Los Angeles m-a îndrumat să fac asta. Iar dacă te uiţi cu atenţie

la contractele de reprezentare pe care domnul Vincent i-a pus pe clienţii săi să le semneze, vei găsi deja numele meu pe ele, trecut ca avocat asociat. Prin urmare, ceea ce crezi tu că ar fi vrut domnul Vincent este irelevant în acest moment pentru că el a depus de fapt documentele prin care mă împuternicea ca suplinitor al său în cazul în care ar fi devenit incapabil să practice avocatura sau ar fi... decedat.

Femeia avea o expresie de uluire pe chip. Rimelul i se întinsese şi curgea sub un ochi. Îi dădea un aspect inegal, aproape comic. Nu ştiu de ce, dar mi-a venit în minte o imagine a Lizei Minnelli.

— Dacă vrei, o poţi suna pe grefiera doamnei judecător Holder şi să vorbeşti cu ea despre asta, i-am spus. Între timp, chiar trebuie să mă apuc de treabă aici. Ştiu că a fost o zi foarte grea pentru tine. A fost grea şi pentru mine – îl cunoşteam pe Jerry încă de pe vremea când lucra ca procuror. Prin urmare, ai toată înţelegerea mea.

Am dat din cap şi am privit-o în aşteptarea unui răspuns, dar încă nu primeam unul. Am insistat.

— Voi avea nevoie de nişte lucruri pentru a mă apuca de treabă. În primul rând, agenda cu programările. Vreau să fac o listă cu toate cazurile active de care se ocupa Jerry. Apoi, voi avea nevoie să scoţi dosarele pentru aceia...

— A dispărut, a spus ea brusc.

— Ce a dispărut?

— Laptopul lui. Poliţia mi-a spus că persoana care a făcut asta i-a luat servieta din maşină. Ţinea totul pe laptop.

— Adică şi agenda? Nu avea şi un exemplar tipărit?

— Şi acela a dispărut. I-au luat portofoliul. Acela era în servietă.

Privea înainte în gol. Am bătut încet în carcasa monitorului de pe biroul ei.

— Dar acest computer? am întrebat. Nu salva o copie a agendei nicăieri?

Nu spunea nimic, aşa că am întrebat din nou.

— Jerry păstra vreo copie undeva? Există vreo modalitate de a avea acces la ea?

M-a privit în cele din urmă şi a părut că răspunsul îi face plăcere.

— Nu păstram eu agenda. El se ocupa de asta. Avea totul în laptop şi păstra un exemplar tipărit în portofoliul vechi pe care îl ţinea la el. Dar amândouă au dispărut. Poliţia m-a obligat să caut peste tot aici, dar au dispărut.

Am dat din cap. Agenda lipsă avea să fie o problemă, dar nu era insurmontabilă.

— Dar dosarele? Avea vreunul în servietă?

— Nu cred. Ţinea toate dosarele aici.

— Bine. Vom face aşa: vom scoate toate cazurile active şi vom reface agenda pe baza dosarelor. Va trebui să văd şi toate registrele sau carnetele de cecuri ce se referă la contul fiduciar şi la conturile operaţionale.

M-a privit tăios.

— Nu-i veţi lua banii.

— Nu sunt... M-am oprit, am inspirat adânc şi apoi am început din nou pe un ton calm, dar direct: Mai întâi, îmi cer scuze. Am făcut asta pe dos. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă. Să o luăm de la început. Cum te cheamă?

— Wren.

— Wren? Wren şi mai cum?

— Wren Williams.

— Bine, Wren, să îţi explic ceva. Nu sunt banii lui. Sunt banii clienţilor săi şi până când ei spun altceva, clienţii săi sunt de acum clienţii mei. Înţelegi? Acum, ţi-am zis că sunt conştient de încărcătura emoţională a acestei zile şi de şocul prin care treci. Şi eu trec prin ceva asemănător. Însă trebuie să te hotărăşti chiar acum dacă eşti de partea mea sau împotriva mea, Wren. Pentru că, dacă eşti de partea mea, am nevoie să îmi aduci lucrurile pe care ţi le-am cerut. Şi trebuie să lucrezi cu managera mea când ajunge aici. Dacă eşti împotriva mea, atunci trebuie să pleci chiar acum.

A clătinat din cap.

— Detectivii mi-au spus că trebuie să stau până când termină.

— Ce detectivi? Nu mai erau decât doi poliţişti în uniformă rămaşi acolo când am intrat.

— Detectivii din biroul domnului Vincent.

— I-ai lăsat...

Nu am terminat propoziţia. Am trecut pe lângă ghişeu şi m-am îndreptat spre două uşi separate de pe peretele din spate. Am ales-o pe cea din stânga şi am deschis-o.

Am intrat în biroul lui Jerry Vincent. Era mare, opulent şi gol. M-am rotit până m-am trezit holbându-mă în ochii bulbucaţi ai unui peşte mare montat pe perete deasupra unui credent din lemn închis la culoare aflat lângă uşa pe care intrasem. Peştele era verde frumos şi avea pântecele alb. Trupul îi era arcuit, de parcă îngheţase exact în momentul în care sărise din apă. Gura îi era deschisă atât de larg, încât mi-aş fi putut băga pumnul în ea.

Pe perete, sub peşte, era montată o placă de alamă. Pe ea scria:

DACĂ MI-AŞ FI ŢINUT GURA ÎNCHISĂ,
NU ERAM AICI.

Un sfat demn de urmat toată viaţa, m-am gândit. Majoritatea inculpaţilor de drept penal ajung în închisoare din cauza propriilor vorbe. Puţini ies datorită cuvintelor spuse. Cel mai bun sfat pe care l-am dat vreodată unui client a fost să îşi ţină gura. „Nu vorbi cu nimeni despre cazul tău, nici măcar cu propria soţie. Stai la sfat cu tine însuţi. Invocă al V-lea Amendament şi chiar dacă dai dovadă de laşitate, scapi cu viaţă.”

Sunetul inconfundabil al unui sertar metalic tras şi apoi închis cu zgomot m-a făcut să mă răsucesc din nou. De partea cealaltă a camerei se mai aflau încă două uşi. Amândouă erau deschise şi prin una puteam vedea o toaletă întunecată. Prin cealaltă vedeam lumină.

M-am apropiat rapid de camera luminată şi am deschis uşa larg. Era sala dosarelor, o încăpere separată mare, fără ferestre, cu şiruri de cartoteci de oţel pe ambele laturi. O masă de lucru era montată pe peretele din spate.

Doi bărbaţi stăteau la acea masă. Unul era bătrân, altul tânăr. Probabil unul preda, iar celălalt învăţa. Îşi scoseseră sacourile şi le atârnaseră peste scaune. Le-am văzut armele, tocurile şi insignele prinse de curele.

— Ce faceţi? am întrebat morocănos.

Bărbaţii se opriră din citit şi mă priviră. Am zărit un teanc de dosare pe masă între ei. Când m-a văzut, detectivul mai în vârstă a făcut ochii mari de uimire.

— Departamentul de Poliţie din L.A., a spus el. Şi cred că ar trebui să vă adresez aceeaşi întrebare.

— Acelea sunt dosarele mele şi va trebui să le lăsaţi jos chiar acum.

Bărbatul mai în vârstă s-a ridicat şi a venit spre mine. Am băgat mâna să iau din nou ordinul judecătoresc din sacou.

— Numele meu este...

— Ştiu cine sunteţi, a spus detectivul. Dar încă nu ştiu ce faceţi aici.

I-am înmânat ordinul judecătoresc.

— Atunci, ăsta ar trebui să explice totul. Am fost numit avocat suplinitor pentru clienţii lui Jerry Vincent de către preşedintele Curţii Superioare. Asta înseamnă că toate cazurile lui sunt acum ale mele. Iar dumneavoastră nu aveţi niciun drept să fiţi aici şi să vă uitaţi prin dosare. Asta e o violare evidentă a dreptului clienţilor mei la protecţie împotriva percheziţiei şi confiscării ilegale. Aceste dosare conţin comunicări şi informaţii privilegiate între avocat şi client.

Detectivul nu s-a obosit să citească hârtiile. A răsfoit repede până a ajuns la semnătura şi ştampila de pe ultima pagină. Nu a părut prea impresionat.

— Vincent a fost ucis, a spus el. Motivul crimei s-ar putea afla într-unul dintre aceste dosare. Identitatea criminalului ar putea fi într-unul dintre ele. Trebuie să...

— Nu, nu trebuie. Ce trebuie să faceţi este să ieşiţi din această încăpere chiar acum.

Detectivul nu a schiţat nicio mişcare.

— Consider că aceasta face parte din scena crimei, a spus el. Dumneavoastră sunteţi cel care trebuie să plece.

— Citiţi ordinul, domnule detectiv. Nu plec nicăieri. Locul crimei este afară, în garaj, şi niciun judecător din L.A. nu v-ar permite să îl extindeţi până în acest birou şi la aceste dosare. E timpul ca dumneavoastră să plecaţi, iar eu să am grijă de clienţii mei.

Nu a făcut niciun gest pentru a citi ordinul judecătoresc sau pentru a părăsi sediul.

— Dacă plec, a zis el, voi închide acest loc şi îl voi sigila.

Detestam să intru în competiţiile de orgoliu cu poliţiştii, dar câteodată nu aveam de ales.

— Faceţi asta şi îl voi desigila într-o oră. Iar dumneavoastră veţi sta în faţa preşedintelui Curţii Superioare, explicându-i cum aţi călcat în picioare drepturile fiecăruia dintre clienţii lui Vincent. Ştiţi, în funcţie de numărul de dosare în cauză, ar putea fi un record – chiar şi pentru Departamentul de Poliţie din L.A.

Detectivul mi-a zâmbit de parcă ar fi fost uşor amuzat de ameninţările mele. A ridicat ordinul judecătoresc.

— Spuneţi că acesta vă dă toate cazurile?

— Exact, pentru moment.

— Întregul cabinet de avocatură?

— Da, dar fiecare client va decide dacă rămâne cu mine sau găseşte pe altcineva.

— Păi, înseamnă că asta vă pune pe lista noastră.

— Ce listă?

— Lista noastră de suspecţi.

— E ridicol. De ce aş fi pe ea?

— Tocmai ne-aţi spus de ce. Aţi moştenit toţi clienţii victimei. Asta trebuie să reprezinte un soi de câştig financiar neaşteptat, nu-i aşa? El e mort, iar dumneavoastră preluaţi întreaga afacere. Nu credeţi că reprezintă un mobil suficient de bun pentru a comite o crimă? Puteţi să ne spuneţi unde vă aflaţi aseară între ora opt şi miezul nopţii?

Din nou a rânjit la mine fără pic de căldură, afişând acel zâmbet artificial tipic poliţiştilor. Ochii lui căprui erau atât de întunecaţi, încât nu puteam distinge linia dintre iris şi pupilă. La fel ca ochii de rechin, nu păreau să poarte sau să reflecte lumina.

— Nici nu am de gând să încep să vă explic cât de ridicolă este această situaţie, am spus. Dar pentru început o puteţi întreba pe judecătoare şi veţi afla că nici măcar nu ştiam că aveam acest drept.

— Aşa susţineţi dumneavoastră. Nu vă îngrijoraţi însă, vă vom face o verificare completă.

— Bun. Acum vă rog să părăsiţi această sală sau o voi suna pe judecătoare.

Detectivul s-a întors şi şi-a luat sacoul de pe scaun. A luat un dosar de pe masă şi l-a adus spre mine. Mi l-a împins în piept până i l-am luat din mână.

— Poftiţi unul dintre noile dumneavoastră dosare, domnule avocat. Să nu vă stea în gât.

A ieşit, urmat de partenerul său. I-am însoţit în birou şi am decis să încerc să reduc tensiunea. Simţeam că nu era ultima dată când aveam să îi văd.

— Uitaţi, domnilor detectivi, îmi pare rău că lucrurile stau aşa. Încerc să am o relaţie bună cu poliţia şi sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere. Însă momentan am obligaţii faţă de clienţii mei. Nici măcar nu ştiu ce am aici. Daţi-mi puţin timp să...

— Nu avem timp, mi-a tăiat vorba bărbatul în vârstă. Pierdem startul şi pierdem cazul. Înţelegeţi în ce vă băgaţi, domnule avocat?

L-am privit pentru un moment, încercând să înţeleg sensul întrebării sale.

— Cred că da, domnule detectiv. Am lucrat la cazuri doar vreo optsprezece ani, dar...

— Nu mă refer la experienţa dumneavoastră. Vorbesc despre ce s-a întâmplat în garajul acela. Cei care l-au ucis pe Vincent îl aşteptau acolo. Ştiau unde este şi ştiau exact cum să ajungă la el. A fost prins într-o ambuscadă. Am dat din cap a înţelegere.

— În locul dumneavoastră, spuse detectivul, aş avea grijă cu clienţii aceia noi. Jerry Vincent îşi cunoştea criminalul.

— Dar perioada cât a lucrat la procuratură? A băgat oameni în închisoare. Poate că unul dintre...

— Vom verifica, însă asta a fost acum mult timp. Cred că persoana pe care o căutăm se află în dosarele acelea.

Apoi, el şi partenerul său au pornit spre uşă.

— Aşteptaţi, am spus. Aveţi o carte de vizită? Daţi-mi una. Detectivii s-au oprit şi s-au întors. Cel mai în vârstă a scos o carte de vizită din buzunar şi mi-a dat-o.

— Aceasta are toate numerele mele.

— Lăsaţi-mă să văd cum stau lucrurile pe aici şi apoi vă sun şi aranjez ceva. Trebuie să existe o modalitate de a coopera fără a călca în picioare drepturile nimănui.

— Cum spuneţi, dumneavoastră sunteţi avocatul.

Am dat din cap şi am privit numele de pe cartea de vizită. Harry Bosch. Eram sigur că nu îl mai întâlnisem pe acest om, totuşi începuse conversaţia spunând că ştia cine sunt.

— Uitaţi, domnule detectiv Bosch, am zis, Jerry Vincent a fost colegul meu. Nu eram foarte apropiaţi, dar eram prieteni.

— Şi?

— Şi vă urez mult noroc, ştiţi? Cu acest caz. Sper să îl rezolvaţi. Bosch a dat din cap, şi era ceva familiar în gestul său. Poate că totuşi ne cunoşteam.

A dat să iasă după partenerul său.

— Domnule detectiv?

Bosch s-a întors încă o dată spre mine.

— Drumurile noastre s-au mai întâlnit în vreun alt caz? Cred că vă recunosc.

Bosch a zâmbit jovial şi a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Dacă am fi lucrat la un caz, m-aţi fi ţinut minte.

7

O oră mai târziu eram în spatele biroului lui Jerry Vincent, iar Lorna Taylor şi Dennis Wojciechowski stăteau în faţa mea. Ne mâncam sandviciurile şi eram gata să verificăm ceea ce încropisem pornind de la un control preliminar asupra cabinetului şi a cazurilor. Mâncarea era bună, dar nimeni nu prea avea poftă, având în vedere unde ne aflam şi ce se întâmplase cu fostul ocupant al cabinetului.

O trimisesem pe Wren Wiliams acasă mai devreme. Nu se putea opri din plâns şi se tot împotrivea încercărilor mele de a prelua controlul asupra cazurilor răposatului ei şef. Am decis să înlătur baricada, în loc să mă tot învârtesc în jurul ei. Ultima ei întrebare înainte de a o conduce spre ieşire a fost dacă aveam de gând să o concediez. I-am spus că juriul încă mai delibera asupra acestei întrebări, dar că ar trebui să se prezinte la muncă la fel ca de obicei a doua zi.

Jerry Vincent fiind mort, iar Wren Williams plecată, ne-am poticnit până când Lorna şi-a dat seama cum funcţiona sistemul de îndosariere şi a început să scoată dosarele cazurilor active. Pornind de la notele calendaristice din fiecare dosar, reuşise reconstituirea cât de cât a agendei de lucru – componenta cheie din viaţa profesională a oricărui avocat. De îndată ce am avut un calendar rudimentar, am început să respir un pic mai uşurat şi am făcut o pauză de masă, deschizând cutiile cu sandviciuri aduse de Lorna de la Dusty's.

Calendarul era aerisit. Câteva audieri preliminare pe ici, pe colo, dar în mare parte era clar că Vincent nu se aglomerase înainte de procesul lui Walter Elliot, care era

programat să înceapă cu selecţia juriului în decurs de nouă zile.

— Să începem, am spus cu gura plină. Potrivit calendarului pe care l-am pus cap la cap, am o pronunţare a sentinţei în 45 de minute. Prin urmare, mă gândeam că am putea avea o discuţie preliminară acum, şi apoi v-aş putea lăsa pe voi doi aici cât timp mă duc la tribunal. Apoi mă voi întoarce şi vom vedea cât de departe am ajuns înainte ca eu şi Cisco să mergem şi să ne apucăm să batem din uşă în uşă.

Amândoi au dat din cap, mestecând încă sandviciurile. Cisco avea merişor pe mustaţă, dar nu ştia asta.

Lorna era la fel de îngrijită şi de frumoasă ca întotdeauna. Era uimitoare cu părul ei blond şi cu ochii care te făceau cumva să crezi că eşti centrul universului când se uita la tine. Nu mă săturam niciodată de asta. Îi plătisem salariul pentru tot anul în care nu lucrasem. Îmi permiteam datorită poliţei de asigurare, şi nu doream să îmi asum riscul ca ea să lucreze pentru alt avocat atunci când aveam să mă întorc la muncă.

— Să începem cu banii, am spus.

Lorna dădu din cap. De îndată ce găsise dosarele active şi le aşezase în faţa mea, trecuse mai departe la registrele bancare, probabil singurul lucru la fel de important ca lista cazurilor. Registrele bancare urmau să ne indice mai mult decât suma de bani care se afla în sipetele firmei lui Vincent. Urmau să ne ofere o idee despre modul în care îşi conducea cabinetul individual.

— În regulă, veşti bune şi proaste legate de bani, a spus ea. Are 38 000 în contul operaţional şi 129 000 în contul fiduciar.

Am fluierat. Erau mulţi bani în contul fiduciar. Banii luaţi de la clienţi ajung în contul fiduciar. De îndată ce începe munca la cazul unui client, contul fiduciar este perceput şi banii sunt transferaţi în contul operaţional. Întotdeauna îmi doresc mai mulţi bani în contul operaţional decât în contul

fiduciar, pentru că, odată mutaţi în contul operaţional, banii sunt ai mei.

— Există un motiv pentru acest dezechilibru, spuse Lorna, înţelegându-mi surpriza. Abia încasase un cec în valoare de o sută de mii de dolari din partea lui Walter Elliot. I-a depus vineri.

Am dat din cap şi am bătut uşor în calendarul improvizat pe care îl aveam în faţa mea pe masă. Era schiţat pe un blocnotes. Lorna trebuia să iasă şi să cumpere o agendă adevărată când avea ocazia. De asemenea, urma să introducă toate înfăţişările mele din instanţă în calculatorul meu şi într-un calendar online. În ultimul rând, şi aşa cum Vincent nu făcuse, să salveze totul într-un cont de stocare a datelor electronice dintr-un alt loc.

— Procesul lui Elliot este programat să înceapă joia viitoare, am spus. A luat suta în avans.

De îndată ce am rostit ceea ce era evident, am înţeles brusc un lucru.

— După ce terminăm aici, sună la bancă, i-am zis Lornei. Vezi dacă cecul a fost achitat. Dacă nu, încearcă să-l încasezi. Când Elliot va auzi că Vincent este mort, va încerca probabil să îl îngheţe.

— Am înţeles.

— Ce mai e în legătură cu banii? Dacă o sută sunt din partea lui Elliot, de unde este restul?

Lorna a deschis unul dintre registrele contabile pe care le ţinea în poală. Pentru fiecare dolar dintr-un fond fiduciar trebuie să existe o explicaţie cu privire la clientul pentru care este depozitat. În orice moment, un avocat trebuie să poată afla ce parte din avansul unui client a fost transferată în contul operaţional şi folosită şi ce sumă este încă depozitată în contul fiduciar. O sută de mii din contul fiduciar al lui Vincent era alocată pentru procesul lui Walter Elliot. Asta însemna că doar 29 000 fuseseră primiţi pentru restul cazurilor active. Nu era mult, având în vedere teancul

de dosare pe care le adunasem căutând cazurile vii prin cartoteci.

— Asta este vestea proastă, spuse Lorna. Aparent, mai sunt doar cinci sau şase alte cazuri cu depozite în contul fiduciar. În ceea ce priveşte restul cazurilor active, banii au fost deja mutaţi în contul operaţional, sau au fost cheltuiţi, sau clienţii au datorii faţă de firmă.

Am dat din cap. Nu era o veste bună. Începea să pară că Vincent o luase înaintea cazurilor sale, adică lucrase pe bandă rulantă, preluând cazuri noi pentru a aduce noi fluxuri de bani care să acopere cazurile existente. Walter Elliot trebuie să fi fost soluţia. Imediat ce suta de mii era achitată, Vincent ar fi putut să oprească banda rulantă şi să răsufle uşurat – cel puţin pentru o perioadă. Dar nu a mai apucat.

— Câţi clienţi au planuri de plată? am întrebat.

Lorna recurse din nou la registrele din poală.

— Are doi care au plătit aconturile înainte de proces. Amândoi au rămas mult în urmă.

— Cum îi cheamă?

Îi luă un moment să răspundă, întrucât se uita în registre.

— Ăă, pe unul Samuels, iar pe celălalt, Henson. Amândoi sunt datori cu aproximativ cinci mii.

— Şi de asta noi luăm carduri de credit şi nu lucrăm cu hârtii.

Vorbeam despre propriile obiceiuri de afaceri. Nu mai ofeream de mult servicii pe credit. Acceptam plăţi în numerar, nerambursabile. Acceptam şi carduri, dar numai după ce Lorna le verifica şi primea aprobarea sumei.

M-am uitat la notiţele luate în timpul unei revizuiri rapide a calendarului şi a dosarelor active. Atât Samuels, cât şi Henson erau pe o sublistă pe care o schiţasem în timpul revizuirii. Era o listă cu nişte cazuri de care aş fi scăpat dacă aş fi putut. Aceasta se baza pe verificarea rapidă a capetelor de acuzare şi a datelor specifice cazurilor. Dacă

era ceva ce nu îmi plăcea la un caz – din orice motiv –, atunci ajungea pe sublistă.

— Nicio problemă, am spus. Scăpăm de ei.

Samuels avea un caz de omor prin imprudenţă în urma conducerii în stare de ebrietate, iar Henson era acuzat de furt calificat şi posesie de droguri. Henson mi-a trezit interesul pentru un moment, deoarece Vincent urma să îşi construiască apărarea pe baza dependenţei de analgezice prescrise clientului. Urma să se bazeze pe compasiune şi deflecţie în strategia de apărare. Să înfăţişeze un caz în care doctorul care îi prescrisese o doză prea mare de medicamente lui Henson era persoana responsabilă în cea mai mare măsură pentru consecinţele dependenţei pe care o crease. Patrick Henson, în argumentaţia lui Vincent, era o victimă, nu un delincvent.

Îmi era foarte familiară această strategie de apărare deoarece o folosisem şi eu în mod repetat în ultimii doi ani pentru a încerca să mă scuz pentru numeroasele necazuri provocate oamenilor din viaţa mea în calitate de tată, fost soţ şi prieten. Însă pe Henson l-am pus în ceea ce numeam teancul câinilor, fiindcă în adâncul inimii ştiam că strategia asta de apărare nu funcţiona – cel puţin nu pentru mine. Şi nu eram dispus să mă prezint cu ea în faţa instanţei nici pentru el.

Lorna a dat din cap şi a făcut câteva observaţii despre cele două cazuri pe blocnotes.

— Deci, care este scorul? a întrebat ea. Câte cazuri pui în teancul câinilor?

— Am găsit treizeci şi unu de cazuri active, am spus. Dintre acestea, cred că doar şapte arată a câini. Deci, asta înseamnă că avem o grămadă de cazuri unde nu sunt bani în tejghea. Trebuie să fac rost de alţi bani sau ajung şi astea în teancul câinilor.

Nu-mi făceam griji cu privire la colectarea banilor de la clienţi. Cea mai importantă deprindere în dreptul penal este obţinerea banilor. Mă pricepeam la asta, iar Lorna se

pricepea chiar mai bine. Găsirea unor clienţi care să plătească era problematică, şi nouă tocmai ne picaseră din cer peste două duzine.

— Crezi că judecătoarea te va lăsa să renunţi pur şi simplu la câteva dintre ele? a întrebat ea.

— Nu, dar mă gândesc eu la ceva. Poate că aş putea pretinde că există conflict de interese. Conflictul constând în faptul că mie îmi place să fiu plătit pentru munca făcută, iar clienţilor nu le place să plătească.

Nimeni nu a râs. Nici măcar nu au schiţat un zâmbet. Am trecut mai departe.

— Altceva legat de bani?

Lorna a clătinat din cap.

— Cam asta a fost tot. Cât timp eşti la tribunal, voi suna la bancă să pun lucrurile în mişcare. Vrei să fim cosemnatari pentru conturi?

— Mda, la fel ca la conturile mele.

Nu mă gândisem la potenţiala dificultate de a pune mâna pe banii din conturile lui Vincent. Pentru asta o aveam pe Lorna. Se pricepea mai bine decât mine la partea de afaceri. Uneori se pricepea atât de bine, încât îmi doream fie să nu ne fi căsătorit niciodată, fie să nu fi divorţat.

— Vezi dacă Wren Williams poate semna cecuri, i-am spus. Dacă este implicată, scoate-o din ecuaţie.

— Aşa voi face. S-ar putea să fii nevoit să te întorci la doamna judecător Holder să-ţi dea un ordin judecătoresc pentru bancă.

— Nu va fi o problemă.

Ceasul meu de mână arăta că mai aveam zece minute până când trebuia să pornesc spre tribunal. Mi-am îndreptat atenţia către Wojciechowski.

— Cisco, ce ai pentru mine?

Îl rugasem mai devreme să apeleze la relaţiile lui şi să monitorizeze investigaţia morţii lui Vincent cât mai îndeaproape. Voiam să ştiu ce mişcări făceau detectivii, pentru că, din câte spusese Bosch, părea că investigaţia

avea să se bazeze pe cazurile pe care tocmai le moştenisem.

— Nu prea multe, a zis Cisco. Detectivii nici nu au ajuns încă la Parker Center. L-am sunat pe un tip de la criminalistică pe care îl cunosc şi încă procesează totul. Nu-s prea multe informaţii despre ceea ce au, dar mi-a spus ce nu au găsit. Vincent a fost împuşcat de cel puţin două ori din câte şi-au dat seama. Şi nu erau tuburi de cartuşe. Criminalul a curăţat locul.

Era ceva grăitor în toată povestea. Ucigaşul ori folosise un revolver, ori avusese prezenţa de spirit de a aduna tuburile gloanţelor evacuate din arma sa după ce îl omorâse.

Cisco îşi continuă raportul:

— Am sunat un alt contact de la comunicaţii şi mi-a spus că primul apel a fost primit la 12.43. Vor stabili mai exact ora decesului la autopsie.

— Au vreo idee de ansamblu despre ce s-a întâmplat?

— Vincent a lucrat până târziu, ceea ce se pare că obişnuia să facă lunea. Lucra lunea până târziu ca să se pregătească pentru întreaga săptămână. Când a terminat, şi-a strâns lucrurile în servietă, a încuiat şi a plecat. A mers la garaj, s-a urcat în maşină şi a fost împuşcat prin geamul din dreptul şoferului. Când l-au găsit, maşina se afla în parcare, cu cheia în contact. Geamul era coborât. Au fost mai puţin de 15 grade azi-noapte. Ar fi putut coborî geamul pentru că îi plăcea răcoarea sau pentru că cineva se îndrepta spre maşină.

— Cineva cunoscut.

— Este o posibilitate.

M-am gândit la asta, dar şi la ce-mi spusese detectivul Bosch.

— Nu lucra nimeni în garaj?

— Nu, controlorul pleacă la şase. După ora şase, trebuie să pui bani în aparat sau să-ţi foloseşti abonamentul lunar. Vincent avea abonament.

— Camere video?

— Singurele camere video sunt la intrare şi la ieşire. Sunt camere pentru numărul de înmatriculare, astfel că, dacă cineva spune că şi-a pierdut biletul, ele pot arăta când a intrat maşina, chestii de genul acesta. Dar, din câte mi-a spus tipul meu de la criminalistică, nu era nimic de interes pe casetă. Criminalul nu a venit cu maşina în garaj. A ajuns acolo fie prin clădire, fie printr-o intrare pentru pietoni.

— Cine l-a găsit pe Jerry?

— Agentul de pază. Au un agent pentru clădire şi garaj. Verifică garajul de două ori pe noapte şi a observat maşina lui Vincent la al doilea rond. Avea luminile aprinse şi motorul pornit, aşa că a verificat-o. La început, a crezut că Vincent doarme, apoi a văzut sângele.

Am dat din cap, gândindu-mă la scenariu şi la cum se petrecuseră lucrurile. Criminalul era fie incredibil de neglijent şi de norocos, fie ştia că garajul nu are camere video şi că putea da peste Jerry Vincent acolo luni noaptea, când locul era aproape pustiu.

— În regulă, fi pe fază. Ce ai despre Harry Potter?

— Despre cine?

— Detectivul. Nu Potter. Vreau să spun...

— Bosch. Harry Bosch. Lucrez şi la asta. Se pare că e unul dintre cei mai buni. S-a pensionat acum câţiva ani şi şeful poliţiei însuşi l-a adus înapoi. Cel puţin, aşa se spune.

Cisco îşi consultă notiţele.

— Numele întreg este Hieronymus Bosch. Are o vechime în muncă de treizeci şi trei de ani, şi ştii ce înseamnă asta.

— Nu, ce înseamnă?

— Păi, potrivit regulamentului Departamentului de Poliţie din L.A., vechimea maximă este de treizeci de ani, după care te poţi pensiona cu pensie întreagă şi, oricât ai mai rămâne la locul de muncă, nu ţi se măreşte pensia. Deci, din punct de vedere financiar nu are sens să rămâi.

— Decât dacă ai o misiune.

Cisco a dat din cap.

— Exact. Oricine rămâne după treizeci de ani nu o face pentru bani sau în interes de serviciu. Este mai mult de atât.

— Stai o clipă, am spus. Ai spus Hieronymus Bosch? Ca pe pictor?

A doua întrebare l-a derutat.

— Nu ştiu nimic de niciun pictor. Dar aşa îl cheamă. Mi s-a spus că rimează cu „anonim”. Ciudat nume, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu mai ciudat decât Wojciechowski – dacă mă întrebi pe mine.

Cisco era gata să-şi apere numele şi moştenirea când Lorna ne întrerupse.

— Parcă spuneai că nu-l cunoşti, Mickey.

Am privit-o şi am clătinat din cap.

— Nu l-am mai întâlnit până acum, dar numele... ştiu numele ăsta.

— Adică de la tablouri?

Nu voiam să încep o discuţie despre un trecut atât de îndepărtat, încât nu puteam fi sigur de el.

— Las-o baltă, am spus. Nu contează, iar eu trebuie să plec. M-am ridicat. Cisco, fii pe fază cu acest caz şi află tot ce poţi despre Bosch. Vreau să ştiu în ce măsură pot avea încredere în tipul ăsta.

— Nu o să-l laşi să-şi bage nasul în dosare, nu-i aşa? mă întrebă Lorna.

— Asta nu a fost o crimă oarecare. Există un criminal care ştia cum să ajungă la Jerry Vincent. Mă voi simţi mult mai bine dacă omul nostru „cu o misiune” descifrează totul şi-l închide pe răufăcător.

Am ocolit biroul şi m-am îndreptat spre uşă.

— Voi fi în sala de judecată a doamnei Champagne. Iau nişte dosare active cu mine să le citesc cât aştept.

— Te conduc, a spus Lorna.

Am văzut-o aruncându-i o privire lui Cisco şi dându-i de înţeles printr-un gest din cap să rămână. Am ieşit în hol.

Ştiam ce avea Lorna de gând să spună, dar am lăsat-o să vorbească.

— Mickey, eşti sigur că eşti pregătit pentru asta?

— Absolut.

— Nu ăsta era planul. Trebuia să revii mai uşor, mai ţii minte? Să iei vreo două cazuri şi să începi de acolo. În schimb, tu preiei un întreg cabinet.

— Nu exersez.

— Ia fii serios!

— Sunt. Şi sunt pregătit. Nu înţelegi că e mai bine decât cu planul dinainte? Cazul Elliot nu doar că aduce o grămadă de bani, ci va funcţiona ca un panou publicitar care spune „M-AM ÎNTORS” cu litere mari din neon!

— Mda, e grozav. Şi cazul Elliot va exercita atâta presiune asupra ta încât...

Nu-şi termină ideea, dar nici nu trebuia.

— Lorna, am terminat cu toată treaba aia. Sunt bine, am trecut peste ea şi sunt pregătit pentru asta. Credeam că te vei bucura. Câştigăm bani pentru prima dată după un an întreg.

— Nu-mi pasă de asta. Vreau să fiu sigură că eşti bine.

— Sunt mai mult decât bine. Sunt entuziasmat. Simt că într-o singură zi mi-am recăpătat puterile. Nu mă trage în jos, bine?

S-a uitat fix la mine, iar eu i-am susţinut privirea, până când, în cele din urmă, un zâmbet şovăitor şi-a făcut apariţia pe chipul ei serios.

— Bine, a spus. Atunci, sari la gâtul lor!

— Stai liniştită, aşa voi face.

8

În ciuda asigurărilor pe care i le dădusem Lornei, în timp ce traversam pasajul îndreptându-mă către podul care lega clădirea de birouri de garaj îmi făceam griji în ceea ce priveşte cazurile şi organizarea. Uitasem că parcasem la nivelul cinci şi, în cele din urmă, am urcat trei rampe până să găsesc Lincolnul. Am deschis portbagajul şi am pus teancul gros de dosare pe care le căram în geantă.

Era o geantă multifuncţională pe care o luasem de la un magazin numit Suitcase City[4] în timp ce-mi puneam la cale întoarcerea. Era un rucsac cu chingi pe care îl puteam purta pe umeri în zilele în care eram în formă. Avea şi un mâner ca să îl pot folosi ca pe o servietă dacă voiam. Şi mai avea două roţi şi un mâner telescopic, astfel încât îl puteam trage după mine în zilele în care mă simţeam slăbit.

În ultima vreme, zilele bune le depăşeau pe cele rele, astfel încât probabil m-aş fi putut descurca şi cu o servietă de avocat tradiţională, din piele. Însă îmi plăcea geanta şi aveam de gând să o folosesc în continuare. Avea un logo pe ea – culmea unui munte peste care erau tipărite cuvintele „Suitcase City”, care aminteau de Hollywood. Deasupra, luminatoare străbăteau orizontul, completând imaginea de vis a dorinţei şi speranţei. Cred că logoul acela era adevăratul motiv pentru care îmi plăcea geanta. Pentru că ştiam că Oraşul Valizelor nu era un magazin. Era un loc. Era Los Angeles.

Los Angeles era genul de oraş unde toată lumea venea de altundeva şi nimeni nu ancora vreodată cu adevărat. Era un loc de tranziţie. Oameni atraşi de vis, oameni care

4 Oraşul Valizelor

fugeau de coşmar. Douăsprezece milioane de oameni, şi toţi dispuşi să o ia la goană dacă era nevoie. La modul figurat, propriu sau metaforic – oricum ai vrea să priveşti lucrurile – toată lumea din L.A. ţine o valiză pregătită. Pentru orice eventualitate.

În timp ce închideam portbagajul, am fost surprins să văd un bărbat stând între maşina mea şi cea parcată lângă ea. Din cauza capotei ridicate a portbagajului, nu îl văzusem apropiindu-se. Nu-l cunoşteam, dar îmi dădeam seama că el ştia cine sunt. Mi-am amintit avertizarea lui Bosch cu privire la ucigaşul lui Vincent, şi asta a trezit în mine instinctul de a lupta sau de a fugi.

— Domnule Haller, pot vorbi cu dumneavoastră?

— Cine naiba eşti şi de ce te furişezi pe lângă maşinile oamenilor?

— Nu mă furişam. V-am văzut şi am scurtat drumul luând-o printre celelalte maşini, atâta tot. Lucrez pentru *Times* şi mă întrebam dacă pot vorbi cu dumneavoastră despre Jerry Vincent.

Am clătinat din cap şi am răsuflat zgomotos.

— M-ai speriat ca dracu'. Nu ştii că a fost omorât în acest garaj de către cineva care a venit spre maşina lui?

— Uitaţi, îmi cer scuze. Eu doar...

— Las-o baltă. Nu ştiu nimic despre acest caz şi trebuie să ajung la tribunal.

— Dar îi preluaţi cazurile, nu-i aşa?

Făcându-i semn să se dea la o parte, m-am dus către portiera maşinii.

— Cine ţi-a spus asta?

— Reporterul nostru acreditat la tribunal a obţinut o copie a ordinului emis de doamna judecător Holder. De ce v-a ales domnul Vincent pe dumneavoastră? Eraţi prieteni buni sau ceva de genul ăsta?

Am deschis uşa.

— Cum te cheamă?

— Jack McEvoy. Mă ocup de ştiri despre poliţie.

— Bravo ţie, Jack, dar nu pot vorbi despre asta acum. Dacă vrei să-mi dai o carte de vizită, te voi suna când pot.

Nu a schiţat nicio mişcare pentru a-mi da o carte de vizită sau pentru a arăta că înţelesese ce i-am spus. Doar mi-a adresat o altă întrebare:

— Doamna judecător v-a interzis să vorbiţi?

— Nu, nu mi-a interzis să vorbesc. Nu pot vorbi cu tine pentru că nu ştiu nimic, bine? Când voi avea ceva de spus, voi spune.

— Ei bine, îmi puteţi spune de ce preluaţi cazurile lui Vincent?

— Deja ştii răspunsul. Am fost numit de judecătoare. Acum trebuie să ajung la tribunal.

Am urcat în maşină, dar am lăsat uşa deschisă în timp ce întorceam cheia. McEvoy şi-a pus cotul pe plafon şi s-a aplecat înăuntru încercând să mă convingă să-i acord un interviu.

— Uite ce e, i-am spus, trebuie să plec, deci poţi să te dai la o parte ca să închid uşa şi să dau cu spatele?

— Speram că putem ajunge la o înţelegere, a spus repede.

— Înţelegere? Ce înţelegere? Despre ce vorbeşti?

— Ştiţi dumneavoastră, informaţii. Eu am relaţii la departamentul de poliţie, iar dumneavoastră la tribunal. Ar fi un câştig reciproc. Dumneavoastră îmi spuneţi ce auziţi şi eu vă spun ce aud. Simt că va fi un caz important. Am nevoie de orice informaţie pe care o pot obţine.

M-am întors şi l-am privit pentru o clipă.

— Dar informaţiile pe care mi le vei da nu vor ajunge oricum în ziar a doua zi? Aş putea să aştept pur şi simplu să le citesc.

— Nu vor fi toate acolo. Unele lucruri nu pot fi tipărite, chiar dacă ştii că sunt adevărate.

S-a uitat la mine de parcă îmi împărtăşea cine ştie ce învăţătură secretă.

— Presimt că vei auzi unele lucruri înaintea mea, am spus.

— Îmi asum riscul. Avem o înţelegere?

— Ai o carte de vizită?

De această dată a scos o carte de vizită din buzunar şi mi-a înmânat-o. Am pus-o între degete şi mi-am aşezat mâna peste volan. Am ridicat cartea de vizită şi am privit-o. Mă gândeam că nu ar strica să am o sursă de informaţii din interior pentru acest caz.

— În regulă, batem palma.

I-am făcut semn din nou şi am închis uşa, apoi am pornit maşina. Era încă acolo. Am coborât geamul.

— Ce este? am întrebat.

— Ţineţi mine, nu vreau să vă văd numele în alte ziare sau la televizor, spunând chestii de care eu nu ştiu.

— Stai liniştit, ştiu cum funcţionează.

— Bine.

Am băgat în marşarier, dar m-am gândit la ceva şi am ţinut piciorul pe frână.

— Lasă-mă să te întreb ceva. Cât de apropiat eşti de Bosch, anchetatorul principal al cazului?

— Îl cunosc, dar nimeni nu este cu adevărat apropiat de el. Nici măcar partenerul lui.

— Care este povestea lui?

— Nu ştiu. Nu am întrebat niciodată.

— Ei bine, e bun de ceva?

— La rezolvarea cazurilor? Da, este foarte bun. Cred că este considerat unul dintre cei mai buni.

Am dat din cap şi m-am gândit la Bosch. Omul cu o misiune.

— Atenţie la degetele de la picioare.

Am dat cu spatele. McEvoy a strigat spre mine de îndată ce am băgat maşina în viteză.

— Hei, Haller, îmi place plăcuţa de înmatriculare.

I-am făcut cu mâna în timp ce coboram pe rampă. Am încercat să-mi amintesc ce Lincoln conduceam şi ce scria

pe plăcuţă. Am o flotă de trei maşini de oraş de pe vremea când aveam o mulţime de cazuri. Însă folosisem maşinile atât de rar în ultimul an, încât le luam pe toate trei prin rotaţie pentru a menţine motoarele în funcţiune şi a curăţa ţevile de praf. Făcea parte din strategia de revenire, presupun. Maşinile erau identice, cu excepţia plăcuţelor de înmatriculare, şi nu ştiam sigur pe care o conduc.

Când am ajuns la ghereta controlorului şi i-am dat cotorul biletului, am văzut un mic ecran lângă casa de marcat. Arăta imaginile surprinse de o cameră aflată la câţiva metri în spatele maşinii mele. Era camera despre care îmi pomenise Cisco, menită să filmeze bara din spate şi plăcuţa de înmatriculare.

Pe ecran se vedea plăcuţa orgoliului meu.

ÎNCALC

Am rânjit. „Chiar aşa, îi calc.” Mă îndreptam spre tribunal ca să-l întâlnesc pe unul dintre clienţii lui Jerry Vincent pentru prima oară. Urma să dau mâna cu el şi apoi să-l conduc direct la închisoare.

9

Doamna judecător Judith Champagne se afla la prezidiu şi audia moţiuni când am intrat în sală cu cinci minute mai devreme decât trebuia. Mai erau încă opt avocaţi care îşi pierdeau vremea, aşteptând să le vină rândul. Mi-am aşezat geanta cu roţi în faţa balustradei şi i-am explicat în şoaptă aprodului că eram acolo în locul lui Jerry Vincent pentru a asculta sentinţa dată lui Edgar Reese. Mi-a spus că programul pentru moţiuni al judecătoarei se prelungea, dar că Reese avea să fie primul care îşi primea sentinţa de îndată ce se terminau moţiunile. Am întrebat dacă îl puteam vedea pe Reese, iar aprodul s-a ridicat şi m-a condus pe uşa din oţel din spatele biroului său spre celula sălii de judecată. Erau trei persoane în celulă.

— Edgar Reese? am întrebat.

Un bărbat alb, mic şi bine făcut a venit spre gratii. Am văzut tatuaje de închisoare urcându-i pe gât şi m-am simţit uşurat. Reese se întorcea într-un loc deja cunoscut, nu urma să ţin de mână un virgin într-ale închisorii, cu ochii mari. Asta îmi făcea sarcina mai uşoară.

— Numele meu este Michael Haller. Îi ţin locul avocatului tău astăzi.

M-am gândit că nu prea avea rost să-i explic tipului ce păţise Vincent. L-ar fi determinat pe Reese să-mi pună o grămadă de întrebări la care nu aveam timpul sau dispoziţia necesară să îi răspund.

— Unde-i Jerry? a întrebat Reese.

— N-a putut să vină. Eşti gata pentru asta?

— De parcă aş avea de ales.

— Jerry ţi-a explicat sentinţa când ai pledat vinovat?

— Da, mi-a zis. Cinci ani la închisoarea statală, ies după trei ani pentru bună purtare.

Erau mai degrabă patru, dar nu aveam de gând să îl încurc.

— În regulă, păi, judecătoarea are de terminat nişte chestii şi apoi te vor scoate pe tine. Procurorul îţi va citi ceva în limbaj juridic, răspunzi „da” cum că înţelegi, apoi judecătoarea va admite sentinţa. Intri şi în cincisprezece minute ieşi.

— Nu-mi pasă cât durează. Nu plec nicăieri.

Am dat din cap şi l-am lăsat acolo. Am bătut uşor în uşa de metal, astfel încât agentul – aprozii din districtul L.A. sunt agenţi ai şerifilor – din sala de judecată să mă audă, dar nu şi judecătoarea. M-a lăsat să ies şi m-am aşezat în primul rând al galeriei. Mi-am deschis servieta şi am scos o mare parte din dosare, aşezându-le pe bancă lângă mine.

Dosarul de deasupra era al lui Edgar Reese. Pe acesta îl studiasem deja pentru a mă pregăti pentru sentinţă. Reese era unul dintre clienţii fideli ai lui Vincent. Un caz banal cu droguri. Fiind un traficant care îşi folosea propriile produse, Reese fusese prins în flagrant cu ajutorul unui cumpărător care lucra ca informator confidenţial. Potrivit informaţiilor de fond din dosar, informatorul îl ochise pe Reese pentru că îi purta pică. Mai cumpărase cocaină de la Reese şi descoperise că fusese amestecată cu destul de mult laxativ pentru bebeluşi. Aceasta era o greşeală comisă în mod frecvent de către traficanţii care se şi drogau. Luau prea mult din produs, astfel încât măreau cantitatea păstrată în folos personal, dar diminuau efectul provocat de pudra vândută. Era o practică de afaceri proastă, căci crea duşmănii. Un utilizator de droguri care încerca să scape de acuzaţie cooperând în calitate de informator confidenţial era mai înclinat să ajute la prinderea în flagrant a unui dealer pe care nu-l înghiţea decât a unuia pe care îl simpatiza. Aceasta era lecţia de afaceri la care Edgar Reese trebuia să reflecteze preţ de cinci ani în penitenciarul statal.

Am băgat dosarul la loc în geantă şi m-am uitat la următorul din teanc. Dosarul de deasupra îi aparţinea lui Patrick Henson, cazul cu analgezice despre care îi spusesem Lornei că voi renunţa. M-am aplecat să bag dosarul la loc în geantă, dar brusc m-am răzgândit şi mi l-am pus în poală. L-am lovit de coapsă de vreo două ori în timp ce mă gândeam la anumite lucruri, apoi l-am deschis.

Henson era un surfer de 24 de ani din Malibu, Florida. Era un profesionist, dar se afla la capătul de jos al spectrului, cu adeziuni şi câştiguri limitate din turneele profesioniste. Într-o competiţie din Maui, fusese doborât de un val care îl izbise de o stâncă vulcanică de pe fundul oceanului la Pehei. Îi dislocase umărul, iar după operaţia de îndreptare, doctorul îi prescrisese oxicodonă. Optsprezece luni mai târziu, Henson era un dependent în adevăratul sens al cuvântului, luând pastile pentru a scăpa de durere. Îşi pierduse sponsorii şi era prea slăbit pentru a mai concura. În cele din urmă, a decăzut complet după ce a furat un colier cu diamante dintr-o casă din Malibu unde fusese invitat de o prietenă. Potrivit raportului întocmit de către şerif, colierul aparţinea mamei prietenei lui şi conţinea opt diamante reprezentându-i pe cei trei copii şi cinci nepoţi ai săi. Era înregistrat în raport cu o valoare de 25 000 de dolari, dar Henson îl amanetase pentru 400 şi plecase în Mexic să cumpere două sute de tablete de oxicodonă fără prescripţie medicală.

Fusese uşor de făcut o legătură între Henson şi tâmpenia sa. Colierul cu diamante a fost recuperat de la casa de amanet, iar filmul înregistrat de camera de supraveghere îl arăta amanetându-l. Din cauza valorii mari a colierului, fusese lovit în plin cu acuzaţii de proprietate furată şi furt calificat, împreună cu acuzaţia de posesie de droguri ilegale. Nu ajutase nici faptul că doamna de la care furase colierul era căsătorită cu un doctor cu relaţii, care literalmente contribuise la realegerea mai multor membri ai consiliului districtual de controlori.

Când Vincent îl acceptase pe Henson în calitate de client, surferul plătise avansul în valoare de 5 000 de dolari în natură. Vincent luase toate cele douăsprezece plăci unicat Trick Henson şi le vânduse prin intermediul lichidatorului său colecţionarilor şi pe eBay. Henson fusese inclus şi într-un plan de plăţi lunare a câte 1 000 de dolari, dar nu plătise niciodată pentru că se internase la o clinică de dezintoxicare a doua zi după ce fusese scos din închisoare pe cauţiune de către mama sa, care locuia în Melbourne, Florida.

Potrivit dosarului, Henson terminase cu succes cura de dezintoxicare şi lucra cu jumătate de normă la o tabără de surf pentru copii pe o plajă din Santa Monica. Abia câştiga suficient pentru a-şi asigura traiul zilnic, darămite să-i plătească lui Vincent 1 000 de dolari pe lună. Mama lui rămăsese falită după ce îi plătise cauţiunea şi tratamentul de dezintoxicare.

Dosarul era plin cu moţiuni de amânare şi alte documente folosite de Vincent ca tehnici de întârziere, în timp ce aştepta ca Henson să facă rost de mai mulţi bani. Aceasta era practica standard – ia-ţi banii dinainte, mai ales când cazul este fără mari sorţi de izbândă. Procurorul avea o înregistrare video cu Henson vânzând marfa furată. Asta însemna că acest caz era mai mult decât prost, era un dezastru.

În dosar era trecut un număr de telefon al lui Henson. Orice avocat întipărea în mintea clienţilor neîncarceraţi un lucru: nevoia de a menţine o modalitate de contact. Cei acuzaţi de un fapt penal şi care probabil urmau să ajungă în închisoare aveau adesea vieţi domestice instabile. Se mutau tot timpul, iar uneori nu aveau niciun adăpost. Totuşi, un avocat trebuia să poată da de ei în orice clipă. În dosar apărea numărul de mobil al lui Henson şi, dacă mai era valabil, puteam să-l sun chiar atunci. Întrebarea era dacă doream să o fac.

M-am uitat spre scaunul judecătoarei. Aceasta era încă în toiul unor argumentări legate de o moţiune de eliberare pe cauţiune. La rând aşteptau alţi trei avocaţi cu alte moţiuni, iar procurorul care se ocupa de cazul lui Edgar Reese nu se vedea prin preajmă. M-am ridicat şi i-am şoptit din nou aprodului:

— Ies pe coridor să dau un telefon. Voi fi prin apropiere.

A dat din cap.

— Dacă nu vă întoarceţi până vă vine rândul, vin să vă chem, a spus el. Aveţi grijă doar să închideţi telefonul înainte de a vă întoarce. Judecătoarei nu-i plac telefoanele mobile.

Nu era nevoie să-mi spună asta. Aflasem deja pe propria piele că judecătoarei nu-i plac telefoanele mobile în sala de judecată. Mă învăţasem minte când apărusem înaintea ei şi telefonul meu începuse să sune uvertura *William Tell* – tonul de apel ales de fiica mea, nu de mine. Judecătoarea mi-a ars o amendă de 100 de dolari şi de atunci începuse să-mi spună Călăreţul Singuratic. Ultima parte nu mă deranja prea tare. Câteodată, mă simţeam precum Călăreţul Singuratic, doar că mă plimbam într-o maşină de oraş Lincoln, în loc să călăresc un cal alb.

Mi-am lăsat servieta şi celelalte dosare pe banca din galerie şi am ieşit pe coridor doar cu dosarul Henson. Am găsit un loc rezonabil de liniştit pe coridorul aglomerat şi am apelat numărul. Telefonul a sunat de două ori, apoi cineva a răspuns.

— Trick la telefon.

— Patrick Henson?

— Mda, cine sunteţi?

— Sunt noul tău avocat. Numele meu este Mi...

— Hei, stai o clipă. Ce s-a întâmplat cu vechiul meu avocat? I-am dat tipului ăluia, Vincent...

— E mort, Patrick. A decedat noaptea trecută.

— Nuuuuuuuuuuu.

— Ba da, Patrick. Îmi pare rău.

Am aşteptat o clipă să văd dacă mai are ceva de zis, apoi am început să vorbesc la fel de sec ca un birocrat.

— Numele meu este Michael Haller şi preiau cazurile lui Jerry Vincent. Am analizat dosarul tău şi văd că nu ai făcut nicio plată către domnul Vincent.

— Of, omule, asta e treaba! M-am concentrat să îmi revin şi să mă menţin şi nu am niciun nenorocit de sfanţ. Înţelegi? Deja i-am dat tipului ăluia Vincent toate plăcile mele. A socotit că fac cinci mii, dar ştiu că a luat mai mult pe ele. Vreo două dintre plăcile alea lungi făceau pe puţin o mie bucata. Mi-a zis că e destul să înceapă treaba, dar n-a făcut altceva decât să amâne lucrurile. Nu mai pot să fac niciun rahat până nu se termină toată treaba asta.

— Te menţii, Patrick? Eşti curat?

— Ca o nenorocită de lacrimă, omule. Vincent mi-a zis că doar aşa am şanse să nu ajung la închisoare.

Am măsurat coridorul cu privirea. Era plin cu avocaţi, şi inculpaţi, şi martori, şi familii ale victimelor sau ale celor acuzaţi. Era lung cât un teren de fotbal şi toţi de acolo sperau să obţină un singur lucru. O breşă. Să se împrăştie norii şi să le meargă bine doar de această dată.

— Jerry avea dreptate, Patrick. Trebuie să rămâi curat.

— Asta fac.

— Ai o slujbă?

— Omule, voi nu înţelegeţi? Nimeni n-o să-i dea unuia ca mine o slujbă. Nimeni nu mă angajează. Aştept să se rezolve cazul ăsta şi aş putea ajunge la închisoare înainte să se termine totul. Adică îi învăţ pe plozi să înoate pe plajă cu jumătate de normă şi nu câştig mai nimic. Trăiesc în maşina mea nenorocită şi dorm pe o platformă de salvamar de pe plaja Hermosa. Ce făceam acum doi ani pe vremea asta? Eram într-un apartament la Four Seasons în Maui.

— Da, ştiu, viaţa e de rahat. Încă mai ai permis de conducere?

— Păi, cam asta e tot ce mi-a mai rămas.

Am decis.

— În regulă, ştii unde este cabinetul lui Jerry Vincent? Ai fost vreodată acolo?

— Mda, mi-am dus plăcile acolo. Şi peştele.

— Peştele?

— A luat un tarpon de aproape o sută de kile pe care l-am prins pe vremea când eram copil în Florida. A zis că o să-l pună pe perete şi o să pretindă că l-a prins el sau aşa ceva.

— Mda, păi, peştele tău e încă acolo. Oricum, să fii la cabinet la nouă fix mâine-dimineaţă şi o să te intervievez pentru o slujbă. Dacă merge bine, vei începe imediat.

— Ce anume?

— Să fii şoferul meu. Te voi plăti cu 15 dolari pe oră să conduci şi alţi 15 pentru onorariul pe care trebuie să-l achiţi. Ce zici?

După un moment de linişte, Henson răspunse cu o voce serviabilă.

— E bine, omule. Pot să vin pentru asta.

— Bine. Ne vedem atunci. Dar ţine minte ceva, Patrick. Trebuie să rămâi curat. Dacă nu, voi şti. Crede-mă, voi şti.

— Nu-ţi face griji, omule. N-o să mă mai apuc niciodată de rahatul ăla. Rahatul ăla mi-a distrus viaţa pentru totdeauna.

— Bine, Patrick, ne vedem mâine.

— Hei, omule, de ce faci asta?

Am ezitat înainte de a răspunde.

— Ştii, nu prea ştiu.

Am încheiat convorbirea şi m-am asigurat că am închis telefonul. M-am întors în sala de judecată întrebându-mă dacă făceam un lucru bun sau genul de greşeală care urma să mă ajungă din urmă şi să mă muşte de fund.

Mă sincronizasem perfect. Judecătoarea terminase ultima moţiune când m-am întors. Am văzut că un procuror adjunct, Don Pierce, stătea la masa acuzării, pregătit pentru citirea sentinţei. Era un fost marinar care încă se mai tundea scurt şi unul dintre clienţii fideli la ora cocktailului

de la Four Green Fields. Mi-am băgat repede toate dosarele în geantă şi am tras-o spre masa apărării.

— Ei bine, spuse judecătoarea, văd că se întoarce Călăreţul Singuratic.

A rostit asta cu un zâmbet pe care i l-am întors.

— Da, onorată instanţă. Mă bucur să vă revăd.

— Nu v-am mai văzut de ceva vreme, domnule Haller.

Instanţa nu era locul potrivit în care să-i spun unde fusesem.

Am răspuns laconic. Mi-am întins mâinile ca şi cum mi-aş fi prezentat noua persoană.

— Tot ce pot să spun este că m-am întors acum, doamnă judecător.

— Mă bucur să văd asta. Îi ţineţi locul domnului Vincent, corect?

A spus asta pe un ton obişnuit. Mi-am dat seama că nu aflase despre decesul lui Vincent. Ştiam că aş fi putut ţine secretul pe tot parcursul citirii sentinţei, dar apoi ar fi auzit povestea şi s-ar fi întrebat de ce nu i-am spus. Nu era o bună modalitate de a ţine un judecător de partea ta.

— Din păcate, onorată instanţă, am spus, domnul Vincent a decedat noaptea trecută.

Sprâncenele ei s-au arcuit de uimire. Înainte de a fi judecător fusese mult timp procuror. Era conectată la comunitatea juridică şi părea foarte probabil să-l fi cunoscut bine pe Vincent. Tocmai o zdruncinasem puternic.

— Vai, dar era atât de tânăr! a exclamat ea. Ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap.

— Nu a fost o moarte naturală, onorată instanţă. Poliţia a demarat o anchetă şi nu ştiu mare lucru, decât că a fost găsit în maşina sa noaptea trecută în parcarea de la cabinetul său. Doamna judecător Holder m-a sunat astăzi şi m-a numit avocat suplinitor.

Judecătoarea şi-a coborât privirea şi a avut nevoie de o clipă pentru a-şi reveni din şoc. Mi-a părut rău că a trebuit

să fiu eu mesagerul. M-am aplecat şi am scos dosarul lui Edgar Reese din geantă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, a spus judecătoarea în cele din urmă.

Am dat din cap şi am aşteptat.

— Bine, a reluat judecătoarea după un alt moment îndelungat. Să vină inculpatul.

Jerry Vincent nu a mai întârziat şedinţa. Dacă judecătoarea avea suspiciuni în privinţa lui Jerry sau a vieţii pe care acesta o dusese, nu a spus-o. Totuşi, viaţa mergea mai departe la Curtea Penală. Roţile justiţiei urmau să se învârtă fără el.

10

Mesajul de la Lorna Taylor era scurt şi la obiect. L-am primit în momentul în care mi-am deschis telefonul, după ce părăsisem sala de judecată şi îl văzusem pe Edgar Reese fiind condamnat la cinci ani de închisoare. Mi-a spus că luase legătura cu grefiera doamnei judecător Holder în legătură cu obţinerea ordinului judecătoresc pe care îl solicita banca înainte de a trece conturile bancare ale lui Vincent pe numele meu şi pe cel al Lornei. Judecătoarea fusese de acord să întocmească ordinul şi puteam să traversez pur şi simplu coridorul până la biroul ei pentru a-l ridica.

Sala de judecată era din nou întunecată, dar grefiera se afla la locul său de lângă prezidiu. Încă îmi mai amintea de învăţătoarea mea din clasa a treia.

— Doamnă Gill? am spus. Trebuie să ridic un ordin semnat de doamna judecător.

— Da, cred că e încă la dumneaei în birou. Mă duc să văd.

— Aş putea să intru şi să şi discut cu dumneaei pentru câteva minute?

— Păi, este cineva în birou momentan, dar voi întreba.

S-a ridicat şi a traversat coridorul din spatele pupitrului grefierei. La capăt se afla uşa biroului judecătoarei şi am văzut-o cum bate o dată înainte de a fi invitată să intre. Când a deschis uşa, am văzut un bărbat stând pe acelaşi scaun pe care îl ocupasem eu cu câteva ore mai devreme. Era soţul doamnei judecător Holder, un avocat specializat în vătămare corporală pe nume Mitch Lester.

L-am recunoscut din fotografia din reclama sa. Pe vremea când pleda cazuri de drept penal, împărţisem o dată coperta din spate a Paginilor Aurii, reclama mea ocupând jumătatea de sus, iar a lui, pe cea de jos. Nu mai pledase cazuri de drept penal de mult timp.

Câteva minute mai târziu, doamna Gill a ieşit aducând ordinul judecătoresc de care aveam nevoie. Am crezut că asta însemna că nu puteam să intru să vorbesc cu judecătoarea, dar doamna Gill mi-a spus că urma să fiu poftit înăuntru de îndată ce judecătoarea termina de discutat cu vizitatorul său.

N-aveam suficient timp să studiez dosarele din servietă, aşa că m-am plimbat prin sală, privind în jur şi gândindu-mă la ce urma să-i spun judecătoarei. Când am ajuns lângă pupitrul gol al aprodului, mi-am coborât privirea şi am scrutat o foaie de calendar din săptămâna anterioară. Am recunoscut numele mai multor avocaţi care fuseseră înregistraţi şi programaţi pentru audieri şi moţiuni de urgenţă. Unul dintre ei era Jerry Vincent, reprezentându-l pe Walter Elliot. Fusese probabil una dintre ultimele apariţii în instanţă ale lui Jerry.

După trei minute, am auzit o sonerie la pupitrul grefierei şi doamna Gill m-a anunţat că puteam să mă duc din nou în biroul judecătoarei.

Când am bătut la uşă, Mitch Lester a fost cel care mi-a deschis. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn să intru. Am dat mâna, iar el mi-a spus că tocmai a aflat ce păţise Jerry Vincent.

— E o lume înfricoşătoare afară, a spus el.

— Poate fi, am încuviinţat.

— Dacă ai nevoie de orice fel de ajutor, să-mi spui.

A părăsit biroul şi i-am luat locul pe scaunul din faţa mesei de lucru a judecătoarei.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Haller? Aţi primit ordinul judecătoresc pentru bancă?

— Da, l-am primit, onorată instanţă. Mulţumesc. Voiam să vă pun un pic la curent şi să vă întreb ceva.

Şi-a scos ochelarii de citit şi i-a pus pe sugativă.

— Vă rog, spuneţi.

— Ei bine, să vă pun la curent. Lucrurile se mişcă un pic mai greu pentru că am început fără o agendă. Atât laptopul lui Jerry Vincent, cât şi calendarul listat au fost furate după ce a fost ucis. Am fost nevoiţi să întocmim un alt calendar după ce am găsit dosarele active. Credem că avem situaţia sub control şi, de fapt, tocmai vin de la o citire a sentinţei în instanţa doamnei judecător Champagne cu privire la unul dintre cazuri. Prin urmare, nu am pierdut nimic.

Judecătoarea nu s-a arătat impresionată de eforturile făcute de mine şi de angajaţii mei.

— Despre câte cazuri active vorbim?

— Se pare că sunt treizeci şi unu de cazuri active – de fapt, treizeci acum, că m-am ocupat de acea sentinţă. Cazul acela s-a terminat.

— Atunci, aş spune că aţi moştenit un cabinet destul de prosper. Care este problema?

— Nu sunt sigur că este vreo problemă, doamnă judecător. Până acum am discutat doar cu unul dintre clienţii activi şi se pare că voi continua în calitate de avocat al său.

— Este vorba despre Walter Elliot?

— Ăă, nu, încă nu am vorbit cu el. Am de gând să fac asta mai târziu, în cursul zilei de azi. Persoana cu care am vorbit a fost implicată în ceva mai puţin serios. Un furt calificat, de fapt.

— Bine.

Începea să-şi piardă răbdarea, aşa că am trecut la obiectul întâlnirii.

— Ce doream să vă întreb are de-a face cu poliţia. Aveaţi dreptate azi-dimineaţă când m-aţi prevenit în legătură cu intruziunea poliţiei. Când am ajuns la cabinet, după ce am plecat de aici, am găsit doi detectivi răsfoind dosarele.

Recepţionera lui Jerry era acolo, dar nu încercase să îi oprească.

Expresia judecătoarei s-a înăsprit.

— Ei bine, sper că dumneavoastră aţi încercat. Ofiţerii aceia ar trebui să ştie că nu au voie să răsfoiască dosare după cum au chef.

— Da, onorată instanţă, s-au retras imediat ce am ajuns acolo şi am obiectat. De fapt, i-am ameninţat că mă voi plânge dumneavoastră. Atunci au dat înapoi.

A dat din cap cu o expresie de mândrie pe faţă când a auzit ce putere avusese menţionarea numelui ei.

— Atunci, de ce sunteţi aici?

— Păi, mă întreb dacă ar trebui să-i las să se întoarcă.

— Nu vă înţeleg, domnule Haller. Să lăsaţi poliţia să se întoarcă?

— Detectivul care conduce ancheta a făcut o remarcă inteligentă. A spus că probele sugerează că Jerry Vincent îşi cunoştea criminalul şi probabil l-a lăsat chiar să se apropie suficient, încât, ştiţi, să-l împuşte. A spus că este foarte probabil să fi fost unul dintre clienţii lui. Prin urmare, răsfoiau dosarele căutând suspecţi potenţiali când i-am surprins.

Judecătoarea a fluturat o mână, respingând ideea.

— Sigur că asta făceau. Şi, în acelaşi timp, călcau în picioare drepturile acelor clienţi.

— Erau în sala dosarelor şi verificau nişte cazuri vechi. Cazuri închise.

— Nu contează. Deschise sau închise, tot reprezintă o violare a dreptului la confidenţialitate în relaţia avocat-client.

— Înţeleg asta, doamnă judecător. Însă, după ce au plecat, am văzut că au lăsat în urmă un teanc de dosare pe masă. Erau dosarele pe care fie urmau să le ia, fie doreau să le verifice mai îndeaproape. M-am uitat peste ele, şi existau ameninţări în acele dosare.

— Ameninţări la adresa domnului Vincent?

— Da. Erau cazuri în care unii clienţi nu fuseseră mulţumiţi de rezultat, fie că vorbim de verdict, de dispoziţie sau de perioada de detenţie. Erau ameninţări, şi în fiecare caz Jerry Vincent a luat ameninţările în serios, astfel că ţinea un jurnal detaliat care conţinea exact ceea ce fusese spus şi de către cine. Asta puneau detectivii cap la cap.

Judecătoarea s-a lăsat pe spate şi şi-a împreunat mâinile, punându-şi coatele pe braţele scaunului de piele. A reflectat asupra situaţiei pe care i-o descrisesem şi apoi şi-a îndreptat ochii spre mine.

— Credeţi că împiedicăm ancheta dacă nu permitem poliţiei să-şi facă datoria.

Am încuviinţat din cap.

— Mă întrebam dacă există un mod în care să satisfac ambele părţi, am spus. Să limitez răul făcut clienţilor, dar să permit poliţiei să continue ancheta în orice direcţie îi duce.

Judecătoarea s-a gândit la asta în linişte, apoi a oftat.

— Îmi doresc să fi rămas soţul meu, a spus în cele din urmă. Îi apreciez opiniile foarte mult.

— Păi, am eu o idee.

— Sigur că aveţi. Care anume?

— Mă gândeam că aş putea să examinez chiar eu dosarele şi să întocmesc o listă cu persoanele care l-au ameninţat pe Jerry. Apoi aş putea să i-o dau domnului detectiv Bosch şi să îi ofer câteva detalii referitoare la ameninţări. Astfel, ar putea avea ceea ce îi trebuie, dar nu şi dosarele propriu-zise. El e mulţumit, sunt şi eu mulţumit.

— Bosch este detectivul care se ocupă de caz?

— Da, Harry Bosch. Lucrează la Brigada Omucideri. Nu-mi amintesc numele partenerului său.

— Trebuie să înţelegeţi, domnule Haller, că, dacă îi daţi acestui Bosch fie şi numai numele, tot încălcaţi confidenţialitatea clientului. Aţi putea fi exclus din barou pentru asta.

— Păi, mă gândeam la asta şi cred că există o cale de scăpare. Unul dintre mecanismele de scutire de obligaţia de

a respecta confidenţialitatea clientului este în cazul de ameninţare la adresa siguranţei. Dacă Jerry Vincent ar fi ştiut că un client venea să-l omoare noaptea trecută, ar fi putut suna la poliţie şi să le dea numele acelui client. Nu ar fi fost nicio încălcare a unui drept.

— Da, dar ceea ce doriţi dumneavoastră să faceţi este complet diferit.

— Este diferit, doamnă judecător, dar nu complet. Detectivul care se ocupă de caz mi-a spus în mod direct că este foarte probabil ca identitatea ucigaşului lui Jerry Vincent să se afle chiar în dosarele lui Jerry. Acele dosare sunt acum ale mele, aşa că acele informaţii constituie o ameninţare la adresa mea. Când o să mă duc să-i întâlnesc pe aceşti clienţi, aş putea da mâna cu ucigaşul şi să nici nu ştiu lucrul acesta. Faceţi orice fel de calcul şi eu simt că sunt în pericol aici, doamnă judecător, ceea ce reprezintă un motiv de scutire.

A dat iar din cap şi şi-a pus ochelarii. S-a întins şi a luat un pahar cu apă pe care nu-l văzusem de computer.

După ce a băut cu sete, mi s-a adresat din nou:

— Bine, domnule Haller. Cred că, dacă examinaţi dosarele aşa cum aţi sugerat, veţi acţiona într-o manieră potrivită şi acceptabilă. Vă rog să depuneţi o moţiune în faţa acestei instanţe pentru a explica acţiunile dumneavoastră şi faptul că vă simţiţi ameninţat. Îl voi semna şi ştampila, iar cu puţin noroc va fi un act care nu va vedea niciodată lumina zilei.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă.

— Altceva?

— Cred că asta e tot.

— Atunci, vă doresc să aveţi o zi bună.

— Da, onorată instanţă. Vă mulţumesc.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către uşă, apoi mi-am amintit ceva şi m-am întors spre biroul judecătoarei.

— Doamnă judecător? Am uitat ceva. Am văzut calendarul dumneavoastră de săptămâna trecută şi am observat că

Jerry Vincent s-a prezentat în faţa instanţei în legătură cu Elliot. Nu am studiat încă dosarul cazului în detaliu, dar v-aş putea întreba ce fel de audiere a fost?

Judecătoarea a avut nevoie să se gândească o clipă pentru a-şi aminti audierea.

— Era o moţiune de urgenţă. Domnul Vincent a venit pentru că domnul judecătorul Stanton revocase cauţiunea şi dăduse ordin ca domnul Elliot să fie arestat preventiv. Am amânat revocarea.

— De ce fusese revocată?

— Domnul Elliot călătorise la un festival de film la New York fără să obţină permisiune. Era una dintre condiţiile cauţiunii. Când domnul Golantz, procurorul, a văzut o poză a lui Elliot la festival în revista *People,* i-a cerut domnului judecător Stanton să revoce cauţiunea. În mod evident, nu era mulţumit că fusese permisă eliberarea pe cauţiune în primul rând. Domnul judecător Stanton a revocat cauţiunea, apoi domnul Vincent a venit la mine pentru o amânare de urgenţă a arestării şi încarcerării clientului său. Am decis să îi dau domnului Elliot o nouă şansă şi să modific condiţiile eliberării sale, obligându-l să poarte un dispozitiv de monitorizare la gleznă. Însă vă asigur că domnul Elliot nu va primi o a treia şansă. Ţineţi minte asta dacă doriţi să vă rămân client.

— Am înţeles, doamnă judecător.

Am dat din cap şi am părăsit biroul, mulţumindu-i doamnei Gill când am ieşit prin sala de judecată.

Încă mai aveam cartea de vizită a lui Harry Bosch în buzunar. Am scotocit după ea în timp ce coboram cu liftul. Lăsasem maşina într-o parcare cu plată lângă Kyoto Grand Hotel şi aveam de mers trei străzi până să ajung acolo, ceea ce însemna că urma să trec pe lângă Parker Center. L-am sunat pe Bosch pe telefonul mobil în timp ce mă îndreptam spre ieşirea din tribunal.

— Bosch la telefon.

— Sunt Mickey Haller.

A ezitat. M-am gândit că poate nu îmi recunoscuse numele.

— Cu ce pot să vă ajut? a întrebat în cele din urmă.

— Cum merge ancheta?

— Merge, dar nu pot să vorbesc despre asta cu dumneavoastră.

— Atunci voi trece direct la subiect. Sunteţi la Parker Center acum?

— Exact. De ce?

— Vin în direcţia aceea dinspre tribunal. Haideţi să ne întâlnim lângă monumentul comemorativ.

— Ştiţi ce, sunt ocupat. Puteţi să-mi spuneţi doar despre ce e vorba?

— Nu la telefon, dar cred că merită. Dacă nu sunteţi acolo când trec pe lângă clădire, atunci voi şti că aţi renunţat la această oportunitate şi nu vă voi mai deranja.

Am închis telefonul înainte ca el să apuce să răspundă. Mi-a luat cinci minute să ajung la Parker Center pe jos. Clădirea era în ultimii săi ani de viaţă, întrucât un alt sediu se construia la o stradă distanţă, pe Spring Street. L-am văzut pe Bosch stând lângă fântâna ce făcea parte din monumentul care îi comemora pe ofiţerii ucişi la datorie. Am văzut două fire subţiri şi albe ce ajungeau de la urechile sale la buzunarul sacoului. M-am îndreptat spre el şi nu m-am obosit să îi întind mâna sau să-l salut în vreun alt fel. Şi-a scos căştile şi le-a îndesat în buzunar.

— Vă izolaţi de lume, domnule detectiv?

— Mă ajută să mă concentrez. Întâlnirea asta are vreun scop?

— După ce aţi părăsit cabinetul astăzi, m-am uitat peste dosarele pe care le aşezaserăţi pe masă. În sala dosarelor.

— Şi?

— Şi înţeleg ce încercaţi să faceţi. Vreau să vă ajut, dar vreau să înţelegeţi situaţia în care mă aflu.

— Vă înţeleg, domnule avocat. Trebuie să protejaţi acele dosare şi potenţialul criminal a cărui identitate se ascunde în ele pentru că astea sunt regulile.

Am clătinat din cap. Tipul ăsta nu dorea să-mi fie uşor să-l ajut.

— Ştiţi ce, domnule detectiv Bosch, veniţi din nou la cabinet mâine-dimineaţă la ora opt şi vă voi da tot ce pot.

Cred că oferta l-a surprins. Nu a răspuns.

— Veţi fi acolo? am întrebat.

— Care-i clenciul? a întrebat şi el imediat.

— Niciun clenci. Dar nu întârziaţi. Am un interviu la nouă, iar apoi voi fi probabil pe drum pentru a mă întâlni cu clienţii mei.

— Voi fi acolo la opt.

— În regulă atunci.

Eram gata să plec, dar părea că el nu.

— Ce este?

— Voiam să vă întreb ceva.

— Ce?

— Vincent avea vreun caz federal?

M-am gândit preţ de o clipă, verificând în minte ce ştiam despre dosare. Am clătinat din cap.

— Încă mai analizăm totul, dar nu cred. Era la fel ca mine, îi plăcea să rămână în instanţele statale. E un joc cu numere. Mai multe cazuri, mai multe porcării, mai multe breşe prin care să te strecori. Federalilor le cam place să trişeze. Nu le place să piardă.

Mă gândeam că ar putea lua remarca personal, dar a trecut peste asta. A dat din cap.

— Bine.

— Asta-i tot? Doar asta doreaţi să întrebaţi?

— Asta-i tot.

Am aşteptat explicaţii suplimentare, dar nu am primit nimic.

— Bine, domnule detectiv.

Am întins mâna cu stângăcie. Mi-a strâns-o şi a părut să se simtă la fel de jenat. Am decis să întreb ceva ce păstrasem pentru mine.

— Hei, şi eu doream să vă întreb ceva.

— Ce anume?

— Nu scrie pe cartea de vizită, dar am auzit că numele dumneavoastră complet este Hieronymus Bosch. Este adevărat?

— Şi?

— Mă întrebam doar cine v-a pus un nume ca acesta.

— Mama l-a ales.

— Mama dumneavoastră? Păi, şi ce a zis tatăl dumneavoastră despre asta?

— Nu l-am întrebat niciodată. Trebuie să mă întorc la anchetă acum, domnule avocat. Mai e ceva?

— Nu, asta-i tot. Eram doar curios. Ne vedem mâine la opt.

— Voi fi acolo.

L-am lăsat lângă monument şi am plecat. M-am îndreptat spre stradă, gândindu-mă întruna de ce mă întrebase dacă Jerry Vincent avusese vreun caz federal. Când am luat colţul la stânga, am privit înapoi şi l-am văzut pe Bosch stând în continuare lângă fântână. Mă privea. Nu şi-a ferit privirea, Însă eu am făcut-o, şi am continuat să merg.

11

Cisco şi Lorna lucrau încă în cabinetul lui Jerry Vincent când m-am întors. I-am dat Lornei ordinul judecătoresc pentru bancă şi i-am spus despre cele două întâlniri matinale pe care le fixasem pentru a doua zi.

— Credeam că l-ai pus pe Patrick Henson în teancul câinilor, a remarcat Lorna.

— Îl pusesem, dar acum l-am mutat la loc.

A ridicat din sprâncene aşa cum obişnuia de fiecare dată când o făceam să se simtă confuză – adică adesea. Nu doream să-i dau explicaţii. Trecând mai departe, am întrebat dacă se întâmplase ceva nou cât timp fusesem la tribunal.

— Două lucruri, m-a informat Lorna. Mai întâi, cecul lui Walter Elliot a fost achitat. Dacă a auzit despre moartea lui Jerry, e prea târziu pentru a opri tranzacţia.

— Bine.

— E chiar mai bine. Am găsit dosarul ce conţine contractul şi am aruncat o privire la înţelegerea încheiată între Jerry şi Elliot. Suta aia de mii depusă vineri pentru proces e doar o tranşă.

Avea dreptate. Era mai bine.

— Cât? am întrebat.

— Potrivit înţelegerii, a explicat ea, Vincent a luat 250 avans. Asta a fost acum cinci luni şi se pare că s-au dus toţi. Însă urma să primească alţi 250 pentru proces, nereturnabili. Suta era doar prima tranşă. Restul trebuie achitat în prima zi de declaraţii.

Am dat din cap satisfăcut. Vincent încheiase o înţelegere grozavă. Nu avusesem niciodată un caz care să implice

asemenea sume de bani. Totuşi, mă întrebam cum cheltuise primii 250 000 de dolari aşa de repede. Lorna trebuia să studieze intrările şi ieşirile din conturi pentru a găsi răspunsul.

— În regulă, totul e foarte bine – dacă îl păstrăm pe Elliot. Altfel, nu contează. Ce altceva mai avem?

Lorna s-a arătat dezamăgită că nu am insistat asupra chestiunii banilor şi nu am felicitat-o pentru descoperire. Pierduse din vedere faptul că încă nu-l ţintuisem pe Elliot. Practic, era liber de contract. Eu aveam prioritate, dar tot trebuia să mă asigur că îmi rămâne client înainte de a mă gândi la cum ar fi să obţin un onorariu de 250 000 de dolari pentru proces.

Lorna mi-a răspuns monoton:

— Am avut nişte vizitatori cât timp ai fost la tribunal.

— Cine?

— Mai întâi, unul dintre anchetatorii cu care lucra Jerry a trecut pe aici după aflarea veştii. I-a aruncat o privire lui Cisco şi aproape că l-a luat la bătaie. Apoi s-a deşteptat şi a dat înapoi.

— Cine era?

— Bruce Carlin. Jerry l-a angajat să lucreze la cazul Elliot.

Am dat din cap. Bruce Carlin era un fost ofiţer al Departamentului de Poliţie din L.A. care trecuse de partea răului şi lucra pentru apărare acum. O grămadă de avocaţi lucrau cu el pentru că avea cunoştinţe din interior despre cum merg lucrurile în prăvălia copoilor. Lucrasem şi eu cu el cândva la un caz şi considerasem că se bucura de o reputaţie nemeritată. Nu l-am mai angajat.

— Cheamă-l aici, am spus. Programează o întâlnire.

— De ce, Mick? Îl ai pe Cisco.

— Ştiu că îl am pe Cisco, dar Carlin lucra în cazul Elliot şi mă îndoiesc că se regăseşte totul în dosare. Ştii cum e. Dacă ţii informaţii departe de dosare, nu se află. Aşa că, te rog, cheamă-l înapoi. Cisco poate avea o întrevedere cu el, să afle ce ştie. Plăteşte-l pentru timpul alocat – oricât ar

cere pe oră – şi apoi scapă de el când nu ne mai este de ajutor. Altceva? Cine a mai venit?

— O adevărată paradă de rataţi. Carney Andrews a intrat în paşi de dans, crezând că va lua pur şi simplu cazul Elliot din teanc şi va ieşi cu el tot în paşi de dans. Am dat-o afară cu mâna goală. Apoi m-am uitat peste mişcările din contul operaţional şi am văzut că a fost angajată acum cinci luni în calitate de avocat asociat pentru Elliot. O lună mai târziu a fost concediată.

Am dat din cap şi am înţeles. Vincent fusese la cumpărat de judecători pentru Elliot. Carney Andrews era o avocată şi o nevăstuică lipsită de talent, dar era căsătorită cu un judecător de la Curtea Superioară pe nume Bryce Andrews. Acesta lucrase 25 de ani ca procuror înainte de a fi numit judecător. Din punctul de vedere al majorităţii avocaţilor apărării care lucrau în clădirea Curţii Penale, nu părăsise niciodată procuratura. Era considerat unul dintre cei mai duri judecători din clădire, care uneori se comporta de parcă ar fi fost în înţelegere cu procurorii, dacă nu chiar un aliat direct al biroului. Astfel luase naştere o afacere de familie, în care soţia îşi asigura un trai confortabil fiind angajată în calitate de avocat asociat pentru cazurile ce ajungeau în instanţa soţului, creând astfel un conflict de interese care impunea redistribuirea cazurilor către alţi judecători, cu puţin noroc, ceva mai îngăduitori.

Treaba mergea ca unsă, iar partea cea mai bună era că, de fapt, Carney Andrews nu trebuia să practice avocatura niciodată. Trebuia doar să fie angajată pentru un caz, să apară în calitate de avocat asociat în instanţă, apoi să aştepte până când cazul era redistribuit. Putea apoi să încaseze un onorariu substanţial şi să treacă la următorul caz.

Nici nu trebuia să mă uit peste dosarul Elliot ca să văd ce se întâmplase. Ştiam deja. Distribuirea cazurilor se făcea în mod aleatoriu în biroul preşedintelui. În mod evident, cazul Elliot fusese atribuit iniţial instanţei lui Bryce Andrews, iar

Vincent nu credea că are şanse de reuşită acolo. Pentru început, Andrews nu ar fi permis eliberarea pe cauţiune într-un caz de crimă dublă, apoi ar fi fost foarte sever cu inculpatul când se ajungea la proces. Aşa că Vincent a angajat-o pe soţia judecătorului şi a scăpat de problemă. Cazul fusese apoi atribuit în mod aleatoriu judecătorului James P. Stanton, care avea o reputaţie complet diferită. Important era că, oricât i-ar fi plătit Vincent lui Carney, meritase.

— Ai verificat? am întrebat-o pe Lorna. Cu cât a plătit-o?

— A luat zece procente din avansul iniţial.

Am fluierat. 25 000 de dolari pentru nimic. Cel puţin asta explica unde s-a dus o parte din primul sfert de milion.

— Ar fi bine să lucrezi aşa, am spus.

— Dar apoi ar trebui să dormi noaptea cu Bryce Andrews, a remarcat Lorna. Nu sunt sigură că ar merita.

Cisco a izbucnit în râs, eu nu. Lorna avea totuşi dreptate. Bryce Andrews era mai bătrân decât nevastă-sa cu cel puţin douăzeci de ani şi cântărea cu aproape nouăzeci de kilograme mai mult. Nu era o imagine plăcută.

— Ăştia au fost toţi vizitatorii?

— Nu, a spus Lorna. Au mai trecut pe aici doi clienţi ca să îşi ceară dosarele după ce au auzit la radio despre moartea lui Jerry.

— Şi?

— I-am oprit. Le-am spus că doar tu poţi transfera un dosar şi că îi vei contacta în termen de 24 de ore. Păreau puşi pe harţă, dar, văzându-l pe Cisco, au decis că ar fi mai bine să aştepte.

I-a zâmbit lui Cisco, iar bărbatul cel masiv s-a înclinat ca şi cum ar fi spus „la dispoziţia dumneavoastră”.

Lorna mi-a dat o bucăţică de hârtie.

— Acestea sunt numele lor. Sunt şi date de contact.

M-am uitat la nume. Unul era în teancul câinilor, aşa că aş fi fost bucuros să transfer dosarul. Celălalt era un caz de indecenţă în legătură cu care credeam că pot face ceva.

Femeia fusese acuzată când agentul unui şerif îi ordonase să iasă din apă pe o plajă din Malibu. Înota goală, dar asta nu se vedea înainte ca agentul să îi ordone să iasă. Pentru că era vorba despre un delict, agentul trebuia să fie martor la infracţiune pentru a o aresta. Însă, ordonându-i să iasă din apă, el crease infracţiunea pentru care o arestase. Nu avea să meargă în instanţă. Ştiam că era un caz care putea fi revocat.

— Mă voi duce să-i întâlnesc pe aceştia doi diseară, am spus. De fapt, în curând vreau să pornesc la drum cu toate cazurile. Voi începe cu o oprire la Archway Pictures. Îl voi lua pe Cisco cu mine şi, Lorna, vreau să iei tot ce îţi trebuie de aici şi să te duci acasă. Nu vreau să rămâi aici singură.

A încuviinţat din cap, dar apoi a spus:

— Eşti sigur că Cisco ar trebui să meargă cu tine?

M-a surprins faptul că întrebase asta de faţă cu el. Se referea la mărimea şi la aspectul său – tatuajele, cercelul, bocancii, vesta de piele şi aşa mai departe – ameninţarea generală pe care o degaja înfăţişarea sa. Era îngrijorată că mai degrabă ar putea speria clienţii decât să mă ajute să îi păstrez.

— Mda, am spus. Ar trebui să meargă. Când vreau să fiu subtil, poate să aştepte în maşină pur şi simplu. În plus, vreau ca el să conducă pentru ca eu să mă pot uita peste dosare.

M-am uitat la Cisco. A dat din cap şi a părut de acord cu aranjamentul. Ar fi putut arăta caraghios în vesta de motociclist la volanul unui Lincoln, dar nu se plângea încă.

— Apropo de dosare, am spus. Nu avem nimic la tribunalul federal, corect?

Lorna a ridicat din umeri.

— Din câte ştiu eu, nu.

Am dat din cap. Confirma ceea ce îi spusesem lui Bosch şi mă făcea curios în legătură cu motivul pentru care mă întrebase despre cazurile federale. Începeam să-mi fac o

idee despre asta şi plănuiam să abordez subiectul la întâlnirea de dimineaţă.

— În regulă, am spus. Presupun că este timpul să fiu din nou un avocat de Lincoln. Să mergem.

12

În ultimul deceniu, Archway Pictures ajunsese, dintr-un mărginaş al industriei filmului, o forţă majoră. Asta se datora acelui lucru care stăpânise întotdeauna Hollywoodul: banii. Pe măsură ce industria cinematografică se concentra asupra celor mai scumpe tipuri de filme, costurile producţiei creşteau exponenţial, iar marile studiouri începuseră să caute din ce în ce mai mult parteneri cu care să împartă costul şi riscurile.

Aici au intervenit Walter Elliot şi Archway Pictures. Archway fusese înainte un lot inundat. Era pe Melrose Avenue, la doar câteva străzi distanţă de bestie, de studiourile Paramount. Archway fusese construit pentru a acţiona precum un peşte remora pe lângă marele rechin alb. Urma să înoate pe lângă gura peştelui mai mare şi să ia toate resturile care nu erau aspirate în rânza gigantică. Archway oferea facilităţi de producţie şi platouri spre închiriere când totul era rezervat la studiourile mari. Concesiona spaţii de birouri celor care doreau să fie sau fuseseră producători, şi care nu se ridicau la aceleaşi standarde sau nu încheiaseră aceleaşi înţelegeri precum producătorii din studiouri. Finanţa filme independente, filme a căror producţie nu era la fel de scumpă, dar care erau mai riscante şi se presupunea că era mai puţin probabil să aibă succes faţă de echivalentele lor din studiouri.

Walter Elliot şi Archway Pictures şchiopătaseră în acest mod timp de un deceniu, până când fuseseră loviţi de noroc şi de fulger de două ori. Într-un interval de doar trei ani, Elliot dăduse de aur cu două filme independente pe care le sprijinise oferind platourile, echipamentul şi facilităţile de

producţie în schimbul unei părţi din profit. Filmele reuşiseră să sfideze aşteptările Hollywoodului şi se bucuraseră de un succes uriaş – şi din punctul de vedere al criticilor, şi financiar. Unul a primit chiar Premiul Academiei pentru cel mai bun film. Walter şi studioul său vitreg s-au bucurat de un succes enorm. Peste o sută de milioane de oameni auziseră cum lui Walter i s-au adus mulţumiri în mod personal în timpul ceremoniei de acordare a Premiilor Oscar. Şi, mai important decât atât, partea de profit care revenise studiourilor Archway pentru cele două filme depăşea două sute de milioane de dolari bucata.

Walter a investit în mod inteligent banii dobândiţi. A hrănit cu ei rechinii, cofinanţând mai multe producţii pentru care marile studiouri căutau parteneri de risc. A dat greş de câteva ori, desigur. Afacerea, la urma urmelor, era la Hollywood. Totuşi, au fost destule succese pentru a-i creşte economiile. În următorul deceniu, Walter Elliot a dublat şi apoi triplat miza, iar pe parcurs a devenit un jucător care apărea în mod regulat pe lista celor mai puternici 100 în minţile şi revistele industriei. Elliot transformase Archway dintr-o adresă asociată cu paria ai Hollywoodului într-un loc unde trebuia să aştepţi trei ani pentru un birou fără ferestre.

În tot acest timp, averea personală a lui Elliot a crescut proporţional. Deşi venise în Vest cu 25 de ani în urmă în calitate de urmaş bogat al unei familii din Florida care avea afaceri cu fosfat, banii pe care îi avea atunci nu se comparau cu bogăţiile oferite de Hollywood. Precum mulţi alţii de pe acele liste ale celor mai puternici 100, Elliot îşi schimbase soţia cu un model mai nou şi împreună începuseră să acumuleze case. Mai întâi în canioane, apoi în clădirile cu apartamente din Beverly Hills, apoi în Malibu şi Santa Barbara. Potrivit informaţiilor din dosarele pe care le aveam, Walter Elliot şi soţia sa deţineau şapte case şi două ferme de vite în Los Angeles şi în împrejurimi. Nu contează cât de des foloseau fiecare reşedinţă. Proprietăţile

imobiliare reprezentau un mod de a ţine scorul la Hollywood.

Toate acele proprietăţi i-au prins bine când Elliot a fost acuzat de crimă dublă. Şeful studioului şi-a încordat muşchii politici şi financiari şi a obţinut ceva greu într-un caz de crimă: a ieşit pe cauţiune. În timp ce procuratura obiecta tot timpul, cauţiunea a fost stabilită la 20 de milioane de dolari, iar Elliot a plătit-o repede cu ajutorul proprietăţilor imobiliare. Ieşise din închisoare şi de atunci aştepta procesul – fără a ţine seama de scurtul său flirt cu revocarea cauţiunii cu o săptămână înainte.

Una dintre proprietăţile pe care Elliot le oferise ca garanţie colaterală pentru cauţiune era chiar casa în care se petrecuseră crimele. Era o casă de weekend pe faleză, într-un golfuleţ izolat. În contul Escrow pentru cauţiune, era înregistrată cu o valoare de şase milioane de dolari. Acolo fusese ucisă Mitzi Elliot, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, împreună cu amantul său, într-un dormitor de peste patru sute de metri pătraţi, cu un perete de sticlă cu vedere spre Pacificul mare şi albastru.

Dosarul cu dovezi era plin cu rapoarte criminalistice şi copii color ale fotografiilor de la locul crimei. Camera morţii era complet albă – pereţii, covorul, mobila şi aşternuturile. Două trupuri goale erau întinse pe pat şi pe podea. Mitzi Elliot şi Johan Rilz. Locul era roşu şi alb. Două găuri mari provocate de glonţ în pieptul bărbatului. Două în pieptul femeii şi una în frunte. El, lângă uşa dormitorului. Ea, pe pat. Roşu pe alb. Nu era o scenă curată. Rănile erau mari. Deşi arma crimei lipsea, un raport însoţitor spunea că gloanţele fuseseră identificate cu ajutorul marcajelor balistice ca provenind dintr-un revolver Magnum 44, model 29 Smith & Wesson. Dacă se trăgea cu el de aproape, rănile erau inimaginabile.

Walter Elliot avusese suspiciuni în legătură cu soţia sa. Îl anunţase că intenţiona să divorţeze, iar el credea că asta avea de-a face cu un alt bărbat. Le-a povestit anchetatorilor

de la departamentul de omoruri al şerifului că se dusese la casa de pe plaja din Malibu pentru că soţia sa îi spusese că urma să se întâlnească acolo cu decoratorul. Elliot credea că era o minciună şi îşi calculase ora sosirii astfel încât să o poată confrunta cu un amant. O iubea şi o dorea înapoi. Era dispus să lupte pentru ea. Se dusese pentru o confruntare, repetase el, nu pentru o crimă. Nu deţinea un Magnum 44, le declarase. Nu deţinea nicio armă.

Potrivit declaraţiei date anchetatorilor, când Elliot a ajuns în Malibu, îi găsise pe soţia sa şi pe amantul ei dezbrăcaţi şi deja morţi. A descoperit că amantul era de fapt decoratorul, Johan Rilz, un cetăţean german despre care Elliot crezuse în tot acest timp că era homosexual.

Elliot a părăsit casa şi s-a urcat înapoi în maşină. Începuse să se îndepărteze, dar apoi s-a gândit mai bine. A decis să procedeze corect. A întors şi a intrat din nou pe alee. A sunat la 911 şi i-a aşteptat pe agenţi în faţă.

Cronologia şi detaliile legate de continuarea anchetei din acel punct erau importante în construirea apărării. Potrivit rapoartelor din dosar, Elliot le dăduse anchetatorilor o declaraţie iniţială despre descoperirea celor două cadavre. Fusese apoi transportat de către doi detectivi la subsecţia de poliţie din Malibu pentru a nu fi în zonă în timp ce se desfăşura ancheta la locul crimei. Nu se afla în stare de arest în acel moment. Fusese lăsat într-o cameră de interviu descuiată, unde aşteptase timp de trei ore lungi ca detectivii principali să elibereze în cele din urmă locul crimei şi să vină la subsecţie. Îi fusese luat un interviu înregistrat pe casetă video, dar, potrivit stenogramei pe care o analizasem, acesta se transformase rapid într-un interogatoriu. În acest punct, lui Elliot i s-au comunicat în sfârşit care-i sunt drepturile şi a fost întrebat dacă dorea să continue să răspundă la întrebări. Elliot făcuse o alegere inteligentă şi se oprise din vorbit, solicitând un avocat. Era o decizie pe care e mai bine să o iei mai târziu decât niciodată, dar lui Elliot i-ar fi fost mai bine dacă nu le-ar fi

spus un cuvânt anchetatorilor. Ar fi trebuit să invoce pur şi simplu al V-lea Amendament şi să-şi ţină gura.

În timp ce anchetatorii lucrau la locul crimei şi Elliot îşi răcorea călcâiele în camera de interviuri a subsecţiei, un anchetator de la secţia de omoruri de la sediul şerifului din Whittier a redactat câteva mandate de percheziţie pe care le-a trimis prin fax unui judecător al Curţii Superioare care le-a semnat. Acestea le dădeau voie anchetatorilor să percheziţioneze casa de pe plajă şi maşina lui Elliot, şi le permitea să facă o analiză a reziduurilor de pe mâinile şi hainele lui Elliot pentru a determina dacă pe ele se aflau nitraţi de gaz şi particule microscopice de praf de puşcă ars. După ce Elliot a refuzat să mai coopereze, mâinile i-au fost acoperite cu pungi de plastic la subsecţie şi a fost transportat la sediul şerifului, unde un criminalist a efectuat o analiză a reziduurilor de împuşcare în laborator. Aceasta consta în frecarea unor dischete tratate chimic de mâinile şi hainele lui Elliot. Când dischetele au fost procesate de un tehnician din laborator, cele care fuseseră frecate de mâini şi de mâneci indicaseră niveluri înalte de reziduuri de împuşcare.

În acel moment, Elliot a fost arestat în mod oficial, fiind suspectat de crimă. Având dreptul la un apel telefonic, şi-a contactat avocatul personal, care la rândul său l-a sunat pe Jerry Vincent, cu care fusese coleg la facultatea de drept. Elliot a fost în cele din urmă transportat la penitenciarul districtual şi reţinut pentru două capete de acuzare de crimă. Anchetatorii şerifului au sunat apoi la biroul de presă al departamentului, sugerând organizarea unei conferinţe de presă. Tocmai umflaseră un peşte gras.

Am închis dosarul în timp ce Cisco oprea Lincolnul în faţa studiourilor Archway. Mai mulţi oameni pichetau pe trotuar. Erau scriitori în grevă, care ţineau pancarte în roşu şi alb pe care scria „VREM O PARTE EGALĂ DIN PROFIT!” şi „SCRIITORII UNIŢI!” Câteva semne arătau un pumn ţinând un stilou. Pe un altul scria „REPLICA TA FAVORITĂ? A SCRIS-

O UN SCRIITOR”. Pe trotuar era fixată o ilustraţie mare cu un porc fumând un trabuc, pe dosul căruia era ars cu fierul roşu cuvântul „PRODUCĂTOR”. Porcul şi majoritatea semnelor erau clişee, şi aş fi crezut că, din moment ce protestatarii erau scriitori, ar fi putut veni cu ceva mai bun. Totuşi, poate că acel gen de proces creativ se producea doar când erau plătiţi.

Stătusem pe bancheta din spate de dragul aparenţelor pentru această primă oprire. Speram ca Elliot să mă zărească de la fereastra biroului şi să mă ia drept un avocat cu resurse materiale şi abilităţi importante, dar scriitorii au văzut un Lincoln cu un pasager în spate şi au crezut că eram producător. În timp ce întorceam spre studio, au descins asupra maşinii cu pancartele lor şi au început să cânte monoton: „Ticălos lacom! Ticălos lacom!” Cisco a accelerat şi şi-a croit drum printre ei, în timp ce câţiva scribi nenorocoşi s-au ferit de aripile maşinii.

— Ai grijă! am lătrat. Tot ce-mi mai trebuie este să calc un scenarist şomer.

— Stai liniştit, a răspuns calm Cisco. Întotdeauna se împrăştie.

— Nu şi acum.

Gând a ajuns la ghereta paznicului, Cisco a tras maşina în faţă suficient încât fereastra mea să fie în dreptul uşii. M-am asigurat că niciun scriitor nu ne urmărise pe proprietatea studioului, apoi am coborât geamul pentru a putea vorbi cu omul care ieşise. Uniforma sa era bej, cu o cravată maro-închis şi cu epoleţi asortaţi. Arăta ridicol.

— Vă pot ajuta?

— Sunt avocatul lui Walter Elliot. Nu am o întâlnire, dar trebuie să-l văd imediat.

— Puteţi să-mi arătaţi permisul de conducere?

L-am scos şi i l-am înmânat pe geam.

— Mă ocup de asta în locul lui Jerry Vincent. Acesta este numele pe care îl va recunoaşte secretara domnului Elliot.

Paznicul a intrat în gheretă şi a închis uşa. Nu ştiu dacă a făcut asta ca să nu intre căldura sau ca să nu aud ceea ce urma să discute la telefon. Oricare ar fi fost motivul, curând a deschis din nou uşa şi mi-a întins telefonul, acoperind transmiţătorul cu mâna.

— Este doamna Albrecht, asistenta domnului Elliot. Doreşte să vă vorbească.

Am luat telefonul.

— Alo?

— Domnul Haller, nu? Despre ce este vorba? Domnul Elliot a lucrat în mod exclusiv cu domnul Vincent în această chestiune şi nu are programată nicio întâlnire în agenda sa.

„Această chestiune.” Era un mod straniu de a te referi la o dublă acuzaţie de crimă.

— Doamnă Albrecht, aş prefera să nu discut despre asta la poartă. După cum vă puteţi închipui, este o „chestiune” foarte delicată, pentru a folosi termenul dumneavoastră. Pot veni în birou ca să vorbesc cu domnul Elliot?

M-am întors pe banchetă şi m-am uitat prin parbriz. Erau două maşini la ghereta paznicului, în spatele Lincolnului meu. Nu puteau fi producători. Scriitorii îi lăsaseră să intre nestingheriţi.

— Mă tem că nu este de ajuns, domnule Haller. Puteţi să aşteptaţi să îl sun pe domnul Vincent?

— Nu veţi putea lua legătura cu el.

— Va prelua un apel de la domnul Elliot, sunt sigură.

— Sunt sigur că n-o va face, doamnă Albrecht. Jerry Vincent este mort. De aceea mă aflu aici.

M-am uitat la reflexia lui Cisco din oglinda retrovizoare şi am ridicat din umeri ca şi cum i-aş fi spus că nu am avut de ales şi a trebuit să o lovesc cu această veste. Planul era să trec cu mult tact de pază şi să fiu cel care să îi spună personal lui Elliot că avocatul său era mort.

— Mă scuzaţi, domnule Haller. Aţi spus că domnul Vincent este... mort?

— Asta am spus. Iar eu sunt suplinitorul său numit prin ordin judecătoresc. Pot intra acum?

— Da, desigur.

Am înmânat telefonul şi curând poarta s-a deschis.

13

Am primit un loc de parcare excelent în spaţiul destinat directorilor. I-am spus lui Cisco să aştepte în maşină şi am intrat singur, luând cu mine cele două dosare groase pe care Vincent le întocmise pentru caz. Unul conţinea probele predate până în acel moment de către procuror, inclusiv documentele importante de prezentare a dovezilor şi stenogramele interviului, iar celălalt conţinea acte şi alte documente de lucru redactate de Vincent pe parcursul celor cinci luni în care se ocupase de proces. Având cele două dosare, am reuşit să îmi fac o idee clară legată de ceea ce avea şi nu avea acuzarea, şi direcţia în care procurorul dorea să îndrepte procesul. Mai era încă de muncă şi lipseau unele elemente din cazul şi strategia apărării. Poate că acele elemente se aflaseră în mintea lui Jerry Vincent, în laptopul său ori în hârtiile din portofoliul său, însă, dacă poliţiştii nu arestau un suspect şi nu recuperau bunurile furate, orice s-ar fi aflat acolo nu-mi era de niciun ajutor.

Am mers pe o alee care traversa o peluză bine îngrijită până spre biroul lui Elliot. Planul meu pentru această întâlnire urma trei direcţi. Primul punct pe ordinea de zi era să mă asigur că îl păstrez pe Elliot în calitate de client. Apoi, urma să îi cer aprobarea pentru amânarea procesului, ceea ce mi-ar fi acordat timp să mă pun la punct şi să mă pregătesc. Ca ultimă parte a planului, urma să văd dacă Elliot avea cumva unul dintre elementele lipsă din dosarul apărării. În mod evident, a doua şi a treia parte nu contau, dacă nu aveam succes în prima parte.

Biroul lui Walter Elliot se afla în Vila Unu, la periferia proprietăţii Archway. Termenul „vile” se referă la ceva mic,

dar la Hollywood acestea sunt mari, un simbol al statutului. Era ca şi cum ai fi avut propria casă particulară. Şi, la fel ca în orice casă particulară, activităţile ce se desfăşurau înăuntru puteau fi ţinute în secret.

O intrare pavată cu gresie spaniolă ducea spre un living scund, cu un şemineu cu gaz pe un perete şi un set de mobilă de bar din mahon într-un colţ opus. Am păşit în mijlocul camerei, am privit în jurul meu şi am aşteptat. Am privit tabloul care atârna deasupra şemineului. Înfăţişa un cavaler în armură pe un armăsar alb. Cavalerul întinsese mâna şi deschisese viziera căştii, aţintindu-te cu privirea. Am mai făcut câţiva paşi în cameră şi mi-am dat seama că ochii fuseseră pictaţi în aşa fel încât să-l privească pe cel care se uita la tablou din orice unghi. Mă urmăreau.

— Domnul Haller?

M-am întors, recunoscând vocea de la telefonul dat din ghereta paznicului. „Cerberul” lui Elliot, doamna Albrecht, intrase în cameră pe o uşă nevăzută. Primul cuvânt care mi-a trecut prin minte a fost eleganţă. Era o femeia care îmbătrânea frumos şi părea să fi acceptat acest proces. Părul nevopsit avea şuviţe cărunte, şi riduri minuscule se iţeau în dreptul ochilor şi al gurii, aparent nestăpânite de injecţii sau incizii. Doamna Albrecht arăta ca o femeie care se simţea bine în pielea ei. Din propria experienţă, ştiam că acesta era un lucru rar la Hollywood.

— Domnul Elliot vă poate primi acum.

Am urmat-o după un colţ şi apoi pe un coridor scurt ce ducea spre recepţie. A trecut pe lângă un birou gol – al ei, am presupus – şi a împins o uşă mare care dădea în biroul lui Walter Elliot.

Elliot era un om mult prea bronzat, cu mai mult păr cărunt ieşindu-i din gulerul desfăcut al cămăşii decât în vârful capului. Stătea în spatele unei mese de lucru mari, de sticlă, fără sertare şi fără niciun computer pe ea, deşi hârtii şi scenarii erau răspândite pe întreaga suprafaţă. Nu conta că avea două capete de acuzare pentru crimă, îşi

găsea de lucru. Muncea şi conducea Archway la fel ca întotdeauna. Poate că urma sfatul vreunui guru autoproclamat de la Hollywood, dar nu era o conduită sau o filosofie neobişnuită pentru un inculpat. Poartă-te ca şi cum ai fi nevinovat şi vei fi considerat nevinovat. În final, vei deveni nevinovat.

La dreapta se afla un spaţiu de primire, dar a ales să rămână în spatele mesei. Avea ochii negri şi pătrunzători, oarecum familiari, şi apoi am realizat că tocmai îi privisem – cavalerul de pe armăsarul din living era Elliot.

— Domnule Elliot, dumnealui este domnul Haller, a zis doamna Albrecht.

Mi-a indicat scaunul care se afla de cealaltă parte a mesei, vizavi de Elliot. După ce m-am aşezat, Elliot a făcut un gest dispreţuitor fără a o privi pe doamna Albrecht, iar ea a părăsit camera fără a rosti vreun alt cuvânt. De-a lungul anilor, reprezentasem şi mă aflasem în compania a vreo douăzeci de ucigaşi. Singura regulă este că nu sunt reguli. Sunt de toate mărimile şi formele, bogaţi şi săraci, umili şi aroganţi, plini de regrete sau reci până în măduva oaselor. Procentajele îmi indicau că era cel mai probabil ca Elliot să fie un criminal; că îşi lichidase cu mult calm soţia şi pe amantul acesteia şi că, în aroganţa sa, credea că putea şi chiar urma să scape basma curată. Însă nimic legat de el nu îmi putea indica adevărul cu certitudine de la prima întâlnire, şi aşa era mereu.

— Ce s-a întâmplat cu avocatul meu?

— Păi, pentru o explicaţie detaliată ar trebui să vă îndrum către poliţie. Pe scurt, cineva l-a ucis noaptea trecută în maşina sa.

— Şi cum rămâne cu mine? Am un proces care îmi pune viaţa în joc, într-o săptămână!

Exagera un pic. Selecţia juriului era programată peste nouă zile, iar parchetul nu anunţase că urma să ceară pedeapsa cu moartea. Dar nu era rău că gândea aşa.

— De asta sunt aici, domnule Elliot. Momentan vă aflaţi în grija mea.

— Şi cine sunteţi? Nu am auzit niciodată de dumneavoastră.

— Nu aţi auzit de mine pentru că obişnuiesc să nu mă fac cunoscut. Avocaţii celebri îndreaptă prea multă atenţie asupra clienţilor lor. Îşi alimentează celebritatea punându-şi clienţii pe tavă. Eu nu lucrez aşa.

A strâns din buze şi a dat din cap. Îmi dădeam seama că tocmai câştigasem un punct.

— Şi preluaţi cabinetul lui Vincent?

— Să vă explic, domnule Elliot. Jerry Vincent avea un cabinet individual, la fel ca mine. Ocazional, unul din noi avea nevoie de ajutor cu un caz sau avea nevoie de un alt avocat pentru a-i ţine locul ici şi colo. Făceam asta unul pentru celălalt. Dacă vă uitaţi la contractul de reprezentare pe care l-aţi semnat împreună cu el, veţi găsi numele meu într-un paragraf cu un limbaj care îi permitea lui Jerry să discute cu mine despre cazul dumneavoastră şi să mă includă în angajamentele relaţiei avocat-client. Cu alte cuvinte, Jerry avea încredere să-mi dea cazurile lui. Iar acum, când el nu mai e, sunt pregătit să calc pe urmele sale. Mai devreme, preşedinta Curţii Superioare a eliberat un ordin prin care îmi acordă cazurile lui Jerry. Bineînţeles, în cele din urmă, dumneavoastră alegeţi cine vă reprezintă la proces. Cazul îmi este foarte familiar şi sunt pregătit să continui reprezentarea dumneavoastră legală fără niciun impediment. Aşa cum am spus însă, alegerea vă aparţine. Eu mă aflu aici doar pentru a vă prezenta opţiunile.

Elliot a clătinat din cap.

— Chiar nu-mi vine să cred. Eram programaţi pentru proces săptămâna viitoare şi nu dau înapoi. Am aşteptat timp de cinci luni să-mi dovedesc nevinovăţia! Ştiţi ce înseamnă pentru un om nevinovat să fie nevoit să aştepte, şi să aştepte, şi să aştepte dreptatea? Să citească toate insinuările şi rahaturile din presă? Să am un procuror cu

nasul în fundul meu, aşteptând să fac o mişcare greşită pentru a-mi retrage cauţiunea? Priviţi!

A întins un picior şi şi-a ridicat cracul stâng al pantalonilor pentru a descoperi monitorul GPS pe care doamna judecător Holder îi ordonase să-l poarte.

— Vreau să se termine asta!

Am dat din cap în semn de consolare, ştiind că, dacă îi spuneam că vreau să îi amân cazul, nu m-ar mai fi avut în vedere. Am decis să menţionez asta într-o sesiune de strategie după ce încheiam înţelegerea – dacă o încheiam.

— Am avut mulţi clienţi acuzaţi pe nedrept, am minţit eu. Poate fi aproape insuportabil să aştepţi să ţi se facă dreptate, însă asta face şi reabilitarea mai semnificativă.

Elliot nu a răspuns, iar eu nu am lăsat momentul de linişte să se prelungească.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii analizând dosarele şi dovezile din cazul dumneavoastră. Sunt sigur că nu va trebui să amânaţi procesul, domnule Elliot. Aş fi mai mult decât pregătit să acţionez. Un alt avocat poate nu ar fi pregătit, dar eu aş fi.

Poftim, asta era cea mai bună ofertă a mea pentru el, în cea mai mare parte minciuni şi exagerări. Nu m-am oprit însă.

— Am studiat strategia pe care domnul Vincent a pregătit-o pentru proces. Nu aş schimba-o, dar cred că o pot îmbunătăţi. Şi aş fi gata să pornesc săptămâna viitoare dacă este nevoie. Cred că o amânare poate fi întotdeauna utilă, dar nu va fi necesară.

Elliot a dat din cap şi şi-a frecat gura cu un deget.

— Trebuie să mă mai gândesc, a spus. Trebuie să vorbesc cu nişte persoane şi să vă verific, aşa cum l-am verificat şi pe Vincent înainte de a mă da pe mâna lui.

Am decis să risc şi să încerc să-l forţez pe Elliot să ia o decizie rapidă. Nu doream să mă verifice şi poate să descopere că dispărusem timp de un an. Asta ar fi dat naştere la prea multe întrebări.

— Este o idee bună, am spus. Nu vă grăbiţi, dar nici nu aşteptaţi prea mult. Cu cât durează mai mult să decideţi, cu atât cresc şansele ca judecătorul să considere necesară o amânare a procesului. Ştiu că nu doriţi asta, dar, în absenţa domnului Vincent sau a oricărui alt avocat înregistrat, judecătorul este probabil neliniştit deja şi se gândeşte la asta. Dacă mă alegeţi pe mine, voi încerca să ajung în faţa judecătorului cât mai curând posibil şi îi voi spune că suntem pregătiţi.

M-am ridicat şi am băgat mâna în buzunar casă scot o carte de vizită. Am pus-o pe masa de sticlă.

— Acelea sunt toate numerele mele de telefon. Sunaţi oricând. Speram că îmi va spune să mă aşez la loc şi că vom începe să facem planuri pentru proces, însă Elliot s-a întins şi a luat cartea de vizită. Părea să o studieze când am plecat. Uşa biroului s-a deschis înainte să o ating, iar doamna Albrecht stătea în faţa ei. Mi-a zâmbit cu căldură.

— Sunt sigură că vom păstra legătura, a spus ea.

Aveam impresia că auzise fiecare cuvinţel rostit de mine şi de şeful său.

— Vă mulţumesc, doamnă Albrecht, am zis. Sper din tot sufletul să fie aşa.

14

L-am găsit pe Cisco sprijinit de Lincoln, fumând.

— Te-ai mişcat repede, a constatat el.

Am deschis uşa din spate în caz că erau camere video în parcare şi Elliot mă privea.

— Ia uite ce mă încurajezi!

Am urcat şi la fel a făcut şi el.

— Am spus doar că mi s-a părut cam rapid. Cum a mers?

— Am dat tot ce era mai bun din mine. Probabil vom afla ceva curând.

— Crezi că este vinovat?

— Probabil, dar nu contează. Avem altele pe cap.

Era greu să treci de la un onorariu în valoare de un sfert de milion de dolari la pricăjiţii de pe lista de clienţi a lui Vincent, însă asta îmi era meseria. Mi-am deschis geanta şi am scos dosarele celorlalte cazuri active. Era timpul să decid care va fi următoarea oprire.

Cisco a ieşit din parcare şi s-a îndreptat spre arcadă.

— Lorna aşteaptă să o contactăm, a spus el.

L-am privit în oglindă.

— Poftim?

— Lorna m-a sunat când erai înăuntru. Vrea neapărat să ştie ce s-a întâmplat cu Elliot.

— Stai liniştit, o voi suna. Lasă-mă mai întâi să mă gândesc unde mergem.

Adresa fiecărui client – sau, cel puţin, adresa pe care o lăsaseră la semnarea contractului pentru serviciile prestate de Vincent – era imprimată frumos pe coperta fiecărui dosar. Am verificat rapid dosarele, căutând adrese din Hollywood. În cele din urmă am dat peste dosarul femeii

acuzate de expunere indecentă. Clienta care venise la cabinetul lui Vincent mai devreme pentru a-şi lua dosarul înapoi.

— Aşa, am spus. Când ieşi de aici, ia-o pe Melrose spre La Brea. Avem o clientă chiar acolo. Una care a venit azi să-şi ia dosarul.

— Am înţeles.

— După acea oprire, voi veni pe scaunul din faţă. Nu vreau să te simţi prea mult ca un şofer.

— Nu-i aşa de rău. Cred că m-aş putea obişnui cu asta.

Mi-am scos telefonul.

— Hei, Mick, trebuie să-ţi spun ceva, a continuat Cisco.

Mi-am ridicat degetul de pe butonul de apelare rapidă pentru Lorna.

— A da, ce anume?

— Voiam doar să-ţi spun eu însumi înainte să auzi din altă parte. Eu şi Lorna... ne vom căsători.

Îmi dădusem seama că se îndreptau în această direcţie. Eu şi Lorna fuseserăm amici timp de 15 ani înainte de a fi căsătoriţi un an. Pentru mine fusese o căsătorie de tranziţie şi fusese gândită la fel de prost ca tot ce făcusem până atunci. Am încheiat-o când ne-am dat seama că era o greşeală şi, cumva, am reuşit să rămânem apropiaţi. Nu mai exista altcineva în care să am atâta încredere ca în ea. Nu mai eram îndrăgostiţi, dar o iubeam încă şi aveam de gând să o protejez mereu.

— Nu te deranjează, Mick?

L-am privit pe Cisco în oglinda retrovizoare.

— Nu fac parte din ecuaţie, Cisco.

— Ştiu, dar vreau să ştiu dacă e *în regulă* pentru tine. Înţelegi ce vreau să spun?

Am privit pe geam şi am reflectat un moment înainte de a răspunde. Apoi l-am privit din nou în oglindă.

— Da, este în regulă. Să-ţi spun ceva însă, Cisco. Ea este una dintre cele mai importante patru persoane din viaţa mea. Poate că ai cu treizeci de kilograme mai mult decât

mine – şi, de acord, toate numai muşchi –, dar, dacă o răneşti, voi găsi o modalitate de a te răni şi eu pe tine. Este în regulă pentru tine?

Îşi întoarse privirea de la oglindă spre şoseaua din faţa sa. Ne aflam în coada de la ieşire şi ne mişcam încet. Scriitori în grevă se îngrămădeau pe trotuar şi îi întârziau pe oamenii care încercau să părăsească studioul.

— Mda, Mick, este în regulă pentru mine.

Am rămas tăcuţi pentru o vreme, deplasându-ne milimetric. Cisco îmi tot arunca priviri în oglindă.

— Ce e? am întrebat în cele din urmă.

— Păi, este fiica ta. Adică una. Apoi mai este Lorna. Mă întrebam care sunt celelalte două.

Înainte de a apuca să îi răspund, versiunea electronică a uverturii *William Tell,* a început să se audă din mâna mea. Am privit telefonul. Pe ecran era afişat NUMĂR NECUNOSCUT. L-am deschis.

— Haller.

— Vă rog să rămâneţi pe fir pentru a vorbi cu Walter Elliot, a spus doamna Albrecht.

Peste puţin timp am auzit vocea familiară.

— Domnule Haller?

— La telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Simţeam un nod în stomac. Luase o decizie.

— Aţi observat ceva la cazul meu, domnule Haller?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite.

— La ce vă referiţi?

— Un avocat. Am un avocat, domnule Haller. Vedeţi dumneavoastră, eu nu trebuie doar să câştig acest caz în instanţă, dar şi să îl câştig în tribunalul opiniei publice.

— Înţeleg, am zis, deşi nu prea înţelegeam ce voia să spună.

— În ultimii zece ani am ales mulţi învingători. Mă refer la filmele în care am investit bani. Am ales învingători pentru că eu cred că judec în mod corect opinia publică şi gusturile ei. Ştiu ce le place oamenilor pentru că ştiu ce gândesc.

— Sunt sigur de asta, domnule.

— Şi eu sunt de părere că publicul crede că numărul de avocaţi de care ai nevoie creşte proporţional cu gradul de vinovăţie.

Nu se înşela în această privinţă.

— Aşa că primul lucru pe care i l-am spus domnului Vincent când l-am angajat a fost că nu vom crea o echipă de vis, va fi doar el. Am avut un al doilea avocat la bord la început, dar asta a fost temporar. Ne-a ajutat cu ceva şi apoi a dispărut. Un avocat, domnule Haller. Asta vreau eu. Cel mai bun avocat pe care-l pot avea.

— Înţe...

— Am decis, domnule Haller. M-aţi impresionat. Aş vrea să vă angajez pentru proces. Veţi fi unicul meu avocat.

A trebuit să-mi calmez vocea înainte de a răspunde.

— Mă bucur să aud asta. Spuneţi-mi Mickey.

— Şi tu-mi poţi spune Walter. Insist însă asupra unei condiţii înainte de a cădea la o înţelegere.

— Ce anume?

— Fără amânări. Mergem la proces conform programului. Vreau să te aud spunând asta.

Am ezitat. Doream o amânare, dar doream acest caz şi mai tare.

— Nu vom amâna, am spus. Vom fi gata joia viitoare.

— Atunci, bun venit la bord. Ce facem în continuare?

— Păi, sunt încă pe proprietate. Aş putea să întorc şi să vin să discutăm.

— Mă tem că am întâlniri până la şapte şi apoi o vizionare a filmului nostru pentru sezonul premiilor.

Mă gândeam că procesul şi libertatea sa erau mai importante decât întâlnirile şi filmele sale, dar am lăsat-o baltă. Aveam să-l educ pe Walter Elliot şi să-l trezesc la realitate data următoare când ne vedeam.

— În regulă, atunci, deocamdată dă-mi un număr de fax şi o voi pune pe asistenta mea să-ţi trimită un contract. Onorariul va fi acelaşi ca în cazul lui Jerry Vincent.

Urmă un moment de tăcere şi am aşteptat. Dacă avea de gând să încerce să reducă onorariul, acum urma să o facă. În schimb, el repetă un număr de fax pe care i-l dicta doamna Albrecht. L-am notat pe coperta unui dosar.

— Ce spui de mâine, Walter?

— Mâine?

— Da, dacă nu diseară, mâine. Trebuie să ne apucăm de treabă. Nu vrei o amânare; eu vreau să fiu chiar mai bine pregătit decât sunt acum. Trebuie să vorbim şi să revedem nişte lucruri. Există câteva lacune în cazul apărării şi cred că tu mă poţi ajuta să le umplu. M-aş putea întoarce la studio sau ne putem întâlni oriunde altundeva după-amiază.

Am auzit voci înăbuşite în timp ce se sfătuia cu doamna Albrecht.

— Sunt liber la ora patru, a spus în cele din urmă. Aici, la vilă.

— În regulă, voi fi acolo. Şi anulează orice ai programat pentru cinci. Vom avea nevoie de cel puţin două ore pentru a porni.

Elliot a fost de acord cu cele două ore şi eram gata să încheiem conversaţia, când m-am gândit la altceva.

— Walter, vreau să văd locul crimei. Pot să intru în casa din Malibu mâine, înainte de a ne întâlni?

Din nou pauză.

— Când?

— Spune-mi tu cum să facem.

Din nou a acoperit telefonul şi am auzit conversaţia sa înăbuşită cu doamna Albrecht. Apoi a revenit la discuţia cu mine.

— Ce zici de ora unsprezece? Voi trimite pe cineva să te întâmpine şi să te lase să intri.

— De acord. Ne vedem mâine, Walter.

Am închis telefonul şi l-am privit pe Cisco în oglindă.

— E al nostru.

Cisco a apăsat pe claxon pentru a sărbători. A claxonat mult, ceea ce l-a făcut pe şoferul din faţa noastră să ridice pumnul şi să ne arate degetul din mijloc. Scriitorii în grevă au luat claxonul drept un semn de sprijin venit din interiorul studioului detestat. Am auzit aclamaţiile asurzitoare ale mulţimii.

15

Bosch a sosit devreme în dimineaţa următoare. Era singur. Oferta sa de pace era paharul suplimentar de cafea pe care l-a adus şi pe care mi l-a oferit mie. Nu mai beau cafea – în încercarea de a evita orice formă de dependenţă în viaţa mea –, dar l-am primit oricum, gândindu-mă că măcar mirosul de cofeină avea să mă pună în mişcare. Era abia 7.45, dar mă aflam deja în cabinetul lui Jerry Vincent de mai bine de două ore.

L-am condus pe Bosch în sala dosarelor. Părea mai obosit decât mine, şi eram destul de sigur că purta acelaşi costum pe care-l purtase cu o zi în urmă.

— O noapte lungă? am întrebat.

— Mda.

— Aţi alergat după indicii sau după fuste?

Era o întrebare pe care o auzisem cândva într-o discuţie între doi detectivi pe coridorul unui tribunal. Presupun că era rezervată doar confraţilor întru insignă, pentru că nu-i picase prea bine lui Bosch. A scos un soi de sunet gutural şi nu a răspuns.

În sala dosarelor, l-am invitat să ia loc la masa cea mică. Pe ea se afla un carnet cu foi galbene, dar niciun dosar. M-am aşezat pe celălalt scaun şi mi-am pus cafeaua jos.

— Deci, am spus, ridicând carneţelul.

— Deci, a spus Bosch când a văzut că nu continui.

— Deci, ieri m-am întâlnit cu doamna judecător Holder în biroul ei şi am convenit să vă dăm informaţiile de care aveţi nevoie fără să vă dăm propriu-zis dosarele.

Bosch a clătinat din cap.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Trebuia să-mi fi spus asta ieri, la Parker Center, a spus el. Nu mi-aş mai fi irosit timpul.

— Am crezut că veţi aprecia asta.

— Nu o să meargă.

— De unde ştiţi asta? Cum puteţi fi sigur?

— Câte omucideri aţi investigat, domnule Haller? Şi câte aţi rezolvat?

— Bine, am priceput. Dumneavoastră sunteţi tipul care rezolvă cazurile de omucidere. Eu sunt însă perfect capabil să studiez dosare şi să discern ameninţările reale la adresa lui Jerry Vincent. Este posibil ca datorită experienţei mele de avocat de drept penal să pot percepe chiar şi o ameninţare pe care dumneavoastră aţi scăpa-o din vedere în calitate de detectiv.

— Aşa credeţi dumneavoastră.

— Da, aşa cred.

— Uitaţi, eu doar semnalez ceea ce este evident. Eu sunt detectivul. Eu sunt cel care ar trebui să se uite peste dosare pentru că eu ştiu ce caut. Fără supărare, dar sunteţi un amator, deci eu mă aflu în situaţia de a lua ceea ce îmi oferă un amator şi de a avea încredere că primesc tot ce trebuie din dosare. Nu merge aşa. Nu am încredere în dovezi decât dacă le găsesc eu însumi.

— Din nou, înţeleg bine punctul dumneavoastră de vedere, domnule detectiv, dar aşa stau lucrurile. Aceasta este singura metodă aprobată de doamna judecător Holder şi trebuie să vă spun că sunteţi norocos să primiţi chiar şi atât. Nu o interesa să vă ofere niciun fel de ajutor.

— Vreţi să spuneţi că aţi mers acolo să mă susţineţi?

A rostit cuvintele pe un ton neîncrezător, sarcastic, de parcă ajutorul dat de un avocat unui detectiv de poliţie era un soi de imposibilitate matematică.

— Exact, am spus sfidător. M-am dus să vă susţin. V-am spus de ieri, Jerry Vincent mi-a fost prieten. Aş vrea să îl prindeţi pe cel care l-a ucis.

— Probabil vă faceţi griji şi pentru dumneavoastră.

— Nu neg asta.

— Aşa aş face şi eu în locul dumneavoastră.

— Deci, vreţi lista sau nu?

Am ridicat blocul de foi de parcă aş fi tachinat un câine cu o jucărie. S-a întins după el, iar eu l-am tras înapoi, regretând imediat mişcarea. I l-am dat repede. A fost un schimb stângaci, la fel ca atunci când ne-am strâns mâinile cu o zi în urmă.

— Sunt unsprezece nume pe lista aceea, cu o scurtă prezentare a ameninţărilor proferate de fiecare la adresa lui Jerry Vincent. Avem noroc, Jerry s-a gândit că ar fi important să păstreze o relatare a fiecărei ameninţări primite. Eu n-am făcut asta niciodată.

Bosch nu a răspuns. Citea prima pagină.

— Le-am clasificat în funcţie de prioritate, am spus.

Bosch mi-a aruncat o privire şi mi-am dat seama că era gata să mă apostrofeze din nou pentru că-mi asumasem rolul unui detectiv. Am ridicat o mână pentru a-l opri.

— Nu din punctul de vedere al anchetei dumneavoastră. Din punctul de vedere al unui avocat. M-am pus în locul lui Jerry Vincent şi, văzând lucrurile astea, m-am întrebat care m-ar îngrijora cel mai mult. Cum ar fi primul de pe listă. James Demarco. Tipul intră la pârnaie pentru deţinere de arme şi crede că Jerry a futut cazul. Un tip ca ăla poate obţine o armă de îndată ce iese.

Bosch a dat din cap şi şi-a aruncat din nou privirea asupra carneţelului. A vorbit fără să-şi ridice ochii.

— Ce altceva mai aveţi pentru mine?

— Ce vreţi să spuneţi?

S-a uitat la mine şi a scuturat carnetul de parcă ar fi fost uşor ca un fulg, la fel ca informaţiile din el.

— Voi verifica numele astea ca să văd pe unde sunt tipii ăştia acum. Poate traficantul dumneavoastră este liber şi se învârte prin zonă, căutând răzbunare, dar astea sunt cazuri moarte. Dacă ameninţările astea ar fi fost pe bune, cel mai probabil ar fi fost puse în practică acum mult timp. La fel şi

ameninţările primite pe vremea când era procuror. Deci, e muncă în zadar ce-mi oferiţi, domnule avocat.

— Muncă în zadar? Unii dintre tipii ăştia l-au ameninţat în timp ce erau conduşi spre închisoare. Poate unii au ieşit. Poate unul abia a ieşit şi s-a ţinut de cuvânt. Poate au lucrat din închisoare. Sunt multe posibilităţi şi nu ar trebui respinse ca fiind doar muncă în zadar. Nu vă înţeleg atitudinea.

Bosch a zâmbit şi a clătinat din cap. Mi-am amintit că, atunci când aveam vreo cinci ani, tatăl meu făcea la fel ori de câte ori dorea să-mi spună că am înţeles ceva greşit.

— Nu prea-mi pasă care e părerea dumneavoastră în ceea ce priveşte atitudinea, a spus. Vom verifica pistele pe care mi le daţi, dar caut ceva mai de actualitate. Ceva din cazurile deschise ale lui Vincent.

— Ei bine, nu vă pot ajuta aici.

— Ba sigur că puteţi. Aveţi toate cazurile acum. Presupun că le analizaţi şi că o să vă întâlniţi cu toţi clienţii noi. Veţi da peste ceva, sau veţi vedea ceva, sau veţi auzi ceva ce nu se potriveşte, ce nu pare corect, care poate vă sperie un pic. Atunci să mă sunaţi.

L-am privit fix fără să răspund.

— Nu se ştie niciodată, a spus. V-ar putea salva de la...

A ridicat din umeri şi nu a terminat propoziţia, dar mesajul era clar. Încerca să mă sperie ca să mă facă să cooperez mai mult decât îmi permitea doamna judecător Holder sau decât mă simţeam confortabil.

— Una e să oferi informaţii din dosare închise, am spus, şi cu totul alta e să faci asta cu cazurile active. Şi apoi, ştiu că cereţi mai mult decât ameninţări. Credeţi că Jerry a dat din întâmplare peste ceva sau ştia ceva ce a dus la moartea lui.

Bosch m-a ţintuit cu privirea şi a dat uşor din cap. Am fost primul care s-a uitat în altă parte.

— Ce ziceţi de o colaborare, domnule detectiv? Ce ştiţi şi nu-mi spuneţi? Ce era aşa important în acel laptop? Ce era în portofoliu?

— Nu pot discuta cu dumneavoastră despre o anchetă în desfăşurare.

— Dar ieri când m-aţi întrebat despre FBI aţi putut.

M-a privit cu ochii mijiţi.

— Nu v-am întrebat nimic despre FBI.

— Haideţi, domnule detectiv. M-aţi întrebat dacă avea vreun caz federal. De ce aţi face asta dacă n-aţi crede că există o legătură? Presupun că era vorba despre FBI.

Bosch a ezitat. Simţeam că ghicisem corect şi că acum era pus la colţ. Faptul că menţionasem biroul avea să-l facă să creadă că ştiam ceva. Acum trebuia să dea pentru a primi.

— De data aceasta începeţi dumneavoastră, l-am îmboldit eu.

A dat din cap.

— Bine, ucigaşul a luat telefonul mobil al lui Jerry Vincent – fie din buzunar, fie din servietă.

— Bine.

— Am primit desfăşurătorul convorbirilor telefonice ieri, înainte să vă văd. În ziua în care a fost ucis, a primit trei apeluri din partea FBI-ului. Cu patru zile înainte, au fost două. Vorbea cu cineva de acolo. Sau ei vorbeau cu el.

— Cu cine?

— N-aş putea spune. Toate apelurile spre exterior sunt înregistrate pe numărul principal. Tot ce ştiu e că a primit apeluri de la FBI, fără nume.

— Cât de lungi au fost apelurile?

Bosch a ezitat, neştiind cât ar fi bine să divulge. A privit carnetul pe care-l ţinea în mână şi am observat că, în ciuda reticenţelor, a decis să-mi răspundă. Avea să se înfurie când va vedea că nu am nimic să-i dau la schimb.

— Toate au fost apeluri scurte.

— Cât de scurte?

— Niciunul peste un minut.

— Atunci, poate că greşiseră numărul.

A scuturat din cap.

— Prea multe greşeli de număr. Voiau ceva de la el.

— A cerut cineva de acolo informaţii despre ancheta omuciderii?

— Încă nu.

M-am gândit la asta şi am ridicat din umeri.

— Păi, poate o vor face şi atunci veţi şti.

— Mda, dar poate nu o vor face. Nu este stilul lor, dacă înţelegeţi ce vă spun. Acum e rândul dumneavoastră. Ce aveţi la nivel federal?

— Nimic. Am confirmat faptul că Vincent nu avea cazuri federale.

Am văzut că Bosch începe să se enerveze uşor când şi-a dat seama că-l păcălisem.

— Vreţi să spuneţi că nu aţi găsit nicio legătură federală? Nici măcar o carte de vizită a FBI-ului în biroul acela?

— Exact. Nimic.

— A circulat un zvon despre o curte federală care anchetează cazurile de corupţie în tribunalele de stat. Ştiţi ceva despre asta?

Am clătinat din cap.

— Am stat pe bară un an.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Uitaţi, domnule detectiv, nu înţeleg. De ce nu telefonaţi pur şi simplu acolo ca să întrebaţi cine o suna pe victimă? Nu aşa ar trebui să se desfăşoare o anchetă?

Bosch a zâmbit de parcă avea de-a face cu un copil.

— Dacă vor să ştiu ceva, vor veni la mine. Dacă sun, nu mă vor băga în seamă. Dacă ajută la cercetarea unui caz de corupţie sau se ocupă de altceva, şansele ca ei să discute cu un poliţist local sunt de la slabe în jos. Dacă acţiunile lor i-au cauzat moartea, atunci nu-i nicio şansă.

— Cum să-i cauzeze moartea?

— V-am spus, tot sunau. Doreau ceva. Îl presau. Poate altcineva aflase despre asta şi considerase că reprezintă un risc.

— Sunt multe speculaţii pentru cinci apeluri care împreună nu fac nici cinci minute.

Bosch a ridicat carnetul cu foi galbene.

— Nu mai multe speculaţii decât aici.

— Şi laptopul?

— Ce e cu el?

— Despre asta e vorba, ceva din... computerul lui?

— Dumneavoastră să-mi spuneţi asta.

— Cum să vă spun când habar n-am ce era în el?

Bosch a încuviinţat din cap şi s-a ridicat.

— Vă doresc o zi bună, domnule avocat.

A ieşit, ţinând carnetul într-o mână. Am rămas în urmă întrebându-mă dacă încercase să mă avertizeze sau să mă folosească.

16

Lorna şi Cisco au sosit împreună la cincisprezece minute după plecarea lui şi ne-am reunit în biroul lui Vincent. M-am aşezat la masa de lucru a răposatului, iar ei, în faţa mea. Era o altă întâlnire de bilanţ în care analizam cazurile, realizările din seara trecută şi discutam ce mai trebuia făcut.

Cu o seară în urmă, cu Cisco la volanul maşinii, trecusem pe la unsprezece dintre clienţii lui Vincent, înscriindu-i pe opt dintre ei şi dându-le înapoi dosarele celor trei la care renunţasem. Acestea erau cazurile prioritare, potenţialii clienţi pe care sperasem să îi păstrez întrucât puteau plăti sau cazurile lor căpătaseră o oarecare valoare în urma analizei mele. Erau cazuri pe care le puteam câştiga sau care mă provocau.

Prin urmare, nu fusese o noapte prea rea. O convinsesem până şi pe femeia acuzată de expunere indecentă să mă păstreze în calitate de avocat. Şi, desigur, faptul că pusesem mâna pe Walter Elliot era cireaşa de pe tort. Lorna mi-a spus că îi trimisese prin fax un contract de reprezentare care fusese deja semnat de el. Stăteam bine în această privinţă. Puteam începe să sparg suta de mii din contul fiduciar.

Apoi am stabilit programul pentru acea zi. I-am spus Lornei că doream ca şi Wren – dacă îşi făcea apariţia – să vâneze clienţii rămaşi, să-i informeze în legătură cu decesul lui Jerry Vincent şi să îmi stabilească întâlniri cu ei pentru a discuta opţiunile lor în vederea reprezentării legale. Mai doream şi ca Lorna să aranjeze calendarul şi să se

familiarizeze în continuare cu dosarele şi registrele contabile ale lui Vincent.

I-am cerut lui Cisco să îşi concentreze atenţia asupra cazului Elliot, în special pe întreţinerea martorilor. Asta însemna că trebuia să ia lista preliminară a martorilor apărării, care fusese deja alcătuită de Jerry Vincent, şi să pregătească citaţii pentru ofiţerii de poliţie şi alţi martori care ar putea fi consideraţi ostili apărării. Cât despre experţii plătiţi şi alţi martori dispuşi să depună mărturie în timpul procesului în favoarea apărării, el trebuia să îi contacteze şi să îi asigure că procesul mergea mai departe potrivit calendarului, eu urmând să-l înlocuiesc pe Vincent la cârmă.

— Am priceput, a spus Cisco. Cum rămâne cu ancheta în cazul lui Vincent? Încă mai vrei s-o monitorizez?

— Da, stai cu ochii pe ea şi spune-mi ce afli.

— Am aflat că şi-au petrecut noaptea trecută interogând pe cineva, dar i-au dat drumul în dimineaţa asta.

— Pe cine?

— Nu ştiu încă.

— Un suspect?

— I-au dat drumul, aşa că oricine ar fi fost e curat. Deocamdată.

Am dat din cap, reflectând la asta. Nu-i de mirare că Bosch arăta de parcă nu dormise toată noaptea.

— Ce vei face azi? a întrebat Lorna.

— Prioritatea mea începând de azi este Elliot. Sunt câteva aspecte de care trebuie să mă ocup şi în ceea ce priveşte celelalte cazuri, dar majoritatea timpului i-o voi dedica lui Elliot. Selecţia juriului va începe peste opt zile. Azi vreau să văd locul crimei.

— Ar trebui să merg cu tine, a spus Cisco.

— Nu, vreau doar să mă familiarizez cu locul. Poţi să te duci acolo cu un aparat foto şi mai târziu cu o ruletă.

— Mick, nu există niciun mod de a-l convinge pe Elliot să amâne? a întrebat Lorna. Nu pricepe că ai nevoie de timp pentru a studia şi înţelege cazul?

— I-am spus asta, dar nu îl interesează. A fost condiţia cu care m-a angajat. A trebuit să fiu de acord să începem procesul săptămâna viitoare, altfel ar fi găsit un alt avocat care să accepte. Zice că e nevinovat şi nu vrea să mai aştepte nicio zi în plus pentru a demonstra acest lucru.

— Îl crezi?

Am ridicat din umeri.

— Nu contează. El crede. Şi are încrederea asta ciudată că totul va ieşi cum vrea el – precum încasările de luni dimineaţă. Aşa că fie mă pregătesc să încep procesul la sfârşitul săptămânii viitoare, fie pierd clientul.

Chiar în acel moment uşa biroului s-a deschis, iar Wren Williams şi-a făcut nesigură apariţia în cadrul uşii.

— Mă scuzaţi, a bâiguit ea.

— Bună, Wren, am spus. Mă bucur că eşti aici. Ai putea aştepta la recepţie? Lorna va veni imediat.

— Nicio problemă. Aveţi şi un client care aşteaptă. Patrick Henson. Sosise deja când am intrat.

M-am uitat la ceas. Nouă fără cinci. Era un semn bun în legătură cu Patrick Henson.

— Atunci, trimite-l înăuntru.

Un tânăr a intrat în încăpere. Patrick Henson era mai scund decât mă aşteptam, dar poate că centrul de greutate jos îl făcea un surfer bun. Avea bronzul necesar, dar părul era tuns scurt. N-avea cercei, nici lanţ cu scoică albă sau dinte de rechin. Niciun tatuaj vizibil. Purta pantaloni cargo negri şi ceea ce probabil era cămaşa lui bună. Avea guler.

— Patrick, am vorbit la telefon ieri. Eu sunt Mickey Haller, iar aceasta este managerul meu, Lorna Taylor. Tipul ăsta mare e Cisco, detectivul meu.

S-a apropiat de masa de lucru şi a dat mâna cu noi. Strângerea lui de mână era fermă.

— Mă bucur că te-ai hotărât să vii. Pe peretele din spate este peştele tău?

Fără să-şi mişte picioarele, Henson şi-a sucit şoldurile de parcă s-ar fi aflat pe o placă de surf şi a privit peştele care atârna pe perete.

— Mda, aceea este Betty.

— I-ai pus nume unui peşte împăiat? s-a mirat Lorna. Ce, era animal de companie?

Henson a zâmbit, mai mult pentru sine decât pentru noi.

— Nu, l-am prins acum mult timp, în Florida. L-am atârnat la uşa de la intrare a casei pe care o închiriasem în Malibu. Eu şi colegii mei de cameră îi spuneam mereu „Saluuut, Betty” când veneam acasă. Era cam stupid.

S-a întors din nou cu faţa la noi şi m-a privit.

— Apropo de nume, îţi spunem Trick?

— Nu, ăla era doar numele inventat de agentul meu. Nu-l mai am. Puteţi să-mi spuneţi Patrick.

— Bine. Şi mi-ai zis că ai un permis de conducere valid?

— Sigur.

Şi-a băgat mâna într-un buzunar din faţă şi a scos un portofel gros din nailon. A luat din el permisul şi mi l-a înmânat. L-am studiat preţ de o clipă, apoi i l-am dat lui Cisco. El l-a cercetat pe îndelete, apoi a dat din cap în semn de aprobare oficială.

— Bine, Patrick. Am nevoie de un şofer, am spus. Eu pun la dispoziţie maşina, benzina şi asigurarea, iar tu te prezinţi aici în fiecare dimineaţă la ora nouă ca să mă duci oriunde e nevoie. Ţi-am spus care este planul de plată ieri. Mai eşti interesat?

— Sunt.

— Conduci prudent? a întrebat Lorna.

— N-am avut niciun accident, a spus Patrick.

Am dat din cap aprobator. Se spune că o persoană dependentă este cea mai potrivită pentru a repera o alta cu o dependenţă. Căutam semne că încă mai foloseşte –

pleoape grele, vorbire lentă, evitarea contactului vizual –, dar nu am găsit nimic.

— Când putem începe?

A ridicat din umeri.

— Nu am nimic... Adică oricând doriţi.

— Ce-ai zice dacă am începe chiar acum? Azi va fi o zi de probă. Vedem cum te descurci şi mai vorbim la sfârşitul zilei.

— Sună bine.

— Bine, păi, vom porni la drum şi îţi voi explica în maşină cum îmi place să meargă lucrurile.

— Tare.

Şi-a vârât degetele mari în buzunare şi a aşteptat următoarea mişcare sau instrucţiune. Părea să aibă în jur de 30 de ani, dar asta din cauza efectului soarelui asupra pielii sale. Ştiam din dosar că avea doar 24 de ani şi încă multe de învăţat.

Planul de azi era să-l duc din nou la şcoală.

17

Am ieşit din centru pe A 10 şi ne-am îndreptat spre vest, către Malibu. Stăteam în spate, unde mi-am deschis computerul pe măsuţa rabatabilă. În timp ce aşteptam să se încarce, i-am spus lui Patrick Henson cum funcţiona totul.

— Patrick, nu am mai avut un birou de când am părăsit Serviciul Avocaţilor din Oficiu acum doisprezece ani. Maşina îmi este şi birou. Mai am încă două Lincolnuri identice şi le folosesc pe rând. Fiecare are o imprimantă, un fax şi am un card pentru internet. Tot ce ar trebui să fac într-un birou pot să fac aici în spate în timp ce sunt pe drum către următoarea destinaţie. Sunt mai mult de patruzeci de tribunale răspândite în districtul L.A. Cel mai bine îţi desfăşori afacerile când eşti în mişcare.

— Tare, a spus Patrick. Nici eu nu aş vrea să stau închis într-un birou.

— Al dracului de corect, am încuviinţat. Prea claustrofobic.

Computerul meu era pregătit. M-am dus la fişierul unde ţineam formulare şi moţiuni generice şi am început să personalizez o moţiune preliminară pentru examinarea dovezilor.

— Lucrez la cazul tău chiar acum, Patrick.

M-a privit în oglindă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păi, ţi-am studiat dosarul şi este ceva ce domnul Vincent nu a făcut, iar eu cred că ar trebui să facem pentru a ne ajuta.

— Ce anume?

— Să obţinem o evaluare independentă a colierului pe care l-ai luat. Ei îl înregistrează cu o valoare de 25 de mii, şi aşa ajungi în categorie de furt calificat. Nu pare totuşi că a contestat cineva asta.

— Adică dacă diamantele sunt false nu este furt calificat?

— Ar putea merge aşa, dar eu mă mai gândeam la ceva.

— La ce anume?

I-am scos dosarul din geantă pentru a verifica un nume.

— Să îţi pun nişte întrebări mai întâi, Patrick, am spus. Ce făceai în casa aceea de unde ai luat colierul?

A ridicat din umeri.

— Mă întâlneam cu fiica cea mică a cucoanei. Am cunoscut-o pe plajă şi cică o învăţam să facă surf. Am ieşit în oraş de câteva ori şi ne petreceam timpul împreună. La o petrecere aniversară acasă la ea am fost şi eu invitat, şi mama ei a primit colierul acela.

— Aşa ai aflat de valoarea lui.

— Mda, tatăl ei spunea că sunt diamante când i l-a dat. Era tare mândru de ele.

— Şi atunci, data următoare când te-ai dus la ei acasă ai furat colierul.

Nu a răspuns.

— Nu era o întrebare, Patrick. Este un fapt. Sunt avocatul tău acum şi trebuie să discutăm adevărurile din acest caz. Doar să nu mă minţi vreodată, căci atunci nu voi mai fi avocatul tău.

— Bine.

— Deci, data următoare când te-ai dus la ei în casă, ai furat colierul.

— Mda.

— Povesteşte-mi.

— Eram singur acolo la piscină şi am spus că trebuie să mă duc la toaletă, numai că de fapt voiam doar să caut pastile în dulăpiorul cu medicamente. Aveam dureri. Nu am găsit nimic în toaleta de la parter, aşa că m-am dus la etaj

şi am căutat. M-am uitat în cutia de bijuterii a cucoanei şi am văzut colierul. L-am luat pur şi simplu.

A scuturat din cap şi ştiam de ce. Îi era foarte ruşine şi se simţea învins de acţiunile pe care dependenţa îl obligase să le comită. Eu însumi fusesem în acea situaţie şi ştiam că, dacă eşti cumpătat şi priveşti în urmă, este aproape la fel de înspăimântător ca o privire în viitor.

— Este în regulă, Patrick. Îţi mulţumesc pentru sinceritate. Ce ţi-a zis tipul când l-ai amanetat?

— Mi-a zis că îmi dă doar patru foi, pentru că lanţul e de aur, dar că nu crede că diamantele sunt pe bune. I-am zis că mănâncă rahat, dar ce puteam să fac? Am luat banii şi am plecat la TJ. Aveam nevoie de tablete, aşa că am luat ce mi s-a dat. Eram aşa de ameţit de chestiile alea, că nu-mi mai păsa.

— Care este numele fetei? Nu apare în dosar.

— Mandolina, precum instrumentul. Părinţii îi spun Mandy.

— Ai mai vorbit cu ea de când ai fost arestat?

— Nu, omule. Am terminat-o cu ea.

Acum ochii din oglindă păreau trişti şi umiliţi.

— O prostie, a spus Henson. Toată chestia a fost o prostie!

M-am gândit la ceva preţ de o clipă, apoi am băgat mâna în buzunarul sacoului şi am scos o fotografie Polaroid. Am întins-o peste scaun şi l-am lovit uşor pe Patrick pe umăr cu ea.

— Aruncă o privire pe asta.

A luat poza şi a ţinut-o deasupra volanului ca să se uite la ea.

— Ce dracu' aţi păţit?

— M-am împiedicat de o bordură şi am aterizat frumos cu faţa în jos. Mi-am rupt un dinte şi mi-am spart nasul şi capul. Mi-au făcut poza aia la Urgenţe, să o port cu mine ca amintire.

— Amintire a ce?

— Tocmai coborâsem din maşină după ce o condusesem pe fiica mea de unsprezece ani acasă la mama ei. Deja ajunsesem la 320 de miligrame de oxicodonă pe zi. O pişam şi o trăgeam pe nas de îndată ce mă trezeam, doar că pentru mine dimineţile erau după-amiază.

L-am lăsat să rumege informaţia asta timp de câteva momente înainte de a continua.

— Deci, Patrick, crezi că a fost stupid ce ai făcut tu? Eu conduceam maşina în care se afla fetiţa mea după ce luasem 320 de miligrame de heroină pentru mocofani. Acum am clătinat din cap. Nu poţi face nimic în legătură cu trecutul, Patrick. Doar să-l ţii acolo.

Se uita fix la mine în oglindă.

— O să te ajut să treci prin chestiunile legale, am spus. Restul depinde de tine. Şi restul este partea grea. Dar ştii asta deja.

A dat din cap.

— Oricum, văd o rază de lumină aici, Patrick. Ceva ce Jerry Vincent nu a văzut.

— Ce anume?

— Soţul victimei i-a dat acel colier. Numele lui este Roger Vogler şi este un susţinător important al multor aleşi în acest district.

— Mda, e băgat în politică până-n gât. Mandolina mi-a spus asta. Organizează strângeri de fonduri şi chestii de-astea acasă la ei.

— Păi, dacă diamantele din colier sunt false, nu va dori ca asta să iasă la iveală în instanţă. Mai ales dacă soţia lui nu ştie.

— Dar cum va împiedica asta?

— Este un contribuabil, Patrick. Contribuţiile sale au ajutat la alegerea a cel puţin patru membri ai consiliului districtual de supraveghere. Supraveghetorii districtuali controlează bugetul procuraturii. Procuratura te acuză pe tine. Este un lanţ trofic. Dacă doctorul Vogler vrea să trimită un mesaj, crede-mă, acesta va fi trimis.

Henson a dat din cap. Începea să vadă lumina.

— Moţiunea pe care o voi înainta solicită să ni se permită să examinăm şi să evaluăm dovada, şi anume colierul cu diamante. Nu se ştie, cuvântul acela, „evaluare”, ar putea să agite lucrurile. Va trebui să stăm deoparte şi să vedem ce se întâmplă.

— Mergem la tribunal să o înaintăm?

— Nu. Voi redacta chestia asta chiar acum şi o voi trimite la instanţă printr-un e-mail.

— Ce tare!

— Frumuseţea internetului!

— Mulţumesc, domnule Haller.

— Cu plăcere, Patrick. Poţi să-mi înapoiezi poza acum?

Mi-a dat-o peste scaun, iar eu am privit-o. Aveam o rană sub buză, iar nasul era îndreptat într-o direcţie greşită. Mai aveam şi o julitură plină de sânge pe frunte. Ochii erau cel mai greu de studiat.

Tulburi şi pierduţi, privind nesiguri aparatul foto. Acesta eram eu în cea mai proastă situaţie posibilă.

Am pus poza înapoi în buzunar pentru siguranţă.

În următoarele cincisprezece minute ne-am continuat drumul în tăcere, timp în care am terminat de redactat moţiunea, am intrat pe internet şi am trimis-o. Arătam limpede acuzării că intenţiile noastre erau serioase, şi asta mă făcea să mă simt bine. Avocatul din Lincoln era din nou în acţiune. Călăreţul Singuratic era din nou la drum.

M-am asigurat că îmi ridic privirea din computer când am intrat în tunelul care marchează capătul autostrăzii şi dă spre Şoseaua Costieră a Pacificului. Am deschis puţin geamul. Întotdeauna mi-a plăcut sentimentul provocat de ieşirea din tunel, când vedeam şi miroseam oceanul.

Am urmat şoseaua costieră spre nord, către Malibu. Îmi era greu să mă întorc la computer când aveam Pacificul albastru chiar în faţa geamului de la birou. În cele din urmă m-am lăsat păgubaş, am deschis geamul complet şi m-am bucurat de călătorie.

Odată ce am trecut de Topanga Canyon, am început să văd cârduri de surferi pe valuri. L-am privit pe Patrick şi l-am văzut uitându-se cu coada ochiului către apă.

— Scria în dosar că ţi-ai făcut dezintoxicarea la Crossroads, în Antigua, am spus.

— Mda. Locul inaugurat de Eric Clapton.

— E plăcut?

— Atât de plăcut cât pot fi acele locuri, presupun.

— Adevărat. Sunt ceva valuri acolo?

— N-aş putea spune. Nu am prea avut ocazia să folosesc o placă oricum. Dumneavoastră aţi fost la dezintoxicare?

— Mda, în Canionul Laurel.

— Locul ăla unde merg toate vedetele?

— Era aproape de casă.

— Mda, păi, eu am făcut invers. Eram cât mai departe posibil de prieteni şi casă. A mers.

— Te gândeşti să te apuci din nou de surf?

S-a uitat cu coada ochiului pe geam înainte de a răspunde. O duzină de surferi în costume de cauciuc îşi încălecau plăcile, aşteptând următorul val.

— Nu cred. Cel puţin nu la nivel profesionist. Umărul meu e distrus.

Eram gata să întreb de ce avea nevoie de umăr, când şi-a continuat răspunsul:

— Vâslitul e una, dar elementul cheie este ridicarea. Mi-am pierdut agilitatea când mi-am futut umărul. Scuzaţi-mi limbajul.

— E în regulă.

— În plus, iau lucrurile uşor, de pe o zi pe alta. V-au învăţat asta în Canionul Laurel, nu?

— Da, dar surful este o chestie de genul o zi după alta, un val după altul, nu?

A dat din cap şi i-am privit ochii. Tot cădeau pe oglindă şi mă scrutau.

— Ce vrei să mă întrebi, Patrick?

— Aăă, mda, aveam o întrebare. Ştiţi că Vincent mi-a păstrat peştele şi l-a pus pe perete?

— Mda.

— Păi, eu, ăăă, mă întrebam dacă a păstrat pe undeva vreo placă de-a mea.

I-am deschis dosarul din nou şi l-am răsfoit până am găsit raportul lichidatorului. Erau înregistrate douăsprezece plăci de surf şi preţurile obţinute pentru ele.

— I-ai dat douăsprezece plăci, corect?

— Mda, pe toate.

— Păi, le-a dat lichidatorului.

— Cui?

— E un tip pe care îl folosea când lua bunuri de la clienţi – ştii tu, bijuterii, proprietăţi, maşini, în cea mai mare parte – şi le transforma în lichidităţi pentru onorariul său. Potrivit raportului, lichidatorul le-a vândut pe toate douăsprezece, a luat douăzeci la sută şi i-a dat lui Vincent 4800 de dolari.

Patrick a dat din cap, dar nu a spus nimic. L-am privit câteva clipe, iar apoi m-am uitat din nou la foaia de inventar a lichidatorului.

Mi-am amintit că Patrick îmi spusese prima dată când am vorbit la telefon că cele două plăci lungi erau cele mai valoroase. Pe inventar erau două plăci descrise ca având o lungime de trei metri. Ambele erau făcute de One World în Sarasota, Florida. Una fusese vândută pentru l 200 de dolari unui colecţionar, iar cealaltă pentru 400 de dolari pe eBay, site-ul de licitaţii online. Diferenţa dintre cele două vânzări m-a făcut să cred că vânzarea de pe eBay era fictivă. Lichidatorul îşi vânduse probabil placa sieşi la un preţ mic. Apoi urma să o vândă pentru a obţine un profit pe care să-l păstreze doar pentru sine. Toţi au câte un interes ascuns, inclusiv eu. Ştiam că, dacă nu revânduse placa, mai aveam o şansă.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş putea recupera una din plăcile lungi?

— Ar fi grozav! Îmi doresc doar să fi păstrat una, ştiţi?

— Nu promit nimic, dar voi vedea ce pot face.

Am decis să mă ocup de asta mai târziu cu ajutorul detectivului meu. Dacă Cisco îşi făcea apariţia şi punea întrebări, lichidatorul ar fi devenit probabil mai serviabil.

Eu şi Patrick nu am mai vorbit cât a durat călătoria. Douăzeci de minute mai târziu, am intrat pe aleea din faţa casei lui Walter Elliot. Avea un design maur, cu piatră albă şi obloane maro-închis. Faţada centrală se ridica în formă de turn a cărui siluetă se contura pe cerul albastru. Un Mercedes argintiu era oprit pe pavelele de piatră. Am parcat lângă el.

— Vreţi să aştept aici? a întrebat Patrick.

— Mda. Nu cred că va dura prea mult.

— Ştiu casa asta. Are doar geam în spate. Am încercat să fac surf în spatele ei de vreo două ori, dar se închide pe interior şi curentul este puternic rău.

— Deschide-mi portbagajul.

Am ieşit şi m-am dus în spate ca să-mi iau aparatul foto digital. L-am deschis pentru a fi sigur că mai aveam baterie şi am făcut repede o poză casei. Aparatul funcţiona şi eram gata de treabă.

Am mers către intrare şi uşa s-a deschis înainte ca eu să apuc să apăs pe butonul soneriei. Doamna Albrecht stătea acolo, arătând la fel de încântătoare ca ieri.

18

Când Walter Elliot îmi spusese că va trimite pe cineva să ne întâlnim în casa din Malibu, nu mă aşteptasem să fie vorba despre asistenta sa.

— Doamnă Albrecht, ce mai faceţi?

— Foarte bine. Abia am ajuns şi mă gândeam că poate aţi plecat deja.

— Nu, abia am ajuns şi eu.

— Intraţi, vă rog.

Casa avea un vestibul de două etaje sub turn. Mi-am ridicat privirea şi am văzut un candelabru din fier forjat atârnând în atrium. Pe el se zăreau pânze de păianjen, şi m-am întrebat dacă acestea se aflau acolo din pricină că locuinţa nu mai fusese folosită de când avuseseră loc crimele sau pentru că acel candelabru era prea sus şi era greu să ajungi la el cu o cârpă de şters praful.

— Pe aici, a spus doamna Albrecht.

Am urmat-o în camera principală, care era mai spaţioasă decât întreaga mea casă. Era o zonă de divertisment complet utilată, cu un perete de sticlă pe partea vestică ce aducea Oceanul Pacific drept în casă.

— Frumos, am remarcat.

— Este frumos, într-adevăr. Doriţi să vedeţi dormitorul?

Ignorând întrebarea, am aprins aparatul foto şi am făcut câteva poze livingului şi priveliştii.

— Ştiţi cine a mai fost aici de când Departamentul Şerifului a renunţat la custodie? am întrebat.

Doamna Albrecht s-a gândit pentru o clipă înainte de a răspunde.

— Foarte puţine persoane. Nu cred că domnul Elliot a mai venit aici. Desigur însă, domnul Vincent a venit o dată, iar detectivul său a venit de vreo două ori, cred. Iar Departamentul Şerifului a revenit de două ori de când proprietatea a reintrat în posesia domnului Elliot. Aveau mandate de percheziţie.

Copii ale mandatelor de percheziţie se aflau în dosar. În ambele cazuri căutau un singur lucru – arma crimei. Cazul formulat împotriva lui Elliot era în întregime circumstanţial, chiar şi cu reziduurile de împuşcare de pe mâinile sale. Aveau nevoie de arma crimei pentru a îngheţa cazul, dar nu o aveau. Potrivit notiţelor din dosar, scafandrii căutaseră vreme de două zile în apele din spatele casei, dar nici ei nu reuşiseră să găsească arma.

— Dar firme de curăţenie? am întrebat. A venit cineva să cureţe locul?

— Nu, nimic de felul acesta. Domnul Vincent ne-a spus să lăsăm lucrurile aşa cum sunt în caz că ar fi avut nevoie să folosească acest loc în timpul procesului.

Vincent nu menţionase în dosare că ar fi fost posibil să se folosească de casă în vreun fel în timpul procesului. Nu ştiam sigur la ce se gândise. Reacţia mea instinctuală la vederea locului a fost că nu aş fi dorit vreun juriu prin preajmă. Priveliştea şi opulenţa proprietăţii ar fi accentuat averea lui Elliot şi l-ar fi deconectat de juraţi. Ar fi înţeles că nu formau întru totul un juriu de semeni. Ar fi ştiut că venea de pe o planetă complet diferită.

— Unde este dormitorul principal?

— Ocupă întregul etaj.

— Atunci, haideţi să-l vedem.

În timp ce urcam o scară albă şerpuită cu o balustradă albastră precum oceanul, am întrebat-o pe doamna Albrecht care este numele său de botez. I-am spus că mi se părea incomod să fiu atât de protocolar cu ea, mai ales că eu şi şeful său ne tutuiam.

— Numele meu este Nina. Îmi puteţi spune aşa dacă doriţi.

— Bine. Şi tu-mi poţi spune Mickey.

Treptele duceau spre o uşă care dădea într-un dormitor de mărimea unor săli de judecată în care fusesem. Era atât de mare, încât avea şeminee identice pe peretele nordic şi pe cel sudic. Exista o zonă de zi, o zonă de dormit şi toalete separate. Nina Albrecht a apăsat un buton lângă uşă şi draperiile ce ascundeau priveliştea vestică au început să se deschidă în linişte pentru a da la iveală un perete de sticlă cu vedere spre mare.

Patul făcut la comandă era de două ori cât unul matrimonial. Salteaua de deasupra şi toate aşternuturile şi pernele fuseseră date la o parte, şi am presupus că fuseseră luate pentru analiza criminalistică. Bucăţi de covor de jumătate de metru pătrat fuseseră decupate în două locuri, probabil pentru colectarea şi analiza mostrelor de sânge.

Pe peretele de lângă uşă se aflau urme de stropi de sânge care fuseseră încercuite şi marcate cu coduri alfabetice de către anchetatori. În cameră nu existau alte semne ale violenţei care avusese loc.

M-am îndreptat către colţul de lângă peretele de sticlă şi am privit în urma mea în încăpere. Am ridicat aparatul foto şi am făcut câteva poze din unghiuri diferite. Nina a păşit în cadru de vreo două ori, dar nu conta. Pozele nu erau pentru instanţă. Urma să le folosesc pentru a-mi împrospăta memoria în timp ce puneam la cale strategia pentru proces.

O scenă a crimei este o hartă. Dacă ştii să o citeşti, câteodată poţi găsi drumul cel bun. Configuraţia, somnul de veci al victimelor, perspectiva, unghiul de lumină şi sângele, restricţiile spaţiale şi diferenţele geometrice erau toate elemente ale hărţii. Nu întotdeauna poţi obţine lucrurile astea dintr-o fotografie făcută de poliţie. Uneori trebuie să vezi singur, de asta fusese nevoie să vin la casa

din Malibu. Pentru hartă. Pentru geografia crimei. Când o înţelegeam, eram pregătit de proces.

Din colţul în care mă aflam, am privit pătratul decupat din covorul alb de lângă uşa dormitorului. Aici fusese împuşcată victima de sex masculin, Johan Rilz. Ochii mi s-au îndreptat către pat, unde Mitzi Elliot fusese împuşcată, iar trupul ei gol rămăsese întins pe diagonală.

Breviarul de prezentare a dovezilor din dosar sugera că cei doi erau dezbrăcaţi când au auzit un intrus în casă. Rilz a mers către uşa dormitorului şi a deschis-o, fiind astfel surprins imediat de către ucigaş. Rilz a fost împuşcat în cadrul uşii, iar ucigaşul a păşit peste cadavrul său pentru a intra în cameră.

Mitzi Elliot a sărit din pat şi a rămas nemişcată în picioare lângă el, strângând în braţe o pernă pentru a-şi acoperi trupul gol. Acuzarea credea că elementele crimei sugerau că îl cunoştea pe criminal. Ar fi putut cerşi să-i fie cruţată viaţa sau ar fi putut şti că moartea sa era iminentă. A fost împuşcată de două ori prin pernă de la o distanţă estimată la un metru şi a căzut la loc pe pat. Perna pe care o folosise în loc de scut a căzut pe podea. Ucigaşul a păşit apoi spre pat şi i-a apăsat ţeava pistolului pe frunte pentru împuşcătura fatală.

Aceasta era versiunea oficială în orice caz. Stând în colţul camerei, ştiam că sunt suficiente presupuneri nefondate la baza ei şi că nu ar fi fost o problemă să le fac praf la proces.

Am privit uşile de sticlă ce dădeau spre un ponton şi spre Pacific. În dosare nu scria dacă draperia şi uşile erau deschise la momentul crimei. Nu eram sigur dacă asta conta în vreun fel, dar era un detaliu pe care aş fi dorit să-l cunosc.

M-am îndreptat spre uşile de sticlă şi le-am găsit încuiate. Nu reuşeam să-mi dau seama cum să le deschid. În cele din urmă, Nina a venit şi m-a ajutat, apăsând un mâner de siguranţă, în timp ce cu cealaltă mână a răsucit broasca.

Uşile s-au deschis în afară şi au lăsat să pătrundă sunetul valurilor care se izbeau de ţărm.

Mi-am dat seama imediat că, dacă uşile ar fi fost deschise la momentul crimei, sunetul valurilor ar fi putut foarte bine să înăbuşească orice zgomot făcut de un intrus în casă. Asta ar fi contrazis teoria acuzării, cum că Rilz fusese omorât la uşa dormitorului pentru că se dusese acolo după ce auzise un intrus. Ar fi dat naştere, prin urmare, unei noi întrebări: ce făcea Rilz gol la uşă? Asta însă nu conta pentru apărare. Trebuia doar să pun întrebări şi să indic discrepanţele pentru a planta sâmburele îndoielii în mintea unui jurat. Era nevoie doar de o îndoială în mintea unui jurat pentru a avea succes. Era o metodă cunoscută în dreptul penal cu numele „deformează sau distruge”.

Am păşit pe ponton. Nu ştiam dacă era maree sau reflux, dar suspectam că era ceva între cele două. Apa era aproape. Valurile veneau şi se spărgeau chiar pe pilonii pe care fusese construită casa.

Erau valuri de aproape doi metri, dar niciun surfer. Mi-am amintit ce spusese Patrick despre încercarea sa de a face surf în golfuleţ.

M-am întors înăuntru şi, de îndată ce am ajuns din nou în dormitor, mi-am dat seama că îmi suna telefonul, dar că nu îl auzisem din cauza zgomotului oceanului. M-am uitat să văd cine era, dar pe ecran scria NUMĂR. NECUNOSCUT. Ştiam că majoritatea poliţiştilor îşi ascundeau numărul.

— Nina, trebuie să răspund. Ai putea să te duci la maşina mea şi să-l rogi pe şofer să intre?

— Nici-o problemă.

— Mulţumesc.

Am răspuns.

— Alo?

— Eu sunt. Vreau doar să aflu când treci pe aici.

„Eu” era prima mea fostă soţie, Maggie McPherson. Potrivit acordului de custodie recent reînnoit, aveam dreptul să petrec cu fiica mea doar nopţile de miercuri şi

două sfârşituri de săptămână pe lună. Era cu totul altceva decât custodia împărţită de altădată, căreia îi dădusem cu piciorul odată cu cea de-a doua şansă de a fi cu Maggie.

— Probabil pe la şapte jumătate. Am o întâlnire cu un client după-amiază şi s-ar putea să dureze ceva mai mult.

La capătul celălalt era linişte şi am simţit că dădusem răspunsul greşit.

— Ce, ai întâlnire? am întrebat. Când vrei să vin?

— Ar trebui să plec la şapte jumătate.

— Atunci, o să ajung mai devreme. Cine e norocosul?

— Nu e treaba ta. Apropo de noroc, am auzit că ai obţinut întregul cabinet al lui Jerry Vincent.

Nina Albrecht şi Patrick Henson au intrat în dormitor. L-am văzut pe Patrick uitându-se la pătratul lipsă din covor. Am acoperit telefonul şi i-am rugat să coboare şi să mă aştepte. M-am întors apoi la convorbirea telefonică. Fosta mea soţie este procuror adjunct şi fusese repartizată la tribunalul Van Nuys. Din această poziţie putea auzi anumite lucruri despre mine.

— E adevărat, am spus. Sunt suplinitorul lui, dar nu ştiu cât de norocos sunt.

— Ar trebui să-ţi prindă bine cazul Elliot.

— Sunt în casa în care a avut loc crima. Frumoasă privelişte.

— Păi, îţi urez baftă. Dacă poate să-l achite cineva, cu siguranţă acela eşti tu.

A rostit cuvintele cu dispreţul tipic unui procuror.

— Cred că nu îţi voi răspunde la asta.

— Ştiu cum ai răspunde oricum. Încă ceva: nu vei avea musafiri diseară, nu?

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre ce s-a întâmplat acum două săptămâni. Hayley a spus că era o femeie acolo. Cred că numele ei este Lanie. S-a simţit foarte stânjenită din cauza asta.

— Nu-ţi face griji, nu va fi acolo diseară. E doar o amică şi a stat în camera de oaspeţi. Să fie clar însă, pot invita pe cine vreau şi oricând vreau acasă la mine, pentru că este casa mea, şi tu eşti liberă să faci la fel acasă la tine.

— Şi sunt liberă să merg la judecător şi să-i spun că o expui pe fiica noastră unor oameni care sunt dependenţi de droguri.

Am respirat adânc înainte de a răspunde cât mai calm cu putinţă.

— De unde ştii tu în faţa cui o expun pe Hayley?

— Pentru că fiica ta nu este proastă şi aude perfect. Mi-a povestit câte ceva din ceea ce s-a spus şi mi-a fost destul de uşor să-mi dau seama că... amica ta a fost la dezintoxicare.

— Şi asta e o infracţiune, să petrec timp cu oameni de la dezintoxicare?

— Nu este o infracţiune, Michael. Doar că nu cred că este bine ca Hayley să fie expusă la o paradă de drogaţi când stă cu tine.

— Acum este o paradă. Presupun că drogatul care te îngrijorează cel mai mult sunt eu.

— Păi, dacă te simţi...

Aproape că mi-am pierdut cumpătul, dar m-am calmat încă o dată respirând adânc aerul proaspăt al oceanului. Când am vorbit eram calm. Ştiam că, dacă arăt că sunt furios, îmi va dăuna pe termen lung, în momentul în care se punea din nou problema unui aranjament de custodie.

— Maggie, e vorba despre fiica noastră. Nu o răni încercând să mă răneşti pe mine. Are nevoie de tatăl ei, iar eu am nevoie de fiica mea.

— Asta şi vreau să spun. Te descurci bine. Nu e o idee bună să te încurci cu o drogată.

Îmi strângeam telefonul atât de tare, încât am crezut că se va sparge. Simţeam că mă făcusem stacojiu de ruşine pe obraji şi pe gât.

— Trebuie să închid.

Cuvintele au ieşit strangulate de sentimentul propriilor mele eşecuri.

— Şi eu. Îi voi spune lui Hayley că vii înainte de şapte jumătate.

Mereu făcea asta, încheia convorbirea insinuând cum că mi-aş dezamăgi fiica dacă aş întârzia sau aş rata o întâlnire programată. A închis înainte ca eu să îi pot răspunde.

Livingul de la parter era gol, dar apoi i-am văzut pe Patrick şi pe Nina afară, pe pontonul de dedesubt. Am ieşit şi m-am îndreptat spre balustrada de unde Patrick se uita la valuri. M-am străduit să-mi scot din cap supărarea provocată de convorbirea cu fosta soţie.

— Patrick, ai spus că ai încercat să faci surf aici, dar curentul era prea puternic?

— Exact.

— Vorbeşti despre curentul de suprafaţă?

— Mda, e puternic acolo. E creat de forma golfuleţului. Energia valurilor care se sparg în nord este redirecţionată sub suprafaţă şi cumva ricoşează spre sud. Urmează conturul golfuleţului şi îl poartă până jos, apoi în afară. Am fost prins acolo de vreo două ori, omule. M-a dus după rocile acelea până în capătul sudic.

Am studiat golfuleţul pe măsură ce el descria ce se întâmplă sub suprafaţa apei. Dacă avea dreptate şi se formase un curent de suprafaţă în ziua crimei, atunci scafandrii şerifului probabil căutaseră arma crimei în locul greşit.

Iar acum era prea târziu. Dacă ucigaşul aruncase arma într-un val, ar fi putut fi purtată pe sub apă şi scoasă din golf în ocean. Am început să fiu încrezător că arma crimei nu avea să îşi facă o apariţie neaşteptată la proces.

În ceea ce-l privea pe clientul meu, era bine. Am privit valurile şi m-am gândit cum sub o suprafaţă frumoasă se află o putere ascunsă care nu se opreşte niciodată din mişcare.

19

Scriitorii îşi luaseră liber sau se duseseră să protesteze în alt loc. Ajunşi la studiourile Archway, am trecut de punctul de control fără obstacolele din ziua precedentă. A ajutat şi faptul că Nina Albrecht se afla în maşina din fata noastră şi ne netezise calea.

Era târziu şi studioul se golea. Patrick a reuşit să găsească un loc de parcare chiar în faţa vilei lui Elliot. Patrick era entuziasmat pentru că nu mai trecuse niciodată de porţile unui studio de film. I-am spus că era liber să arunce o privire în jur, dar să îşi ţină telefonul la îndemână pentru că nu ştiam cât avea să dureze întâlnirea cu clientul şi trebuia să o iau pe fiica mea de acasă la ora stabilită.

În timp ce o urmam pe Nina înăuntru, am întrebat-o dacă exista vreun loc unde să mă pot întâlni cu Elliot în afară de biroul său. I-am explicat că am multe hârţoage de întins şi că masa la care ne aşezaserăm cu o zi înainte era prea mică. Mi-a spus că mă va duce în sala de şedinţe şi că mă puteam pregăti în timp ce ea mergea să-l cheme pe şeful ei. Adevărul era că nu aveam de gând să întind documente. Voiam doar să mă întâlnesc cu Elliot într-un loc neutru. Dacă stăteam de cealaltă parte a mesei sale de lucru, ar fi deţinut comanda întâlnirii. Asta fusese clar încă din timpul primei noastre întrevederi. Elliot avea o personalitate puternică, dar era nevoie ca eu să deţin controlul de acum încolo.

Era o sală mare cu douăsprezece scaune din piele neagră aşezate în jurul unei mese ovale lustruite. Pe un perete se afla un proiector şi cu o cutie lungă ce conţinea ecranul rabatabil. Pe ceilalţi pereţi se vedeau postere înrămate ale

filmelor care fuseseră făcute aici. Am presupus că acestea erau filmele care aduseseră bani studioului.

M-am aşezat şi am scos dosarele cazului din geantă. Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, în timp ce studiam documentele de prezentare a dovezilor acuzării, uşa s-a deschis şi Elliot şi-a făcut în sfârşit apariţia. Nu m-am obosit să mă ridic sau să întind mâna. Am încercat să par contrariat în timp ce îi indicam un scaun de cealaltă parte a mesei.

Nina l-a urmat în cameră ca să ne întrebe ce putea să ne aducă de băut.

— Nimic, Nina, am spus înainte ca Elliot să apuce să răspundă. Nu avem nevoie de nimic şi trebuie să ne apucăm de treabă. Te vom anunţa dacă dorim ceva.

A părut surprinsă pe moment că altcineva decât Elliot şi-a arogat dreptul de a da ordine. L-a privit pentru lămuriri, iar el a încuviinţat din cap. A plecat, închizând uşile duble după ea. Elliot s-a aşezat pe scaunul pe care i-l indicasem.

M-am uitat lung peste masă la clientul meu înainte de a vorbi.

— Nu-mi pot da seama ce e cu tine, Walter.

— Ce vrei să spui? Ce trebuie să-ţi dai seama?

— Păi, pentru început, petreci o grămadă de timp bătându-te cu pumnii în piept că eşti nevinovat, dar nu cred că iei asta în serios.

— Te înşeli.

— Oare? Înţelegi că, dacă pierzi procesul ăsta, ajungi la închisoare? Şi nu există cauţiune pentru o condamnare pentru crimă dublă dacă faci recurs. Obţii un verdict prost şi îţi vor pune cătuşele în sala de judecată şi te vor umfla.

Elliot s-a aplecat un pic spre mine înainte de răspunde din nou.

— Înţeleg exact în ce poziţie mă aflu, aşa că nu îndrăzni să-mi spui că nu iau lucrurile în serios.

— Bine, atunci, când stabilim o întâlnire, hai să nu întârziem. Sunt multe de făcut şi nu avem prea mult timp la

dispoziţie. Ştiu că ai un studio de condus, dar asta nu mai este o prioritate. Pentru următoarele două săptămâni ai o singură prioritate: cazul acesta.

Acum s-a uitat el lung la mine înainte de a răspunde. Probabil era pentru prima dată în viaţa sa când fusese mustrat pentru întârziere înainte de a i se spune ce să facă. În cele din urmă, a dat din cap.

— Destul de corect, a spus el.

Am dat şi eu din cap. Poziţiile noastre erau acum înţelese. Ne aflam în sala lui de şedinţe şi în studioul lui, dar eu eram masculul alfa acum. Viitorul lui depindea de mine.

— Bun, am spus. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l aflu este dacă discuţia noastră de aici este particulară.

— Desigur.

— Ei bine, ieri nu era. E destul de clar că Nina are microfoane în biroul tău. Poate că este în regulă pentru întâlnirile despre filme, dar nu este în regulă când discutăm cazul tău. Sunt avocatul tău, şi nimeni nu ar trebui să ne audă discuţiile. Nimeni. Nina nu are niciun privilegiu. Ar putea fi citată să depună mărturie împotriva ta. De fapt, nu mă va surprinde dacă ajunge pe lista martorilor acuzării.

Elliot s-a lăsat pe spate în scaunul său capitonat şi şi-a ridicat faţa către tavan.

— Nina, a spus el. Închide emiţătorul. Dacă am nevoie de ceva, te voi suna pe linie.

M-a privit şi şi-a deschis mâinile. Am dat din cap în semn de mulţumire.

— Mersi, Walter. Acum hai să trecem la treabă.

— Mai întâi am o întrebare.

— Desigur.

— Asta este întâlnirea în care eu îţi spun că nu am săvârşit crima, iar tu-mi spui că nu te interesează dacă e sau nu aşa?

Am dat din cap.

— Este irelevant dacă ai făcut-o sau nu, Walter. Doar ceea ce acuzarea poate dovedi fără...

— Nu!

A lovit atât de tare masa cu palma, încât a sunat ca o împuşcătură. M-am speriat, dar am sperat că nu s-a văzut.

— M-am săturat de rahatul ăsta legal! Cică nu contează dacă am făcut-o, doar ceea ce poate fi dovedit. Ba contează! Nu înţelegi? Contează! Am nevoie să fiu crezut, la naiba! Am nevoie ca *tu* să mă crezi. Nu-mi pasă care sunt dovezile împotriva mea. NU am făcut asta. Mă înţelegi? Mă crezi? Dacă propriul avocat nu mă crede sau nu dă doi bani, atunci nu am nicio şansă.

Eram sigur că Nina avea să intre să vadă dacă totul e în regulă. M-am lăsat pe spate în scaunul meu capitonat şi am aşteptat-o, dorind să fiu sigur că Elliot terminase.

După cum mă aşteptasem, una din uşi s-a deschis şi Nina a dat să intre, dar Elliot i-a făcut semn cu mâna să plece şi i-a ordonat pe un ton aspru să nu ne deranjeze. Uşa s-a închis din nou, iar el m-a fixat cu privirea. Mi-am ridicat mâna pentru a-l împiedica să vorbească. Era rândul meu.

— Walter, sunt două lucruri care trebuie să mă preocupe, am spus calm. Să înţeleg strategia acuzării şi să încerc să o zădărnicesc. Am lovit uşor cu un deget dosarul de prezentare a dovezilor în timp ce vorbeam. Momentan înţeleg strategia acuzării. Este la obiect, ca la carte. Procurorul crede că poate miza foarte mult pe mobil şi pe prilej. Să începem cu mobilul. Soţia ta avea o aventură şi asta te enerva. Mai mult, contractul prenupţial pe care l-a semnat acum doisprezece ani o împuternicea cu drepturi depline şi singura modalitate de a scăpa de ea fără a împărţi totul era să o ucizi. Urmează prilejul. Ei ştiu la ce oră a ieşit maşina ta pe poarta studiourilor Archway în acea dimineaţă. Au parcurs traseul şi au cronometrat de mai multe ori, şi spun că ai fi putut ajunge la casa din Malibu la momentul crimei. Acela este prilejul. Iar acuzarea se bazează pe faptul că mobilul şi prilejul pot fi de ajuns pentru a influenţa juriul şi a ieşi învingători, pe când dovezile concrete împotriva ta sunt superficiale şi foarte

circumstanţiale. Prin urmare, treaba mea este să găsesc o modalitate de a face juriul să înţeleagă că este mult fum, dar nici pic de foc. Dacă reuşesc asta, eşti liber.

— Tot vreau să ştiu dacă tu crezi că sunt nevinovat.

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Walter, îţi repet, nu contează.

— Contează pentru mine. Orice ar fi, trebuie să ştiu.

M-am lăsat înduplecat şi mi-am ridicat mâinile în semn de predare.

— Bine, atunci, îţi voi spune ce cred, Walter. Am studiat dosarul din scoarţă în scoarţă. Am citit tot ce este aici de cel puţin două ori şi chiar de trei ori. Am fost acum şi la casa de pe plajă unde s-a petrecut nefericitul eveniment şi am studiat geografia acestor crime. Am făcut toate astea şi văd că este foarte posibil să fii nevinovat. Înseamnă că eu cred că eşti un om nevinovat? Nu, Walter. Îmi pare rău, dar fac meseria asta de prea mult timp şi realitatea este că nu am văzut prea mulţi clienţi nevinovaţi. Tot ce pot să-ţi spun deci este că nu ştiu. Dacă asta nu este destul pentru tine, atunci sunt sigur că nu va fi greu să găseşti un avocat care-ţi va spune exact ce vrei să auzi, fie că el te crede sau nu.

M-am legănat în scaun aşteptând ca el să răspundă. Şi-a încleştat mâinile şi şi le-a pus în faţa sa pe masă în timp ce cugeta la cuvintele mele, iar în final a dat din cap.

— Atunci, cred că nu pot cere mai mult de atât, a spus el.

Am încercat să respir uşurat fără ca el să observe. Încă mai aveam cazul. Deocamdată.

— Dar ştii ce cred, Walter?

— Ce crezi?

— Că îmi ascunzi ceva.

— Ascund ceva? Despre ce vorbeşti?

— Este ceva ce nu ştiu despre acest caz şi tu îmi ascunzi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Eşti prea sigur, Walter. De parcă ai şti deja că vei fi liber.

— Voi fi liber. Sunt nevinovat.

— Nevinovăţia nu este suficientă. Oamenii nevinovaţi sunt uneori condamnaţi şi toţi ştiu asta în adâncul sufletului. De aceea nu am întâlnit niciodată un om cu adevărat nevinovat care să nu fie speriat. Speriat că sistemul nu va funcţiona corect, că este construit pentru a acuza oamenii vinovaţi şi nu pentru a recunoaşte oamenii nevinovaţi. Asta îţi lipseşte, Walter. Nu eşti speriat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. De ce ar trebui să fiu speriat?

L-am privit fix de pe cealaltă parte a mesei, încercând să-l citesc. Ştiam că instinctele nu mă înşală. Era ceva ce nu ştiam, ceva ce omisesem în dosare sau ceva ce Vincent avusese în cap, şi nu în dosare. Orice ar fi fost, Elliot nu îmi împărtăşea informaţia încă.

Deocamdată era în regulă. Uneori nu vrei să ştii ce ştie clientul tău, pentru că imediat ce fumul iese din sticlă, nu-l mai poţi băga la loc.

— Bine, Walter, am spus. Va urma. Între timp, să trecem la treabă.

Fără a aştepta vreun răspuns, am deschis dosarul apărării şi m-am uitat la însemnările pe care le-am făcut pe clapa interioară.

— Cred că este clar ce martori are şi ce strategie va folosi acuzarea. Ce nu am găsit în dosar este o strategie solidă pentru a-ţi pregăti apărarea.

— Ce vrei să spui? a întrebat Elliot. Jerry mi-a spus că suntem gata.

— Poate că nu, Walter. Ştiu că nu este ceea ce vrei să vezi sau să auzi, dar am găsit asta în dosar.

I-am împins un document de două pagini pe masa lustruită. I-a aruncat o privire, dar nu s-a uitat cu atenţie la el.

— Ce este?

— Aceea este o moţiune pentru amânarea procesului. Jerry a scris-o, dar nu a apucat să o depună. Pare clar că

dorea să amâne procesul. Data indică faptul că a tipărit-o luni – doar cu câteva ore înainte de a fi ucis.

Elliot a clătinat din cap şi a împins documentul înapoi spre mine.

— Nu, noi discutaserăm despre asta şi căzuserăm de acord să mergem mai departe potrivit planificării.

— Asta a fost luni?

— Da, luni. Ultima dată când am vorbit cu el.

Am dat din cap. Asta îmi răspundea la o întrebare. Vincent ţinea o evidenţă contabilă în fiecare dosar, şi observasem în dosarul Elliot că înregistrase o oră în ziua în care fusese ucis.

— Întrevederea a avut loc în biroul lui sau în al tău?

— A fost o convorbire telefonică. Luni după-amiază. Lăsase un mesaj mai devreme şi l-am sunat. Nina îţi poate spune ora exactă dacă ai nevoie.

— A notat aici ora trei. Ţi-a vorbit despre o amânare?

Vincent înregistrase o oră. Mă întrebam cât se certaseră în privinţa amânării.

— De ce dorea o amânare? am întrebat.

— Pur şi simplu voia mai mult timp să se pregătească şi poate ca să-şi umfle factura. I-am spus că suntem gata, aşa cum îţi spun şi ţie. Suntem gata!

Am început să râd şi am dat din cap.

— Chestia e că nu tu eşti avocatul, Walter, ci eu. Şi asta încerc să-ţi spun, nu văd prea multe aici în ceea ce priveşte strategia de apărare. Cred că de asta Jerry voia să amâne procesul. Nu avea nicio strategie.

— Nu, acuzarea nu are nicio strategie.

Elliot începea să mă obosească cu insistenţa lui de a lua decizii juridice.

— Să-ţi explic cum merge treaba, am spus exasperat. Şi iartă-mă dacă ştii toate astea, Walter. Va fi un proces compus din două părţi, da? Procurorul începe cu prezentarea cazului din perspectiva lui. Avem ocazia să-l

atacăm pe parcurs. Apoi ne vine nouă rândul, şi atunci ne prezentăm noi dovezile şi teoriile asupra delictului.

— Bine.

— Şi ce pot să-ţi spun după ce am studiat dosarele este că Jerry Vincent se baza mai mult pe cazul acuzării decât pe cel al apărării. Sunt...

— Cum aşa?

— Vreau să spun că este gata de atac asupra părţii acuzării. Are martori şi planuri de interogare încrucişată pregătite pentru orice va prezenta acuzarea, dar îmi scapă ceva de partea cealaltă a ecuaţiei. Nu avem nici alibi, nici un alt suspect, nici o teorie alternativă, nimic. Cel puţin nu în dosar. De asta spun că nu avem nicio strategie. A discutat vreodată cu tine despre cum plănuia să desfăşoare apărarea?

— Nu. Urma să avem o conversaţie pe tema asta, dar apoi a fost ucis. Mi-a spus că se ocupa de toate astea. Spunea că are „glonţul magic” şi cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine. Urma să-mi spună cu puţin timp înainte de proces, dar nu a făcut-o. N-a mai avut ocazia.

Cunoşteam termenul. „Glonţul magic” era biletul „Ieşi din închisoare şi du-te acasă”. Era martorul sau dovada pe care o ţinea în buzunarul de la spate şi care fie dărâma toate celelalte dovezi de parcă ar fi fost piese de domino, fie fixa cu fermitate şi pentru totdeauna în mintea fiecărui jurat îndoiala rezonabilă. Dacă Vincent avea un glonţ magic, nu îl notase în dosarul cazului. Şi dacă avea un glonţ magic, de ce vorbea despre o amânare?

— Nu ai idee ce era glonţul ăsta magic? l-am întrebat pe Elliot.

— Doar ce mi-a spus, anume că găsise ceva ce urma să dea peste cap acuzarea.

— Nu are logică dacă luni vorbea despre amânarea procesului.

Elliot a ridicat din umeri.

— Ţi-am spus, voia doar mai mult timp pentru a se pregăti. Probabil mai mult timp pentru a-mi cere mai mulţi bani. I-am spus însă, când facem un film, alegem o dată, şi filmul acela este lansat la acea dată fie ce-o fi. I-am spus că mergem la proces fără întârziere.

Am dat din cap ascultând mantra lui Elliot cu privire la refuzul amânării, însă eram cu gândul la laptopul lipsă al lui Vincent. Oare se afla glonţul magic acolo? Îşi salvase planul în computer şi nu scrisese nimic în dosarul tipărit? Era glonţul magic motivul pentru care fusese ucis? Fusese descoperirea lui atât de riscantă şi de periculoasă, încât cineva îl omorâse din cauza aceasta?

Am hotărât să merg mai departe cu Elliot cât încă era în faţa mea.

— Păi, Walter, eu nu am glonţul magic, dar dacă Jerry l-a putut găsi, atunci pot şi eu. Şi o voi face.

M-am uitat la ceasul de la mână şi am încercat să dau impresia că nu mă deranja faptul că nu ştiam ceea ce cu siguranţă reprezenta elementul-cheie în acest caz.

— Bine. Să vorbim despre o teorie alternativă.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că acuzarea are teoria sa, iar noi ar trebui să o avem pe a noastră. Teoria acuzării este că erai supărat din cauza infidelităţii soţiei tale şi a costului eventualului divorţ. Prin urmare, te-ai dus în Malibu şi i-ai ucis atât pe ea, cât şi pe amantul ei. Apoi, ai scăpat cumva de arma crimei – fie ai ascuns-o, fie ai aruncat-o în ocean – şi apoi ai apelat numărul de urgenţă pentru a raporta că ai descoperit crimele. Teoria aceasta le dă tot ce le trebuie: mobil şi prilej. Pentru a o susţine au însă doar R.I.-urile şi aproape nimic altceva.

— R.I.?

— Reziduurile de împuşcare. Probatoriul lor – aşa infim cum este – se bazează pe asta.

— Testul acela a fost fals pozitiv! a exclamat Elliot cu convingere. Nu am tras cu nicio armă, iar Jerry mi-a spus că

aduce cel mai bun expert din ţară pentru a infirma totul. O femeie de la John Jay din New York. Va depune mărturie că procedurile din laboratorul şerifului au fost efectuate neglijent şi imprecis, favorizând un rezultat fals pozitiv.

Am dat din cap. Îmi plăcea fervoarea cu care nega. Ar fi putut fi utilă dacă depunea mărturie.

— Da, dr. Arslanian – încă mai vrea să vină, am spus. Însă nu este un glonţ magic, Walter. Procurorul va aduce propriul expert, care va spune exact opusul – că laboratorul funcţionează bine şi că toate procedurile au fost urmate. În cel mai bun caz, R.I.-urile vor fi vorbe goale. Acuzarea se va baza în continuare pe mobil şi prilej.

— Ce mobil? O iubeam, şi nici măcar nu ştiam de Rilz. Credeam că e poponar.

Mi-am ridicat mâinile într-o încercare de a-l tempera.

— Uite ce e, fă-ţi o favoare, Walter, şi nu te exprima aşa. În instanţă sau oriunde altundeva. Dacă se cuvine să faci o referinţă la orientarea lui sexuală, spune că tu credeai că este homosexual. Bine?

— Bine.

— Acum, procurorul va susţine pur şi simplu că tu ştiai că Johan Rilz era amantul soţiei tale şi va prezenta dovezi şi mărturii care vor indica faptul că un divorţ provocat de infidelitatea soţiei tale te-ar fi costat mai mult de o sută de milioane de dolari şi poate ar fi afectat controlul pe care îl aveai asupra studioului. Dacă inoculează toate astea în mintea juraţilor, începi să ai o motivaţie destul de bună pentru crimă.

— Şi totul este o porcărie.

— Şi o s-o distrug de o s-o ia dracu' la proces. Multe dintre adevărurile susţinute de ei pot fi negate. Va fi un dans, Walter. Ne vom da pumni unii altora. Vom încerca să distorsionăm şi să distrugem, dar, în final, ei vor da mai mulţi pumni decât putem noi para, şi de aceea noi suntem în dezavantaj şi este întotdeauna bine ca apărarea să lanseze o teorie alternativă. Le dăm juraţilor o explicaţie

plauzibilă pentru faptul că aceşti doi oameni au fost ucişi. Îndreptăm suspiciunea asupra altcuiva.

— Precum omul cu o mână din *Evadatul?*

Am clătinat din cap.

— Nu tocmai.

Îmi aminteam filmul şi serialul de televiziune care-l precedase. În ambele cazuri, existase cu adevărat un om cu o mână. Eu vorbeam despre o perdea de fum, o teorie alternativă scornită de apărare pentru că nu credeam ceea ce-mi repeta Elliot întruna – „sunt nevinovat”. Cel puţin nu încă.

S-a auzit un bâzâit, şi Elliot şi-a scos telefonul din buzunar şi a privit ecranul.

— Walter, avem de lucru, am spus.

Nu a răspuns şi a pus telefonul înapoi fără tragere de inimă.

— Bun, în timpul fazei de acuzare vom folosi interogarea încrucişată pentru a clarifica lucrurile pentru juriu. Mai exact, imediat ce testul R.I. a dat un rezultat pozitiv pentru tine...

— Fals pozitiv!

— În fine. Ideea este că, de îndată ce ei au obţinut ceea ce credeau că este o confirmare a faptului că trăseseşi recent cu o armă, toate pariurile au fost oprite. O anchetă deschisă a început să se concentreze asupra unui singur lucru: tu. A trecut de la ceea ce se numeşte o anchetă de ansamblu la o anchetă completă asupra ta. Prin urmare, au lăsat o mulţime de pietre neîntoarse. De exemplu, Rilz se afla în ţara asta de doar patru ani. Nici măcar un anchetator nu s-a dus în Germania să îi verifice antecedentele şi să vadă dacă avea acolo duşmani care îl doreau mort. Şi asta nu e tot. Nu l-au verificat în mod serios pe tip nici măcar în L.A. Acesta era un om căruia i se permitea accesul în casele şi vieţile unora dintre cele mai bogate femei din acest oraş. Scuză-mi sinceritatea, dar se culca şi cu alte cliente căsătorite sau doar cu soţia ta? Au existat şi alţi oameni

importanţi şi puternici pe care i-ar fi putut mânia sau doar tu?

Elliot nu a răspuns la întrebările grosolane. I le pusesem anume, ca să văd dacă îi provocau revoltă sau orice reacţie care să contrazică afirmaţiile sale potrivit cărora îşi iubise soţia. Cu toate acestea, nu a avut nicio reacţie.

— Vezi unde vreau să ajung, Walter? Ţinta, încă de la început, ai fost tu. Când vine rândul apărării, ne vom concentra asupra lui Rilz, şi, pornind de acolo, vom sădi sămânţa îndoielii.

Elliot a dat din cap gânditor în timp ce îşi privea reflexia în suprafaţa lucioasă a mesei.

— Totuşi, acesta nu poate fi glonţul magic despre care îţi vorbea Jerry, am spus. Şi ne asumăm nişte riscuri dacă pornim pe urmele lui Rilz.

Elliot şi-a ridicat privirea spre mine.

— Pentru că procurorul ştie că aceasta a fost o deficienţă încă de când anchetatorii i-au prezentat cazul. A avut cinci luni la dispoziţie să anticipeze că am putea urma această cale, iar dacă este bun, şi sunt sigur că este, atunci s-a pregătit în linişte pentru eventualitatea în care noi mergem în această direcţie.

— Nu ar reieşi asta din materialul de prezentare a dovezilor?

— Nu întotdeauna. Există o artă a prezentării dovezilor. De cele mai multe ori, ceea ce nu se află în dosar este mai important şi trebuie să te aştepţi la asta. Jeffrey Golantz este un profesionist uns cu toate alifiile. Ştie exact ce trebuie să includă şi ce să ţină secret.

— Îl cunoşti pe Golantz? Ai mai pledat în instanţă împotriva lui?

— Nu-l cunosc şi nu am pledat niciodată împotriva lui. Îi cunosc însă reputaţia. Nu a pierdut niciodată un proces.

M-am uitat la ceas. Timpul trecuse repede şi trebuia să mă grăbesc dacă voiam să o iau pe fiica mea de acasă la timp.

— În regulă, am spus. Mai sunt vreo două lucruri pe care trebuie să le discutăm. Hai să hotărâm dacă vei depune mărturie.

— Asta nu e o întrebare, ci un dat. Vreau să-mi dovedesc nevinovăţia. Juriul va dori ca eu să spun că nu am făcut asta.

— Ştiam că ai de gând să spui asta şi apreciez vehemenţa cu care negi, dar mărturia ta trebuie să reprezinte mai mult de atât. Trebuie să ofere o explicaţie şi aici putem da de necaz.

— Nu-mi pasă.

— Ţi-ai ucis soţia şi pe amantul acesteia?

— Nu!

— Atunci de ce te-ai dus acolo?

— Eram suspicios. Dacă era acolo cu cineva, urma să o confrunt, iar pe el să-l dau afară în şuturi.

— Te aştepţi ca juriul să creadă că un bărbat care conduce un studio de film în valoare de un miliard de dolari şi-a luat o după-amiază liberă doar ca să meargă în Malibu să-şi spioneze soţia?

— Nu, nu sunt spion. Aveam suspiciuni şi m-am dus acolo să văd cu ochii mei.

— Şi să o confrunţi cu o armă?

Elliot a deschis gura să vorbească, dar apoi a ezitat şi nu a răspuns.

— Vezi, Walter? am spus. Te duci acolo şi eşti deschis la orice – de cele mai multe ori nu este ceva bun.

A scuturat din cap.

— Nu-mi pasă. Este un dat. Vinovaţii nu depun mărturie. Toată lumea ştie asta. Depun mărturie că nu am făcut asta.

M-a împuns cu un deget la fiecare silabă a ultimei propoziţii. Încă îmi plăcea forţa sa. Era credibil. Poate că ar fi putut supravieţui în boxă.

— Păi, în cele din urmă este decizia ta, am spus. Te vom pregăti să depui mărturie, dar nu vom lua această decizie

până când nu ajungem în faza de apărare a procesului şi nu vedem cum stăm.

— E clar de pe acum. Depun mărturie.

Faţa lui a început să capete o nuanţă intensă de purpuriu. Trebuia să păşesc cu grijă. Nu doream ca el să depună mărturie, dar nu era etic să îi interzic. Era decizia clientului, şi dacă ar fi susţinut vreodată că nu i-am permis sau că am refuzat să-l las să depună mărturie, membrii baroului ar fi tăbărât pe mine ca un roi de albine furioase.

— Uite ce e, Walter, i-am spus. Eşti un om puternic. Conduci un studio, faci filme şi învârţi milioane de dolari zilnic. Înţeleg toate astea. Eşti obişnuit să iei decizii fără să le pună cineva la îndoială. Însă, când începe procesul, eu sunt şeful. Şi, deşi tu vei lua această decizie, trebuie să ştiu că mă asculţi şi că iei în considerare sfatul meu. Nu are rost să mergem mai departe dacă nu faci asta.

Şi-a frecat faţa cu mâna. Îi venea greu.

— Bine. Înţeleg. Luăm o hotărâre definitivă în privinţa asta mai târziu.

A rostit cuvintele fără tragere de inimă. Era o concesie pe care nu dorea să o facă. Niciun bărbat nu vrea să cedeze puterea altuia.

— Bine, Walter, am spus. Cred că am ajuns la o înţelegere.

M-am uitat din nou la ceas. Mai erau câteva lucruri pe lista mea şi mai aveam puţin timp.

— Bine, să trecem mai departe.

— Te rog.

— Vreau să mai adaug două persoane în echipa apărării. Ei vor...

— Nu. Ţi-am spus, cu cât un inculpat are mai mulţi avocaţi, cu atât pare mai vinovat. Uită-te la Barry Bonds. Spune-mi că oamenii nu-l cred vinovat. Are mai mulţi avocaţi decât coechipieri.

— Walter, nu m-ai lăsat să termin. Cei despre care vorbesc nu sunt avocaţi, şi când mergem la proces îţi promit că vom fi doar noi doi la masă.

— Atunci pe cine vrei să adaugi?

— Un consultant pentru selectarea juriului şi pe cineva care să lucreze cu tine la imagine şi mărturie, chestii din astea.

— Nu vreau niciun consultant pentru juriu. Pare că încerci să măsluieşti lucrurile.

— Uite ce e, persoana pe care doresc să o angajez va sta în galerie. Nu o va observa nimeni. Îşi câştigă traiul jucând poker, şi doar citeşte feţele oamenilor şi caută indicii – mici expresii involuntare. Atât.

— Nu, nu voi plăti pentru prostiile alea.

— Eşti sigur, Walter?

Mi-a luat cinci minute să încerc să-l conving, explicându-i că alegerea juriului ar putea fi cea mai importantă parte a procesului. Am subliniat faptul că, în cazurile circumstanţiale, era prioritară alegerea unor juraţi destupaţi la minte, care să nu creadă că orice spune poliţia sau acuzarea este adevărat în mod automat. I-am spus că mă mândresc cu abilitatea mea de a alege juriul, dar că mi-ar fi fost de folos ajutorul oferit de un expert care ştia să citească expresiile feţei şi gesturile.

— Prostii! Voi avea încredere în abilitatea ta.

L-am studiat preţ de o clipă şi am decis că vorbisem destul pentru acea zi. Urma să menţionez ce mai rămăsese de discutat data următoare. Ajunsesem la concluzia că, deşi aparent era de acord cu ideea că eu eram şeful la proces, fără îndoială el conducea totul în mod ferm.

Nu puteam să nu mă gândesc că asta l-ar putea duce drept în închisoare.

20

După ce l-am lăsat pe Patrick la maşina sa în centru şi m-am îndreptat către Valley în traficul aglomerat de seară, am ştiut că aveam să întârzii şi că asta va provoca o altă confruntare cu fosta mea soţie. Am sunat-o să o anunţ, dar nu a răspuns şi i-am lăsat un mesaj. Când, în cele din urmă, am ajuns la complexul ei de apartamente din Sherman Oaks era aproape 19.40, şi le-am găsit pe mamă şi pe fiică pe bordură, aşteptând. Hayley îşi plecase capul şi privea trotuarul. Am observat că începuse să adopte această postură de fiecare dată când părinţii ei se apropiau unul de celălalt. Părea că stă pe cercul transportatorului şi aşteaptă să fie teleportată departe de noi.

Am deblocat uşile în timp ce trăgeam maşina pe dreapta, iar Maggie a ajutat-o pe Hayley să urce în spate cu ghiozdanul de şcoală şi geanta cu lucrurile necesare pentru noapte.

— Mulţumesc pentru punctualitate, a rostit pe un ton sec.

— Nicio problemă, am spus, doar ca să văd dacă mă săgetează cu privirea. Trebuie să fie un partener fierbinte dacă mă aştepţi afară.

— Nu, nu chiar. Şedinţă cu părinţii la şcoală.

Asta m-a luat prin surprindere, ca un pumn în falcă.

— Trebuia să-mi fi spus. Am fi putut angaja o bonă şi mergeam împreună.

— Nu sunt bebeluş, a intervenit Hayley din spate.

— Am încercat asta, a spus Maggie din stânga mea. Mai ţii minte? Ai sărit cu gura pe profesor atât de rău în legătură cu nota la matematică a lui Hayley – despre ale

cărei circumstanţe nu ştiai nimic –, încât m-au rugat să mă ocup eu de comunicarea cu şcoala.

Incidentul suna doar vag familiar. Fusese încuiat în mod sigur undeva în stocurile mele de memorie corupte de oxicodonă. Am simţit totuşi arsura ruşinii pe faţă şi pe gât. Rămăsesem fără replică.

— Trebuie să plec, a spus Maggie repede. Hayley, te iubesc. Fii cuminte pentru tatăl tău şi ne vedem mâine.

— Bine, mamă.

Am privit-o fix pe fosta mea soţie timp de o clipă înainte de a porni.

— Trece-i prin foc, Maggie McFierce, am spus.

M-am îndepărtat de bordură şi mi-am ridicat geamul. Fiica mea m-a întrebat de ce mama sa era poreclită Maggie McFierce.

— Pentru că, atunci când porneşte la luptă, ştie întotdeauna că va câştiga, am explicat.

— Ce luptă?

— Orice luptă.

Am condus în linişte pe Ventura Boulevard şi ne-am oprit la DuPar's. Era locul preferat pentru cină al fiicei mele fiindcă o lăsam întotdeauna să comande clătite. Cumva, puştoaica avea impresia că, dacă mânca micul dejun la cină, întrecea vreo limită şi asta o făcea să se simtă rebelă şi curajoasă.

Eu am comandat un sandvici BLT[5] cu dressing „O mie de insule”[6] şi, având în vedere ce probleme aveam cu colesterolul, m-am gândit că eu eram cel rebel şi curajos. Am făcut temele împreună, ceea ce a fost floare la ureche pentru ea şi greu pentru mine, apoi am întrebat-o ce voia să facă. Eram dispus să fac orice – să mergem la film, la mall, orice ar fi dorit –, dar speram că voia doar să meargă

---

5 Sandvici cu bacon, salată verde şi roşii (n. tr.)

6 Sos făcut din maioneză, ketchup, Tabasco şi legume tăiate mărunt, cum ar fi castraveţi muraţi, ardei, ceapă, măsline verzi (n.tr.)

la mine acasă şi să stăm împreună, poate să scoatem nişte albume vechi de familie şi să ne uităm la pozele îngălbenite.

A ezitat înainte de a răspunde şi mi-am dat seama de ce.

— Nu stă nimeni la mine dacă asta te îngrijorează. Doamna pe care ai întâlnit-o, Lanie, nu mă mai vizitează.

— Vrei să spui că nu mai este prietena ta?

— Nu a fost niciodată prietena mea. Era o amică. Mai ţii minte când am stat în spital anul trecut? Ne-am întâlnit acolo şi ne-am împrietenit. Încercăm să avem grijă unul de celălalt şi, din când în când, vine pe la mine când nu vrea să stea singură acasă.

Era adevărul nuanţat. Eu şi Lanie Ross ne-am cunoscut la dezintoxicare în timpul terapiei de grup. Am continuat relaţia după ce am terminat programul, dar nu am consumat-o în mod romantic pentru că eram incapabili din punct de vedere emoţional. Dependenţa cauterizase acele terminaţii nervoase şi îşi reveneau greu. Ne petreceam timpul împreună şi eram acolo unul pentru celălalt – un grup de sprijin compus din două persoane. De îndată ce ne-am întors în lumea reală însă, am început să recunosc o slăbiciune în Lanie. Ştiam instinctiv că nu avea să o ducă până la capăt şi nu puteam lua parte la călătorie împreună cu ea. Sunt trei drumuri care pot fi urmate în perioada de recuperare. Există calea curată a abstinenţei şi cea spre recidivă. Cea de-a treia cale este cea de ieşire rapidă, când călătorul îşi dă seama că recidiva este doar un suicid lent şi nu are rost să aştepte. Nu ştiam pe care din cele două ultime căi avea să o apuce Lanie, dar eu nu o puteam urma pe niciuna. În final, ne-am despărţit a doua zi după ce Hayley o întâlnise.

— Ştii, Hayley, poţi oricând să-mi spui dacă nu-ţi place ceva sau dacă fac ceva care te deranjează.

— Ştiu.

— Bine.

Am rămas tăcuţi câteva momente şi m-am gândit că dorea să spună altceva. I-am dat timp să îşi formuleze ideea.

— Tată?

— Ce este, puiule?

— Dacă doamna aceea nu era prietena ta înseamnă că tu şi mama aţi putea să vă împăcaţi?

Întrebarea m-a lăsat fără cuvinte preţ de câteva momente. Puteam vedea speranţa în ochii lui Hayley şi doream ca şi ea să o vadă în ai mei.

— Nu ştiu, Hay. Am cam făcut-o de oaie când am încercat asta anul trecut.

Acum durerea i-a apărut în ochi precum umbrele norilor pe ocean.

— Dar încă mai lucrez la asta, puiule, i-am spus repede. Trebuie doar să o luăm uşor, pas cu pas. Încerc să-i arăt că ar trebui să fim din nou o familie.

Nu a răspuns. A privit în jos spre farfurie.

— Bine, puiule?

— Bine.

— Ai hotărât ce vrei să faci?

— Cred că vreau doar să mă duc acasă şi să mă uit la televizor.

— Bine. Asta vreau şi eu să fac.

I-am strâns manualele şi am plătit nota. Pe drum, în timp ce traversam dealul, mi-a mărturisit că mama ei i-a spus că obţinusem o slujbă nouă, importantă. Am fost surprins în mod plăcut.

— Păi, e un fel de slujbă nouă. Mă întorc la muncă şi fac ceea ce am făcut mereu, dar am o grămadă de cazuri noi şi unul mare. Ţi-a spus mama asta?

— A spus că ai un caz important şi că toţi vor fi invidioşi, dar că o să faci o treabă bună.

— A spus ea aşa ceva?

— Mda.

Am condus un timp, gândindu-mă la asta şi la ce ar putea să însemne. Poate că nu distrusesem totul în relaţia cu Maggie. Încă mă respecta la un anumit nivel. Poate asta însemna ceva.

— Ăăă...

Mi-am privit fiica în oglinda retrovizoare. Se făcuse întuneric afară, dar o puteam vedea cum se uita pe geam ferindu-şi ochii de ai mei. Copiii sunt atât de uşor de citit uneori. De-ar fi şi oamenii mari aşa...

— Ce s-a întâmplat, Hay?

— Ăăă, mă întrebam doar, ştii, de ce nu poţi şi tu să faci ce face mama?

— Ce vrei să spui?

— Adică să bagi oamenii răi la închisoare. A spus că marele tău caz e cu un bărbat care a omorât doi oameni. E ca şi cum lucrezi mereu pentru ăia răi.

Am tăcut o clipă înainte de a-mi găsi cuvintele.

— Bărbatul pe care îl apăr e acuzat de uciderea a doi oameni, Hayley. Nimeni nu a dovedit că a făcut ceva greşit. În momentul acesta nu este vinovat de nimic.

Nu a răspuns, dar scepticismul ei era aproape palpabil. Şi se mai spune că ar fi copiii inocenţi.

— Hayley, munca mea este la fel de importantă ca a mamei tale, crede-mă. Când cineva este acuzat de un delict în ţara noastră, are dreptul să se apere. Cum ar fi dacă la şcoală ai fi acuzată că ai copiat şi tu ştii că nu ai copiat? Nu ai vrea să ai posibilitatea să explici şi să te aperi?

— Cred că da.

— Şi eu cred la fel. Este la fel şi în instanţă. Dacă eşti acuzat de un delict, poţi avea un avocat ca mine să te ajute să explici şi să te aperi. Legile sunt foarte complicate şi unei persoane îi este greu să facă asta de una singură când nu ştie toate regulile pentru dovezi şi alte chestii de genul acesta. Aşa că îi ajut. Nu înseamnă că sunt de acord cu ei sau cu ce au făcut – dacă au făcut. Face parte din sistem însă, şi este o parte importantă.

Explicaţia mi s-a părut seacă imediat ce am spus-o. La nivel intelectual, înţelegeam şi credeam fiecare cuvânt din argumentaţia mea. La nivelul unei conversaţii între tată şi fiică însă, mă simţeam ca unul dintre clienţii mei, zvârcolindu-mă în boxa martorilor. Cum puteam să o fac să creadă când nici eu nu eram sigur că mai credeam?

— Ai ajutat vreun om nevinovat? a întrebat fiica mea.

De data aceasta nu am privit în oglindă.

— Da, câţiva.

Era cel mai bun lucru pe care îl puteam spune sincer.

— Mama a trimis o grămadă de oameni răi la închisoare.

Am dat din cap.

— Da. Obişnuiam să cred că suntem o balanţă grozavă. Ce făcea ea şi ce făceam eu. Acum...

Nu era nevoie să îmi termin gândul. Am deschis radioul şi am apăsat butonul pentru postul de muzică Disney.

Ultimul lucru la care m-am gândit pe drumul spre casă a fost că poate oamenii mari pot fi citiţi la fel de uşor ca şi copiii lor.

21

După ce mi-am lăsat fiica la şcoală joi dimineaţă, am mers direct la cabinetul lui Jerry Vincent. Era încă devreme şi traficul lejer. Când am intrat în garajul centrului legal, am descoperit că îmi puteam alege aproape orice loc de parcare – majoritatea avocaţilor nu vin la birou decât cu puţin înainte de ora nouă, când încep şedinţele de judecată. Ajunsesem înaintea tuturor cu cel puţin o oră. Am condus până la al doilea nivel ca să parchez la acelaşi etaj cu biroul. Fiecare nivel al garajului avea propria intrare în clădire.

Am trecut pe lângă locul unde fusese parcată maşina lui Jerry Vincent când fusese împuşcat mortal şi am oprit un pic mai departe pe rampă. În timp ce mergeam către podul care făcea legătura între garaj şi Centrul Legal, am observat un Subaru break cu un grilaj pentru plăci de surf pe plafon. Pe lunetă era un abţibild cu silueta unui surfer călare pe vârful unei plăci. Pe abţibild scria „O LUME”.

Geamurile din spate ale breakului erau fumurii şi nu puteam vedea înăuntru. M-am dus în faţă şi m-am uitat în maşină prin geamul din dreptul şoferului. Am văzut că bancheta din spate fusese pliată. Jumătate din suprafaţa din spate era plină de cutii de carton deschise, ticsite cu haine şi obiecte personale. Cealaltă jumătate îi servea drept pat lui Patrick Henson. Ştiam asta pentru că era întins acolo şi dormea, cu faţa ferită de lumină în pliurile unui sac de dormit. Abia atunci mi-am amintit ceva ce spusese în timpul primei noastre convorbiri telefonice când îl întrebasem dacă era interesat să lucreze pentru mine. Îmi

spusese că trăia în maşina lui şi dormea pe o platformă de salvamar.

Am dat să bat cu pumnul în geam, dar apoi am decis să-l las pe Patrick să doarmă. Nu aveam nevoie de el până mai târziu. Nu era cazul să îl trezesc. Am traversat către complexul de birouri, am cotit şi am pornit drept înainte pe un culoar către uşa marcată cu numele lui Jerry Vincent. În faţa acelei uşi stătea detectivul Bosch. Asculta muzică şi mă aştepta. Avea mâinile în buzunare şi părea gânditor, poate chiar un pic deconectat. Eram destul de sigur că nu aveam nicio întâlnire, aşa că nu ştiam de ce era supărat. Poate din cauza muzicii. Şi-a scos căştile în timp ce mă apropiam şi le puse deoparte.

— Cum, fără cafea? am întrebat în loc de salut.

— Astăzi nu. Mi-am dat seama că nu o voiaţi ieri.

S-a dat deoparte ca eu să pot descuia uşa.

— Pot să vă întreb ceva? am zis.

— Dacă aş spune nu, tot m-aţi întreba.

— Probabil că aveţi dreptate.

Am deschis uşa.

— Atunci, întrebaţi-mă odată.

— Bine. Păi, nu prea-mi păreţi genul de om care să folosească un iPod. Pe cine ascultaţi?

— Pe cineva de care sunt sigur că nu aţi auzit.

— Am priceput. Este Tony Robbins, gurul autoajutorării?

Bosch a clătinat din cap fără a înghiţi momeala.

— Frank Morgan, a spus.

Am dat din cap.

— Saxofonistul? Mda, îl ştiu pe Frank.

Bosch a părut surprins în timp ce intram în recepţie.

— Îl ştiţi, a spus pe un ton neîncrezător.

— Mda, de obicei trec şi îl salut când cântă la Catalina sau la Jazz Bakery. Tatăl meu iubea jazzul şi, prin anii '50 şi '60, a fost avocatul lui Frank. Frank a intrat în multe buclucuri înainte să-şi pună ordine în viaţă. În cele din urmă a ajuns să cânte în San Quentin cu Art Pepper – aţi auzit de

el, nu? Când l-am cunoscut eu pe Frank, nu mai avea nevoie de ajutor din partea unui avocat. O ducea bine.

Lui Bosch îi luă o clipă să-şi revină după surprinzătoarea mea destăinuire cum că îl cunoşteam pe Frank Morgan, moştenitorul obscur al lui Charlie Parker, care îşi risipise moştenirea pe heroină timp de două decenii. Am traversat recepţia şi am intrat în biroul principal.

— Şi cum merge cazul? am întrebat.

— Merge, a spus el.

— Am auzit că, înainte de a veni să mă vedeţi ieri, aţi petrecut noaptea la Parker Center interogând un suspect. Nicio arestare însă?

M-am strecurat în spatele biroului lui Vincent şi m-am aşezat. Am început să-mi scot dosarele din geantă. Bosch a rămas în picioare.

— Cine v-a spus asta? a vrut să ştie Bosch.

Nu era o simplă întrebare. Era mai mult o cerere. M-am purtat cu nonşalantă.

— Nu ştiu, am spus. Probabil că am auzit asta pe undeva. Poate de la vreun reporter. Cine era suspectul?

— Nu e treaba dumneavoastră.

— Atunci, ce treabă am eu cu dumneavoastră, domnule detectiv? Ce căutaţi aici?

— Am venit să văd dacă mai aveţi vreun nume pentru mine.

— Ce s-a întâmplat cu numele pe care vi le-am dat ieri?

— Au fost verificate toate.

— Cum aţi putut să le verificaţi atât de repede pe toate?

S-a aplecat şi şi-a pus ambele mâini pe birou.

— Pentru că nu lucrez singur la cazul ăsta, bine? Am ajutoare şi am verificat fiecare nume pe care mi l-aţi dat. Fiecare dintre ei este în închisoare, mort sau nu îşi mai face griji în privinţa lui Vincent. I-am verificat şi pe câţiva dintre oamenii pe care i-a băgat în închisoare în calitate de procuror. Este o fundătură.

Am simţit o reală dezamăgire şi mi-am dat seama că poate îmi pusesem prea multe speranţe în posibilitatea ca unul dintre acele nume din trecut să aparţină ucigaşului, iar arestarea sa să reprezinte finalul oricărei ameninţări la adresa mea.

— Dar Demarco, traficantul de arme?

— De ăla m-am ocupat eu însumi şi nu mi-a luat mult să-l tai de pe listă. E mort, Haller. A murit acum doi ani în celula sa de la Corcoran. Hemoragie internă. Când i-au făcut necropsia, au găsit un şiş făcut dintr-o periuţă de dinţi înfipt în cavitatea anală. Nu s-a putut stabili dacă îl pusese acolo chiar el pentru siguranţă sau dacă a făcut-o altcineva, dar a fost o lecţie bună pentru ceilalţi deţinuţi. Au pus chiar şi un semn. Nu-ţi vârî niciodată obiecte ascuţite în fund.

M-am lăsat pe spate în scaun, dezgustat de poveste la fel de mult ca de pierderea unui potenţial suspect. Mi-am revenit şi am încercat să continui destins:

— Păi, ce pot să vă spun, domnule detectiv? Demarco era cea mai bună variantă a mea. Numele acelea erau singurele pe care le aveam. V-am spus că nu pot dezvălui nimic despre cazurile active, dar uitaţi cum stă treaba: nu e nimic de dezvăluit.

A clătinat din cap cu neîncredere.

— Vorbesc serios, domnule detectiv. Am verificat toate cazurile active. Nu există nimic în ele care să constituie o ameninţare sau un motiv pentru care Vincent să se fi simţit ameninţat. Nu este nimic în ele care să facă legătura cu FBI-ul. Nu este nimic în ele care să indice faptul că Jerry Vincent a dat peste ceva care să-l pună în pericol. În plus, când afli lucruri rele despre clienţii tăi, sunt protejaţi. Deci nu se află nimic acolo. Adică nu reprezenta mafioţi. Nu reprezenta traficanţi de droguri. Nu era nimic în...

— Reprezenta criminali.

— Oameni acuzaţi de crimă. Iar la momentul morţii sale avea doar un caz de crimă – Walter Elliot – şi nu este nimic acolo. Credeţi-mă, am căutat.

Nu eram prea sigur că eu credeam ce spuneam, dar Bosch nu a părut să observe. În cele din urmă s-a aşezat pe marginea scaunului din faţa biroului, iar expresia i s-a schimbat. Arăta aproape disperat.

— Jerry era divorţat, am încercat eu să-l ajut. Aţi verificat-o pe fosta lui soţie?

— Au divorţat acum nouă ani. S-a recăsătorit, este fericită şi se pregăteşte să aibă un al doilea copil. Nu cred că o femeie însărcinată în luna a şaptea ar veni să vâneze un fost soţ cu care nu a mai vorbit de nouă ani.

— Alte rude?

— O mamă în Pittsburgh. Din partea familie nu avem nicio pistă.

— Vreo prietenă?

— Se culca cu secretara, dar nu era nimic serios. Iar alibiul ei este solid. Ea se culca şi cu anchetatorul lui, şi erau împreună în noaptea aceea.

Am simţit cum mă înroşesc. Scenariul acela sordid nu era prea departe de situaţia mea curentă. Cel puţin, eu, Lorna şi Cisco fuseserăm încurcaţi la momente diferite. Mi-am frecat faţa de parcă aş fi fost obosit, sperând că ar fi explicat noua mea culoare.

— E convenabil, am spus. Îşi oferă alibi unul altuia.

Bosch a clătinat din cap.

— Am verificat prin martori. Erau cu nişte prieteni la o vizionare de film la Archway. Clientul ăla şmecher al vostru le-a dat invitaţia.

Am dat din cap şi am făcut o presupunere logică, apoi i-am aruncat o remarcă lui Bosch:

— Tipul pe care l-aţi interogat într-o sală în acea primă noapte era anchetatorul, Bruce Carlin.

— Cine v-a spus asta?

— Tocmai aţi făcut-o dumneavoastră. Aveaţi un triunghi amoros clasic. Era un bun punct de început.

— Isteţ avocat! După cum am spus însă, nu a ieşit bine. Am pierdut o noapte cu treaba asta, iar dimineaţă eram din nou la zero. Spuneţi-mi despre bani.

Şi el îmi aruncase o remarcă.

— Ce bani?

— Banii din conturile de afaceri. Presupun că o să-mi spuneţi că şi aceia sunt un teritoriu protejat.

— De fapt, probabil că ar trebui să vorbesc cu doamna judecător pentru o opinie în acest caz, dar nu am de ce să-mi bat capul. Managerul meu de caz este unul dintre cei mai buni contabili pe care i-am întâlnit vreodată. A verificat registrele şi îmi spune că sunt curate. Fiecare sfanţ luat de Jerry este justificat.

Bosch nu a comentat, aşa că am continuat:

— Să vă spun ceva, domnule detectiv. Când avocaţii intră în bucluc, de obicei este din cauza banilor. Registrele. Este singurul loc în care nu există cale de mijloc. Este singurul loc în care baroului din California îi place să-şi bage nasul. Eu ţin cele mai curate registre din domeniu pentru că nu vreau să le dau vreodată vreun motiv să se ia de mine. Aşa că şi eu, şi Lorna, managerul meu, am şti dacă este în registrele acestea ceva care nu se pupă. Nu este nimic însă. Cred că probabil Jerry se plătea un pic prea repede, dar, tehnic vorbind, nu este nimic greşit în asta.

Am văzut cum privirea lui Bosch se luminează datorită unui lucru spus de mine.

— Ce este?

— Cum adică „se plătea un pic prea repede”?

— Înseamnă – haideţi să încep cu începutul. Lucrurile merg aşa: iei un client şi primeşti un avans. Acei bani merg în contul fiduciar. Sunt banii lor, dar îi păstrezi tu pentru că vrei să fii sigur că îi poţi lua când îi câştigi. Mă urmăriţi?

— Mda, nu poţi avea încredere în clienţi pentru că sunt delincvenţi. Aşa că iei banii dinainte şi îi pui într-un cont fiduciar. Apoi te plăteşti singur din ei pe măsură ce îţi faci treaba.

— Mai mult sau mai puţin. Oricum, sunt în cont şi, pe măsură ce îţi faci treaba, apari în faţa instanţei, pregăteşti cazul ş.a.m.d. şi îţi iei onorariul din contul de încredere. Îi muţi în contul operaţional. Apoi, din contul operaţional îţi plăteşti facturile şi salariile. Chirie, secretară, anchetator, costurile de transport ş.a.m.d. Te plăteşti şi pe tine.

— Bine, şi cum se plătea Vincent prea repede?

— Păi, nu spun chiar că făcea asta. Ţine de obiceiuri şi practici personale, dar din registre pare că îi plăcea să ţină un sold scăzut în contul operaţional. Din întâmplare, a avut un client privilegiat care a plătit un avans mare, şi banii aceia au trecut prin contul fiduciar şi prin cel operaţional destul de repede. După achitarea costurilor, restul s-a dus către salariul lui Jerry Vincent.

Limbajul trupului lui Bosch indica faptul că atingeam ceva ce se potrivea cu altceva şi care era important pentru el. Se aplecase un pic către mine şi părea să-şi fi încordat umerii şi gâtul.

— Walter Elliot, a spus. El era privilegiatul?

— Nu vă pot da această informaţie, dar cred că este uşor de ghicit.

Bosch a încuviinţat din cap şi mi-am dat seama că reflecta la ceva. Am aşteptat, dar el nu a adăugat nimic.

— Cum vă ajută asta, domnule detectiv? am întrebat în cele din urmă.

— Nu vă pot da această informaţie, dar cred că este uşor de ghicit.

Am dat din cap. Mă prinsese şi el.

— Uitaţi, amândoi avem reguli pe care trebuie să le urmăm, am spus. Suntem două feţe ale aceleiaşi monede. Eu îmi fac doar datoria. Iar dacă nu mai pot face nimic pentru a vă ajuta, mă voi întoarce la muncă.

Bosch m-a ţintuit cu privirea şi a părut că ia o hotărâre.

— Pe cine a mituit Jerry Vincent în cazul Elliot? a întrebat în cele din urmă.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu mă aşteptam la asta, dar apoi am realizat că era întrebarea pe care venise să o pună. Tot ce întrebase până în acest punct fusese de umplutură.

— Ce, asta vine din partea FBI?

— Nu am vorbit cu cei de la FBI.

— Atunci despre ce vorbiţi?

— Vorbesc despre mită.

— Către cine?

— Asta vă întreb.

Am clătinat din cap şi am zâmbit.

— Uitaţi, v-am spus. Registrele sunt curate. Există...

— Dacă mituiaţi pe cineva cu o sută de mii de dolari, aţi fi trecut asta în registre?

M-am gândit la Jerry Vincent şi la momentul în care refuzasem târgul subtil în cazul Barnett Woodson. Îl refuzasem şi ajunsesem să îi pun în cârcă un verdict de nevinovăţie. Îi schimbase viaţa lui Vincent şi încă îmi mulţumea din mormânt. Dar poate că nu-i schimbase şi metodele în anii care urmaseră.

— Presupun că aveţi dreptate, i-am spus lui Bosch. Eu nu aş proceda aşa. Deci, ce nu-mi spuneţi?

— Lucrul acesta este confidenţial, domnule avocat, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră şi cred că trebuie să ştiţi asta pentru a mă ajuta.

— Bine.

— Atunci spuneţi.

— Ce să spun?

— Că veţi trata această informaţie ca fiind confidenţială.

— Credeam că am spus-o. Aşa voi face. Va rămâne confidenţială.

— Nici măcar angajaţii dumneavoastră nu trebuie să afle. Doar dumneavoastră.

— Bine. Doar eu. Spuneţi-mi.

— Dumneavoastră aveţi conturile de afaceri ale lui Vincent. Eu am conturile lui personale. Aţi spus că şi-a luat banii de la Elliot repede. El...

— Nu am spus că era Elliot. Dumneavoastră aţi spus asta.

— În fine. Ideea este că acum cinci luni avea o sută de mii într-un cont de investiţii personale, iar o săptămână mai târziu şi-a sunat agentul de bursă şi i-a spus că vrea să îi retragă în numerar.

— Adică a retras o sută de mii în numerar?

— Exact asta am spus.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu ştiu, dar nu poţi să te duci pur şi simplu într-o agenţie şi să ridici o sută de mii în numerar. Trebuie să comanzi o aşa sumă de bani. A durat vreo două zile să fie adunaţi, iar apoi el s-a dus să îi ridice. Brokerul i-a pus o mulţime de întrebări pentru a se asigura că nu era vorba de o chestiune de securitate. Ştiţi, ceva de genul unei persoane ţinute ostatice cât timp el mergea şi lua banii. O răscumpărare sau ceva de acest gen. Vincent a spus că totul era în regulă, că avea nevoie de bani ca să-şi cumpere o barcă, iar dacă încheia afacerea în numerar, obţinea cea mai bună ofertă şi economisea o grămadă de bani.

— Deci, unde e barca?

— Nu există nicio barcă. Era o minciună.

— Sunteţi sigur?

— Am verificat toate tranzacţiile din stat şi am pus întrebări peste tot în Marina del Rey şi San Pedro. Nu am găsit nicio barcă. I-am percheziţionat casa de două ori şi am verificat achiziţiile făcute cu cardul de credit. Nici urmă de chitanţe sau înregistrări ale unor cheltuieli legate de bărci. Nici urmă de poze, chei sau undiţe. Nici o înregistrare la garda de coastă – deşi este necesară pentru o tranzacţie atât de mare. Nu a cumpărat o barcă.

— Dar în Mexic?

Bosch a clătinat din cap.

— Tipul ăsta n-a ieşit din L.A. În ultimele nouă luni. Nu s-a dus în Mexic sau în altă parte. Vă spun, nu a cumpărat o barcă. Am fi găsit-o. A cumpărat altceva, iar clientul dumneavoastră, Walter Elliot, probabil ştie despre ce este vorba.

I-am urmărit logica şi am văzut cum a ajuns la uşa lui Walter Elliot, dar nu aveam de gând să o deschid cât timp Bosch se uita peste umărul meu.

— Cred că aţi înţeles greşit, domnule detectiv.

— Nu cred, domnule avocat.

— Păi, nu vă pot ajuta. Nu am idee despre asta şi nu am văzut niciun indiciu în registrele sau arhivele pe care le am. Dacă puteţi face legătura între această pretinsă mită şi clientul meu, atunci arestaţi-l şi acuzaţi-l. Dacă nu, vă pot spune chiar acum că este intangibil. Nu o să vă vorbească despre asta sau despre altceva.

Bosch a clătinat din cap.

— Nu mi-aş irosi timpul încercând să vorbesc cu el. Şi-a folosit avocatul pentru a ascunde acest lucru şi nu voi putea trece de protecţia avocat-client. Ar trebui să luaţi asta drept avertisment totuşi, domnule avocat.

— A da, cum aşa?

— Simplu. Avocatul lui a fost ucis, nu el. Gândiţi-vă la asta. Şi ţineţi minte, firicelul acela de sudoare care vi se prelinge de pe ceafă pe şira spinării se datorează sentimentului pe care îl aveţi când ştiţi că trebuie să vă uitaţi peste umăr. Când ştiţi că sunteţi în pericol.

I-am zâmbit s i eu.

— Ooo, asta este? Credeam că este sentimentul pe care îl am când ştiu că sunt fraierit.

— Vă spun doar adevărul.

— Vă jucaţi cu mine de două zile. Mâncaţi rahat despre mită şi FBI. Aţi încercat să mă manipulaţi şi a fost o pierdere de vreme. Trebuie să plecaţi acum, domnule detectiv, pentru că am de rezolvat probleme reale.

M-am sculat de pe scaun şi am întins o mână către uşă. Bosch s-a ridicat, dar nu ca să plece.

— Nu vă amăgiţi singur, Haller. Nu faceţi o greşeală.

— Mulţumesc pentru sfat.

În cele din urmă, Bosch a dat să plece, dar s-a oprit şi s-a întors către birou, scoţând ceva din buzunarul interior al sacoului în timp ce se apropia.

Era o fotografie. A pus-o pe birou.

— Îl recunoaşteţi pe bărbatul acesta?

Am studiat poza. Era un cadru granulos surprins pe o casetă video. Arăta un bărbat care ieşea pe uşa din faţă a unei clădiri de birouri.

— Aceasta este intrarea Centrului Legal, nu-i aşa?

— Îl recunoaşteţi?

Poza fusese făcută de la distanţă şi mărită, aşa că pixelii fuseseră extinşi, iar imaginea devenise neclară. Bărbatul din fotografie îmi părea a fi de origine latină. Era brunet şi avea o mustaţă în stilul lui Poncho Villa, aşa cum avea şi Cisco. Purta o pălărie de Panama şi o cămaşă cu gulerul descheiat sub ceea ce părea a fi o haină sport din piele. Uitându-mă mai atent la fotografie, mi-am dat seama de ce fusese ales acest cadru. Jacheta bărbatului se desfăcuse când împinsese uşa de sticlă. Puteam vedea puţin din ceea ce părea mânerul unui pistol vârât în brâul pantalonilor.

— Aia este o armă? Ăsta este criminalul?

— Puteţi răspunde măcar la o nenorocită de întrebare fără să puneţi o altă întrebare? Îl recunoaşteţi pe acest bărbat? Asta-i tot ce vreau să ştiu.

— Nu, domnule detectiv. Mulţumit?

— Asta-i altă întrebare.

— Scuze.

— Sigur nu l-aţi mai văzut până acum?

— Nu sută la sută, dar aceea nu e tocmai o poză grozavă. De unde este?

— De la o cameră video de supraveghere aşezată la intersecţia Broadway cu Second. Se roteşte, şi l-a surprins

pe tipul ăsta doar pentru câteva secunde. Nu avem nimic mai bun de-atât.

Ştiam că primăria instalase în mod discret camere de supraveghere pe principalele artere în ultimii ani. Străzi precum Hollywood Boulevard erau acoperite complet de astfel de camere. Broadway era un posibil candidat, întrucât era întotdeauna aglomerat cu pietoni şi trafic în timpul zilei. Era şi strada folosită cel mai des pentru marşuri de protest.

— Păi, atunci, presupun că e mai bine decât nimic. Credeţi că părul şi mustaţa reprezintă o deghizare?

— Lăsaţi-mă pe mine să pun întrebările. E posibil ca tipul ăsta să fie unul dintre noii dumneavoastră clienţi?

— Nu ştiu, nu i-am cunoscut pe toţi. Lăsaţi-mi poza şi i-o voi arăta lui Wren Williams. Ea va şti mai bine decât mine dacă este client.

Bosch a întins mâna şi şi-a luat fotografia înapoi.

— Este singurul meu exemplar. Când vine?

— Cam peste o oră.

— Mă voi întoarce mai târziu. Între timp, domnule avocat, aveţi grijă.

A îndreptat un deget spre mine ca şi cum ar fi fost o armă, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a părăsit camera, închizând uşa după el. Am rămas pe scaun, gândindu-mă la ce spusese şi privind fix către uşă. Nu m-ar fi mirat să revină cu un alt avertisment de rău augur pentru mine.

Însă când uşa s-a deschis, un minut mai târziu, Lorna a fost cea care a intrat.

— Tocmai l-am văzut pe detectivul ăla pe coridor.

— Mda, a fost aici.

— Ce voia?

— Să mă sperie.

— Şi?

— I-a ieşit destul de bine.

22

Lorna dorea să convoace o nouă şedinţă şi să mă pună la curent cu lucrurile care se întâmplaseră cât timp lipsisem ca să vizitez casa din Malibu şi pe Walter Elliot cu o zi în urmă. Spunea chiar că aveam o audiere la tribunal programată pentru mai târziu într-un caz misterios care nu se afla pe calendarul făcut de noi. Aveam însă nevoie de puţin timp ca să reflectez asupra dezvăluirilor lui Bosch.

— Unde este Cisco?

— Vine şi el. A plecat devreme pentru a se întâlni cu una dintre sursele sale înainte de a veni la birou.

— A luat micul dejun?

— Nu cu mine.

— Bine, aşteaptă până ajunge el şi apoi vom merge la Dining Car şi vom lua micul dejun. Vom examina totul atunci.

— Eu am luat deja micul dejun.

— Atunci, tu poţi să vorbeşti cât timp mâncăm noi.

S-a îmbufnat, dar a ieşit în recepţie şi m-a lăsat singur. M-am ridicat de la masa de lucru şi am început să măsor biroul cu pasul, cu mâinile în buzunar, încercând să evaluez informaţiile date de Bosch.

Potrivit lui Bosch, Jerry Vincent plătise o mită considerabilă unei persoane sau unor persoane necunoscute. Faptul că aceşti o sută de mii de dolari proveneau din avansul dat de Walter Elliot ar fi putut însemna că mita era cumva legată de cazul Elliot, dar nu era nicidecum sigur. Vincent ar fi putut foarte uşor folosi banii de la Elliot pentru a plăti o datorie sau o mită legată de un alt caz sau de ceva complet diferit. Ar fi putut fi o

datorie de la jocurile de noroc pe care dorea să o ascundă. Singurul fapt evident era că Vincent transferase suta de mii de dolari din contul său spre o destinaţie necunoscută şi dorise să ascundă tranzacţia.

Mai era de luat în considerare momentul tranzacţiei şi posibila legătură cu uciderea lui Vincent. Bosch spunea că transferul de bani avusese loc în urmă cu cinci luni. Vincent fusese ucis doar cu trei nopţi în urmă, iar procesul lui Elliot era programat să înceapă într-o săptămână. Din nou, nu era nimic definitiv. Distanţa dintre tranzacţie şi crimă îmi părea a forţa orice posibilitate ca aceste două evenimente să fie legate.

Şi totuşi, nu puteam separa cele două evenimente, iar motivul era chiar Walter Elliot. Prin filtrul oferit de informaţiile date de Bosch, începeam acum să completez nişte răspunsuri şi să-mi văd clientul – şi pe mine însumi – într-o lumină diferită. Vedeam acum că încrederea lui Elliot în nevinovăţia sa şi în achitarea sa definitivă se putea datora convingerii că acestea fuseseră deja cumpărate şi plătite. Vedeam acum că încăpăţânarea cu care nu voia să ia în considerare amânarea procesului era o chestiune de sincronizare legată de mită. Şi vedeam că uşurinţa cu care acceptase să-i iau locul lui Vincent fără să ceară măcar o referinţă era o mişcare menită să-l ducă în fata instanţei fără amânare. Nu avea nimic de-a face cu încrederea în abilităţile şi tenacitatea mea. Nu-l impresionasem. Fusesem doar cel care îşi făcuse apariţia. Eram doar un avocat care urma să funcţioneze în schemă. De fapt, eram perfect. Eram scos din cutia de lucruri pierdute. Fusesem pe raft şi eram flămând şi disponibil. Puteam fi scuturat de praf, îmbrăcat în costum şi trimis să-l înlocuiesc pe Vincent fără alte întrebări.

Şocul resimţit odată cu trezirea la realitate era la fel de incomod ca şi prima noapte la dezintoxicare. Am mai înţeles totuşi că această introspecţie îmi putea oferi un avantaj. Eram în mijlocul unui soi de piesă de teatru, dar

măcar acum ştiam că era doar o piesă. Acesta era un avantaj. O puteam transforma acum în propria mea piesă.

Exista un motiv pentru graba de a ajunge la proces şi începeam să-mi dau seama care era acela. Soluţia fusese deja găsită. Banii fuseseră plătiţi pentru o soluţie anume, iar acea soluţie era legată de păstrarea programului pentru proces. Următoare întrebare în acest şir era „de ce”. De ce trebuia ca procesul să aibă loc potrivit programului? Încă nu aveam un răspuns, dar aveam să îl obţin.

M-am dus la fereastră şi am desfăcut jaluzelele veneţiene cu mâna. Pe stradă am văzut o dubă de la Channel 5 parcată cu două roţi pe bordură. O echipă de cameramani şi un reporter se aflau pe trotuar şi se pregăteau pentru o filmare în direct, oferindu-le telespectatorilor ultimele noutăţi în cazul Vincent – ultimele noutăţi reprezentând exact acelaşi raport din dimineaţa trecută: nicio arestare, niciun suspect, nicio ştire.

Am plecat de la fereastră şi am început din nou să mă plimb prin încăpere. Următorul lucru pe care trebuia să-l am în vedere era bărbatul din fotografia pe care mi-o arătase Bosch. Ceva nu se potrivea aici. Primele indicii arătau că Vincent cunoştea persoana care îl omorâse şi de aceea îi permisese să se apropie, însă bărbatul din fotografie părea a fi deghizat. Oare Jerry i-ar fi deschis geamul bărbatului din fotografie? Faptul că Bosch pusese ochii pe bărbatul acesta nu prea avea sens dacă te gândeai la ce ştia despre scena crimei.

Apelurile FBI-ului către telefonul mobil al lui Vincent erau de asemenea parte din ecuaţia necunoscută. Ce ştia biroul şi de ce nu se dusese niciun agent la Bosch? Poate că agenţia îşi ascundea urmele. Ştiam totuşi că era posibil şi ca ei să nu dorească să iasă din umbră pentru a dezvălui o anchetă în desfăşurare. În cazul acesta, era nevoie să păşesc cu mai multă atenţie decât până acum. Dacă sfârşeam cât de puţin pătat dintr-o anchetă federală de corupţie, nu mi-aş fi putut reveni.

Ultima necunoscută pe care trebuia să o iau în calcul era crima în sine. Vincent plătise mita şi era pregătit să înceapă procesul la data programată. De ce devenise o piedică? Uciderea sa ameninţase în mod sigur programul şi era un răspuns extrem. De ce fusese ucis?

Erau prea multe întrebări şi prea multe necunoscute pentru moment. Aveam nevoie de mai multe informaţii înainte de a trage nişte concluzii solide legate de modul cum trebuia să acţionez în continuare. Exista însă şi o concluzie fundamentală la care nu puteam să nu ajung. Părea neliniştitor de evident că eram prostit de către propriul client. Elliot îmi ascundea mecanismele interne ale cazului.

Asta putea fi o sabie cu două tăişuri. Am decis să fac exact ce îmi ceruse Bosch: să păstrez secretul. Nu aveam de gând să îl împărtăşesc cu angajaţii mei şi în mod sigur nu intenţionam să îl întreb pe Walter Elliot ce ştia despre acele lucruri în acel moment. Aveam să îmi ţin capul deasupra apelor întunecate ale cazului şi să stau cu ochii larg deschişi.

Mi-am întors atenţia de la gândurile mele la ceea ce era drept în faţa mea. Mă uitam la gura căscată a peştelui lui Patrick Henson.

Uşa s-a deschis, iar Lorna a intrat din nou în birou şi m-a găsit stând în picioare, privind fix tarponul.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Mă gândesc.

— Păi, Cisco e aici şi trebuie să plecăm. Ai un program încărcat astăzi la tribunal şi nu vreau să întârzii.

— Atunci să mergem. Sunt lihnit.

Am urmat-o afară din birou, dar nu înainte de a mai arunca o privire peştelui mare şi frumos ce atârna pe perete. Credeam că ştiu exact cum se simte.

23

I-am cerut lui Patrick să ne ducă la Pacific Dining Car, unde eu şi Cisco am comandat friptură şi ouă, iar Lorna, ceai şi miere. Dining Car era un loc unde brokerilor influenţi din centru le plăcea să se adune înaintea unei zile de luptă în turnurile de sticlă din împrejurimi. Mâncarea era prea scumpă, dar bună. Oferea încredere, îl făcea pe războinicul din centru să se simtă ca un lunetist puternic.

De îndată ce chelnerul ne-a luat comanda şi s-a îndepărtat, Lorna şi-a dat tacâmurile deoparte şi a deschis o agendă cu spirală pe masă.

— Mănâncă repede, a spus. Ai o zi plină.

— Spune-mi.

— Bine, mai întâi, chestiunile uşoare.

A dat vreo două pagini din agendă înainte şi înapoi, apoi a vorbit.

— Ai o întâlnire la ora zece cu doamna judecător Holder în biroul ei. Vrea o evidenţă a clienţilor adusă la zi.

— Mi-a spus că am o săptămână la dispoziţie, am protestat. Astăzi e joi.

— Mda, ei bine, Michaela a sunat şi a spus că judecătoarea vrea o actualizare provizorie. Cred că ea – adică judecătoarea – a văzut în ziar că vei continua să fi avocatul lui Elliot. Îi este teamă că îţi consumi tot timpul cu Elliot şi nu le acorzi deloc atenţie celorlalţi clienţi.

— Nu este adevărat. Am depus o moţiune pentru Patrick ieri, şi marţi am fost la citirea sentinţei lui Reese. Totuşi, nu i-am cunoscut încă pe toţi clienţii.

— Stai liniştit, am o evidenţă printată la cabinet pe care să o iei cu tine. Arată cu cine te-ai întâlnit, pe cine ai înscris

şi programările pentru toţi. Trânteşte-i hârţogăria în faţă şi nu va putea să se plângă.

Am zâmbit. Lorna era cel mai bun manager din branşă.

— Grozav. Altceva?

— Apoi, la unsprezece, ai o întâlnire în biroul judecătorului Stanton cu privire la Elliot.

— Şedinţă înainte de începerea procesului?

— Da. Vrea să ştie dacă vei fi în stare să începi joia viitoare.

— Nu, dar Elliot nu vrea să audă de altceva.

— Ei bine, judecătorul va avea şansa de a-l auzi pe Elliot spunând asta personal. Cere ca inculpatul să fie prezent.

Asta era neobişnuit. Majoritatea şedinţelor de acest tip erau scurte, de rutină. Faptul că Stanton voia ca Elliot să fie de faţă îi dădea mult mai multă importanţă.

M-am gândit la ceva şi mi-am scos telefonul mobil.

— L-ai anunţat pe Elliot? E posibil...

— Lasă-l deoparte. Ştie şi va fi acolo. Am vorbit cu asistenta lui – doamna Albrecht – în dimineaţa aceasta şi ea ştie că trebuie să-şi facă apariţia şi că altfel judecătorul îi poate revoca eliberarea condiţionată.

Am dat din cap. Era o mişcare isteaţă. Ameninţarea la adresa libertăţi lui era o modalitatea de a te asigura că Elliot îşi face apariţia.

— Bine, am spus. Doar atât?

Doream să ajung să vorbesc cu Cisco pentru a vedea ce mai reuşise să afle despre ancheta în cazul lui Vincent, şi dacă sursele sale menţionaseră ceva despre bărbatul din poza pe care mi-o arătase Bosch.

— Abia am început, amice, a răspuns Lorna. Acum ajungem la cazul misterios.

— Să auzim.

— Am fost sunaţi ieri după-amiază de către grefiera judecătorului Friedman. Voia să vadă dacă era cineva la cabinetul lui Vincent care să preia cazurile. Când grefiera a fost informată că tu ai preluat cabinetul, a întrebat dacă ai

aflat de audierea programată în faţa lui Friedman astăzi la ora două. Am verificat agenda şi nu aveai nimic programat pentru astăzi la ora două. Deci, ăsta este misterul. Ai o audiere la ora două într-un caz pentru care nu doar că nu avem un program exact, dar nici nu există un dosar.

— Care este numele clientului?

— Eli Wyms.

Nu îmi suna cunoscut.

— Wren ştia numele?

Lorna a scuturat din cap.

— Ai verificat cazurile moarte? Poate că a fost pur şi simplu arhivat în mod greşit.

— Nu, am verificat. Nu există niciun dosar nicăieri în cabinet.

— Şi pentru ce este audierea? Ai întrebat-o pe grefieră?

Lorna a încuviinţat.

— Moţiuni anterioare procesului. Wyms este acuzat de tentativă de omor asupra unui poliţist şi de alte câteva infracţiuni legate de uz de arme. A fost arestat pe 2 mai într-un parc din Calabasas. A fost acuzat, s-a dispus menţinerea arestului până la judecarea cazului şi a fost trimis la Camarillo pentru nouăzeci de zile. Probabil că a fost considerat în deplinătatea facultăţilor mintale, pentru că audierea de astăzi are ca scop stabilirea unei date pentru proces şi luarea în considerare a eliberării pe cauţiune.

Am dat din cap. Puteam citi printre rândurile relatării stenografice. Wyms intrase într-un soi de confruntare ce implica armele cu Departamentul Şerifului, care oferea servicii de aplicare a legii în zona fără personalitate juridică cunoscută drept Calabasas. Fusese trimis la centrul statal de evaluare mintală din Camarillo, unde psihiatrilor le luase trei luni să decidă dacă era nebun sau în deplinătatea facultăţilor mintale pentru a fi adus în faţa instanţei. Doctorii hotărâseră că era în deplinătatea facultăţilor mintale, adică putea face diferenţa între bine şi rău când

încercase să omoare un poliţist, cel mai probabil pe ajutorul de şerif care îl înfruntase.

Era o radiografie a bucluculului în care se afla Eli Wyms. Trebuie să fi fost mai multe detalii în dosar, dar nu aveam dosar.

— Există vreo referire la Wyms în depozitele tăcute în contul fiduciar? am întrebat.

Lorna a negat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era conştiincioasă şi verificase conturile bancare în căutarea lui Eli Wyms.

— Bine, deci se pare că Jerry ar fi putut lua cazul pro bono.

Avocaţii oferă ocazional servicii juridice gratuite – pro bono – clienţilor sărmani sau speciali. Câteodată este o strădanie altruistă, iar alteori o fac pentru că un client pur şi simplu refuză să plătească. Oricare ar fi fost situaţia, lipsa unui avans din partea lui Wyms era de înţeles. Dosarul lipsă era o cu totul altă poveste.

— Ştii la ce mă gândeam? a spus Lorna.

— La ce?

— Că Jerry avea dosarul la el – în servietă – când a plecat luni noapte.

— Şi că i-a fost luat împreună cu laptopul şi telefonul mobil de către criminal.

A dat din cap, iar eu i-am răspuns în acelaşi mod.

Era logic. Îşi petrecea seara pregătindu-se pentru toată săptămâna şi avea o audiere joi în cazul Wyms. Poate că obosise şi aruncase dosarul în servietă ca să-l studieze mai târziu. Sau poate că luase dosarul cu el pentru că era important dintr-un punct de vedere pe care nu îl înţelegeam încă. Poate că ucigaşul dorise dosarul Wyms, şi nu laptopul sau telefonul mobil.

— Cine este procurorul de caz?

— Joanne Giorgetti, şi ţi-am luat-o cu mult înainte. Am sunat-o ieri, i-am explicat situaţia noastră şi am rugat-o să ne dea o copie a dosarului de cercetare. A spus că nu este

nicio problemă. Poţi să o iei după întâlnirea de la ora unsprezece cu judecătorul Stanton, şi vei avea două ore să te familiarizezi cu dosarul înainte de audierea de la două.

Joanne Giorgetti era un procuror de elită care se ocupa de infracţiunile împotriva ofiţerilor de poliţie. Mai era şi o veche prietenă a fostei mele soţii şi antrenoarea de baschet a fiicei mele în liga YMCA. Se purtase întotdeauna cordial şi colegial cu mine, chiar şi după ce mă despărţisem de Maggie, astfel încât nu mă surprindea faptul că era dispusă să îmi facă rost de o copie după dosarul de cercetare penală.

— Te gândeşti la toate, Lorna, am spus. De ce nu preiei pur şi simplu cabinetul lui Vincent şi să fugi cu el? Nu ai nevoie de mine.

A zâmbit auzind acest compliment şi am văzut cum privirea ei s-a îndreptat brusc spre Cisco. Am înţeles din asta că ea dorea ca el să îşi dea seama cât de valoroasă era pentru firma de avocatură Michael Haller şi Asociaţii.

— Îmi place să lucrez în culise, a spus ea. Îţi las ţie scena.

Am primit farfuriile şi eu am întins o cantitate generoasă de sos Tabasco atât pe friptură, cât şi pe ouă. Uneori, sosul picant e singurul lucru care îmi aminteşte că sunt încă în viaţă.

Puteam în sfârşit să aud ce aflase Cisco despre ancheta în cazul lui Vincent, dar el se înfrupta deja din porţia sa şi ştiam că nu ar fi bine să încerc să-l ţin departe de mâncare. Am decis să aştept şi am întrebat-o pe Lorna cum mergeau lucrurile cu Wren Wiliams. A răspuns încet, ca şi cum Wren ar fi fost undeva în restaurant şi asculta.

— Nu prea e de mare ajutor, Mickey. Nu pare să aibă idee de cum funcţiona cabinetul sau unde punea Jerry lucrurile. Ar fi norocoasă dacă şi-ar aduce aminte unde a parcat maşina de dimineaţă. Dacă mă întrebi pe mine, lucra acolo din alt motiv.

I-aş fi putut spune motivul – aşa cum şi mie mi-l spusese Bosch –, dar am decis să-l păstrez pentru mine. Nu doream să o distrag pe Lorna cu bârfe.

M-am uitat în direcţia lui Cisco şi l-am văzut ştergând sosul din farfurie cu o felie de pâine prăjită. Terminase.

— Tu ce faci azi, Cisco?

— Fac investigaţii asupra lui Rilz şi a părţii lui de ecuaţie.

— Cum merge?

— Cred că sunt vreo două chestiuni pe care le vei putea folosi. Vrei să le auzi?

— Încă nu. Mi le vei spune când voi avea nevoie de ele.

Nu doream să îmi fie oferită vreo informaţie despre Rilz pe care să fiu nevoit să o comunic acuzării. Momentan, cu cât ştiam mai puţin, cu atât mai bine. Cisco a înţeles asta şi a dat din cap.

— Mai am şi întâlnirea cu Bruce Carlin după-amiază, a adăugat Cisco.

— Vrea două sute pe oră, m-a informat Lorna. Jaf la drumul mare, dacă mă întrebi pe mine.

I-am făcut semn să înceteze protestul.

— Plăteşte-i. Este o cheltuială pe care o facem o dată şi probabil are informaţii pe care o să le putem folosi şi care l-ar putea ajuta pe Cisco să economisească nişte timp.

— Stai liniştit, îl plătim. Doar că nu sunt mulţumită. Ne escrochează pentru că ştie că poate.

— Practic, îl escrochează pe Elliot, şi nu cred că lui îi va păsa.

M-am întors la anchetatorul meu.

— Ai noutăţi despre cazul Vincent?

Cisco m-a pus la curent cu ce aflase. Consta în cea mai mare parte în detalii criminalistice, care sugerau că sursa pe care o avea în interiorul anchetei provenea din acea parte a ecuaţiei. M-a informat că Vincent fusese împuşcat de două ori, ambele dăţi în zona tâmplei stângi. Deschiderea rănilor de intrare era mai mică de trei centimetri, iar arsurile provocate de praful de puşcă pe

piele şi păr indicau faptul că arma se afla la o distanţă de 20 până la 30 de centimetri când s-a tras. Cisco susţinea că asta însemna că ucigaşul trăsese două focuri rapide şi că era destul de abil. Părea puţin probabil ca un amator să fi tras două focuri rapide şi atât de apropiate.

În plus, a spus Cisco, gloanţele cilindrice nu ieşiseră din corp şi fuseseră recuperate în timpul autopsiei care avusese loc la finalul zilei trecute.

— Erau de 25, a spus.

Interogasem nenumăraţi experţi în urme lăsate de obiecte şi în balistică. Ştiam destule despre gloanţe şi ştiam că un calibru de 25 provenea dintr-o armă mică, dar putea vătăma destul de grav, mai ales dacă era tras în bolta cranianã. Gloanţele ricoşau în interior, ca şi cum ai fi pus creierul victimei într-un blender.

— S-a decis deja despre ce fel de armă e vorba?

Ştiam că studiind urmele – faţete de ghidare şi ghinturi – de pe gloanţele cilindrice se putea stabili cu ce fel de armă se trăsese. La fel ca în cazul crimelor din Malibu, unde anchetatorii ştiau ce armă fusese folosită chiar dacă nu o aveau.

— Mda. O Beretta Bobcat cu calibru de 25. Mică şi drăguţă, aproape că o poţi ascunde în mână.

O armă complet diferită de cea folosită pentru uciderea lui Mitzi Elliot şi a lui Johan Rilz.

— Ce ne spun toate astea?

— Este o armă de asasin profesionist. O iei când ştii că ai de gând să împuşti pe cineva în cap.

Am fost de acord.

— Deci, totul a fost plănuit. Ucigaşul ştia exact ce o să facă. Aşteaptă în garaj, îl vede pe Jerry ieşind şi se apropie de maşină. Fereastra se deschide sau era deja deschisă, şi tipul îl împuşcă pe Jerry de două ori în cap, apoi întinde mâna să ia servieta care conţine laptopul, telefonul mobil, portofoliul şi, credem noi, dosarul Eli Wyms.

— Exact.

— Bine, ce ştii despre suspect?

— Tipul pe care l-au interogat în prima noapte?

— Nu, ăla era Carlin. I-au dat drumul.

Cisco a părut surprins.

— Cum ai aflat că era Carlin?

— Bosch mi-a zis azi-dimineaţă.

— Vrei să spui că au alt suspect?

Am dat din cap.

— Mi-a arătat o poză cu un tip care ieşea din clădire la momentul crimei. Avea o armă şi era în mod evident deghizat.

Am văzut o pâlpâire în ochii lui Cisco. Era o chestiune de mândrie profesională ca el să îmi ofere astfel de informaţii. Nu îi plăcea să se întâmple invers.

— Nu avea un nume, doar poza, am spus. Voia să ştie dacă îl mai văzusem vreodată pe tip sau dacă e unul dintre clienţi.

Privirea lui Cisco s-a întunecat dându-şi seama că sursa lui din interior îl ţinea în ceaţă. Dacă i-aş fi spus despre apelurile FBI-ului, probabil că ar fi ridicat masa şi ar fi aruncat-o pe geam.

— O să văd ce pot să aflu, a şuierat printre dinţi.

Am privit-o pe Lorna.

— Bosch zicea că se va întoarce mai târziu ca să-i arate poza lui Wren.

— Îi voi spune.

— Ai grijă să te uiţi şi tu la ea. Vreau ca toată lumea să fie în alertă dacă tipul ăsta îşi face apariţia.

— Bine, Mickey.

Am dat din cap. Terminasem. Am pus o carte de credit pe notă şi mi-am scos telefonul mobil ca să-l sun pe Patrick. Asta mi-a adus aminte de ceva.

— Cisco, mai este ceva ce aş vrea să încerci să faci azi.

Cisco m-a privit, bucuros să uite că aveam o sursă mai bună în anchetă decât el.

— Du-te la lichidatorul lui Vincent şi vezi dacă ascunde una dintre plăcile de surf ale lui Patrick. Dacă da, o vreau înapoi pentru Patrick.

Cisco a fost de acord.

— Pot face asta. Nu-i nicio problemă.

24

Din cauza lifturilor lente din CCB, întârziasem patru minute când am intrat în sala de judecată a doamnei judecător Holder şi am traversat repede ţarcul grefierei pentru a ajunge pe coridorul care ducea la biroul său. Nu am văzut pe nimeni şi uşa era închisă. Am ciocănit uşor şi am auzit-o pe judecătoare strigându-mi să intru.

Se afla în spatele mesei de lucru şi purta roba neagră. Asta îmi spunea că probabil avea o înfăţişare în instanţă programată curând şi întârzierea mea nu era un lucru bun.

— Domnule Haller, întâlnirea noastră era programată pentru ora zece fix. Cred că aţi fost anunţat la timp.

— Da, onorată instanţă, ştiu. Îmi pare rău. Lifturile din această clădire sunt...

— Toţi avocaţii iau aceleaşi lifturi şi majoritatea par a ajunge la timp la întâlnirile cu mine.

— Da, onorată instanţă.

— Aveţi la dumneavoastră carnetul de cecuri?

— Cred că da, da.

— Ei bine, putem rezolva asta în două moduri, a spus judecătoarea. Pot să vă acuz de sfidare a instanţei, să vă amendez şi să vă las să explicaţi singur ce s-a întâmplat baroului din California, sau putem proceda neoficial şi dumneavoastră vă veţi scoate carnetul de cecuri şi veţi face o donaţie către Fundaţia Make-A-Wish. Este una dintre fundaţiile mele caritabile preferate. Fac lucruri bune pentru copiii bolnavi.

Nu-mi venea să cred. Mă amenda pentru că întârziasem patru minute. Aroganţa unor judecători era incredibilă. Am reuşit cumva să-mi înghit furia şi să vorbesc.

— Îmi place ideea de a ajuta copiii bolnavi, onorată instanţă, am spus. Cât să scriu?

— Cât doriţi să contribuiţi. Şi o voi trimite chiar eu în numele dumneavoastră.

A arătat către un teanc de hârţoage din stânga mesei de lucru. Am văzut încă două cecuri, cel mai probabil scrise de alţi doi bieţi nenorociţi care o supăraseră pe judecătoare săptămâna aceasta. M-am aplecat şi am scotocit în buzunarul din faţă al genţii mele până când am găsit carnetul de cecuri. Am scris un cec de 250 de dolari către Make-A-Wish, l-am smuls şi l-am înmânat judecătoarei peste masă. I-am urmărit privirea în timp ce se uita la suma donată. A dat din cap aprobator şi am ştiut că era în regulă.

— Vă mulţumesc, domnule Haller. Vă vor trimite o chitanţă pentru impozit prin poştă. Va fi expediată la adresa de pe cec.

— Aşa cum aţi spus, fac o treabă bună.

— Da, aşa este.

Judecătoarea a pus cecul deasupra celorlalte două, apoi şi-a îndreptat atenţia asupra mea.

— Acum, înainte de a revizui cazurile, permiteţi-mi să vă adresez o întrebare, a spus. Ştiţi dacă poliţia face vreun progres în ancheta asupra morţii domnului Vincent?

Am ezitat un moment, întrebându-mă ce ar trebui să-i spun preşedintelui Curţii Superioare.

— Nu prea sunt la curent cu asta, doamnă judecător, am răspuns. Mi-a fost arătată însă fotografia unui bărbat pe care presupun că îl consideră suspect.

— Serios? Ce fel de poză?

— Ceva de genul unui cadru surprins de o cameră de supraveghere de pe stradă. Un tip şi pare că are o armă. Cred că au coroborat imaginea cu împuşcătura din garaj din punct de vedere cronologic.

— L-aţi recunoscut pe bărbat?

Am clătinat din cap.

— Nu, era prea neclară. Oricum părea deghizat.

— Când a fost asta?

— În noapte crimei.

— Nu, vreau să spun, când v-a fost arătată această poză?

— Abia azi-dimineaţă. Detectivul Bosch a venit la birou cu ea.

Judecătoarea a dat din cap. Am rămas tăcuţi o clipă, apoi ea a trecut la subiect.

— Bine, domnule Haller, ce-ar fi să vorbim despre clienţi şi cazuri acum?

— Da, onorată instanţă.

Am întins mâna şi am desfăcut fermoarul genţii, scoţând documentele pe care le pregătise Lorna.

Doamna judecător Holder m-a ţinut o oră, timp în care am revizuit fiecare caz şi client, detaliind statutul şi conversaţiile avute cu fiecare. Când în cele din urmă m-a lăsat să plec, întârziasem la audierea de la ora unsprezece din biroul judecătorului Stanton.

Am ieşit de la Holder şi nu m-am mai obosit să iau liftul. Am luat-o pe scara de serviciu şi am urcat două etaje până la nivelul unde se afla sala de judecată a lui Stanton. Întârziasem deja opt minute şi mă întrebam dacă avea să mă coste o altă donaţie către organizaţia caritabilă preferată a altui judecător.

Sala de judecată era goală, dar grefiera lui Stanton se afla în ţarcul ei. Mi-a arătat cu un stilou uşa deschisă spre coridorul care ducea la biroul judecătorului.

— Vă aşteaptă, a spus ea.

Am trecut repede pe lângă ea şi am străbătut holul. Uşa biroului era deschisă şi l-am văzut pe judecător aşezat la masa de lucru. În spatele lui, în partea stângă, se afla o stenografă, iar în faţa mesei de lucru erau trei scaune. Walter Elliot stătea pe scaunul din dreapta, scaunul din mijloc era gol, iar Jeffrey Golantz stătea pe al treilea. Nu-l întâlnisem pe procuror până atunci, dar îl recunoşteam pentru că îi văzusem faţa la televizor şi în ziare. În ultimii ani,

se ocupase de o serie de cazuri importante şi îşi făcea un nume. Era noua vedetă neînvinsă a procuraturii.

Îmi plăcea la nebunie să pledez împotriva procurorilor neînvinşi. Încrederea îi trăda adesea.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, onorată instanţă, am spus în timp ce mă aşezam pe scaunul gol. Doamna judecător Holder m-a chemat pentru o audiere şi a durat mai mult decât am preconizat.

Speram că menţionarea preşedintelui curţii ca motiv pentru întârzierea mea avea să-l împiedice pe Stanton să îmi asalteze şi el carnetul de cecuri, şi se pare că a funcţionat.

— Haideţi să începem consemnarea declaraţiilor în procesul-verbal acum, a spus.

Stenografa s-a aplecat şi şi-a pus degetele pe tastele maşinii.

— Cu privire la *California versus Walter Elliot,* ne aflăm astăzi în birou pentru o şedinţă premergătoare începerii procesului. Este prezent inculpatul, domnul Golantz ca reprezentant al statului şi domnul Haller, care se află aici în locul defunctului domn Vincent.

Judecătorul a fost nevoit să facă o pauză pentru a-i spune stenografei cum se scriu corect toate numele. Vorbea pe tonul autoritar pe care un deceniu în slujba justiţiei i-l conferea adesea unui magistrat. Judecătorul era un bărbat chipeş, cu un păr bogat, zbârlit şi cărunt. Era în formă bună, iar roba neagră nu prea reuşea să-i ascundă pieptul şi umerii musculoşi.

— Deci, a spus el apoi, audierea preliminară este programată joia viitoare – de azi într-o săptămână – şi observ, domnule Haller, că nu am primit nicio moţiune din partea dumneavoastră pentru a amâna audierea ca să vă puneţi la curent cu acest caz.

— Nu vrem o amânare, a intervenit Elliot.

M-am întins şi mi-am pus mâna pe antebraţul clientului meu, clătinând din cap.

— Domnule Elliot, la această întrunire aş dori să îi permiteţi avocatului dumneavoastră să vorbească, a spus judecătorul.

— Îmi pare rău, onorată instanţă, am zis. Mesajul este însă acelaşi, fie că vine din partea mea, fie direct din partea domnului Elliot. Nu dorim o amânare. Am petrecut această săptămână punându-mă la curent şi voi fi pregătit să încep selecţia juriului joia viitoare.

Judecătorul m-a privit chiorâş.

— Sunteţi sigur, domnule Haller?

— Absolut. Domnul Vincent era un avocat bun şi înregistra totul cu minuţiozitate. Înţeleg strategia pe care a pus-o la punct şi voi fi gata să încep joi. Cazul se bucură de toată atenţia mea şi a angajaţilor mei.

Judecătorul s-a lăsat pe spate în scaunul său înalt şi s-a rotit dintr-o parte în alta în timp ce se gândea. În cele din urmă, şi-a îndreptat atenţia spre Elliot.

— Domnule Elliot, se pare că aveţi ocazia de a vorbi până la urmă. Aş dori să aud direct de la dumneavoastră că sunteţi întru totul de acord cu noul dumneavoastră avocat aici de faţă şi că înţelegeţi ce riscuri vă asumaţi aducând un avocat nou atât de aproape de începerea procesului. Este în joc libertatea dumneavoastră, domnule. Să auzim ce aveţi de spus.

Elliot s-a aplecat în faţă şi a rostit pe un ton sfidător:

— Domnule judecător, în primul rând, sunt întru totul de acord. Vreau să ajung la proces ca să-l dau pe spate pe procurorul ăsta. Sunt un om nevinovat persecutat şi judecat pentru ceva ce nu am făcut. Nu vreau să mai petrec nici măcar o zi în plus în rândurile inculpaţilor, domnule. Mi-am iubit soţia şi îi voi simţi lipsa pentru totdeauna. Nu am ucis-o şi mi se sfâşie inima să aud oameni la televizor spunând aceste lucruri josnice despre mine. Ceea ce mă doare cel mai tare este să ştiu că adevăratul criminal este liber undeva. Cu cât domnul Haller îmi dovedeşte nevinovăţia mai repede în faţa lumii, cu atât mai bine.

Era lecţia învăţată de la OJ. [7], dar judecătorul l-a studiat pe Elliot şi a dat din cap gânditor, apoi şi-a întors atenţia asupra procurorului.

— Domnule Golantz? Care este opinia acuzării?

Procurorul şi-a dres glasul. Cuvântul care-l descria cel mai bine era telegenic. Era chipeş şi brunet, justiţiarul prin excelenţă.

— Onorată instanţă, acuzarea este pregătită pentru proces şi nu are nicio obiecţie cu privire la respectarea programului. Având în vedere că domnul Elliot este atât de sigur că nu doreşte o amânare, aş dori să renunţe în mod oficial la dreptul de soluţionare prin apel în cazul în care lucrurile nu decurg după cum anticipează dumnealui la proces.

Judecătorul s-a rotit în scaun pentru a-şi reîndrepta atenţia asupra mea.

— Ce spuneţi de asta, domnule Haller?

— Onorată instanţă, nu cred că este nevoie ca domnul Elliot, clientul meu, să renunţe la orice formă de protecţie care ar putea fi permisă...

— Nu mă deranjează, a spus Elliot, întrerupându-mă. Voi renunţa la orice doriţi, la naiba. Vreau să ajung la proces.

I-am aruncat o privire tăioasă. M-a privit şi a ridicat din umeri.

— O să câştigăm, mi-a explicat.

— Vreţi să vă consultaţi pentru un moment pe coridor, domnule Haller? a întrebat judecătorul.

— Vă mulţumesc, domnule judecător.

M-am ridicat şi i-am făcut semn lui Elliot.

— Vino cu mine.

Am ieşit în coridorul scurt care ducea spre sala de judecată. Am închis uşa după noi. Elliot a vorbit înaintea mea, accentuând problema.

---

7 OJ. Simpson, fotbalist american acuzat de uciderea soţiei sale şi a amantului ei. A fost declarat nevinovat. (n.tr.)

— Uite ce e, vreau să se termine chestia asta şi...

— Taci! am spus în şoaptă, dar pe un ton apăsat.

— Poftim?

— M-ai auzit. Taci dracului din gură. Înţelegi? Sunt sigur că eşti destul de obişnuit să vorbeşti oricând ai chef şi să asculte toţi fiecare cuvinţel genial pe care îl spui. Acum nu mai eşti la Hollywood însă, Walter. Nu vorbeşti despre filme de ficţiune cu moguleţul săptămânii. Înţelegi ce-ţi spun? Asta este viaţa adevărată. Nu vorbeşti neîntrebat. Dacă ai de spus ceva, îmi şopteşti la ureche, iar dacă eu cred că merită să repet ce mi-ai spus, atunci eu – nu tu – îi voi transmite judecătorului. Ai priceput?

A durat mult timp până ca Elliot să răspundă. Chipul i se întunecase şi am înţeles că eram gata să îmi pierd clientul privilegiat. În acel moment nu îmi păsa însă. Ce spusesem trebuia spus. Era un discurs de bun-venit-în-lumea-mea pe care îl amânasem prea mult.

— Da, a zis în cele din urmă, înţeleg.

— Bine, atunci ţine minte. Acum, hai să ne întoarcem acolo şi să vedem dacă putem evita să renunţăm la dreptul la apel dacă se întâmplă să fii condamnat pentru că am încurcat-o, nefiind pregătit pentru proces.

— Asta nu se va întâmpla. Am încredere în tine.

— Apreciez asta, Walter, dar adevărul e că nu ai o bază pentru acea încredere. Şi fie că ai sau nu, asta nu înseamnă că trebuie să renunţăm la ceva. Hai să ne întoarcem şi lasă-mă pe mine să vorbesc. De-asta primesc o mulţime de bani, corect?

L-am bătut pe umăr, am intrat şi ne-am aşezat la loc, iar Walter nu a mai scos niciun cuvânt. Am argumentat că nu ar trebui să i se ceară să renunţe la dreptul la apel doar pentru că dorea procesul rapid care i se cuvenea. Judecătorul Stanton a fost însă de partea lui Golantz, hotărând că, dacă Elliot refuza oferta de a amâna procesul, nu putea invoca după condamnare că avocatul lui nu avusese suficient timp să se pregătească. În faţa acestei

decizii, Elliot s-a menţinut pe poziţie şi a refuzat amânarea, după cum ştiam că va face. Am fost de acord. Potrivit regulilor dreptului bizantin, aproape nimic nu era ferit de apel. Ştiam că, dacă ar fi fost nevoie, Elliot ar fi putut să conteste hotărârea pe care judecătorul tocmai o luase.

Am trecut mai departe la ceea ce judecătorul numea bucătăria internă. Primul punct pe ordinea de lucru era ca ambele părţi să semneze o cerere primită din partea Court TV prin care se solicita permisiunea de a difuza în direct în programul zilnic scene din timpul procesului. Nici eu, nici Golantz nu am obiectat. La urma urmelor, era publicitate gratuită – mie, pentru noi clienţi, lui Golantz, pentru a-şi promova aspiraţiile politice. Iar în ceea ce-l privea pe Elliot, mi-a şoptit că dorea să fie camere acolo pentru a înregistra verdictul său de nevinovăţie.

Judecătorul a schiţat apoi programul pentru prezentarea listelor cu martori şi a dovezilor finale. Ne-a dat termen până luni pentru prezentarea dovezilor, iar listele cu martori trebuiau să fie gata o zi mai târziu.

— Fără excepţii, domnilor, a subliniat. Nu-mi plac deloc completările surpriză făcute după termen.

Asta nu avea să reprezinte o problemă pentru apărare. Vincent depusese deja la dosar două prezentări ale dovezilor şi erau foarte puţine noutăţi pe care să le împărtăşesc procurorului. Cisco Wojciechowski se pricepea de minune să mă ţină în ceaţă cu privire la ceea ce aflase despre Rilz. Iar ce nu ştiam nu puteam include în dosarul de prezentare a dovezilor.

În ceea ce priveşte martorii, planul meu era să îi dau lui Golantz de lucru ca de obicei. Urma să prezint o listă cu potenţiali martori, numind fiecare poliţist şi tehnician criminalist menţionat în rapoartele şerifului. Aceasta era procedura standard. Golantz trebuia să încerce să ghicească pe cine aveam de gând să chem cu adevărat să depună mărturie şi cine era important pentru strategia apărării.

— Bine, băieţi, probabil că am o sală de judecată plină de avocaţi care mă aşteaptă, a spus Stanton în cele din urmă. Ne-am lămurit în toate privinţele?

Eu şi Golantz am dat din cap. Nu mă puteam abţine să nu mă întreb cine primise mita, judecătorul sau procurorul? Stăteam lângă omul care avea să întoarcă acest caz în favoarea clientului meu? Dacă da, nu făcuse nimic să se dea de gol. Am terminat întâlnirea gândindu-mă că Bosch se înşela. Nu exista nicio mită. Exista o barcă de o sută de mii de dolari undeva într-un port din San Diego sau Cabo şi avea numele lui Jerry Vincent pe titlul de proprietate.

— Bine, atunci, a spus judecătorul. Vom începe săptămâna viitoare. Putem vorbi despre regulile de bază joi dimineaţă. Vreau să fie clar încă de acum, voi conduce acest proces ca pe o maşinărie bine unsă. Fără surprize, fără şmecherii, fără chestii amuzante. Încă o dată, este clar?

Eu şi Golantz am fost de acord încă o dată, însă judecătorul s-a întors în scaun şi s-a uitat la mine. Şi-a mijit ochii în semn de suspiciune.

— O să am grijă să vă ţineţi de cuvânt, a încheiat el.

Părea a fi un mesaj doar pentru mine, un mesaj care nu ar fi apărut niciodată în procesul-verbal.

Cum se face, m-am întrebat, că întotdeauna avocatul apărării este privit chiorâş de judecător.

25

Am ajuns la biroul lui Joanne Giorgetti cu puţin înainte de pauza de prânz. Ştiam că, dacă ajung acolo la douăsprezece şi un minut, ar fi fost prea târziu. Birourile procurorilor se golesc la propriu în timpul orei de masă, ocupanţii lor fiind în căutare de lumină, aer proaspăt şi hrană în afara CCB. I-am spus secretarei că am o întâlnire cu Giorgetti, iar ea i-a telefonat. Apoi a apăsat pe un buton care descuia uşa şi mi-a zis să trec.

Giorgetti avea un birou mic, fără ferestre, în care mare parte din spaţiu era ocupat de cutii de carton cu dosare. Era la fel în fiecare birou de procuror în care fusesem, fie el mare sau mic. Femeia stătea la masa de lucru, ascunsă în spatele unui zid de moţiuni şi dosare stivuite. I-am întins mâna cu grijă peste zid.

— Ce mai faci,Joanne?

— Nu pot să mă plâng, Mickey. Dar tu?

— Sunt bine.

— Am auzit că tocmai ai primit o grămadă de cazuri.

— Mda, sunt destule.

Conversaţia părea să se lege greu. Ştiam că ea şi Maggie erau apropiate, şi nu puteam să-mi dau seama dacă fosta mea soţie îi făcuse confidenţe despre greutăţile pe care le avusesem în ultimul an.

— Deci, eşti aici pentru Wyms?

— Exact. Nici nu ştiam că am cazul ăsta până azi-dimineaţă.

Mi-a înmânat un dosar cu documente gros de un deget.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu dosarul lui Jerry? a întrebat.

— Cred că e posibil să-l fi luat criminalul.

S-a strâmbat.

— Ciudat. De ce ar lua ucigaşul acest dosar?

— Probabil neintenţionat. Pesemne dosarul se afla în servieta lui Jerry împreună cu laptopul, iar ucigaşul a luat pur şi simplu totul.

— Hm.

— Ei bine, e ceva neobişnuit în cazul ăsta? Orice l-ar fi putut transforma pe Jerry într-o ţintă?

— Nu cred. Doar genul de chestie obişnuită pe care o face un nebun cu o armă în mână.

Am dat din cap.

— Ai auzit ceva de o curte federală care ar arunca o privire către tribunalele statale?

S-a încruntat.

— De ce i-ar interesa cazul acesta?

— Nu spun asta. Am ieşit din circuit o bună bucată de vreme. Mă întrebam ce ai auzit.

A ridicat din umeri.

— Doar zvonurile obişnuite. Se pare că întotdeauna există o anchetă federală pentru ceva.

— Mda.

N-am mai spus nimic, sperând că mă va pune la curent cu zvonul, dar nu a făcut-o şi era timpul să trecem mai departe.

— Audierea de azi e pentru stabilirea unei date pentru începerea procesului?

— Da, dar presupun că vei dori o amânare ca să te pui la curent.

— Păi, lasă-mă să mă duc să mă uit peste dosar în timpul prânzului şi te voi anunţa dacă ăsta este planul.

— Bine, Mickey, dar, ca să ştii, nu mă voi opune unei amânări având în vedere ce s-a întâmplat cu Jerry.

— Mulţumesc, CoJo[8].

A zâmbit când am folosit numele pe care o strigau tinerele jucătoare de baschet de la Y.

— Ai mai văzut-o pe Maggie în ultimul timp? a întrebat.

— Am văzut-o aseară, când m-am dus să o iau pe Hayley. Pare să fie bine. Tu ai mai văzut-o?

— Doar la antrenamentele de baschet, dar de obicei stă acolo cu nasul într-un dosar. Obişnuiam să ieşim cu fetele după antrenament la Hamburger Hamlet, dar Maggie este prea ocupată.

Am dat din cap. Ea şi Maggie fuseseră prietene la cataramă încă din prima zi, avansând ierarhic în cadrul procuraturii. Competitoare, dar nu rivale. Timpul trece însă, iar distanţa intervine în orice relaţie.

— Păi, iau dosarul şi mă uit peste el, am spus. Audierea este cu Friedman la două, corect?

— Da, la două. Ne vedem atunci.

— Mulţumesc pentru asta, Joanne.

— Nu-i nicio problemă.

Am părăsit biroul şi am aşteptat zece minute să prind un lift împreună cu mulţimea care se ducea să ia prânzul. Urcând ultimul, am coborât cu faţa la două degete de uşă. Uram lifturile mai mult decât orice altceva din întreaga clădire a Tribunalului Penal.

— Hei, Haller.

Era o voce din spatele meu. Nu am recunoscut-o, dar era prea aglomerat să mă întorc să văd cine putea fi.

— Ce e?

— Am auzit că ai obţinut toate cazurile lui Vincent.

Nu aveam de gând să discut despre afacerile mele într-un lift aglomerat. Nu am răspuns. În cele din urmă am ajuns la parter, iar uşile s-au deschis. Am ieşit şi m-am uitat în spate după persoana care vorbise.

---

8 Nume de alint format prin abrevierea şi alipirea cuvintelor Coach Joanne (doamna antrenor Joanne) (n.tr.)

Era Dan Daly, un alt avocat al apărării care făcea parte dintr-o gaşcă de avocaţi care mergeau ocazional la meciurile echipei Dodgers şi beau tot timpul martini la Four Green Fields. Pierdusem ultimul sezon de alcool şi baseball.

— Ce mai faci, Dan?

Am dat mâna, semn că trecuse ceva timp de când nu ne văzuserăm.

— Aşadar, pe cine ai uns?

A rostit cuvintele cu un zâmbet în spatele căruia îmi dădeam seama că era altceva. Poate o doză de gelozie din cauză că eu obţinusem cazul Elliot. Toţi avocaţii din oraş ştiau că este un caz privilegiat. Putea aduce grămezi de bani mulţi ani – mai întâi procesul, apoi apelurile care urmau unei condamnări.

— Pe nimeni, am spus. Jerry m-a trecut în testament.

Am început să mergem către ieşire. Coada lui Daly era mai lungă şi mai căruntă, dar remarcabil era faptul că era împletită într-un mod complicat. Nu mai văzusem asta până atunci.

— Atunci, norocul tău, a zis Daly. Să mă anunţi dacă ai nevoie de un asociat în cazul Elliot.

— Vrea doar un avocat la masă, Dan. A spus că nu vrea o echipă de vis.

— Păi, atunci ţine cont de calităţile mele de scriitor pentru restul cazurilor.

Asta însemna că era disponibil să formuleze apeluri pentru orice condamnare pe care noii mei clienţi ar putea-o primi. Daly îşi construise o reputaţie solidă de expert în apeluri cu un scor bun.

— Voi ţine cont, l-am asigurat. Încă revizuiesc totul.

— Bun şi-aşa.

Am ieşit şi am văzut Lincolnul la bordură, aşteptând. Daly mergea în direcţia opusă. I-am spus că vom ţine legătura.

— Îţi ducem dorul la bar, Mick, mi-a zis peste umăr.

— O să trec pe-acolo, i-am răspuns.

Dar ştiam că nu voi trece, că trebuia să stau departe de astfel de locuri.

Am urcat în spatele Lincolnului – le spun şoferilor mei să nu iasă niciodată să-mi deschidă uşa – şi i-am zis lui Patrick să mă ducă la Chinese Friends pe Broadway. L-am rugat să mă lase acolo şi să se ducă să ia prânzul singur. Trebuia să stau să citesc şi nu doream să fac conversaţie.

Am ajuns la restaurant între primul şi al doilea val de clienţi şi nu am aşteptat mai mult de cinci minute pentru o masă. Doream să încep să lucrez imediat, aşa că am comandat repede o porţie de cotlete de porc. Ştiam că vor fi perfecte. Erau subţiri ca hârtia şi delicioase şi puteam să le mănânc cu degetele fără a-mi lua ochii de la documentele lui Wyms.

Am deschis dosarul pe care mi-l dăduse Joanne Giorgetti. Conţinea doar copii ale dovezilor pe care procurorul i le prezentase lui Jerry Vincent potrivit regulilor divulgării – declaraţiile şerifului legate de incident, arestare şi ancheta ulterioară. Orice notiţe, strategii sau documente ale apărării întocmite de Vincent se pierduseră împreună cu dosarul original.

Punctul de pornire era procesul-verbal al arestării, care includea rezumatul iniţial a ceea ce se întâmplase. Cum este adesea cazul, începea cu apeluri de urgenţă către dispecerat. Raportările multiple ale unor focuri de armă proveneau dintr-un cartier aflat lângă un parc din Calabasas. Apelurile intrau sub jurisdicţia Departamentului Şerifului deoarece Calabasas era o zonă extravilană la nord de Malibu şi aproape de limita de vest a districtului.

Primul agent care răspunsese era înregistrat în procesul-verbal sub numele Todd Stallworth. Lucra în tura de noapte şi fusese trimis la 22.21 în cartierul de lângă Las Virgenes Road. De acolo fusese direcţionat înspre Malibu Creek State Park din apropiere, unde se auziseră focurile de armă. Auzind acum el însuşi focuri de armă, Stallworth ceruse

ajutoare şi se dusese cu maşina în parc pentru a vedea despre ce era vorba.

Nu erau lumini în parcul montan natural, după cum avertiza pancarta pe care scria „SE ÎNCHIDE LA APUS”. În timp ce Stallworth intra pe aleea principală, farurile maşinii sale de patrulă depistară o reflexie, iar agentul a observat un vehicul parcat într-un luminiş din faţă. A pus în funcţiune reflectorul şi a luminat o autofurgonetă cu haionul jos. Pe haion se afla o piramidă de cutii de bere şi ceva ce părea a fi un sac de arme din care ieşeau mai multe ţevi de puşcă.

Stallworth a oprit maşina la 80 de metri de autofurgonetă şi a hotărât să aştepte până veneau ajutoare. Comunica prin radio cu secţia din Malibu, descriind vehiculul şi spunând că nu se afla destul de aproape să citească numărul de înmatriculare, când brusc s-a auzit un foc de armă şi proiectorul de deasupra oglinzii laterale a explodat la impactul cu glonţul. Stallworth a stins restul luminilor maşinii şi a încercat să se salveze târându-se la adăpostul unor tufişuri care mărgineau luminişul. Şi-a folosit staţia radio pentru a cere ajutoare suplimentare şi echipa specială.

A urmat o perioadă de tatonare de trei ore, cu pistolarul ascuns pe terenul împădurit de lângă luminiş. Trăgea cu puşca din când în când, dar aparent ţintea spre cer. Niciun agent nu fusese lovit de gloanţe. Niciun alt vehicul nu fusese distrus. În cele din urmă, un agent în echipament SWAT negru a reuşit să se strecoare destul de aproape de autofurgonetă pentru a citi plăcuţa de înmatriculare cu ajutorul unui binoclu de mare putere echipat cu lentile de noapte. Numărul de înmatriculare a dus la numele Eli Wyms, care, la rândul său, a dus la un număr de telefon mobil. Trăgătorul a răspuns imediat şi un negociator al echipei SWAT a început o conversaţie.

Trăgătorul era într-adevăr Eli Wyms, un zugrav de patruzeci şi patru de ani din Inglewood. Era descris în procesul-verbal ca fiind în stare de ebrietate, mânios şi cu

tendinţe suicidale. Mai devreme în acea zi fusese dat afară din casă de către soţia sa, care îl informase că era îndrăgostită de alt bărbat. Wyms condusese până la ocean, apoi spre nord către Malibu şi mai departe prin munţi până la Calabasas. Văzuse parcul şi se gândise că părea un loc bun pentru a opri autofurgoneta şi a dormi, dar condusese mai departe şi cumpărase o navetă de bere de la o benzinărie de lângă Autostrada 101. Apoi întorsese şi pornise înapoi spre parc.

Wyms i-a spus negociatorului că începuse să tragă cu puşca pentru că auzise zgomote în întuneric şi se speriase. Credea că omoară coioţi turbaţi care voiau să-l mănânce. Susţinea că le văzuse ochii roşii strălucind în întuneric. A zis că împuşcase reflectorul de pe prima maşină de patrulă care sosise pentru că se temuse că lumina l-ar fi făcut vizibil pentru animale. Când a fost întrebat despre împuşcătura de la o distanţă de 80 de metri, a spus că fusese trăgător de elită în timpul primului război din Irak.

Procesul-verbal estima că Wyms trăsese de cel puţin 27 de ori în timp ce agenţii se aflau la faţa locului şi de câteva zeci de ori înainte. Anchetatorii adunaseră în cele din urmă un total de 94 de cartuşe uzate.

Wyms nu s-a predat în noaptea aceea până când nu a rămas fără bere. La puţin timp după ce a strivit ultima cutie goală în mână, i-a spus negociatorului că ar fi fost dispus să dea o puşcă pe şase beri. A fost refuzat. Apoi a anunţat că îi părea rău şi că era gata să încheie totul, că avea de gând să se sinucidă şi să termine la propriu cu o bubuitură. Negociatorul a încercat să-l facă să se răzgândească şi a lungit conversaţia în timp ce o echipă SWAT formată din doi oameni s-a strecurat pe terenul împădurit către poziţia pe care o ocupa într-un desiş de eucalipţi. Curând însă, negociatorul a auzit un sforăit în telefonul mobil. Wyms leşinase.

Echipa SWAT a ajuns la el, iar Wyms a fost capturat fără ca forţele de ordine să fie nevoite să tragă vreun foc de

armă. Ordinea a fost restabilită. Din moment ce agentul Stallworth răspunsese apelului iniţial şi fusese cel asupra căruia se trăsese, el făcuse onorurile. Trăgătorul a fost urcat în maşina de poliţie a lui Stallworth şi transportat la secţia din Malibu, unde a fost băgat în închisoare.

Alte documente din dosar continuau saga lui Eli Wyms. La punerea sub acuzare în dimineaţa ulterioară arestării sale, Wyms a fost declarat lipsit de mijloace şi i s-a desemnat un avocat din oficiu. Cazul se mişca încet în sistem, Wyms fiind reţinut în Închisoarea Centrală pentru Bărbaţi, dar apoi a intervenit Vincent care şi-a oferit serviciile pro bono. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să solicite o evaluare a competenţei clientului său. Aceasta a încetinit şi mai mult cazul, deoarece Wyms a fost transportat la spitalul statal din Camarillo pentru o evaluare psihiatrică de nouăzeci de zile.

Perioada de evaluare luase sfârşit şi rapoartele fuseseră trimise deja. Toţi medicii care îl examinaseră, testaseră şi vorbiseră cu Wyms în Camarillo căzuseră de acord că era în deplinătatea facultăţilor mintale şi pregătit să fie judecat.

În audierea programată în faţa judecătorului Mark Friedman la ora două urma să fie stabilită o dată pentru proces, iar ceasul cazului avea să înceapă să bată din nou. Pentru mine, totul era o formalitate; după o singură lectură a documentelor ştiam că nu va fi niciun proces. Audierea din acea zi avea doar să stabilească durata de timp pe care o aveam la dispoziţie pentru a negocia o înţelegere pentru clientul meu.

Era un caz banal. Wyms avea să îşi recunoască vinovăţia şi probabil avea să primească un an sau doi de încarcerare şi consiliere psihologică. Singura întrebare pe care mi-o ridica citirea dosarului era de ce oare luase Vincent acest caz. Nu se potrivea cu genul de cazuri de care se ocupa de obicei, şi anume clienţi care plăteau sau care aveau o prezenţă mai activă pe scena publică. Cazul nici nu părea a fi prea provocator. Era de rutină, iar delictul comis de Wyms

nu era nici măcar neobişnuit. Să fi fost doar un caz pe care Jerry îl luase pentru a-şi îndeplini şi obligaţia de a lucra pro bono? Mi se părea că în acest caz Vincent ar fi putut găsi ceva mai interesant, care i-ar fi adus alt tip de câştig, cum ar fi publicitate. Cazul Wyms atrăsese iniţial atenţia presei din cauza spectacolului public din parc, dar până să se ajungă la proces şi sentinţă, probabil că avea să dispară din colimatorul mediei.

Următorul meu gând a fost să suspectez că exista o conexiune cu dosarul lui Elliot. Vincent găsise un soi de legătură.

Totuşi, la o primă lectură, nu am reuşit să o stabilesc. Erau două conexiuni generale, care constau în faptul că incidentul Wyms se petrecuse cu mai puţin de douăsprezece ore înainte de crimele din casa de pe plajă, şi că ambele delicte avuseseră loc în districtul Malibu aflat sub jurisdicţia Departamentului Şerifului. Aceste conexiuni nu au rezistat însă unei cercetări mai atente. În ceea ce priveşte topografia, nu aveau nici de departe vreo legătură între ele. Crimele se petrecuseră pe plajă, iar febra împuşcăturilor lui Wyms avusese loc departe în interiorul teritoriului, în parcul districtual de pe cealaltă parte a munţilor. Din câte îmi aduceam aminte, niciunul dintre numele din dosarul Wyms nu era menţionat în materialele despre Elliot pe care le revizuisem. Incidentul Wyms se petrecuse în tura de noapte, iar crimele din cazul Elliot, în tura de zi.

Nu puteam stabili nicio conexiune specifică şi, frustrat peste măsură, am închis dosarul fără să fi găsit un răspuns la întrebare. M-am uitat la ceas şi am văzut că trebuia să mă întorc la CCB dacă doream să am timp să-mi văd clientul în celulă înainte de audierea de la ora două.

L-am sunat pe Patrick să vină să mă ia, am plătit prânzul şi am ieşit pe trotuar. Vorbeam cu Lorna la mobil când Lincolnul a tras pe dreapta, aşa că am sărit pe bancheta din spate.

— S-a întâlnit Cisco cu Carlin? am întrebat-o.

— Nu, la ora două.

— Pune-l pe Cisco să întrebe şi de cazul Wyms.

— Bine, ce e cu el?

— În primul rând vreau să-l întrebe de ce a acceptat Vincent cazul.

— Crezi că sunt legate? Elliot şi Wyms?

— Aşa cred, dar nu văd cum.

— Bine, îi voi spune.

— Mai e ceva?

— Deocamdată, nu. Primeşti multe apeluri din partea presei. Cine-i tipul ăsta, Jack McEvoy?

Numele îmi suna cunoscut, dar nu îl puteam asocia cu nimeni.

— Nu ştiu. Cine e?

— Lucrează la *Times.* Părea foarte supărat că nu l-ai mai contactat. Susţinea că ai o înţelegere exclusivă cu el.

Acum îmi aminteam. Strada cu două benzi.

— Nu-ţi face griji. Nici el nu m-a contactat pe mine. Altceva?

— Court TV vrea să vă întâlniţi şi să discutaţi despre Elliot. Vor transmite în direct tot procesul, aşa că speră să obţină comentarii zilnice din partea ta la finalul fiecărei înfăţişări.

— Tu ce crezi, Lorna?

— Cred că este ceva de genul publicitate naţională gratuită. Al face bine să accepţi. Mi-au spus că procesul va avea propria burtieră în partea de jos a ecranului. „Crimă în Malibu”, aşa o să sune.

— Atunci ocupă-te de asta. Ce altceva?

— Păi, dacă tot am ajuns la subiectul acesta, am primit o înştiinţare acum o săptămână cum că contractul tău pentru panourile din staţiile de autobuz expiră la sfârşitul lunii. Aveam de gând să o las baltă pur şi simplu pentru că nu erau bani, dar acum te-ai întors în branşă şi ai bani. Să îl reînnoim?

În ultimii şase ani îmi făcusem reclamă pe panourile din staţiile de autobuz amplasate strategic în locurile cu un grad ridicat de delincvenţă şi mult trafic. Deşi renunţasem la avocatură în ultimul an, panourile făceau să primesc un şir constant de apeluri. Lorna îi refuza însă pe toţi potenţialii clienţi sau le recomanda alţi avocaţi.

— E un contract pe doi ani, corect?

— Da.

Am luat o decizie rapidă.

— Bine, reînnoieşte-l. Altceva?

— Asta e tot. Aaa, aşteaptă. Încă ceva. Proprietara clădirii a venit azi. S-a prezentat ca fiind agent de leasing, ceea ce e un mod pretenţios de a spune proprietară. Vrea să ştie dacă vom păstra biroul. Decesul lui Jerry ne permite să anulăm contractul dacă vrem. Am sentimentul că există o listă de aşteptare pentru clădire, iar aceasta este o oportunitate de a creşte chiria pentru următorul avocat care vine aici.

Am privit pe geamul Lincolnului în timp ce traversam pasajul superior 101 către zona centrului civic. Puteam să văd catedrala catolică nou construită, iar după ea, învelişul de oţel al Disney Concert Hall. Reflecta lumina soarelui, care-i dădea o strălucire portocalie caldă.

— Nu ştiu, Lorna, îmi place să lucrez de pe bancheta din spate. Nu e niciodată plictisitor. Tu ce crezi?

— Nu agreez în mod special ideea de a mă farda în fiecare dimineaţă.

Asta însemna că îi plăcea să lucreze din apartamentul ei mai mult decât îi plăcea să se pregătească şi să conducă până în centru spre un birou în fiecare zi. Ca de obicei, eram de aceeaşi părere.

— Ar trebui să ne dea de gândit, am spus. Fără machiaj. Fără cheltuieli pentru birou. Fără certuri pentru un loc din garaj.

Nu a răspuns. Urma să fie decizia mea. Am privit înainte şi am văzut că eram la un cvartal de clădirea CCB.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, am spus. Trebuie să sar din maşină.
— Bine, Mickey. Al grijă de tine!
— Şi tu.

26

Eli Wyms era încă sub efectul celor trei luni de tratament petrecute la Camarillo. Fusese trimis la penitenciarul districtual cu recomandarea de a urma o terapie medicamentoasă care nu avea să mă ajute în niciun fel să-l apăr, darămite să-l ajute pe el să răspundă la întrebări despre posibilele conexiuni cu crimele de pe plajă. Mai puţin de două minute petrecute în celula de lângă sala de judecată mi-au fost de ajuns pentru a înţelege situaţia şi a decide să-i prezint judecătorului Friedman o moţiune prin care să solicit oprirea terapiei medicamentoase. M-am întors în sala de judecată şi am găsit-o pe Joanne Giorgetti la locul său la masa acuzării. Audierea era programată să înceapă în cinci minute.

Scria ceva pe coperta interioară a unui dosar când am ajuns la masă. Şi-a dat seama că eram eu fără să-şi ridice privirea.

— Vrei o amânare, nu?

— Şi un ordin de încetare a administrării medicamentelor. Tipul e un zombi.

— Având în vedere că îmi împuşca agenţii de aproape, nu sunt sigură că am obiecţii la inducerea lui în această stare.

— Dar, Joanne, trebuie să fiu în stare să-i pun tipului întrebări de bază pentru a-l apăra.

— Serios?

A zâmbit, dar am înţeles mesajul. Am ridicat din umeri şi m-am aplecat ca să fim la acelaşi nivel.

— Ai dreptate, nu cred că vorbim despre un proces în acest caz, am spus. M-aş bucura să aud orice ofertă.

— Clientul tău a tras într-o maşină a şerifului în care erau poliţişti. Parchetul este interesat să trimită un mesaj în această privinţă. Nu ne place ca oamenii să facă asta.

Şi-a încrucişat braţele, vrând să sublinieze parcă hotărârea statului de a nu face niciun compromis. Era o femeie atractivă, cu o siluetă atletică. S-a bătut cu degetele pe unul din bicepşi şi nu m-am putut abţine să nu remarc oja roşie de pe unghii. De când o ştiam pe Joanne Giorgetti, unghiile ei fuseseră întotdeauna vopsite în roşu ca sângele. Ea reprezenta mai mult decât procuratura. Îi reprezenta pe toţi poliţiştii care fuseseră împuşcaţi, atacaţi, prinşi în ambuscade şi scuipaţi, şi dorea sângele fiecărui ticălos care avea ghinionul de a fi acuzat de către ea.

— Aş argumenta că acest client, fiind panicat din cauza coioţilor, trăgea în lumina de pe maşină, nu în maşină. Chiar documentele voastre arată că a fost trăgător de elită în armata Statelor Unite. Dacă dorea să-l împuşte pe poliţist, ar fi putut s-o facă, dar nu făcut-o.

— A fost lăsat la vatră acum cincisprezece ani, Mickey.

— Adevărat, dar unele abilităţi nu dispar niciodată. E la fel ca mersul pe bicicletă.

— Ei bine, ăsta e un argument pe care, cu siguranţă, l-ai putea aduce în faţa juriului.

Simţeam cum mă lasă genunchii. Am întins mâna după unul dintre scaunele de la masa apărării, l-am tras lângă mine şi m-am aşezat.

— Sigur, pot aduce acest argument, dar probabil este spre binele procuraturii să încheie acest caz, să-l ia pe domnul Wyms de pe stradă şi să-i administreze un soi de terapie care va ajuta la prevenirea unei întâmplări similare. Deci, ce spui? Să mergem într-un colţ undeva şi să rezolvăm asta sau să ne atacăm în faţa unui juriu?

S-a gândit o clipă înainte de a răspunde. Era clasica dilemă a procurorului. Era un caz pe care îl putea câştiga cu uşurinţă. Trebuia să decidă între a-şi umfla statisticile sau a face ceea ce părea corect.

— Doar dacă pot alege eu colţul.

— Sunt de acord.

— În regulă, nu mă voi opune unei amânări dacă depui moţiunea.

— Sună bine,Joanne. Dar terapia medicamentoasă?

— Nu vreau ca tipul ăsta să facă din nou circ, nici chiar în închisoare.

— Uite ce e, aşteaptă până îl scot. Vei vedea, e un zombi. Nu vrei să se afle asta şi apoi să conteste înţelegerea pentru că acuzarea l-a adus în situaţia de a fi incapabil să ia o decizie. Hai să-i limpezim gândurile, facem înţelegerea, şi apoi poţi să-i pui să bage în el orice vrei tu.

A reflectat, a sesizat logica şi în cele din urmă a dat din cap.

— Dar, dacă face circ în închisoare o singură dată, voi da vina pe tine şi mă voi răzbuna pe el.

Am râs. Ideea de a mă învinovăţi pe mine era absurdă.

— Cum spui tu.

M-am ridicat şi am început să împing scaunul la loc la masa apărării, apoi m-am întors spre doamna procuror.

— Joanne, vreau să te întreb ceva. De ce a luat Jerry Vincent acest caz?

A ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— Păi, te-a surprins?

— Sigur. A fost destul de ciudat să îşi facă apariţia. Îl cunoşteam de multă vreme, ştii?

Adică de pe vremea când era el procuror.

— Mda, deci ce s-a întâmplat?

— Într-o zi – acum câteva luni – am primit o înştiinţare despre depunerea unei moţiuni pentru evaluarea competenţei lui Wyms, şi avea pe ea numele lui Jerry. L-am sunat şi l-am întrebat: „Ce naiba?”, ştii? „Nici măcar nu suni să spui că iei cazul?” şi mi-a zis doar că voia să ia ceva pro bono şi ceruse un caz avocatului din oficiu. Îl cunosc însă pe Angel Romero, avocatul din oficiu care primise iniţial acest

caz. După vreo două luni, m-am întâlnit cu el din întâmplare şi m-a întrebat ce se întâmpla cu Wyms, iar în cursul conversaţiei mi-a spus că Jerry nu venise pur şi simplu să ceară o recomandare. S-a dus mai întâi la Wyms la închisoare, i-a obţinut semnătura şi apoi a venit şi i-a spus lui Angel să-i predea dosarul.

— De ce crezi că a luat cazul?

Am învăţat de-a lungul timpului că uneori, dacă pui aceeaşi întrebare de mai multe ori, obţii răspunsuri diferite.

— Nu ştiu. L-am întrebat asta precis şi nu mi-a dat propriu-zis un răspuns. A schimbat subiectul şi a fost destul de jenant. Ţin minte că m-am gândit că era altceva la mijloc, cum ar fi că poate avea vreo legătură cu Wyms. Când însă l-a trimis pe tip la Camarillo, am ştiut că nu-i face tipului nicio favoare.

— Cum adică?

— Uite, tocmai ai petrecut două ore studiind acest caz şi ştii cum va merge treaba. Este un aranjament negociat. Închisoare, consiliere şi supraveghere. Aşa era şi înainte de a fi trimis la Camarillo, deci trimiterea lui Wyms acolo nu era cu adevărat necesară. Jerry doar a amânat inevitabilul.

Am dat din cap. Avea dreptate. Dacă trimiţi un client la Secţia de psihiatrie de la Camarilo, nu-i faci nicio favoare. Cazul misterios devenea şi mai misterios, doar că Wyms nu era în stare să-mi spună de ce. Avocatul său, Vincent, îl ţinuse drogat şi închis timp de trei luni.

— Bine, Joanne. Mulţumesc. Hai să...

Am fost întrerupt de grefieră, care anunţa începerea şedinţei, şi mi-am ridicat privirea tocmai când judecătorul Friedman se aşeza la prezidiu.

27

Angel Romero avea una dintre acele poveşti senzaţionale pe care le citeşti în ziar din când în când. Povestea unui membru al unei bande care a avut o copilărie grea pe străzile din East L.A., dar care s-a luptat şi a reuşit învăţând şi studiind chiar Dreptul, apoi s-a întors şi şi-a răsplătit comunitatea. Angel îşi răsplătea comunitatea lucrând ca avocat din oficiu şi reprezentându-i pe cei defavorizaţi. Şi-a dedicat viaţa Serviciului Avocaţilor din Oficiu şi a văzut mulţi avocaţi – inclusiv pe mine – venind şi plecând în drumul lor către practica privată şi presupusele averi pe care aceasta le aducea.

După audierea Wyms – în care judecătorul aprobase moţiunea de amânare pentru a ne da mie şi lui Giorgetti timp să ajungem la un aranjament –, m-am dus la biroul avocaţilor din oficiu de la etajul zece şi am întrebat de Romero. Ştiam că practica avocatura şi nu era supervizor, aşa că probabil se afla într-o sală de judecată undeva în clădire. Secretara a tastat ceva în computerul ei şi a privit monitorul.

— Departamentul 124, m-a informat.

— Vă mulţumesc, am spus.

Departamentul 124 era sala de şedinţă a doamnei judecător Champagne şi se afla la etajul treisprezece, de unde tocmai venisem. Aşa era însă viaţa în CCB, părea să se învârtă în cerc. Am luat din nou liftul şi am traversat holul către 124, închizându-mi telefonul în timp ce mă apropiam de uşile duble. Instanţa era în şedinţă, iar Romero se afla în faţa judecătoarei, argumentând o moţiune pentru reducerea cauţiunii. M-am strecurat în ultimul rând al gale-

riei, sperând că decizia va fi dată repede ca să ajung la Romero fără să aştept prea mult.

Am ciulit urechile când l-am auzit pe Romero menţionând numele clientului său, domnul Scales. Mi-am schimbat locul ca să-l văd mai bine pe inculpatul care stătea lângă Romero. Era un tip alb într-un combinezon portocaliu de deţinut. Când i-am văzut profilul, am ştiut că era Sam Scales, un escroc şi fost client. Ultimul lucru pe care îl ţineam minte despre Scales era că ajunsese la închisoare în urma unui aranjament cu procurorul pe care îl negociasem pentru el. Asta era cu trei ani în urmă. Evident ieşise şi intrase imediat în bucluc – numai că acum nu mă mai sunase pe mine.

După ce Romero şi-a încheiat argumentaţia în favoarea eliberării pe cauţiune, procurorul s-a ridicat şi a pledat convingător împotriva cauţiunii, atrăgând atenţia asupra noilor acuzaţii la adresa lui Scales. Când îl reprezentasem eu, fusese acuzat de fraudă cu cărţi de credit după ce îi furase pe oamenii care donaseră bani unei organizaţii de ajutorare a victimelor unui tsunami. Acum era mai rău. Şi de această dată era acuzat de fraudă, dar în acest caz victimele erau văduvele militarilor ucişi în Irak. Am clătinat din cap şi aproape că am zâmbit. Mă bucuram că Sam nu mă sunase. Avocatul din oficiu putea să-l păstreze.

Doamna judecător Champagne a luat rapid o hotărâre după ce a terminat procurorul. L-a numit pe Scales un prădător şi o ameninţare la adresa societăţii şi a menţinut cauţiunea de un milion de dolari. A menţionat că, dacă i s-ar fi cerut, probabil că ar fi crescut-o. Abia atunci mi-am amintit că tot judecătoarea Champagne pronunţase sentinţa împotriva lui Scales în cazul fraudei precedente. Nu era nimic mai rău pentru un inculpat decât să se întoarcă şi să aibă de-a face cu acelaşi magistrat pentru un alt delict. Era ca şi cum judecătorii ar fi luat eşecurile sistemului judiciar personal.

M-am aplecat şi m-am folosit de un alt observator din galerie ca paravan pentru ca Scales să nu mă poată vedea când aprodul l-a ridicat în picioare, i-a pus cătuşele şi l-a dus înapoi în temniţă. După ce a ieşit, m-am îndreptat şi am putut să-i atrag atenţia lui Romero. I-am făcut semn să iasă pe coridor, iar el mi-a arătat cinci degete. Cinci minute. Încă mai avea de rezolvat ceva în instanţă.

Am ieşit pe coridor să-l aştept şi mi-am deschis telefonul. Niciun mesaj. Tocmai o sunam pe Lorna să aflu dacă avea noutăţi când am auzit vocea lui Romero în spatele meu. Ajunsese cu patru minute mai devreme.

— Ala-bala-portocala, ieşi criminalule la portiţă, dacă avocatul tău este Haller, te las să pleci. Ala-bala-portocala. Salut, frate.

Zâmbea. Am închis telefonul şi am dat mâna cu el. Nu mai auzisem versurile acestea improvizate de când lucram la Serviciul Avocaţilor din Oficiu. Romero le rostise după ce obţinusem verdictul de nevinovăţie în cazul Barnett Woodson în 1992.

— Cum merge? a întrebat Romero.

— Îţi spun eu cum merge. Îmi furi clienţii, omule. Sam Scales era al meu.

Am spus asta zâmbind cu înţeles, iar Romero a zâmbit şi el.

— Îl vrei? E al tău. Ăsta e un băiat alb murdar. Imediat ce ajunge ştirea despre cazul ăsta în presă, îl vor linşa pentru ce-a făcut.

— A luat banii văduvelor de război, nu?

— A furat indemnizaţiile de deces acordate de guvern. Îţi spun, am reprezentat o grămadă de ticăloşi care au comis o grămadă de ticăloşii, dar pe Scales îl pun în aceeaşi oală cu violatorii de bebeluşi, omule. Nu-l suport.

— Mda, chiar, ce faci cu un băiat alb? Tu te ocupi de delicte ale bandelor.

Expresia de pe faţa lui Romero a devenit serioasă în timp ce clătina din cap.

— Nu mai fac asta, omule. Au fost de părere că mă apropii prea mult de clienţi. Ştii tu, un vato[9] rămâne toată viaţa un vato. Aşa că m-au scos de la bande. După nouăsprezece ani, nu mai reprezint bandele.

— Îmi pare rău să aud asta, amice.

Romero crescuse în Boyle Heights, un cartier controlat de o bandă numită Quatro Flats. Avea tatuaje care dovedeau asta, dacă ajungeai să îi vezi vreodată braţele. Oricât de cald ar fi fost, purta întotdeauna mâneci lungi când lucra. Iar când reprezenta un puşti acuzat de un delict, făcea mai mult decât să-l apere în instanţă. Încerca să-l desprindă pe om din ghearele vieţii de cartier. Îndepărtarea lui de cazurile cu bande era un act stupid care se putea întâmpla doar într-o birocraţie precum aceea din sistemul judiciar.

— Ce vrei de la mine, Mick? Nu ai venit aici pentru a mi-l lua pe Scales, corect?

— Nu, poţi să-l păstrezi pe Scales, Angel. Voiam să te întreb despre un alt client pe care l-ai avut pentru un timp la începutul anului. Eli Wyms.

Eram gata să dau detaliile cazului ca să îl ajut, dar Romero şi-a amintit imediat cazul şi a dat din cap.

— A da, Vincent mi l-a luat pe ăla. L-ai obţinut tu, acum că e mort?

— Mda, am obţinut toate cazurile lui Vincent. Abia astăzi am aflat despre Wyms.

— Păi, baftă cu ele, frate. Ce vrei să ştii despre Wyms? Vincent mi l-a luat acum cel puţin trei luni.

Am dat din cap.

— Mda, ştiu. M-am prins cum stă treaba cu cazul. Sunt curios însă de ce l-a luat Vincent. Din ce am înţeles de la Joanne Giorgetti, a ţinut morţis să-l aibă. E adevărat?

Romero a reflectat câteva momente înainte de a răspunde. În acest timp, a ridicat o mână şi şi-a frecat

---

9 Termen argotic care denumeşte un mexican membru al unei găşti. (n.tr.)

bărbia. Puteam distinge nişte cicatrice discrete pe articulaţiile degetelor sale, semn ale unor tatuaje îndepărtate.

— Mda, s-a dus la închisoare şi l-a convins pe Wyms. A obţinut o scrisoare de concediere semnată şi mi-a adus-o. După aceea, cazul a fost al lui. I-am dat dosarul meu şi gata, omule.

M-am apropiat de el.

— A spus de ce dorea cazul? Adică nu-l cunoştea pe Wyms, nu?

— Nu cred. Doar voia cazul. Mi-a făcut cu ochiul, ştii?

— Nu, cum adică? Ce înseamnă că ţi-a făcut cu ochiul?

— L-am întrebat de ce voia cazul unui amic din Southside care s-a dus în ţinutul albilor şi a început să tragă în stânga şi-n dreapta. Şi pro bono pe deasupra. Credeam că este o chestie rasială sau ceva care să-i facă puţină publicitate, dar, în loc să-mi răspundă, mi-a făcut cu ochiul, ca şi cum ar fi fost altceva la mijloc.

— L-ai întrebat ce anume?

Fără să vrea, Romero a făcut un pas înapoi pentru că îi invadam spaţiul personal.

— Mda, omule, l-am întrebat, dar nu a vrut să-mi spună. Mi-a spus doar că Wyms a tras glonţul magic. Nu ştiam ce vrea să spună şi nu prea aveam timp să pierd vremea cu el. I-am dat dosarul şi am trecut la următorul.

Glonţul magic apărea din nou. Mă apropiam de ceva şi simţeam cum sângele începe să mi se mişte cu o viteză mai mare în vine.

— Asta e tot, Mick? Trebuie să mă întorc înăuntru.

Mi-am aţintit privirea asupra lui Romero şi mi-am dat seama că mă privea ciudat.

— Da, Angel, mulţumesc. Asta e tot. Întoarce-te acolo şi dă-i gata.

— Mda, omule, asta fac.

Romero s-a întors către uşa Departamentului 124, iar eu m-am îndreptat rapid către lifturi. Ştiam ce aveam să fac

toată ziua până noaptea târziu: să merg pe urmele unui glonţ magic.

28

Am intrat în cabinet şi am trecut în goană pe lângă Cisco şi Lorna, care erau la recepţie şi priveau computerul. Am vorbit fără să mă opresc, în drum spre sanctuarul meu.

— Dacă aveţi noutăţi pentru mine sau altceva ce ar trebui să ştiu, atunci intraţi acum. Sunt pe cale să mă claustrez.

— Bună şi ţie, a strigat Lorna în spatele meu.

Lorna ştia însă foarte bine ce avea să se întâmple. Când mă izolam, închideam toate uşile şi ferestrele, trăgeam draperiile, închideam telefoanele şi mă cufundam în munca la un dosar cu o concentrare maximă. Izolarea era pentru mine cel mai bun semn NU DERANJAŢI agăţat la uşă. Lorna ştia că, odată ce făceam asta, nu mă puteai scoate până nu găseam ceea ce căutam.

M-am plimbat în jurul mesei de lucru a lui Jerry şi m-am lăsat pe scaun. Mi-am deschis geanta pe podea şi am început să scot dosarele. Vedeam ceea ce trebuia să fac aici ca pe un conflict între mine şi ele. Undeva în acele dosare aveam să găsesc cheia ultimului secret la lui Jerry Vincent. Aveam să găsesc glonţul magic.

Lorna şi Cisco au intrat în birou imediat ce m-am instalat.

— Nu am văzut-o pe Wren acolo, am spus înainte ca vreunul din ei să apuce să vorbească.

— Şi nici nu o vei mai vedea vreodată, m-a anunţat Lorna. Şi-a dat demisia.

— A fost cam brusc.

— A ieşit să ia prânzul şi nu s-a mai întors.

— A sunat?

— Mda, în cele din urmă a sunat. A zis că a primit o ofertă mai bună. Va fi secretara lui Bruce Carlin de-acum.

Am dat din cap. Părea să aibă logică.

— Acum, înainte să te izolezi, trebuie să discutăm nişte chestii, a spus Lorna.

— Asta am spus când am intrat. Ce ai?

Lorna s-a aşezat pe unul din scaunele din faţa mesei de lucru. Cisco a rămas în picioare, plimbându-se în spatele ei.

— Bun, a început Lorna. Păi, în timp ce erai la tribunal s-a mai întâmplat şi pe aici câte ceva. Mai întâi, cred că ai atins vreun punct sensibil cu moţiunea pe care ai înaintat-o pentru dovezile din cazul lui Patrick.

— Ce anume? am întrebat.

— Procurorul a sunat de trei ori azi, vrea să vorbiţi despre o dispoziţie.

Am zâmbit. Moţiunea pentru examinarea dovezilor fusese făcută pentru orice eventualitate, dar se pare că avea şanse de succes şi că îl puteam ajuta pe Patrick.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Lorna. Nu mi-ai spus că ai înaintat moţiuni.

— Am redactat-o în maşină ieri. Şi eu cred că doctorul Vogler i-a dăruit soţiei sale diamante false de ziua ei de naştere. Acum, ca să se asigure că ea nu va afla niciodată, îi vor propune o înţelegere lui Patrick dacă îmi retrag cererea de examinare a dovezilor.

— Bine. Cred că îmi place de Patrick.

— Sper să obţină şansa asta. Ce urmează?

Lorna şi-a aruncat o privire peste notiţele stenografiate. Ştiam că nu îi place să fie zorită, dar o zoream.

— Încă mai primeşti o grămadă de telefoane de la presa locală, fie ca să afle ceva despre Jerry Vincent, fie despre Walter Elliot, fie despre amândoi. Vrei să discutăm despre ele?

— Nu, nu am timp de telefoanele presei.

— Păi, asta le-am spus şi eu, dar nu sunt mulţumiţi. Mai ales tipul ăla de la *Times.* Se poartă ca un măgar.

— Şi ce dacă nu sunt mulţumiţi? Nu-mi pasă.

— Păi, ai face bine să fii atent, Mickey. Se dezlănţuie iadul când presa simte că e dispreţuită.

Avea dreptate. Presa te poate iubi într-o zi şi îngropa a doua. Tatăl meu fusese răsfăţatul presei timp de douăzeci de ani, dar spre sfârşitul vieţii sale profesionale devenise un paria pentru că reporterii se săturaseră ca el să scape oameni vinovaţi. Devenise întruchiparea unui sistem judiciar cu reguli diferite pentru inculpaţii plini de bani cu avocaţi puternici.

— Voi încerca să fiu mai amabil, am promis. Dar nu acum.

— Bine.

— Mai ai ceva de raportat?

— Cred că asta e – ţi-am spus despre Wren, deci asta e tot ce am. Îl vei suna pe procuror pentru cazul lui Patrick?

— Da, îl voi suna.

M-am uitat peste umărul Lornei la Cisco, încă în picioare.

— Bine, Cisco, e rândul tău. Ce ai?

— Încă mă ocup de Elliot. În mare parte aflu informaţii despre Rilz şi ţin de mână nişte martori.

— Am o întrebare despre martori, l-a întrerupt Lorna. Unde vrei să o cazezi pe doamna doctor Arslanian?

Shamiram Arslanian era autoritatea în materie de reziduuri de împuşcare pe care Vincent programase să o aducă de la New York ca martor expert ca să-l facă praf pe expertul acuzării la proces. Era cea mai bună din domeniu şi, cu rezervele financiare ale lui Walter Elliot, Vincent alegea ce era mai bun de vânzare. Doream ca ea să stea aproape de CCB în centru, dar numărul de hoteluri era limitat.

— Încearcă mai întâi la Checkers, am spus. Şi rezervă-i un apartament. Dacă nu au nimic vacant, încearcă la Standard şi apoi la Kyoto Grand. Dar ia-i un apartament ca să avem loc să lucrăm.

— Am înţeles. Şi Muniz? Şi pe el îl vrei aproape?

Julio Muniz era un cameraman independent care locuia în Canionul Topanga Canyon. Datorită proximităţii casei sale de Malibu, fusese primul reprezentant al presei care se prezentase la locul crimei după ce auzise apelul către anchetatorii de la Omucideri pe canalul radio al şerifului. Avea imagini cu Walter Elliot împreună cu agenţii şerifului în afara casei de pe plajă. Era un martor valoros deoarece caseta lui video şi propriile amintiri puteau fi folosite pentru a confirma sau contrazice mărturiile depuse de agenţii şerifului şi de anchetatori.

— Nu ştiu, am spus. Poate dura între o oră şi trei să ajungă din Topanga în centru. Aş prefera să nu risc. Cisco, e dispus să vină să stea la un hotel?

— Mda, atâta timp cât plătim noi şi poate comanda room service.

— Bine, atunci adu-l aici. Şi unde este caseta? Sunt doar notiţe despre ea în dosar. Nu vreau ca prima dată când văd caseta să fie în instanţă.

Cisco părea nedumerit.

— Nu ştiu, dar, dacă nu e pe aici, îl pot ruga pe Muniz să facă o copie.

— Păi, nu am văzut-o pe aici, aşa că fă-mi rost de o copie. Altceva?

— Încă vreo două chestiuni. În primul rând, am discutat cu sursa mea despre Vincent şi nu ştia nimic despre vreun suspect sau despre poza asta pe care ţi-a arătat-o Bosch de dimineaţă.

— Nimic?

— Nada[10].

— Tu ce crezi? Bosch ştie cumva că tipul tău furnizează informaţii şi îl exclude?

— Nu ştiu, dar tot ce îi spuneam despre poza asta era nou pentru el.

M-am gândit câteva clipe la ce însemna asta.

---

10 Nimic (în limba spaniolă, în original) (n. tr.)

— Bosch s-a mai întors să-i arate poza lui Wren?

— Nu, a spus Lorna. Am fost cu ea toată dimineaţa. Bosch nu a venit deloc, nici atunci, nici după prânz.

Nu eram sigur ce însemnau toate astea, dar nu mă puteam împotmoli aici. Trebuia să ajung la dosare.

— Care era al doilea lucru? l-am întrebat pe Cisco.

— Poftim?

— Ai spus că ai două lucruri să-mi spui. Care era al doilea?

— A, da, l-am sunat pe lichidatorul lui Vincent şi ai avut dreptate. Încă mai are una dintre plăcile lungi ale lui Patrick.

— Cât vrea pe ea?

— Nimic.

L-am privit pe Cisco cu sprâncenele ridicate, întrebând care era şiretlicul.

— Să zicem doar că ar vrea să-ţi facă o favoare. Când a murit Vincent, a pierdut un client bun. Cred că speră că îl vei folosi pentru viitoarele lichidări, şi nu l-am descurajat spunându-i că de obicei tu nu iei proprietăţile clienţilor la schimb pentru servicii.

Am înţeles. Placa de surf nu venea cu obligaţii reale.

— Mulţumesc, Cisco. Ai luat-o cu tine?

— Nu, nu o avea la birou, dar a dat un telefon şi cineva trebuia să i-o aducă după-amiază. Aş putea să mă întorc să o iau dacă vrei.

— Nu, dă-mi doar o adresă şi îl voi trimite pe Patrick să o ia. Ce s-a întâmplat cu Bruce Carlin? Nu l-ai interogat azi? Poate caseta lui Muniz e la el.

Eram nerăbdător să aud despre Bruce Carlin din mai multe motive. Cel mai mult doream să ştiu dacă lucrase pentru Vincent în cazul Eli Wyms. Dacă da, ar fi putut să mă îndrepte către glonţul magic.

Cisco nu mi-a răspuns însă la întrebare. Lorna s-a întors şi s-au uitat unul la altul neştiind care din ei ar trebui să-mi dea vestea proastă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Lorna s-a întors spre mine.

— Carlin îşi bate joc de noi, a spus.

Îi vedeam maxilarul încleştat de mânie şi ştiam că folosea acel tip de limbaj doar în anumite ocazii. Ceva se întâmplase cu interogarea lui Carlin şi era extrem de supărată.

— Cum aşa?

— Păi, nu şi-a făcut apariţia la două, după cum promisese. În schimb, a telefonat la două – imediat după ce Wren a sunat să anunţe că-şi dă demisia – şi ne-a prezentat noii parametri ai afacerii lui.

Am clătinat din cap contrariat.

— Afacerea lui? Cât vrea?

— Păi, cred că şi-a dat seama că dacă ne cere 200 de dolari pe oră nu câştigă mult, din moment ce probabil urma să ia banii pe doar două sau cel mult trei ore. Doar atât avea Cisco nevoie de el. Aşa că a sunat şi a spus că vrea un onorariu fix, altfel ne putem bate capul singuri.

— Întreb încă o dată, cât vrea?

— Zece mii de dolari.

— Îţi baţi joc de mine.

— Exact ce am spus şi eu.

Mi-am îndreptat privirea spre Cisco.

— Asta este extorcare. Nu există vreo agenţie de stat care să vă reglementeze activitatea? Nu putem să-l dăm în vileag cumva?

Cisco a clătinat din cap.

— Sunt tot felul de agenţii de reglementare, dar asta e o zonă dubioasă.

— Mda, ştiu că este dubioasă. El este dubios. Ani de zile am crezut asta.

— Ce vreau să spun este că nu avea nicio înţelegere cu Vincent. Nu găsim niciun contract, deci nu este obligat să ne dea nimic. Pur şi simplu trebuie să-l angajăm, iar el îşi

stabileşte preţul la zece mii. E un jaf pe faţă de tot rahatul, dar este legal probabil. Adică tu eşti avocatul. Tu să-mi zici.

M-am gândit câteva clipe şi apoi am încercat să uit de asta. Încă mai eram încărcat cu adrenalină de la tribunal. Nu doream să o risipesc pe prostii.

— Bine, îl voi întreba pe Elliot dacă vrea să plătească. Între timp, la noapte mă voi pune din nou cu burta pe toate dosarele, iar dacă am noroc şi descopăr ceva, nu vom avea nevoie de el. Îl trimitem la dracu' şi terminăm cu el.

— Ticălosul, a murmurat Lorna.

Eram destul de sigur că se referea la Bruce Carlin, şi nu la mine.

— Bine, asta e tot? am întrebat. Altceva?

Lorna m-a privit curioasă.

— Ne trimiţi acasă? a vrut să ştie.

M-am uitat la ceas.

— De ce nu? am spus. Este aproape patru şi jumătate şi mă voi afunda în dosare şi nu vreau să fiu distras. Duceţi-vă acasă, o seară bună, şi începem din nou mâine.

— Vei lucra aici singur la noapte? a întrebat Cisco.

— Mda, dar stai liniştit. Voi încuia uşa şi nu voi lăsa pe nimeni să intre – chiar dacă îl cunosc.

Am zâmbit, dar Lorna şi Cisco nu au făcut-o. Am arătat spre uşa deschisă a biroului. Avea un zăvor în partea de sus. Dacă era nevoie, puteam să încui şi biroul, nu doar cabinetul. Asta dădea un nou înţeles ideii de izolare.

— Haideţi, o să fiu bine. Am de lucru.

Încet, fără tragere de inimă, s-au îndreptat spre ieşire.

— Lorna, am strigat în spatele lor, Patrick ar trebui să fie afară. Spune-i să rămână. S-ar putea să am să-i spun ceva după ce dau telefonul ăla.

29

Am deschis dosarul lui Patrick Henson de pe masa mea de lucru şi am căutat numărul procurorului. Voiam să termin cu asta înainte de a începe să lucrez la cazul Elliot.

Procurorul era Dwight Posey, un tip cu care mai avusesem de-a face în instanţă şi de care nu îmi plăcuse niciodată. Unii procurori se poartă cu avocaţii apărării de parcă ar fi doar la un pas distanţă de clienţii lor. De parcă ar fi pseudodelincvenţi, şi nu profesionişti educaţi şi cu experienţă, zimţi necesari în roţile de angrenaj ale sistemului de justiţie. Majoritatea poliţiştilor au această opinie şi pot accepta asta, dar mă deranjează când colegi avocaţi adoptă această atitudine. Din nefericire, Dwight Posey era unul dintre aceştia, şi, dacă aş fi putut trece prin viaţă fără să fiu nevoit să-i vorbesc, aş fi fost un om fericit. Nu era cazul însă.

— Deci, Haller, a spus, după ce a preluat apelul, te-au pus să iei locul unui mort, nu-i aşa?

— Poftim?

— Ţi-au dat toate cazurile lui Jerry Vincent, corect? Aşa te-ai pricopsit cu Henson.

— Mda, ceva de genul ăsta. În fine, îţi returnez apelul, Dwight. De fapt, cele trei apeluri. Ce s-a întâmplat? Ai primit moţiunea pe care am înaintat-o ieri?

Mi-am spus că trebuie să păşesc cu atenţie ca să obţin tot ce se putea cu acest apel telefonic. Nu îmi puteam permite ca antipatia faţă de procuror să afecteze rezultatul pentru clientul meu.

— Da, am primit moţiunea. Se află chiar aici pe biroul meu. De aceea am tot sunat.

Mi-a lăsat o uşă deschisă.

— Şi?

— Şi, ăăă, ei bine, nu vom face asta, Mick.

— Ce anume, Dwight?

— Nu ne vom lăsa dovezile examinate.

Părea tot mai clar că atinsesem un punct sensibil cu moţiunea mea.

— Păi, Dwight, asta e frumuseţea sistemului, corect? Nu ai dreptul să iei acea decizie. Un judecător face asta. De aceea nu te-am întrebat pe tine. Am inclus asta într-o moţiune şi l-am întrebat pe judecător.

Posey şi-a dresat vocea.

— Nu, de fapt, noi hotărâm de această dată, a spus el. Vom renunţa la acuzaţia de furt şi vom continua cu cea de posesie de droguri. Aşa că îţi poţi retrage moţiunea sau îl putem informa pe judecător că acest punct este discutabil.

Am zâmbit şi am dat din cap. Era al meu. Am ştiut atunci că Patrick avea să scape.

— Singura problemă aici, Dwight, este că acuzaţia de posesie de droguri a reieşit din ancheta asupra furtului. Ştii asta. Când mi-au săltat clientul, mandatul era pentru furt. Drogurile au fost găsite în timpul arestării, aşa că nu ai una fără cealaltă.

Aveam impresia că ştia tot ce aveam să spun şi că apelul doar urmărea un scenariu. Ne îndreptam încotro dorea Posey şi eram de acord. De această dată şi eu doream să ajung acolo.

— Atunci, am putea discuta doar despre o dispoziţie în această privinţă, a spus de parcă abia i-ar fi venit această idee.

Şi iată-ne acolo. Ajunseserăm în locul în care Posey dorise să ajungem din momentul în care răspunsese la telefon.

— Eu sunt dispus să fac asta, Dwight. Ar trebui să ştii că Patrick Henson a urmat în mod voluntar un program de dezintoxicare după arestarea sa. A încheiat programul, este

angajat cu normă întreagă şi nu a mai consumat droguri de patru luni. Îşi poate da pişatul oricând şi oriunde pentru a demonstra asta.

— Mă bucur foarte tare să aud asta, a spus Posey cu fals entuziasm. Atât procuratura, cât şi instanţa privesc întotdeauna în mod favorabil reabilitarea voluntară.

Abia m-am abţinut să nu zic: „Spune-mi ceva ce nu ştiu”.

— Puştiul se descurcă. Pot garanta asta. Ce vrei să faci pentru el?

Ştiam ce urma în scenariu acum. Posey avea să transforme totul într-un gest caritabil al acuzării. Urma să facă să pară că procuratura era cea care făcea o favoare, când, de fapt, acuzarea acţiona pentru a feri o personalitate importantă de ruşinea politică şi personală. Eram de acord cu asta. Nu îmi păsa de scopurile politice ale înţelegerii atâta timp cât clientul meu obţinea ce voiam eu.

— Ştii ce, Mick? Hai să facem totul să dispară, şi poate Patrick va profita de ocazie şi va continua să fie un membru de nădejde al societăţii.

— Mi se pare un plan bun, Dwight. Îmi faci ziua mai bună. Şi pe a lui.

— Bine, atunci fă-mi rost de documentele lui de la dezintoxicare şi le vom include într-un pachet pentru judecător.

Posey vorbea despre transformarea întregii afaceri într-un caz de intervenţie în faza preliminară a unui proces. Patrick urma să facă teste antidrog de două ori pe săptămână, iar în şase luni cazul avea să dispară dacă nu consuma nimic. Ar fi avut în continuare o arestare în cazier, dar nicio condamnare. Asta dacă nu cumva...

— Eşti dispus să îi cureţi cazierul? am întrebat.

— Ăă... ceri prea mult, Mickey. La urma urmelor, a intrat prin efracţie şi a furat diamantele.

— Nu a intrat prin efracţie, Dwight. A fost invitat. Iar pretinsele diamante reprezintă miezul problemei, corect? Dacă a furat de fapt diamante sau nu.

Posey şi-a dat probabil seama că greşise aducând în discuţie diamantele. A renunţat repede.

— Bine, bine. Vom include asta în pachet.

— Eşti un om cumsecade, Dwight.

— Încerc să fiu. Îţi vei retrage moţiunea acum?

— Mâine la prima oră. Când mergem în instanţă? Am un proces care începe la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Atunci vom încerca luni. Te voi anunţa.

Am încheiat apelul şi am sunat la recepţie prin interfon. Din fericire, Lorna a răspuns.

— Credeam că te-am trimis acasă, am spus.

— Tocmai ieşeam pe uşă. O să-mi las maşina aici şi o să merg cu Cisco.

— Poftim? Pe *donator* cicleta lui?

— Scuză-mă, *tată*, dar nu cred că ai vreun cuvânt de spus în această privinţă.

Am oftat.

— Dar pot hotărî cine lucrează ca anchetator pentru mine. Dacă vă pot ţine departe unul de celălalt, poate te pot păstra în viaţă.

— Mickey, să nu cumva să îndrăzneşti!

— Poţi doar să-i spui lui Cisco că am nevoie de adresa aceea a lichidatorului?

— Îi voi spune. Şi ne vedem mâine.

— Sper. Să porţi casca.

Am închis, şi Cisco a intrat aducând un post-it într-o mână şi o armă într-un toc de piele în alta. S-a apropiat de masa de lucru, a pus post-it-ul în faţa mea, apoi a deschis un sertar şi a vârât arma înăuntru.

— Ce faci? am întrebat. Nu-mi poţi da o armă.

— Este complet legală şi înregistrată pe numele meu.

— E grozav, dar nu mi-o poţi da mie. Este ile...

— Nu ţi-o dau ţie. O las aici pentru că am terminat munca pe ziua de azi. O voi lua de dimineaţă, bine?

— Cum spui tu. Cred că voi doi exageraţi.

— Mai bine decât să nu luăm pericolul în serios. Ne vedem mâine.

— Îţi mulţumesc. Ai putea să-l trimiţi pe Patrick înăuntru înainte de a pleca?

— S-a făcut. Şi, apropo, întotdeauna o pun să poarte cască.

L-am privit şi am dat din cap.

— Bine, Cisco.

A ieşit din încăpere, iar Patrick a intrat imediat după aceea.

— Patrick, Cisco a vorbit cu lichidatorul lui Vincent şi încă are una din plăcile tale lungi. Poţi să treci pe acolo şi să o iei. Spune-i doar că o ridici pentru mine şi să mă sune dacă este vreo problemă.

— Vai, omule, mulţumesc!

— Mda, ei bine, am veşti chiar mai bune decât asta în legătură cu cazul tău.

— Ce s-a întâmplat?

I-am povestit despre convorbirea telefonică pe care tocmai o avusesem cu Dwight Posey. În timp ce îi spuneam lui Patrick că nu va merge la închisoare dacă nu consumă droguri, i-am văzut privirea luminându-se uşor. Parcă i-aş fi luat o piatră de pe inimă. Putea privi din nou către viitor.

— Trebuie să o sun pe mama, a spus. Va fi aşa de fericită!

— Mda, ei bine, sper că şi tu eşti.

— Sunt, sunt.

— Acum, mă gândesc că îmi datorezi două mii pentru munca mea la acest caz. Asta înseamnă cam două săptămâni şi jumătate de şofat. Dacă vrei, poţi să lucrezi pentru mine până îţi achiţi onorariul. Apoi putem discuta să vedem cum rămâne.

— Sună bine. Îmi place postul ăsta.

— Bine, Patrick, atunci ne-am înţeles.

Patrick a zâmbit larg şi a dat să plece.

— Încă ceva, Patrick.

S-a întors spre mine.

— Te-am văzut dormind în maşină în garaj de dimineaţă.

— Scuze. Voi găsi alt loc.

Şi-a aplecat privirea spre podea.

— Nu, eu îmi cer scuze, am zis. Am uitat că mi-ai spus când am vorbit la telefon prima dată că locuiai în maşină şi dormeai pe o platformă de salvamar. Doar că nu ştiu cât de sigur este să dormi în acelaşi garaj unde un tip a fost împuşcat cu o noapte în urmă.

— Voi găsi alt loc.

— Păi, dacă vrei, pot să-ţi dau un avans din salariu. Te-ar ajuta să îţi găseşti o cameră de motel sau ceva?

— Aăă, presupun.

Mă bucuram să îl ajut, dar ştiam că, dacă locuieşti într-un motel, este aproape la fel de deprimant ca atunci când locuieşti într-o maşină.

— Şti ce, am spus. Dacă vrei, poţi sta la mine vreo două săptămâni, până strângi ceva bani şi poate pui în aplicare un plan mai bun.

— La dumneavoastră?

— Mda, ştii, temporar.

— Cu dumneavoastră?

Mi-am dat seama că greşisem.

— Nimic de genul ăla, Patrick. Am o casă şi ai avea propria cameră. De fapt, miercurea seara şi în weekend o dată la două săptămâni ar fi mai bine dacă ai sta la un prieten sau la un motel. Atunci vine la mine fiica mea.

S-a gândit la asta şi a dat din cap.

— Mda, aş putea face asta.

Am întins mâna peste masa de lucru şi i-am făcut semn să-mi dea înapoi post-it-ul cu adresa lichidatorului. Am scris pe el şi adresa mea în timp ce vorbeam.

— Du-te să-ţi iei placa şi apoi vii la mine la a doua adresă? Fareholm e imediat după Laurel Canyon, cu o stradă înainte de Mount Olympus. Urci scările şi pe verandă este o masă cu scaune şi o scrumieră. Cheia de rezervă se

află sub scrumieră. Camera de oaspeţi este chiar lângă bucătărie. Simte-te ca acasă.

— Mulţumesc.

A luat din nou post-it-ul şi s-a uitat la adresa pe care o scrisesem.

— Probabil că voi ajunge târziu, i-am spus. Am un proces care începe săptămâna viitoare şi am mult de lucru.

— Bine.

— Uite, e vorba doar de câteva săptămâni, până te pui din nou pe picioare. Între timp, ne putem ajuta unul pe celălalt. Ştii tu, dacă unul din noi începe să simtă tentaţia, poate celălalt va fi acolo pentru a discuta despre asta. Bine?

— Bine.

Am rămas tăcuţi pentru un moment, amândoi gândindu-ne probabil la înţelegere. Nu i-am spus lui Patrick că s-ar putea ca până la urmă să mă ajute mai mult decât îl ajutam eu. În ultimele 48 de ore începuse să mă apese greutatea noilor cazuri. Simţeam cum sunt tras înapoi, simţeam dorinţa de a merge spre lumea iluzorie pe care mi-o puteau oferi pastilele. Pastilele mă îndepărtau de toate greutăţile realităţii. Începeam să jinduiesc după ele.

La suprafaţă şi în adâncul sufletului ştiam că nu doream asta din nou, şi poate că Patrick mă putea ajuta să o rezist.

— Mulţumesc, domnule Haller.

M-am desprins de gândurile mele şi mi-am ridicat privirea spre el.

— Spune-mi Mickey, am zis. Şi eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

— De ce faci toate astea pentru mine?

M-am uitat la peştele cel mare de pe peretele din spatele lui, apoi mi-am întors privirea spre el.

— Nu sunt sigur, Patrick, dar sper că, dacă te ajut, mă voi ajuta şi pe mine.

Patrick a dat din cap ca şi cum ar fi ştiut despre ce vorbeam. Era ciudat, pentru că nici eu nu eram sigur ce însemna.

— Du-te să-ţi iei placa, Patrick, am spus. Ne vedem acasă. Şi nu uita să o suni pe mama ta.

30

Când am rămas în sfârşit singur în birou, am început să lucrez la fel ca întotdeauna, cu foi goale şi vârfuri ascuţite. Am luat două blocuri de foi de scris şi două creioane Black Warrior din dulapul cu rechizite. Le-am ascuţit şi m-am pus pe treabă.

Vincent împărţise cazul Elliot în două dosare. Un dosar conţinea dovezile acuzării, iar al doilea dosar, mai subţire, conţinea dovezile apărării. Dosarul apărării nu mă îngrijora. Apărarea juca după aceleaşi reguli de comunicare prealabilă ca şi acuzarea. Orice era inclus în al doilea dosar ajungea la procuror. Un avocat al apărării uns cu toate alifiile ştia cum să păstreze dosarul subţire. Ţii restul în minte sau ascuns într-un microcip din computer dacă este sigur. Nu aveam nici mintea lui Vincent, nici laptopul lui, dar eram sigur că secretele lui Jerry Vincent erau ascunse undeva în exemplarul tipărit. Glonţul magic se afla acolo. Trebuia doar să îl găsesc.

Am început cu dosarul mai gros, cu dovezile acuzării. Am citit tot, fiecare pagină şi fiecare cuvânt. Am luat notiţe pe un bloc de foi de scris şi am desenat o diagramă a timpului şi a acţiunii pe celălalt. Am studiat fotografiile făcute la locul crimei cu o lupă pe care am luat-o din sertarul mesei de lucru. Am întocmit o listă cu fiecare nume peste care am dat în dosar.

De acolo, am trecut la dosarul apărării şi, din nou, am citit fiecare cuvânt de pe fiecare pagină. Telefonul a sunat de două ori, dar nici măcar nu am ridicat privirea să văd ce nume era afişat pe ecran. Nu-mi păsa. Eram într-o căutare

neobosită şi îmi păsa doar de un lucru: să găsesc glonţul magic.

Când am terminat cu dosarele Elliot, l-am deschis pe cel al lui Wyms şi am citit fiecare document şi proces-verbal pe care îl conţinea, ceea ce a durat destul de mult. Cum Wyms fusese arestat în urma unui incident public care atrăsese mulţi poliţişti şi agenţi SWAT, acest dosar era stufos, plin cu procese-verbale redactate de diversele entităţi implicate şi de cadrele aflate la locul acţiunii. Era înţesat cu stenograme ale convorbirilor cu Wyms, dar şi cu rapoarte referitoare la arme şi balistică, un lung inventar al dovezilor, declaraţii ale martorilor, înregistrări ale dispeceratului şi rapoarte ale desfăşurării patrulării.

Erau multe nume în dosar şi le-am verificat pe fiecare pentru a vedea dacă nu se află pe lista de nume din dosarele Elliot. Am verificat de asemenea compatibilitatea fiecărei adrese.

Am avut cândva o clientă. Nu-i ştiu nici măcar numele, pentru că sunt sigur că numele sub care era cunoscută în sistem nu era al ei. Era acuzată pentru prima oară, dar cunoştea sistemul prea bine pentru o începătoare. De fapt, ştia totul prea bine. Oricare ar fi fost numele ei real, păcălise cumva sistemul şi figura cu o identitate falsă.

Era acuzată de spargerea unei locuinţe, însă în spatele acestei unice învinuiri se afla mult mai mult. Acestei femei îi plăcea să dea lovitura în camere de hotel unde dormeau bărbaţi care aveau asupra lor sume mari de bani. Ştia cum să îi aleagă, cum să-i urmărească, apoi cum să spargă broaştele de la uşi şi seifurile din camere în mod subtil în timp ce ei dormeau. Într-un moment de sinceritate – probabil singurul din relaţia noastră – mi-a vorbit despre beţia dată de adrenalină de fiecare dată când ultima cifră se potrivea şi auzea cum mecanismul electronic al seifului hotelului se punea în mişcare şi se descuia. Deschiderea seifului şi găsirea obiectelor dinăuntru nu o făcea niciodată să se simtă la fel de bine ca acel moment magic când

rotiţele începeau să se învârtă, iar ea simţea sângele curgându-i cu viteză prin vine. Nimic înainte sau după nu întrecea acel moment. Jafurile nu aveau de-a face cu banii, ci cu viteza sângelui.

Am dat din cap când mi-a zis toate astea. Nu intrasem niciodată prin efracţie într-o cameră de hotel în timp ce un tip oarecare sforăia pe pat, dar cunoşteam momentul în care rotiţele începeau să se învârtă. Cunoşteam viteza.

Am găsit ceea ce căutam la o oră după ce o luasem de la capăt cu dosarele. Fusese în faţa mea în tot acest timp, mai întâi în procesul-verbal al arestării lui Elliot şi apoi în diagrama timpului şi a acţiunii pe care o desenasem eu însumi. Numeam diagrama „bradul de Crăciun”. Începea întotdeauna simplu şi fără zorzoane. Doar scheletul format din faptele cazului. Apoi, pe măsură ce continuam să studiez şi să-l transform în cazul meu, începeam să atârn în el luminiţe şi ornamente: detalii şi declaraţii ale martorilor, dovezi şi rezultate de laborator. Curând, bradul era luminat şi strălucitor. Tot ce avea de-a face cu acel caz se afla în faţa mea pentru ca eu să-l văd în contextul dat de timp şi acţiune.

Fusesem atent în mod special la Walter Elliot în timp ce desenasem bradul de Crăciun. El era trunchiul şi toate crengile ieşeau din el. Aveam toate mişcările, declaraţiile şi acţiunile sale notate în funcţie de timp.

12.40 – WE ajunge la casa de pe plajă
12.50 – WE descoperă cadavrele
13.05 – WE apelează 911
13.24 – WE apelează 911 din nou
13.28 – Agenţii ajung la locul faptei
13.30 – WE reţinut
14.15 – Brigada Omucideri soseşte
14.40 – WE dus la secţia Malibu
16.55 – WE interogat, sfătuit
17.40 – WE transportat la Whittier
19.00 – Testul RI

20.00 – A doua încercare de interogare, refuzată, arestat

20.40 – WE transportat la închisoare

Estimasem unele momente, dar majoritatea proveneau direct din procesul-verbal al arestării şi din alte documente din dosar. Punerea în aplicare a legii constă în hârţogărie la fel ca orice altceva. Mă puteam baza întotdeauna pe dosarul acuzării pentru a reconstrui o succesiune temporală.

În a doua rundă, am folosit atât vârful creionului, cât şi radiera şi am început să adaug ornamente bradului.

12.40 – WE ajunge la casa de pe plajă uşa de la intrare încuiată

12.50 – WE descoperă cadavrele uşa de la balcon deschisă

13.05 – WE apelează 911 aşteaptă afară

13.24 – WE apelează 911 din nou ce e cu întârzierea?

13.28 – Agenţii ajung la locul acţiunii Murray (4-alfa-l) şi Harber (4-alfa-2)

13.30 – WE reţinut urcat în maşina de patrulare Murray/Harber percheziţionează casa

14.15- Brigada Omucideri soseşte prima echipă: Kinder (# 14492) şi Ericsson (#21101) a doua echipă: Joshua (#22234) şi Toles (#15154) 14.30 – WE dus în casă, descrie descoperirea

14.40 – WE dus la secţia Malibu – Joshua şi Toles îl transportă

16.55 – WE interogat, sfătuit – Kinder conduce interogatoriul

17.40 – WE transportat la Whittier – Joshua/Toles

19.00 – Testul RI – F.T. Anita Sherman Transport laborator, Sherman

20.00 – A doua încercare de interogare, Ericsson conduce, WE refuză s-a deşteptat

20.40 – WE transportat la închisoare – Joshua/Toles

Pe măsură ce construiam bradul de Crăciun, făceam o listă separată pe o altă pagină cu fiecare om menţionat în

procesele-verbale ale şerifului. Ştiam că asta avea să devină lista de martori pe care urma să o predau acuzării săptămâna următoare. De regulă, acopăr cazul, citând pe oricine este menţionat în documente pentru a fi sigur. Poţi oricând scurta o listă cu martori la proces. Uneori adăugarea de noi nume poate fi o problemă.

Din lista cu martori şi bradul de Crăciun aveam să deduc strategia acuzării. Urma, de asemenea, să stabilesc ce martori evita echipa acuzării, şi poate chiar motivul. În timp ce îmi studiam opera şi mă gândeam la aceste aspecte, am simţit cum rotiţele încep să se învârtă, iar degetul rece al revelaţiei îmi alunecă pe şira spinării. Totul a devenit clar şi strălucitor, iar eu am găsit glonţul magic al lui Jerry Vincent.

Walter Elliot fusese dus de la locul crimei la secţia din Malibu pentru a nu le sta în cale detectivilor care îşi continuau ancheta la locul faptei. O interogare succintă avusese loc la secţie înainte ca Elliot să-i pună capăt. Fusese apoi transportat la sediul central al şerifului în Whittier, unde fusese efectuat un test pentru reziduuri de împuşcare, iar pe mâinile sale fuseseră găsiţi nitraţi asociaţi cu praf de puşcă. Apoi, Kinder şi Ericsson încercaseră încă o dată să îl interogheze pe suspect, dar el refuzase în mod înţelept. Fusese apoi arestat în mod oficial şi reţinut la închisoarea districtuală.

Era procedura standard, iar procesul-verbal al arestării documenta lanţul custodiei lui Elliot. Se ocupaseră de el doar detectivii de la Omucideri pe măsură ce fusese mutat de la locul crimei la subsecţie, apoi la sediul central şi, în cele din urmă, la închisoare. Ceea ce mi-a atras însă atenţia a fost modul în care fusese tratat înaintea sosirii lor. În acest punct, am văzut ceva ce îmi scăpase mai devreme, ceva simplu: desemnările agenţilor în uniformă care răspunseseră prima dată la apel. Potrivit documentelor, agenţii Murray şi Harber aveau desemnările 4-alfa-1 şi 4-alfa-2 după numele lor. Iar eu văzusem cel puţin una dintre acele desemnări în dosarul Wyms.

Sărind de la un caz la altul şi de la un dosar la altul, am găsit procesul-verbal al arestării lui Wyms şi am scanat rapid textul. Nu m-am oprit până când nu am văzut prima referinţă la desemnarea 4-alfa-1.

Agentul Todd Stallworth avea această desemnare scrisă după numele său. Era agentul chemat iniţial pentru a ancheta focul de armă raportat la Malibu Creek State Park. El era agentul care condusese maşina asupra căreia trăsese Wyms, iar la final el fusese agentul care îl arestase pe Wyms în mod oficial şi îl dusese la închisoare.

Mi-am dat seama că 4-alfa-1 nu se referea la un agent anume, ci la o zonă de patrulare specifică sau la o responsabilitate. Districtul Malibu acoperea uriaşele zone extravilane ale ţinutului de vest, de la plajele din Malibu până dincolo de munţi şi în comunităţile din Thousand Oaks şi Calabasas. Am presupus că acesta era al patrulea district, iar alfa era desemnarea specifică pentru o unitate de patrulă – o maşină specifică. Părea a fi singurul mod de a explica de ce agenţii care lucrau în ture diferite împărţeau aceeaşi desemnare în procese-verbale întocmite pentru arestări diferite.

Adrenalina mi-a invadat vinele, iar sângele meu o lua la goană în timp ce puneam totul cap la cap. Într-o singură clipă, mi-am dat seama la ce se gândise Vincent şi ce plănuise. Nu mai aveam nevoie de laptopul sau de notiţele lui. Nu aveam nevoie de anchetatorul lui. Ştiam exact care era strategia de apărare.

Cel puţin, credeam că ştiu.

Mi-am scos telefonul mobil şi l-am sunat pe Cisco. Am sărit peste amabilităţi.

— Cisco, eu sunt. Cunoşti vreun ajutor de şerif?

— Aăă, câţiva. De ce?

— Lucrează vreunul dintre ei la secţia Malibu?

— Ştiu un tip care lucra acolo. Este în Lynwood acum. Malibu era prea plictisitor.

— Îl poţi suna în seara asta?

— În seara asta? Sigur, cred. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ştiu ce înseamnă desemnarea de patrulă 4-alfa-1. Poţi afla asta?

— N-ar trebui să fie o problemă. Te sun eu înapoi, dar aşteaptă o secundă. Lorna vrea să discute cu tine.

Am aşteptat să îi dea telefonul. Puteam auzi zgomotul televizorului în fundal. Întrerupsesem o scenă de fericire domestică.

— Mickey, încă mai eşti la birou?

— Sunt aici.

— Este opt şi jumătate. Cred că ar trebui să te duci acasă.

— Şi eu cred la fel. Voi aştepta răspunsul lui Cisco, i-am spus să verifice ceva, şi apoi cred că mă duc la Dan Tana să mănânc friptură şi spaghete.

Ştia că mergeam la Dan Tana când aveam ceva de sărbătorit. De obicei, un verdict bun.

— Ai mâncat friptură la micul dejun.

— Atunci cred că asta îmi va face ziua perfectă.

— Au mers bine lucrurile în seara asta?

— Cred că da. Foarte bine.

— Te duci singur?

A rostit întrebarea cu compătimire în voce, ca şi cum, dacă se cuplase cu Cisco, începea să-i fie milă de mine, singur în lumea cea mare şi rea.

— Craig sau Christian îmi va ţine companie.

Craig şi Christian erau portari la Dan Tana. Aveau grijă de mine, fie că veneam singur sau nu.

— Ne vedem mâine, Lorna.

— Bine, Mickey. Distracţie plăcută.

— Deja mă distrez.

Am închis şi am aşteptat, plimbându-mă prin încăpere şi gândindu-mă la tot încă o dată. Piesele de domino căzuseră una după alta. Era bine şi totul se potrivea. Vincent nu preluase cazul Wyms din nicio obligaţie către lege, săraci sau nedreptăţiţi. Îl folosea pe Wyms pe post de camuflaj. În

loc să dea drumul cazului şi să facă o înţelegere, îl ascunsese pe Wyms la Camarillo timp de trei luni, menţinând astfel cazul viu şi activ. Între timp, el strângea informaţii sub pavilionul apărării lui Wyms pentru a le folosi în cazul Elliot, ascunzându-şi astfel mişcările şi strategia de ochii acuzării.

Acţionase probabil în limitele legii, dar, din punct de vedere etic, era o viclenie. Eli Wyms petrecuse nouăzeci de zile într-un stabiliment al statului pentru ca Vincent să poată construi o strategie de apărare pentru Elliot. Elliot primea glonţul magic, în timp ce Wyms primea cocktailul de zombi.

Partea bună era că nu trebuia să-mi fac griji pentru păcatele predecesorului meu. Wyms ieşise de la Camarillo şi, în definitiv, nu erau păcatele mele. Puteam să beneficiez pur şi simplu de descoperirile lui Vincent şi să merg la proces.

Nu a trecut prea mult şi m-a sunat Cisco.

— Am vorbit cu tipul meu din Lynwood. 4-alfa este maşina principală din Malibu. Patru reprezintă secţia Malibu, iar alfa reprezintă... alfa. Precum masculul alfa. Liderul haitei. Grangurii – apelurile prioritare – sunt de obicei direcţionate către maşina alfa. 4-alfa-1 este şoferul, iar dacă patrulează cu un partener, acesta este 4-alfa-2.

— Deci, maşina alfa acoperă întregul district patru?

— Aşa mi-a spus. 4-alfa este liber să colinde districtul şi să ia frişca de pe tort.

— Cum adică?

— Cele mai bune apeluri. Grangurii.

— Am înţeles.

Teoria mea era confirmată. O crimă dublă şi focuri de armă trase lângă un cartier rezidenţial reprezentau în mod sigur apeluri pentru maşina alfa. O desemnare, dar agenţi diferiţi care să răspundă. Agenţi diferiţi care să răspundă, dar o singură maşină. Piesele de domino au clinchenit şi au căzut.

— Te ajută asta, Mick?

— Da, Cisco, dar înseamnă şi mai mult de lucru pentru tine.

— În cazul Elliot?

— Nu, nu Elliot. Vreau să lucrezi la cazul Eli Wyms. Află tot ce poţi despre noaptea în care a fost arestat. Fă-mi rost de detalii.

— Pentru asta sunt aici.

31

Descoperirea din acea noapte a dat frâu liber imaginaţiei mele. Începeam să vizualizez scene din sala de judecată. Scene ale interogatoriilor şi contrainterogatoriilor. Îmi pregăteam costumele pe care aveam să le port în instanţă şi îmi închipuiam postura pe care aveam să o adopt în faţa juriului. Cazul se trezea la viaţă în interior, şi asta era întotdeauna bine. Era o chestiune de planificare. Gândeşti totul corect în avans şi mergi la proces cu convingerea fermă că nu vei pierde. Nu ştiam ce i se întâmplase lui Jerry Vincent, cum se putuse ca acţiunile sale să-i provoace decesul sau dacă moartea lui era legată de cazul Elliot, dar simţeam că îmi ochisem ţinta. Aveam viteză şi mă pregăteam de luptă.

Planul meu era să stau într-un separeu pe colţ la Dan Tana şi să schiţez câteva dintre interogatoriile martorilor-cheie, făcând o listă cu întrebările de bază şi răspunsurile probabile pentru fiecare. Mă entuziasma ideea de a mă apuca de asta, iar Lorna nu ar fi trebuit să-şi facă griji pentru mine. Nu aveam să fiu singur. Aveam cazul meu cu mine. Nu cazul lui Jerry Vincent. Al meu.

După ce am băgat din nou dosarele în geantă şi am adăugat creioane şi blocnotesuri noi, am stins luminile şi am încuiat uşa cabinetului. Am străbătut coridorul şi apoi am traversat podul către garaj. Chiar în timp ce intram în garaj am văzut un bărbat urcând pe rampa de la primul etaj. Se afla la o distanţă de cincizeci de metri, şi după doar câteva momente şi câţiva paşi l-am recunoscut ca fiind bărbatul din fotografia pe care Bosch mi-o arătase de dimineaţă.

Mi-a îngheţat sângele în vine. Nu puteam decât să fug sau să lupt. Nimic altceva nu conta. Era doar acest moment şi trebuia să fac o alegere. Creierul meu a evaluat situaţia mai rapid decât o făcuse vreodată orice computer IBM, iar rezultatul a fost că bărbatul care se îndrepta spre mine era criminalul şi că avea o armă.

M-am întors şi am început să alerg.

— Hei! s-a auzit o voce în spatele meu.

Am continuat să alerg. Am traversat podul în direcţia opusă, către uşile de sticlă care duceau înapoi în clădire. Un singur gând limpede aveam în minte. Trebuia să intru şi să iau arma lui Cisco. Trebuia să ucid sau să fiu ucis.

Programul se terminase însă, iar uşile se blocaseră în spatele meu după ce părăsisem clădirea. Mi-am băgat repede mâna în buzunar, căutând cheia, apoi am scos-o brusc cu tot cu bancnote, monede şi portofel.

În timp ce vâram cheia în broască puteam auzi paşi îndreptându-se grăbiţi către mine. „Arma! Ia arma!”

În cele din urmă, am deschis uşa brusc şi am luat-o la goană pe coridor spre cabinet. Am aruncat o privire în spatele meu şi am văzut cum bărbatul prinde uşa chiar înainte de a se închide şi bloca. Încă mai era pe urmele mele.

Cu cheia încă în mână, am ajuns la uşa cabinetului şi am bâjbâit până am nimerit în broască. Simţeam cum ucigaşul se apropia. Deschizând în cele din urmă uşa, am intrat, am trântit-o şi am încuiat-o rapid. Am apăsat întrerupătorul de lumină, apoi am traversat recepţia şi am intrat în goană în biroul lui Vincent.

Arma pe care mi-o lăsase Cisco era în sertar. Am înşfăcat-o, am smuls-o din toc şi m-am întors în recepţie. De cealaltă parte a sălii puteam vedea silueta ucigaşului prin geamul mat. Încerca să deschidă uşa. Am ridicat arma şi am îndreptat-o spre silueta neclară.

Am ezitat, apoi am ridicat arma mai sus şi am tras două focuri în tavan. Zgomotul răsună asurzitor în încăperea închisă.

— Aşa! am ţipat. Intră!

Silueta de pe cealaltă parte a uşii de sticlă a dispărut. Am auzit paşi îndepărtându-se pe coridor, iar apoi uşa către pod deschizându-se şi închizându-se. Am rămas ţintuit, aşteptând un alt sunet. Nu s-a auzit nimic.

Fără a-mi dezlipi privirea de uşă, m-am îndreptat către birou şi am ridicat receptorul. Am sunat la 911 şi cineva a răspuns imediat, dar era o înregistrare care îmi spunea că apelul meu era important şi că trebuia să aştept următorul dispecer de urgenţă disponibil.

Mi-am dat seama că tremuram, nu de frică, ci din cauza excesului de adrenalină. Am pus arma pe birou, mi-am verificat buzunarul şi am descoperit că nu-mi pierdusem telefonul mobil. Cu receptorul încă într-o mână, am folosit-o pe cealaltă pentru a deschide mobilul şi a-l suna pe Harry Bosch. A răspuns imediat.

— Bosch! Tipul ăla pe care mi l-ai arătat tocmai a fost aici!

— Haller? Despre ce vorbeşti? Cine?

— Tipul din poza pe care mi-ai arătat-o azi! Ăla cu arma!

— Bine, calmează-te. Unde este? Unde eşti tu?

Mi-am dat seama că de la sperietură vocea mea suna ciudat de piţigăiată. Ruşinat, am respirat adânc şi am încercat să mă calmez înainte de a răspunde.

— Sunt la cabinet. Cabinetul lui Vincent. Plecam şi l-am văzut în garaj. Am alergat înapoi înăuntru şi el a fugit după mine. A încercat să intre în cabinet. Cred că a plecat, dar nu sunt sigur. Am tras vreo două focuri de armă şi apoi...

— Ai o armă?

— Bineînţeles, ce naiba!

— Îţi sugerez să o pui deoparte înainte să fie cineva rănit.

— Dacă tipul ăla e încă acolo, el va fi cel rănit. Cine dracu' e?

A răspuns după o pauză.

— Nu ştiu. Uite, sunt încă în centru şi tocmai mă îndreptam şi eu spre casă. Sunt în maşină. Stai liniştit şi ajung şi eu în cinci minute. Rămâi în cabinet şi ţine uşa încuiată.

— Nu-ţi face griji, nu mă mişc.

— Şi nu mă împuşca pe mine când ajung acolo.

— Nu te împuşc.

Am întins mâna şi am pus telefonul în furcă. Nu aveam nevoie de 911 dacă venea Bosch. Am ridicat din nou arma.

— Auzi, Haller?

— Ce e?

— Ce voia?

— Poftim?

— Tipul. De ce a venit?

— Asta e o întrebare a naibii de bună, dar nu ştiu răspunsul.

— Uite ce e, nu te mai prosti şi spune-mi!

— Îţi spun! Nu ştiu ce vrea. Acum taci din gură şi treci aici! Mi-am strâns pumnii fără să vreau în timp ce ţipam şi am tras accidental în podea. Am sărit de parcă trăsese în mine altcineva.

— Haller! a strigat Bosch. Ce naiba a fost asta?

Am respirat adânc şi am aşteptat să mă liniştesc înainte de a răspunde.

— Haller! Ce se întâmplă?

— Treci aici şi vei afla.

— L-ai nimerit? L-ai pus la pământ? Am închis telefonul fără să răspund.

32

Bosch a ajuns în şase minute care mi s-au părut o oră. O imagine întunecată şi-a făcut apariţia de cealaltă parte a uşii, ciocănind brutal.

— Haller, sunt eu, Bosch.

Ţinând arma într-o parte, am descuiat uşa şi l-am lăsat să intre. Şi el avea arma scoasă.

— S-a mai întâmplat ceva de când am vorbit la telefon? a întrebat.

— Nu l-am văzut sau auzit. Presupun că l-am speriat de moarte. Bosch şi-a băgat arma în toc şi mi-a aruncat o privire care voia să-mi transmită că atitudinea mea de tip dur nu convingea pe nimeni, în afară poate de mine.

— Ce a fost cu ultima împuşcătură?

— Un accident.

I-am arătat gaura din podea.

— Dă-mi arma aia până nu te omori. I-am înmânat-o, iar el a vârât-o la brâu.

— Nu deţii o armă – cel puţin nu legal. Am verificat.

— Este a anchetatorului meu. O lasă aici noaptea.

Bosch a scrutat tavanul până când a văzut cele două găuri pe care le făcusem. Apoi m-a privit şi a clătinat din cap.

S-a dus la fereastră şi s-a uitat în stradă. Broadway era adormit la acea oră din noapte. Vreo două clădiri din apropiere fuseseră transformate în blocuri rezidenţiale, dar Broadway mai avea de aşteptat înainte de a reveni la viaţa de noapte pe care o cunoscuse cu 80 de ani în urmă.

— Bine, hai să luăm loc, a spus.

S-a întors de la fereastră şi m-a văzut în picioare în spatele lui.

— În biroul tău.

— De ce?

— Pentru că vom vorbi despre asta.

Am intrat în birou şi m-am aşezat în spatele mesei de lucru. Bosch a luat loc în faţa mea.

— În primul rând, poftim lucrurile tale. Le-am găsit pe pod.

Din buzunarul de la sacou a scos portofelul meu şi câteva bancnote. Le-a pus pe toate pe masă, iar apoi şi-a băgat din nou mâna după monede.

— Bine, şi acum? am întrebat în timp ce îmi vâram lucrurile înapoi în buzunar.

— Acum vorbim, a spus Bosch. În primul rând, vrei să depui plângere pentru asta?

— Ce rost are? Tu ştii ce s-a întâmplat. Este cazul tău. De ce nu ştii cine este tipul ăsta?

— Lucrăm la asta.

— Nu e suficient! A venit după mine! De ce nu-l poţi identifica?

Bosch a clătinat din cap.

— Pentru că noi credem că este un ucigaş plătit adus din afara oraşului. Poate din afara ţării.

— E fantastic! De ce s-a întors aici?

— Evident, din cauza ta. Din cauza a ceea ce ştii.

— Eu? Nu ştiu nimic.

— Eşti aici de trei zile. Trebuie să ştii ceva care i se pare periculos.

— Îţi spun, nu ştiu nimic.

— Atunci trebuie să te întrebi de ce s-a întors tipul. Ce a lăsat în urmă sau a uitat prima dată?

L-am privit fix. Chiar voiam să ajut. Mă săturasem să fiu luat în colimator – în mai multe sensuri – şi, dacă i-aş fi putut da lui Bosch doar un răspuns, aş fi făcut-o.

Am clătinat din cap.

— Nu mă pot gândi la nicio...

— Haide, Haller! a urlat Bosch la mine. Viaţa ta este în pericol! Nu pricepi? Ce ştii?

— Ţi-am zis!

— Pe cine a mituit Vincent?

— Nu ştiu, şi nu ţi-aş putea spune nici dacă aş şti.

— Ce voia FBI-ul de la el?

— Nici asta nu ştiu!

A făcu semn spre mine.

— Ipocritul dracului! Te ascunzi în spatele protecţiilor legii, în timp ce ucigaşul este liber şi aşteaptă. Etica şi regulile tale nu vor opri un glonţ, Haller. Spune-mi ce ştii!

— Ţi-am zis! Nu ştiu nimic, şi nu-ţi mai îndrepta nenorocitul ăla de deget spre mine. Asta nu e treaba mea, ci a ta. Şi poate că, dacă ţi-ai face treaba, oamenii de aici s-ar simţi...

— Scuzaţi-mă.

Vocea venea din spatele lui Bosch. Cu o singură mişcare fluidă s-a întors şi a sărit de pe scaun, trăgându-şi arma şi îndreptând-o către uşă.

Acolo se afla un bărbat care ţinea un sac de gunoi, cu ochii măriţi de spaimă.

Bosch şi-a coborât imediat arma, în timp ce omul de serviciu părea pe punctul de a leşina.

— Scuze, a bâiguit Bosch.

— Vin mai târziu, a spus bărbatul cu un puternic accent est-european.

S-a întors şi a ieşit rapid.

— La naiba! a exclamat Bosch, clar nemulţumit de faptul că îşi îndreptase arma spre un om nevinovat.

— Mă îndoiesc că ne va mai goli coşurile de gunoi vreodată, am spus.

Bosch s-a dus la uşă, a închis-o şi a încuiat-o. A revenit la masa de lucru şi m-a privit mânios. S-a aşezat la loc, a respirat adânc şi a continuat pe un ton mult mai calm.

— Mă bucur că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, domnule avocat, dar gata cu glumele.

— Bine, fără glume.

Bosch părea a nu şti ce să spună sau să facă mai departe. S-a uitat absent prin încăpere, apoi m-a ţintuit cu privirea.

— Bine, uite, ai dreptate. Este treaba mea să-l prind pe tipul ăsta. Tu însă l-ai avut chiar aici. Chiar aici, ce naiba! Prin urmare, este logic să presupunem că a venit cu un scop. A venit fie să te ucidă, ceea ce pare puţin probabil din moment ce aparent nici nu te cunoaşte, fie să ia ceva de la tine. Întrebarea este despre ce este vorba? Ce anume din cabinetul acesta sau din dosarele tale ar putea duce către identitatea criminalului?

Am încercat să-mi potrivesc tonul la acelaşi nivel cu al lui.

— Tot ce pot să-ţi spun este că managerul meu a fost aici încă de marţi. Anchetatorul meu a fost aici, iar secretara lui Jerry Vincent a fost aici până azi la prânz, când a demisionat. Şi niciunul dintre noi, domnule detectiv, *niciunul dintre noi* nu a fost în stare să găsească proba incontestabilă despre care tu eşti atât de sigur că se află aici. Îmi spui că Vincent a mituit pe cineva, dar nu găsesc niciun indiciu în vreun dosar sau de la vreun client cum că ar fi adevărat. Mi-am petrecut ultimele trei ore aici studiind dosarul Elliot şi nu am găsit niciun indiciu – nici măcar unul – că ar fi plătit sau mituit pe cineva. De fapt, am aflat că nu *avea nevoie* să mituiască pe nimeni. Vincent avea un glonţ magic şi avea o şansă de a câştiga acest caz în mod cinstit. Prin urmare, când îţi spun că nu ştiu nimic, asta înseamnă că nu ştiu nimic. Nu mă joc cu tine. Nu păstrez nimic pentru mine. Nu am nimic să-ţi dau. Nimic.

— Şi FBI-ul?

— Acelaşi răspuns. Nimic.

Bosch nu a răspuns. Am văzut cum o dezamăgire reală îi umbreşte faţa. Am continuat:

— Dacă mustăciosul ăsta este ucigaşul, atunci cu siguranţă că există un motiv care l-a adus înapoi aici, însă nu ştiu care. Îmi fac griji în această privinţă? Nu, nu-mi fac griji. Mă cac pe mine de frică. Mă cac pe mine de frică pentru că tipul ăsta crede că am ceva, iar dacă am, nici măcar nu ştiu, şi nu e de bine.

Bosch s-a ridicat brusc. A scos arma lui Cisco de la brâu şi a pus-o pe masa de lucru.

— Ţine-o încărcată. Iar în locul tău, nu aş mai lucra noaptea.

A făcut stânga-mprejur şi s-a îndreptat spre uşă.

— Asta-i tot? am strigat după el.

S-a întors la masa de lucru.

— Ce mai vrei de la mine?

— Tot ce vrei tu de la mine sunt informaţii. De cele mai multe ori, informaţii pe care nu le pot oferi. În schimb, tu nu îmi oferi nimic, şi ăsta este unul dintre motivele pentru care sunt în pericol.

Bosch părea gata să sară peste masa de lucru la gâtul meu, dar apoi l-am văzut calmându-se iarăşi. Doar îi zvâcnea o venă lângă tâmpla stângă. Asta era ceea ce-l dădea de gol, şi era un semn care îmi trezea din nou un sentiment de familiaritate.

— La dracu', a spus în cele din urmă. Ce vrei să ştii, domnule avocat? Hai. Întreabă-mă ceva – orice – şi voi răspunde.

— Vreau să ştiu despre mită. Unde s-au dus banii?

Bosch a clătinat din cap şi a râs fals.

— Îţi dau o şansă şi îmi spun că îţi voi răspunde la întrebare, oricare ar fi aceasta, iar tu te apuci să îmi pui o întrebare la care nu am răspuns. Crezi că, dacă aş fi ştiut unde s-au dus banii şi cine a primit mita, aş mai fi aici cu tine? Nţ, Haller, aş reţine un criminal.

— Deci, eşti sigur că există o legătură? Că mita – dacă a existat vreo mită – are de-a face cu crima.

— Mă bazez pe procente.

— Dar mita – dacă a existat vreo mită – a fost plătită acum cinci luni. De ce a fost ucis Jerry abia acum? De ce-l sună FBI-ul acum?

— Bune întrebări. Anunţă-mă dacă afli vreun răspuns. Între timp, mai pot face ceva pentru tine, domnule avocat? Mă îndreptam spre casă când ai sunat.

— Mda, poţi.

M-a privit şi a aşteptat.

— Şi eu eram gata de plecare.

— Ce, vrei să te ţin de mână pe drumul spre garaj? Bine, să mergem.

Am închis încă o dată cabinetul şi am traversat holul către podul spre garaj. Bosch încetase să vorbească, iar tăcerea era enervantă. În cele din urmă, am rupt-o.

— Aveam de gând să mă duc să mănânc o friptură. Vrei să vii? Poate vom rezolva problemele lumii cu nişte carne roşie în faţă.

— Unde, la Musso?

— Mă gândeam la Dan Tana. Bosch a dat din cap.

— Dacă poţi să ne bagi înăuntru.

— Stai liniştit. Cunosc un tip care lucrează acolo.

33

Bosch venea în urma mea, dar când eu am încetinit pe Santa Monica Boulevard pentru a opri lângă valetul din faţa restaurantului, el a mers mai departe. L-am văzut trecând pe lângă mine şi făcând dreapta pe Doheny.

Am intrat singur, iar Craig m-a condus într-unul dintre separeurile de pe colţ dragi mie. Era o noapte aglomerată, dar lucrurile începeau să se liniştească. L-am văzut pe actorul James Woods terminându-şi cina într-un separeu împreună cu un producător de film pe nume Mace Neufeld. Erau de-ai casei, iar Mace m-a salutat printr-un gest din cap. Încercase cândva să aleagă unul dintre cazurile mele pentru un film, dar nu a mers. În alt separeu l-am văzut pe Corbin Bernsen, actorul care jucase cel mai bine rolul unui avocat dintre toţi cei pe care îi văzusem la televizor. Iar într-un alt separeu însuşi Dan Tana lua o cină târzie cu soţia sa. Mi-am aruncat privirea spre faţa de masă în carouri. Gata cu celebrităţile. Trebuia să mă pregătesc pentru Bosch. Pe drum, reflectasem la ceea ce tocmai se întâmplase la cabinet, iar acum doream doar să mă gândesc la cum ar fi mai bine să-l înfrunt pe Bosch. Era ca şi cum m-aş fi pregătit pentru interogarea încrucişată a unui martor ostil.

La zece minute după ce mă aşezasem la masă, a apărut în cele din urmă şi Bosch la intrare, iar Craig l-a condus până la mine.

— Te-ai pierdut? l-am întrebat în timp ce se strecura în separeu.

— Nu găseam loc de parcare.

— Presupun că nu te plătesc suficient ca să-ţi permiţi serviciile oferite de valet.

— Nu, chestia cu valetul e frumoasă, dar nu-mi pot lăsa maşina de oraş pe mâna altcuiva. Este împotriva regulilor.

Am dat din cap, presupunând că era probabil din cauză că avea o puşcă în portbagaj.

Am decis să aştept să comandăm înainte de a încerca să-l joc pe Bosch. L-am întrebat dacă dorea să se uite peste meniu, iar el a spus că era gata să comande. Când a sosit ospătarul, am comandat amândoi friptură Helen cu garnitură de spaghete în sos roşu. Bosch a vrut o bere, iar eu am cerut o sticlă de apă plată.

— Deci, am spus, pe unde umblă partenerul tău în ultimul timp?

— Lucrează la alte aspecte ale anchetei.

— Păi, presupun că e bine că mai are şi alte aspecte.

Bosch m-a studiat îndelung înainte de a răspunde.

— Asta ar trebui să fie o vorbă de duh?

— Doar o observaţie. După cum văd eu lucrurile, nu par să se întâmple prea multe.

— Poate pentru că sursa ta s-a uscat şi s-a dus.

— Sursa mea? Nu am nicio sursă.

— Nu mai ai. M-am prins cine îl alimenta pe tipul tău şi asta a luat sfârşit astăzi. Sper doar că nu-l plăteai pentru informaţii, pentru că DIA[11] îl va distruge pentru asta.

— Ştiu că nu vrei să mă crezi, dar nu am idee despre cine sau ce vorbeşti. Eu obţin informaţii de la anchetatorul meu. Nu-l întreb cum le obţine el.

Bosch a dat din cap.

— Asta e cea mai bună metodă, corect? Te protejezi şi nu-ţi explodează nimic în faţă. Între timp, dacă un căpitan de poliţie îşi pierde serviciul şi pensia, asta e.

Nu realizasem că sursa lui Cisco era o persoană atât de sus-pusă.

---

11 Departamentul Afacerilor Interne (n. tr.)

Ospătarul ne-a adus băuturile şi un coş cu pâine. Am băut puţină apă în timp ce reflectam asupra a ce aveam să spun mai departe. Am pus paharul jos şi l-am privit pe Bosch. A ridicat din sprâncene de parcă aştepta ceva.

— De unde ştiai când urma să plec de la birou astă-seară?

Bosch s-a prefăcut nedumerit.

— Cum adică?

— Mă gândesc la lumini. Erai acolo pe Broadway, iar când am stins luminile, ţi-ai trimis omul în garaj.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba şti. Poza cu tipul cu arma care ieşea din clădire. Era falsă. Tu ai pregătit-o – ai regizat-o – şi ai folosit-o pentru a-l scoate pe cel care furnizează informaţii din bârlog, apoi ai încercat să mă păcăleşti.

Bosch a clătinat din cap şi a privit dincolo de separeu, de parcă ar fi căutat pe cineva care să-l ajute să priceapă ce spuneam. Juca prost.

— Tu ai pregătit imaginea falsă şi apoi mi-ai arătat-o mie pentru că ştiai că urma să ajungă prin anchetatorul meu la furnizorul de informaţii. Ştiai că cel care va întreba de poză este furnizorul.

— Nu pot discuta despre niciun aspect al anchetei cu tine.

— Iar apoi ai folosit-o pentru a încerca să mă fraiereşti. Să vezi dacă ascund ceva, să mă sperii şi să vorbesc.

— Ţi-am zis, nu pot...

— Păi, nici nu trebuie, Bosch. Ştiu că asta ai făcut. Ştii care au fost greşelile tale? În primul rând, faptul că nu te-ai întors, aşa cum ai spus, pentru a-i arăta poza secretarei lui Vincent. Dacă tipul din imagine chiar exista, i-ai fi arătat-o pentru că ea cunoaşte clienţii mai bine decât mine. A doua greşeală a fost arma de la brâu a ucigaşului tău plătit. Vincent a fost împuşcat cu o armă de douăzeci şi cinci – prea mică pentru a fi purtată la brâu. Mi-a scăpat când mi-ai arătat poza, dar mi-am dat seama acum.

Bosch a privit spre barul din mijlocul restaurantului. La televizorul de deasupra tocmai se difuzau ştirile sportive. M-am aplecat spre el peste masă.

— Deci, cine este tipul din poză? Partenerul tău cu o mustaţă lipită? Vreun clovn de la Moravuri? Nu ai nimic mai bun de făcut decât să te joci cu mine?

Bosch s-a lăsat pe spate şi a continuat să privească în jur, evitându-mi privirea. Se gândea la ceva şi i-am acordat tot timpul de care avea nevoie. În cele din urmă, m-a privit.

— Bine, m-ai prins. A fost o înşelătorie. Presupun că asta te face un avocat isteţ, Haller. Exact ca taică-tu. Mă întreb de ce îţi iroseşti talentul apărând ticăloşi. Nu ar trebui să dai în judecată doctori sau să aperi marile companii de tutun, sau ceva nobil de genul ăsta?

Am zâmbit.

— Aşa îţi place să joci? Eşti prins cu mâţa-n sac, aşa că răspunzi acuzându-l pe celălalt că este necinstit?

Bosch a izbucnit în râs, roşu la faţă, şi s-a uitat în altă parte. Era un gest care mi s-a părut cunoscut, iar faptul că îl pomenise pe tatăl meu m-a făcut să mă gândesc la el. Mi-l aminteam vag pe tatăl meu râzând neliniştit şi ferindu-şi privirea în timp ce se lăsa pe spate la masă. Mama îl acuzase de ceva ce nu înţelegeam pentru că eram prea mic.

Bosch şi-a pus ambele braţe pe masă şi s-a aplecat spre mine.

— Ai auzit de primele 48, nu?

— Despre ce vorbeşti?

— Primele 48. Şansele de a rezolva un caz de omucidere se diminuează cu aproape jumătate în fiecare zi dacă nu îl rezolvi în primele 48 de ore. S-a uitat la ceas înainte de a continua. Ajung în curând la 72 de ore şi nu am nimic. Niciun suspect, nicio pistă viabilă, nimic. Şi speram că în seara aceasta aş putea să te sperii ca să îmi spui ceva. Ceva care să mă îndrepte în direcţia corectă.

Stăteam acolo, privindu-l fix şi reflectând la ceea ce spusese. În cele din urmă, vocea mi-a revenit.

— Tu chiar ai crezut că ştiu cine l-a ucis pe Jerry şi nu spun?

— Era o posibilitate pe care trebuia s-o iau în calcul.

— Du-te dracului, Bosch!

Chiar atunci a venit ospătarul cu fripturile şi spaghetele noastre. În timp ce farfuriile ne erau aşezate în faţă, Bosch m-a privit zâmbind cu înţeles. Ospătarul ne-a întrebat ce ne mai putea aduce, iar eu i-am făcut semn să plece fără a întrerupe contactul vizual.

— Eşti un nenorocit arogant, am spus. Cum poţi să stai acolo pur şi simplu, cu un zâmbet pe faţă, după ce m-ai acuzat că ascund probe sau informaţii despre o crimă? O crimă a cărei victimă este un tip pe care-l cunoşteam.

Bosch şi-a coborât privirea asupra fripturii, şi-a luat cuţitul şi furculiţa şi a început să o taie. Am observat că era stângaci. A băgat o bucată de carne în gură şi s-a uitat la mine în timp ce o mesteca. Îşi rezemase pumnii lângă farfurie şi ţinea furculiţa şi cuţitul strâns, de parcă ar fi păzit mâncarea de braconieri. Mulţi dintre clienţii mei care fuseseră la închisoare mâncau în acelaşi fel.

— De ce nu te relaxezi, domnule avocat, a spus. Trebuie să înţelegi ceva. Nu sunt obişnuit să fiu de aceeaşi parte a baricadei cu avocatul apărării, bine? Ştiu din experienţă că avocaţii apărării au încercat să mă facă să par prost, corupt, bigot şi aşa mai departe. Aşa că, având asta în minte, da, am încercat să mă joc cu tine în speranţa că mă va ajuta să rezolv o crimă. Îmi cer mii de scuze. Dacă vrei, îi pun să-mi împacheteze friptura şi o iau la pachet.

Am clătinat din cap. Bosch avea talentul de a mă face să mă simt tot eu vinovat.

— Poate că acum tu ar trebui să te relaxezi, am ripostat. Tot ce spun este că am fost deschis şi cinstit cu tine de la început. Am întins limitele etice ale profesiei mele şi ţi-am spus ce puteam să-ţi spun, când puteam să-ţi spun. Nu

meritam să mă faci să mă cac pe mine de frică în seara asta. Şi eşti al dracului de norocos că nu l-am împuşcat pe omul tău în piept când se afla la uşa cabinetului. Era o ţintă frumoasă.

— Nu trebuia să ai armă. Am verificat.

Bosch a început să mănânce din nou, ţinându-şi capul plecat în timp ce tăia friptura. A luat mai multe îmbucături, iar apoi a trecut la garnitura de spaghete. Nu le încolăcea. Tăia pastele cu furculiţa înainte de a le băga în gură. A vorbit după ce a terminat de mestecat.

— Deci, acum că am trecut peste asta, mă ajuţi?

Am izbucnit în râs.

— Glumeşti? Ai auzit măcar un lucru din ce am spus?

— Mda, am auzit totul. Şi nu, nu glumesc. După toate cele spuse şi făcute, încă mai am un avocat mort – colegul tău – pe cap şi mi-ai fi încă de folos.

Am început să tai prima mea bucată de friptură. Am hotărât că putea aştepta să mănânc, aşa cum îl aşteptasem eu pe el.

Mulţi credeau că la Dan Tana se servea cea mai bună friptură din oraş. Mă puteţi considera unul dintre cei mulţi. Nu am fost dezamăgit. Nu m-am grăbit, am savurat prima îmbucătură, apoi mi-am pus furculiţa jos.

— Ce fel de ajutor?

— Îl scoatem pe ucigaş la lumină.

— Grozav. Cât de periculos va fi?

— Depinde de multe chestii, dar nu am de gând să te mint. Ar putea deveni periculos. Vreau să agiţi lucrurile, să-l faci să creadă că există un fir, că ai putea reprezenta un pericol. Apoi vedem ce se întâmplă.

— Dar vei fi acolo. Voi fi acoperit.

— La fiecare pas.

— Cum agităm lucrurile?

— Mă gândeam la un articol de ziar. Presupun că ai fost sunat de reporteri. Alegem unul, îi dăm povestea în

exclusivitate şi strecurăm în ea ceva care să-l pună pe ucigaş pe gânduri.

M-am gândit la asta şi mi-am amintit că Lorna mă avertizase să joc după reguli cu presa.

— E un tip la *Times,* am spus. Am făcut un fel de înţelegere ca să scap de el. I-am promis că, atunci când voi fi pregătit să vorbesc, voi vorbi cu el.

— E un aranjament perfect. Ne vom folosi de el.

N-am spus nimic.

— Deci, te bagi?

Mi-am ridicat furculiţa şi cuţitul şi am tăiat din nou din friptură în tăcere.

Nişte sânge s-a scurs pe farfurie. M-am gândit că fiica mea ajunsese la vârsta la care îmi punea aceleaşi întrebări ca şi mama ei, şi că nu puteam răspunde niciodată. „E ca şi cum lucrezi mereu pentru tipii răi.” Nu era atât de simplu, dar asta nu înlătura înţepătura sau privirea pe care îmi aminteam că o văzusem în ochii ei.

Am pus cuţitul şi furculiţa jos fără a lua vreo îmbucătură. Brusc nu îmi mai era foame.

— Da, am spus. Mă bag.

PARTEA A TREIA

A spune adevărul

34

Toţi mint.

Poliţiştii mint. Avocaţii mint. Clienţii mint. Până şi juraţii mint.

Exisă o şcoală de gândire în dreptul penal care afirmă că fiecare proces este câştigat sau pierdut în momentul în care este ales juriul. Nu am fost niciodată pregătit să mizez numai pe asta, dar ştiu că probabil nu există fază mai importantă într-un proces de crimă decât selectarea celor doisprezece cetăţeni care vor decide soarta clientului tău. Este, de asemenea, cea mai complexă şi mai efemeră parte a procesului, bazată pe capriciile sorţii, pe noroc şi pe abilitatea de a pune întrebarea potrivită persoanei potrivite la momentul potrivit.

Şi cu toate acestea, aşa începem fiecare proces.

Selecţia juriului în cazul *California v. Elliot* a început potrivit programului, în sala de judecată a judecătorului James P. Stanton, la ora zece, joi dimineaţă. Încăperea era plină până la refuz, pe jumătate cu persoanele citate pentru a fi selectate în juriu – cei 80 de potenţiali juraţi aleşi în mod aleatoriu din grupul de la etajul cinci al CCB – şi pe jumătate cu jurnalişti, angajaţi ai tribunalului, oameni binevoitori şi simpli gură-cască, toţi cei care reuşiseră să se strecoare înăuntru.

Stăteam la masa apărării singur cu clientul – îndeplinindu-i dorinţa de a avea doar un avocat în echipă. În faţa mea se aflau un dosar de carton deschis, dar gol, un teanc de post-it-uri şi trei markere diferite: roşu, albastru şi negru. La cabinet pregătisem dosarul folosind o riglă pentru a desena o grilă de la un capăt la altul. Erau douăsprezece

blocuri, fiecare de mărimea unui postit. Fiecare bloc era pentru unul dintre cei doisprezece juraţi care urmau a fi aleşi pentru a-l judeca pe Walter Elliot. Unii avocaţi folosesc computere pentru a-i urmări pe potenţialii juraţi. Au chiar şi un software care preia informaţiile relevate în timpul procedurii de selecţie, le filtrează printr-un program de recunoaştere a tiparului sociopolitic şi oferă recomandări imediate cu privire la păstrarea sau respingerea unui jurat. Eu folosisem sistemul tradiţional cu grile încă de când eram avocat începător în Serviciul Avocaţilor din Oficiu. Întotdeauna funcţionase pentru mine şi nu aveam de gând să-l schimb acum. Nu doream să folosesc instinctele unui computer când se ajungea la alegerea unui jurat. Voiam să mi le folosesc pe ale mele. Un computer nu poate auzi cum cineva dă un răspuns. Nu poate vedea ochii cuiva când minte.

Sistemul funcţionează astfel: judecătorul are o listă generată de computer şi strigă numele a doisprezece cetăţeni din grupul de persoane citate pentru a fi selectate în juriu. Aceştia iau loc în boxa juraţilor. În acel moment, fiecare este un membru al juriului, dar îşi păstrează locul doar dacă supravieţuieşte întrebărilor despre trecutul lui, opiniile şi înţelegerea legii. Există o procedură. Judecătorul le pune o serie de întrebări simple, iar apoi avocaţii au ocazia de a le pune întrebări ulterioare, mai la obiect.

Juraţii pot fi recuzaţi din boxă în două moduri. Pot fi recuzaţi motivat dacă arată prin răspunsurile, conduita sau chiar circumstanţele vieţii lor că nu pot fi judecători echitabili ai faptelor sau că nu pot audia cazul fără prejudecăţi. Nu există nicio limită a numărului de recuzări motivate aflate la dispoziţia avocaţilor. Adesea, judecătorul face recuzarea motivată înainte chiar ca procurorul sau avocatul apărării să obiecteze. Mereu am crezut că modul cel mai simplu de a scăpa dintr-un juriu este să anunţi că eşti convins că toţi poliţiştii mint sau că poliţiştii au

întotdeauna dreptate. În orice caz, o vedere îngustă este un motiv pentru recuzare.

A doua metodă de recuzare este recuzarea absolută, care îi este acordată fiecărui avocat în mod limitat în funcţie de tipul de caz şi capetele de acuzare. Pentru că acest caz implica învinuirea de crimă, atât acuzarea, cât şi apărarea aveau dreptul la cel mult douăzeci de recuzări absolute. În utilizarea judicioasă şi abilă a acestor recuzări absolute sunt puse la bătaie strategia şi instinctul. Un avocat experimentat îşi poate folosi recuzările pentru a-l ajuta să-şi transforme juriul într-o unealtă a acuzării sau a apărării. O recuzare absolută îi permite unui avocat să elimine un jurat din simplul motiv că îl displace în mod instinctiv pe individ. O excepţie o reprezintă utilizarea evidentă a recuzărilor absolute pentru a crea favoritism în cadrul juriului. Un procuror care recuză în mod continuu juraţi negri sau un avocat al apărării care face la fel cu juraţi albi ar intra repede în conflict cu partea adversă şi cu judecătorul.

Regulile *voire dire*[12] au rolul de a înlătura favoritismul şi impostura juriului. Termenul în sine provine din franceza veche şi înseamnă „a spune adevărul”. Dar, desigur, asta este incompatibil cu cauza fiecărei părţi. La urma urmelor, în fiecare proces vreau un juriu părtinitor. Vreau să înclin să fie contra statului şi a poliţiei. Vreau să fie predispuşi să fie de partea mea. Adevărul este că o persoană imparţială este ultima pe care o vreau în juriul meu. Vreau pe cineva care este deja de partea mea sau care poate fi împins acolo cu uşurinţă. Vreau douăsprezece persoane care se lasă duse de nas. Juraţi care îmi vor urma exemplul şi vor acţiona ca agenţi ai apărării.

Şi, desigur, omul care stă la mai puţin de un metru şi jumătate de mine în sala de judecată dorea să obţină un

12 Procedura chestionării juraţilor pentru a selecta persoanele care vor face parte din juriu. (n.tr.)

rezultat diametral opus la selecţia juraţilor. Procurorul dorea persoane pe care să le ducă el de nas, şi avea să-şi utilizeze recuzările pentru a modela juriul aşa cum dorea el şi în defavoarea mea.

La zece şi cincisprezece, eficientul judecător Stanton se uitase deja peste lista generată de computerul care selecta în mod aleatoriu primii doisprezece candidaţi şi le urase bun venit în boxa juraţilor strigând numerele de cod care le fuseseră atribuite în sala juriului de la etajul cinci. Erau şase bărbaţi şi şase femei. Aveam trei poştaşi, doi ingineri, o gospodină din Pomona, o scenaristă şomeră, doi profesori de liceu şi trei pensionari.

Ştiam de unde erau şi ce făceau, dar nu le ştiam numele. Era un juriu anonim. În toate şedinţele preliminare, judecătorul fusese hotărât să protejeze juraţii de atenţia şi curiozitatea publică. Ordonase ca reporterii de la Court TV să-şi monteze camera pe perete, deasupra boxei juraţilor, pentru ca aceştia să nu poată fi văzuţi când se arătau imagini din sala de judecată. Hotărâse, de asemenea, ca identităţile tuturor potenţialilor juraţi să nu fie date la iveală nici măcar avocaţilor, şi să se facă referire la fiecare dintre ei în funcţie de numărul scaunului în timpul *voire dire*.

Procedura a început cu întrebările adresate de către judecător fiecărui potenţial jurat. Acestea se refereau la meseriile lor şi la zona din districtul Los Angeles în care aceştia locuiau. Apoi a trecut la întrebări simple: dacă fuseseră victimele vreunei infracţiuni, dacă aveau rude în închisoare sau dacă erau înrudiţi cu ofiţeri de poliţie sau procurori. I-a întrebat ce ştiau despre lege şi procedurile din instanţă. S-a interesat cine avea experienţă ca jurat. Judecătorul a recuzat motivat trei persoane: un poştaş al cărui frate era ofiţer de poliţie; un pensionar al cărui fiu fusese victima unei crime legate de consumul de droguri; şi pe scenaristă, pentru că, deşi nu lucrase niciodată la studiourile Archway, judecătorul credea că ar putea să îi

poarte pică lui Elliot din cauza relaţiei litigioase dintre scenarişti şi conducerea studiourilor în general.

Un al patrulea potenţial jurat – unul dintre ingineri – a fost recuzat când judecătorul i-a admis cererea de autorecuzare din motive pecuniare. Era un consultant liber-profesionist, iar două săptămâni petrecute la un proces erau două săptămâni fără alt venit decât cei cinci dolari câştigaţi zilnic în calitate de jurat.

Cei patru au fost rapid înlocuiţi cu alţi patru, selecţionaţi în mod aleatoriu din grup, şi tot aşa. Până la ora 12.00, folosisem două recuzări absolute pentru poştaşii rămaşi, şi aş fi folosit o a treia pentru a-l elimina pe cel de-al doilea inginer din juriu, dar am decis să mă gândesc mai bine în timpul pauzei de prânz înainte de a face următoarea mişcare. Între timp, Golantz menţinea un întreg arsenal de recuzări. Evident, strategia sa era să mă lase pe mine să-mi utilizez recuzările pentru ca apoi să dea el forma finală juriului.

Elliot adoptase atitudinea de director general executiv al apărării. Eu îmi făceam treaba în faţa juriului, dar insista să i se permită să aprobe fiecare dintre recuzările mele absolute. Dura mai mult, pentru că trebuia să îi explic de ce voiam să renunţ la un jurat, iar el îşi dădea întotdeauna cu părerea. De fiecare dată însă încuviinţa în cele din urmă din cap de parcă el ar fi fost cel responsabil, iar juratul era recuzat. Era un procedeu enervant, dar îl puteam tolera atâta timp cât Elliot era de acord cu ceea ce voiam să fac.

Imediat după ora 12.00, judecătorul a anunţat pauza de prânz. Deşi ziua era dedicată selecţiei juriului, practic era prima zi a primului meu proces după mai bine de un an. Lorna Taylor venise în instanţă pentru a privi şi a-şi arăta sprijinul. Planul era să luăm prânzul împreună, iar apoi ea să se întoarcă la cabinet şi să înceapă să strângă lucrurile.

În timp ce intram pe coridorul din afara sălii de judecată, l-am întrebat pe Elliot dacă dorea să ni se alăture, dar el a spus că trebuia să dea o fugă până la studio ca să vadă

cum stau lucrurile. I-am atras atenţia să nu întârzie. Judecătorul ne dăduse o pauză de prânz foarte generoasă, de 90 de minute, şi nu avea să fie înţelegător dacă întârzia cineva.

Eu şi Lorna am rămas în spate şi i-am lăsat pe potenţialii juraţi să se înghesuie în lifturi. Nu doream să cobor cu ei. Când faci asta e inevitabil ca unul să deschisă gura şi să întrebe ceva inadecvat, iar apoi trebuie să raportezi acest lucru judecătorului.

Când s-au deschis uşile unuia dintre lifturi, l-am văzut pe reporterul Jack McEvoy făcându-şi loc printre juraţi, scrutând coridorul şi reperându-mă.

— Grozav, am spus. Uite şi beleaua.

McEvoy a venit direct spre mine.

— Ce vrei? am întrebat.

— Să-ţi explic.

— Adică să-mi explici de ce eşti un mincinos?

— Nu, uite, când ţi-am zis că o să apară duminică, vorbeam serios. Asta mi se spusese.

— Şi iată că e joi şi nici urmă de poveste în ziar, iar când încerc să te sun în legătură cu asta, nu mă suni înapoi. Am alţi reporteri interesaţi, McEvoy. Nu am nevoie de *Times.*

— Uite, eu înţeleg, dar s-a întâmplat ca ei să decidă să publice povestea mai aproape de proces.

— Procesul a început acum două ore.

Reporterul a clătinat din cap.

— Ştii tu, procesul adevărat. Mărturii şi dovezi. O publică pe prima pagină duminica asta.

— Prima pagină, duminică. Este o promisiune?

— Cel târziu luni.

— Aha, acum e luni.

— Uite, e vorba de ştiri. Lucrurile se schimbă. Ar trebui să apară pe prima pagină duminică, dar dacă se întâmplă ceva important în lume, ar putea să o lase pe luni. E una din două.

— Cum zici tu. Eu nu cred până nu văd.

Am observat că zona din jurul lifturilor era pustie. Eu şi Lorna puteam coborî acum fără a da peste vreun potenţial jurat. Am luat-o de braţ şi am început să o conduc în acea direcţie. Am trecut în grabă pe lângă reporter.

— Deci, e totul bine? a întrebat McEvoy. Vei aştepta?

— Ce să aştept?

— Înainte de a vorbi cu altcineva şi a-i oferi exclusivitate.

— Mi-e indiferent.

L-am lăsat în urmă şi ne-am îndreptat spre lifturi. Când am ieşit din clădire, am mers un cvartal până la primărie şi l-am pus pe Patrick să ne ia de acolo. Nu voiam ca vreun potenţial jurat care se afla în apropierea tribunalului să mă vadă urcând în spatele unui Lincoln cu şofer. Se putea să nu dea bine. Printre altele, l-am instruit pe Elliot ca înainte de proces să evite să folosească limuzina studioului şi să conducă el însuşi până la tribunal zilnic. Nu ştii niciodată cine ce ar putea vedea şi care ar putea fi efectul.

I-am spus lui Patrick să ne ducă la French Garden pe Seventh Street. Apoi l-am sunat pe Harry Bosch pe telefonul mobil, iar el a răspuns imediat.

— Tocmai am vorbit cu reporterul, am spus.

— Şi?

— Şi va fi publicată în sfârşit duminică sau luni. El spune că pe prima pagină, aşa că fii pregătit.

— În sfârşit.

— Mda. Vei fi pregătit?

— Nu-ţi face griji. Sunt pregătit.

— Trebuie să-mi fac griji. Este... Alo?

Închisese deja. Am închis şi eu.

— Ce a fost asta? a întrebat Lorna.

— Nimic.

Mi-am dat seama că trebuia să schimb subiectul.

— Ascultă, când te întorci la birou astăzi, vreau să o suni pe Julie Favreau şi să vezi dacă poate veni la tribunal mâine.

— Credeam că Elliot nu vrea un consultant pentru juriu.

— Nu trebuie să ştie că o folosim.

— Atunci cum o vei plăti?

— Scoate banii din contul operaţional. Nu-mi pasă. O voi plăti din buzunarul propriu dacă trebuie, dar voi avea nevoie de ea şi nu-mi pasă de ce crede Elliot. Deja am irosit două recuzări absolute şi am sentimentul că până mâine va trebui să fac orice îmi stă în putinţă. Voi avea nevoie de ajutorul ei pentru diagrama finală. Spune-i doar că aprodul va avea numele ei şi îi va păstra un loc. Spune-i să stea în galerie şi să nu se apropie de mine când sunt cu clientul. Spune-i că îmi poate trimite un SMS când are ceva important de zis.

— Bine, o voi suna. Eşti bine, Mick?

Probabil că vorbisem prea repede sau transpirasem prea mult. Lorna îşi dăduse seama că eram agitat. Mă simţeam uşor slăbit şi nu ştiam dacă era din cauza rahatului reporterului, din cauză că Bosch îmi închisese telefonul în nas sau pentru că lucrurile pe care le aşteptasem un an aveau în sfârşit să se întâmple. Mărturii şi dovezi.

— Sunt bine, am spus pe un ton tăios. Mi-e doar foame. Ştii cum sunt când mi-e foame.

— Sigur, a zis ea. Înţeleg.

Adevărul era că nu mi-era foame. Nici măcar nu aveam chef să mănânc. Îmi simţeam sufletul greu. Povara viitorului unui om.

Şi nu la viitorul clientului meu mă gândeam.

35

Până la ora trei în cea de-a doua zi de selecţie a juriului, eu şi Golantz făcusem schimb de recuzări absolute şi motivate timp de mai bine de zece ore în instanţă. Fusese o luptă. Ne confruntaserăm în linişte, identificându-i fiecare pe juraţii doriţi de celălalt şi recuzându-i fără remuşcări. Luasem la rând aproape întregul grup de potenţiali juraţi, iar diagrama mea era acoperită în unele locuri chiar şi cu câte cinci straturi de post-it-uri. Îmi mai rămăseseră două recuzări absolute. Golantz, iniţial chibzuit cu recuzările sale, mă ajunsese din urmă şi apoi mă întrecuse, iar acum mai avea dreptul la o singură recuzare absolută. Era momentul zero. Boxa juriului era gata să fie completată.

În forma curentă, juriul includea acum un avocat, un programator de calculatoare, alţi doi angajaţi ai poştei şi trei proaspăt pensionaţi, precum şi un asistent medical, o persoană care tundea copaci şi o artistă.

Din cei doisprezece juraţi iniţiali din dimineaţa anterioară mai rămăseseră doi. Inginerul de pe scaunul şapte şi unul dintre pensionari, cel de pe scaunul doisprezece, rămăseseră cumva pe poziţii. Ambii erau bărbaţi albi şi ambii înclinau, potrivit estimărilor mele, către acuzare. Niciunul nu era în mod făţiş de partea acuzării, dar pe diagrama mea luasem notiţe despre fiecare cu cerneală albastră – codul meu pentru un jurat pe care îl percepeam ca fiind ostil apărării. Înclinaţiile lor erau însă atât de subtile, încât nu folosisem încă nicio recuzare preţioasă pentru vreunul din ei.

Ştiam că îi puteam recuza pe amândoi în acordul meu final cu ajutorul recuzărilor absolute, dar acesta era riscul

audierii preliminare. Recuzi un jurat din cauza cernelii albastre, iar cel care îl înlocuieşte se poate dovedi albastru ca neonul şi un risc mai mare la adresa clientului tău decât juratul iniţial. Asta făcea ca selecţia juriului să fie foarte imprevizibilă.

Cea mai nouă apariţie în boxa juraţilor era o artistă care ocupă scaunul unsprezece, după ce Golantz îşi folosise cea de-a nouăsprezecea recuzare absolută împotriva unui angajat de la spaţiile verzi pe care eu îl înregistrasem ca fiind un jurat roşu. Interogată de judecătorul Stanton, artista a dezvăluit că locuia în Malibu şi lucra într-un atelier de lângă Autostrada Pacific Coast. Picta cu vopsea acrilică şi studiase la Institutul de Artă din Philadelphia înainte de a veni în California pentru lumină. A susţinut că nu deţinea un televizor şi nu citea niciun ziar în mod regulat. A mai spus că nu ştia nimic despre crimele care avuseseră loc cu şase luni în urmă în casa de pe plajă, nu departe de locul unde trăia şi lucra.

Aproape de la început luasem notiţe despre ea cu roşu, şi eram din ce în ce mai fericit că se afla în juriu pe măsură ce interogatoriul se desfăşura. Ştiam că Golantz făcuse o eroare tactică. Eliminase lucrătorul de la spaţii verzi cu o recuzare absolută şi se alesese cu un jurat aparent şi mai dăunător pentru cauza sa. Acum trebuia să treacă peste această greşeală sau să-şi utilizeze dreptul final la recuzare pentru a scăpa de artistă, riscând astfel încă o dată.

Când judecătorul a încheiat interogatoriul general, a venit rândul avocaţilor. A început Golantz, care i-a adresat o serie de întrebări cu ajutorul cărora spera să scoată la lumină o prejudecată, pentru ca artista să poată fi recuzată motivat şi nu absolut. Femeia s-a menţinut însă pe poziţie, părând foarte onestă şi deschisă la minte.

După ce procurorul se chinuise să adreseze patru întrebări, am simţit o vibraţie în buzunar şi am băgat mâna după telefonul mobil. L-am ţinut jos, între picioare, sub masa apărării şi într-un unghi de unde să nu poată fi văzut

de către judecător. Julie Favreau îmi trimisese mesaje toată ziua.

Favreau: Trebuie păstrată.

I-am răspuns imediat:

Haller: Ştiu. Dar 7, 8 şi 10? Care e următorul?

Favreau, consultantul meu secret în materie de juriu, se aflase în al patrulea rând al galeriei atât în şedinţa de dimineaţă, cât şi după-amiază. Mă întâlnisem cu ea şi la prânz, în timp ce Walter Elliot se întorsese la studio, şi o lăsasem să-mi studieze diagrama ca să-şi facă şi ea una. Învăţa repede şi ştia exact unde mă aflam cu codurile şi recuzările.

Am primit un răspuns la SMS aproape imediat. Asta era un lucru care îmi plăcea la Favreau. Nu se gândea de două ori. Lua decizii rapide, instinctiv, bazate doar pe indiciile vizuale legate de răspunsurile verbale.

Favreau: Nu-mi place 8. N-am auzit destule de la 10. Scapă de 7 dacă trebuie.

Juratul 8 era cel care tundea copaci. Îl notasem cu albastru din cauza unor răspunsuri pe care le dăduse la întrebările despre poliţie. Îmi părea şi prea dornic să facă parte din juriu. Acesta era întotdeauna un semnal într-un caz de crimă. Îmi arăta că potenţialul jurat crede cu ardoare în lege şi ordine, şi nu ezita când venea vorba despre judecarea unei alte persoane. Adevărul era că suspectam orice persoană căreia îi plăcea să judece pe altul. Oricine savura ideea de a fi jurat merita doar cerneală albastră.

Judecătorul Stanton ne permitea multe. Când ne venea rândul să interogăm un potenţial jurat, aveam voie să interogăm şi pe altcineva din juriu. Permitea, de asemenea, utilizarea liberă de recuzări ulterioare, adică era acceptată recuzarea absolută a oricărui jurat, chiar dacă acesta fusese deja interogat şi acceptat.

Când mi-a venit rândul să o interoghez pe artistă, m-am îndreptat către pupitru şi i-am spus judecătorului că o accept în juriu momentan fără alte întrebări. Am cerut voie

în schimb să adresez noi întrebări juratului cu numărul 8, iar judecătorul a fost de acord.

— Juratul numărul 8, aş vrea să mă lămuriţi în legătură cu câteva lucruri. Mai întâi, permiteţi-mi să vă întreb: la finalul acestui proces, după ce veţi fi auzit toate mărturiile, dacă veţi fi de părere că al meu client ar putea fi vinovat, aţi vota pentru condamnarea sa?

Grădinarul s-a gândit puţin înainte de a răspunde.

— Nu, pentru că nu ar fi în afară de orice îndoială firească.

Am dat din cap pentru a-i arăta că dăduse răspunsul corect.

— Deci nu credeţi că „posibil” este egal cu „în afară de orice îndoială firească”?

— Nu, domnule. Deloc.

— Bine. Credeţi că oamenii sunt arestaţi dacă fluieră în biserică?

Pe chipul grădinarului se putea citi confuzia, iar în galeria din spatele meu au izbucnit râsete înfundate.

— Nu înţeleg.

— Există o vorbă, cum că oamenii nu sunt arestaţi dacă fluieră în biserică. Cu alte cuvinte, nu iese fum fără foc. Oamenii nu sunt arestaţi fără un motiv bun. Poliţia are de obicei dreptate şi arestează pe cine trebuie. Credeţi asta?

— Cred că oricine face greşeli din când în când – chiar şi poliţia – şi că trebuie să analizezi fiecare caz în parte.

— Credeţi însă că poliţia are *de obicei* dreptate?

Era încolţit. Orice răspuns ar fi reprezentat un semnal pentru o parte sau alta.

— Cred că aşa este probabil – sunt profesionişti –, dar aş analiza fiecare caz în parte şi nu aş crede că doar pentru că poliţia are de obicei dreptate au prins în mod automat pe cine trebuie în acest caz.

Era un răspuns bun, oricât ar fi fost de surprinzător din partea unui grădinar. Am dat din nou din cap. Răspunsurile lui erau corecte, dar era ceva aproape exersat în expunerea

sa. Era servilă, fățarnică. Grădinarul își dorea foarte mult să fie în juriu, şi asta nu-mi cădea bine.

— Ce fel de maşină conduceţi, domnule?

Întrebarea neaşteptată era întotdeauna bună pentru o reacţie. Juratul cu numărul 8 s-a lăsat pe spate pe scaunul său şi s-a uitat la mine ca şi cum ar fi crezut că încercam să-l păcălesc în vreun fel.

— Maşina mea?

— Da, cu ce mergeţi la muncă?

— Am o camionetă. Îmi ţin în ea echipamentul şi alte lucruri. Este un Ford 150.

— Aveţi vreun indicator autocolant pe spate?

— Mda... câteva.

— Ce scrie pe ele?

A avut nevoie de ceva timp pentru a-şi amintit propriile indicatoare autocolante.

— Ăă, am autocolantul NRA[13] şi mai am unul care spune „Dacă poţi citi asta, dă înapoi”. Ceva de genul acesta. Poate că nu este formulat aşa de frumos.

S-au auzit râsete din direcţia grupului de potenţiali juraţi, iar numărul 8 a zâmbit cu mândrie.

— De cât timp sunteţi membru al Asociaţiei Naţionale a Deţinătorilor de Arme? am întrebat. Pe fişa de informaţii pentru juraţi nu aţi scris asta.

— Păi, de fapt nu sunt. Adică nu sunt membru. Am doar un autocolant lipit.

Înşelăciune. Fie minţea în legătură cu calitatea sa de membru şi nu o inclusese în fişa sa de informaţii, fie nu era membru şi îşi folosea indicatorul autocolant pentru a se prezenta ca fiind ceva ce nu era sau ca parte a unei organizaţii în care credea, dar în care nu dorea să se înscrie în mod oficial. În orice caz, era amăgitor şi confirma tot ce simţeam. Favreau avea dreptate. Trebuia să plece. I-am

13 *National Rifle Association*: Asociaţia Naţională a Deţinătorilor de Arme din SUA

spus judecătorului că îmi încheiasem interogatoriul şi m-am aşezat la loc.

Când judecătorul a întrebat dacă acuzarea şi apărarea acceptau juriul în acea formă, Golantz a încercat să o recuze motivat pe artistă. M-am opus, iar judecătorul a fost de partea mea. Golantz nu a avut de ales şi s-a folosit de ultima sa recuzare absolută pentru a o elimina. Eu mi-am utilizat apoi penultima recuzare împotriva grădinarului. Bărbatul părea mânios când a ieşit din sala de judecată.

Alte două nume de potenţiali juraţi au fost strigate, şi un agent imobiliar şi încă un pensionar au ocupat scaunele opt şi unsprezece din boxă. Răspunsurile lor la întrebările judecătorului i-au plasat chiar în centru. I-am notat cu negru şi nu am auzit nimic alarmant. Pe la jumătatea audierii de către judecător, am primit un alt SMS de la Favreau.

Favreau: Ambii + / – după părerea mea. Amândoi uşor de dus de nas.

În general, este bine să ai persoane influenţabile în juriu. Juraţii care nu dau semne că ar avea o personalitate puternică şi cu convingeri de centru puteau fi manipulaţi adesea în timpul deliberărilor. Ei caută pe cineva pe care să-l urmeze. Cu cât ai mai mulţi juraţi influenţabili, cu atât este mai important să ai un jurat cu o personalitate puternică şi unul despre care crezi că este predispus să fie de partea apărării. Vrei să ai pe cineva în sala pentru deliberări care să îi tragă pe juraţii uşor de influenţat după el.

Golantz, din punctul meu de vedere, făcuse o greşeală tactică esenţială. Îşi epuizase recuzările absolute înaintea apărării şi, mai rău, lăsase un avocat în juriu. Juratul 3 răzbise, iar instinctul îmi spunea că Golantz îşi păstrase ultima recuzare absolută pentru el. Artista îi stricase însă socotelile, iar acum Golantz rămăsese cu un avocat în juriu.

Juratul cu numărul 3 nu practica dreptul penal, dar fusese nevoit să-l studieze pentru a-şi obţine diploma, iar din când în când flirtase probabil cu ideea de a-l practica. Nu se făceau filme şi seriale de televiziune despre avocaţi specializaţi în litigii imobiliare. Dreptul penal reprezenta o atracţie, iar juratul 3 nu avea să fie imun la asta. După părerea mea, asta îl făcea un jurat excelent pentru apărare. Era colorat cu roşu în diagrama mea şi reprezenta prima mea alegere pentru juriu. Intra la proces şi la deliberările ulterioare cunoscând legea şi statutul de perdant absolut al apărării. Asta îl făcea nu doar solidar cu partea mea, ci şi candidatul evident pentru funcţia de preşedinte al juriului – juratul ales de către ceilalţi pentru comunicările cu judecătorul şi pentru a fi purtător de cuvânt. Când juriul intra în sală pentru a începe deliberările, persoana către care aveau să-şi întoarcă atenţia cu toţii era avocatul. Dacă era roşu, avea să convingă mulţi colegi juraţi să încline către verdictul de nevinovăţie. Iar în cel mai rău caz, egoul său de avocat îl putea face să insiste că verdictul lui era cel corect şi să se menţină pe poziţii. El singur putea fi cel care monta juriul şi îmi ferea clientul de o condamnare.

Contam pe multe, având în vedere că juratul cu numărul 3 răspunsese la întrebările adresate de judecător şi de avocaţi pentru mai puţin de 30 de minute, dar la asta se rezuma selecţia juriului. Decizii rapide, instinctive, bazate pe experienţă şi observaţie.

Una peste alta, aveam de gând să îi las pe cei doi potenţiali juraţi uşor de influenţat să facă parte din juriu. Mai aveam dreptul la o recuzare absolută şi intenţionam să o utilizez pentru juratul 7 sau 10. Inginerul sau pensionarul.

I-am solicitat judecătorului o scurtă pauză pentru a mă consulta cu clientul meu. M-am întors apoi spre Elliot şi i-am strecurat diagrama în faţă.

— Acum e acum, Walter. Am rămas cu un singur glonţ. Ce crezi? Eu cred că trebuie să scăpăm de şapte şi de zece, dar nu putem să scăpăm decât de unul.

Elliot se implicase foarte mult. Încă de când primii doisprezece luaseră loc în boxă în dimineaţa dinainte, exprimase opinii ferme despre fiecare jurat pe care dorisem să-l recuz, însă nu alesese un juriu până atunci. Eu, da. Îi suportasem comentariile, dar în cele din urmă am luat propriile decizii. Această ultimă decizie era însă o aruncare cu banul. Oricare dintre juraţi putea dăuna apărării. Oricare se putea dovedi uşor de influenţat. Era o alegere dificilă şi eram tentat să las instinctele clientului meu să fie factorul de decizie.

Elliot a bătut cu un deget căsuţa aferentă juratului zece de pe grila mea. Un scriitor de cărţi tehnice pentru o fabrică de jucării care se pensionase.

— El, a spus. Renunţă la el.

— Eşti sigur?

— Absolut.

Am privit grila. Era mult albastru în căsuţa zece, dar la fel şi în cea cu numărul şapte. Inginerul.

Aveam o presimţire că autorul de cărţi tehnice era la fel ca grădinarul. Îşi dorea foarte mult să facă parte din juriu, dar probabil din cu totul alt motiv. Mă gândeam că poate dorea să se folosească de această experienţă ca modalitate de cercetare pentru o carte sau poate pentru un scenariu de film. Îşi făcuse o carieră scriind manuale de instrucţiuni pentru jucării. La pensie, recunoscuse el în timpul audierii preliminare, încerca să scrie ficţiune. Nu era nimic mai interesant decât un loc în rândul din faţă la un proces de crimă care să ajute la stimularea imaginaţiei şi a procesului creativ. Era bine pentru el, dar nu pentru Elliot. Nu doream pe nimeni care savura ideea de a judeca – indiferent de motiv – în juriul meu.

Juratul 7 era colorat în albastru din alt motiv. Figura ca inginer aerospaţial. Industria în care lucra era foarte dezvoltată în sudul Californiei şi, în consecinţă, mai interogasem câţiva ingineri în timpul *voire dire* de-a lungul anilor. În general, inginerii erau conservatori din punct de

vedere politic şi religios, două atribute foarte albastre, şi lucrau pentru companii care se bazau pe contracte şi subvenţii guvernamentale importante. Un vot pentru apărare era un vot împotriva guvernului, iar acesta era un pas dificil pentru ei.

În ultimul rând, şi poate cel mai important, inginerii trăiesc într-o lume a logicii şi a absolutului. Sunt lucruri pe care uneori nu le poţi aplica asupra unei crime sau asupra locului unei crime sau chiar asupra sistemului judiciar penal ca întreg.

— Nu ştiu, am spus. Cred că inginerul ar trebui să plece.

— Nu, îmi place. Mi-a plăcut de la început. Contactul vizual cu el a fost bun. Vreau să rămână.

M-am întors şi m-am uitat spre boxă. Privirea mea a trecut de la juratul 7 la juratul 10 şi înapoi. Speram să descopăr vreun semn, vreun indiciu care să-mi arate pe cine să aleg.

— Domnule Haller, a intervenit judecătorul Stanton. Doriţi să faceţi ultima recuzare sau acceptaţi juriul în forma sa actuală? Vă reamintesc, este târziu şi mai avem de ales şi juraţii locţiitori.

Telefonul mi-a vibrat în timp ce judecătorul mi se adresa.

— Ăă, încă un moment, onorată instanţă.

M-am întors din nou spre Elliot şi m-am aplecat spre el ca şi cum i-aş fi şoptit ceva, dar de fapt îmi scoteam telefonul.

— Eşti sigur, Walter? am şoptit. Tipul este inginer. Ar putea să ne facă probleme.

— Uite ce e, îmi câştig existenţa citind oameni şi dând cu zarul, mi-a răspuns Elliot în şoaptă. Îl vreau pe omul acela în juriul meu.

Am dat din cap şi mi-am coborât privirea Între picioare, unde ţineam telefonul. Era un SMS de la Favreau.

Favreau: Scoate-l pe 10. E înşelător. 7 se potriveşte profilului acuzării, dar văd contact vizual bun şi faţă

deschisă. Este interesat de povestea ta. Îl place pe clientul tău.

Contact vizual. Asta hotăra totul. Mi-am strecurat telefonul înapoi în buzunar şi m-am ridicat. Elliot m-a apucat de mâneca sacoului. M-am aplecat să-i aud şoapta stăruitoare.

— Ce faci?

M-am desprins din strânsoarea lui pentru că nu-mi plăcea felul în care afişa încercarea de a mă controla în public. M-am îndreptat la loc şi mi-am ridicat privirea spre judecător.

— Onorată instanţă, apărarea ar dori să îi mulţumească şi să îl recuze pe juratul cu numărul 10 în acest moment.

În timp ce judecătorul l-a recuzat pe scriitorul de cărţi tehnice şi a chemat un alt candidat pe scaunul cu numărul zece din boxă, m-am aşezat şi m-am întors spre Elliot.

— Walter, să nu mă mai apuci aşa în faţa juriului. Te face să pari un ticălos şi oricum îmi va fi destul de greu să îi conving că nu eşti un criminal.

I-am întors spatele în timp ce priveam cum cel mai nou şi probabil ultimul jurat ocupă scaunul liber din boxă.

PARTEA A PATRA

File de suflet

Păşind pe urmele unui mort

Un avocat preia cazurile colegului ucis
Primul caz; Procesul deceniului
De JACK McEVOY, jurnalist *Times*

Nu cele 31 de cazuri care i-au picat din cer erau o problemă, ci cazul cel mare, cu un client important şi miza uriaşă a dosarului. Avocatul apărării, Michael Haller, i-a luat locul răposatului Jerry Vincent în urmă cu două săptămâni şi acum se află prins în iureşul aşa-numitului Proces al Deceniului de anul acesta.

Astăzi este programată începerea audierilor în procesul lui Walter Elliot, în vârstă de 54 de ani, director al studiourilor Archway, acuzat de uciderea soţiei sale şi a presupusului ei amant, crimă ce a avut loc în urmă cu şase luni în Malibu. Haller a preluat cazul după ce Vincent, în vârstă de 45 de ani, a fost găsit mort în maşina sa, în centrul Los Angelesului.

Vincent a lăsat dispoziţii legale care îi permiteau lui Haller să îi preia cabinetul în cazul morţii sale. Haller, care se afla la finalul unui concediu sabatic de un an, s-a culcat într-o noapte cu zero cazuri şi s-a trezit a doua zi cu 31 de clienţi noi.

„Mă entuziasma ideea de a mă întoarce la lucru, dar nu mă aşteptam la aşa ceva", a spus Haller, în vârstă de 42 de ani, fiul regretatului Michael Haller Sr, unul dintre avocaţii legendari ai Los Angelesului anilor 1950 şi 1960. „Jerry Vincent a fost un prieten şi un coleg şi, bineînţeles, aş

prefera să nu am niciun caz dacă el ar putea fi în viaţă astăzi.”

Ancheta în cazul uciderii lui Vincent este în curs de desfăşurare. Nu au fost efectuate arestări, iar detectivii susţin că nu există suspecţi. A fost împuşcat de două ori în cap în timp ce se afla în maşina sa în garajul de lângă clădirea unde-şi avea cabinetul, în blocul 200 de pe Broadway.

Ulterior morţii lui Vincent, întregul cabinet al avocatului decedat a fost predat lui Haller. Datoria sa era de a coopera cu anchetatorii în limitele permise de confidenţialitatea avocat-client, de a inventaria cazurile şi de a lua legătura cu toţi clienţii activi. Imediat a apărut o surpriză. Unul dintre clienţii lui Vincent trebuia să apară în instanţă a doua zi după comiterea crimei.

„Eu şi angajaţii mei tocmai începeam să punem cap la cap toate cazurile când am văzut că Jerry – şi acum, bineînţeles, eu – trebuia să participe la citirea sentinţei unui client, a spus Haller. A trebuit să las totul baltă, să mă grăbesc să ajung la Curtea Penală şi să fiu acolo pentru client.”

Cu asta încheiase un caz şi mai rămâneau 30 de alte cazuri active. Fiecare client de pe acea listă trebuia să fie contactat de urgenţă şi informat cu privire la moartea lui Vincent şi la posibilitatea de a angaja un avocat nou sau de a continua cu Haller la cârma cazului.

O mână de clienţi au decis să caute alţi reprezentanţi, dar vasta majoritate a cazurilor îi rămân lui Haller. De departe cel mai important dintre acestea este cazul „Crimă în Malibu”. A atras atenţia publicului larg. Fragmente din proces sunt programate să fie transmise în direct la nivel naţional de către Court Dominick Dunne, principalul cronicar al instanţelor şi infracţiunilor pentru Vanity Fair, se află printre reprezentanţii presei care au solicitat locuri în sala de judecată.

Cazul i-a revenit lui Haller cu o singură condiţie importantă. Elliot îl accepta pe Haller ca avocat doar dacă acesta era de acord să nu amâne procesul.

„Walter este nevinovat şi a insistat asupra acestui aspect încă din prima zi”, a declarat Haller pentru Times în primul interviu acordat de la preluarea acestui caz. „Au existat amânări la început şi el a aşteptat timp de şase luni să apară în instanţă şi să aibă ocazia de a-şi dovedi nevinovăţia. Nu îl interesa o altă amânare în justiţie şi am fost de acord cu el. Dacă eşti nevinovat, de ce să aştepţi? Am lucrat aproape fără întrerupere şi cred că suntem pregătiţi.”

Pregătirea nu a fost uşoară. Ucigaşul lui Vincent i-a furat şi servieta din maşină. Aceasta conţinea laptopul lui Vincent şi calendarul său.

„Nu a fost prea greu să refacem calendarul, dar laptopul a reprezentat o pierdere importantă, a spus Haller. Era cel mai important loc de depozitare a informaţiilor şi a strategiei pentru caz. Dosarele printate pe care le-am găsit în birou erau incomplete. Aveam nevoie de laptop şi, la început, am crezut că suntem într-un punct mort.”

Apoi însă Haller a găsit ceva ce criminalul nu luase. Vincent salvase tot ce avea în computer pe o memorie flash digitală ataşată brelocului său. Înotând printre megabiţii de date, Haller a început să găsească fragmente de strategie pentru procesul Elliot. Selecţia juriului a avut loc săptămâna trecută, iar astăzi, când încep audierile, va fi complet pregătit, a declarat el.

„Nu cred că domnul Elliot va avea vreo problemă cu apărarea sa, a spus Haller. Suntem înarmaţi şi pregătiţi de luptă.”

Elliot nu a putut fi contactat prin telefon pentru a comenta situaţia şi a evitat să discute cu mass-media, excepţie făcând o conferinţă de presă ulterioară arestării sale, în care a negat vehement implicarea sa în crime şi a plâns pierderea soţiei sale.

Procurorii şi anchetatorii din cadrul Departamentului Şerifului din Comitatul Los Angeles au spus că Elliot i-a ucis pe soţia sa, Mitzi, în vârstă de 39 de ani, şi pe Johan Rilz, în vârstă de 35 de ani, într-un acces de furie după ce i-a găsit pe cei doi împreună într-o casă de weekend aparţinând familiei Elliot, pe plaja din Malibu. Elliot a chemat poliţia şi a fost arestat ulterior cercetării locului crimei. Deşi arma crimei nu a fost găsită, analizele criminalistice au stabilit că Elliot trăsese recent cu o armă. Anchetatorii au spus că el a dat şi declaraţii inconsecvente în timpul interogatoriului iniţial de la locul crimei şi mai târziu. Este de aşteptat ca alte dovezi împotriva mogulului de film să fie dezvăluite la proces.

Elliot rămâne în libertate contra unei cauţiuni de 20 de milioane de dolari, cea mai ridicată sumă solicitată vreodată unui suspect în întreaga istorie a comitatului Los Angeles.

Experţii juridici, precum şi diverşi observatori spun că este de aşteptat ca apărarea să atace modul în care au fost mânuite dovezile în cadrul anchetei, precum şi procedurile de testare care au stabilit că Elliot trăsese cu o armă.

Procurorul adjunct Jeffrey Golantz, care instrumentează cazul, a refuzat să comenteze. El nu a pierdut niciodată un proces în calitate de procuror, iar acesta va fi al unsprezecelea caz de crimă al său.

36

Juraţii şi-au făcut intrarea în şir indian, precum jucătorii echipei Lakers pe terenul de baschet. Nu purtau toţi aceeaşi uniformă, dar în aer se simţea acelaşi sentiment de anticipare. Jocul era pe punctul de a începe. S-au împărţit în două şi s-au aşezat pe cele două rânduri din boxa juriului. Aveau la ei carneţele şi pixuri. Ocupau aceleaşi locuri ca şi vineri, când juriul se reunise pentru depunerea jurământului.

Era aproape ora zece, luni dimineaţa, şi procesul începea mai târziu decât fusese stabilit. Mai devreme însă, judecătorul Stanton îi chemase pe avocaţi şi pe inculpat în biroul său, unde timp de aproape patruzeci de minute comunicase reguli de bază de ultim moment şi îşi făcuse timp să se uite chiorâş la mine şi să îşi exprime neplăcerea în legătură cu articolul publicat pe prima pagină din *Los Angeles Times* în acea dimineaţă. Principala lui nemulţumire era că articolul atârna greu de partea apărării şi mă prezenta pe mine în postura de defavorizat înduioşător. Deşi vineri după-amiază prevenise noul juriu să nu citească sau să privească la televizor ştiri despre caz sau proces, judecătorul era îngrijorat că articolul le-ar fi putut cădea în mâini.

În apărarea mea, i-am mărturisit judecătorului că dădusem interviul cu zece zile în urmă pentru un articol despre care mi se spusese că avea să fie publicat cu cel puţin o săptămână înainte de începerea procesului. Golantz a rânjit, replicând că explicaţia mea sugera că încercasem să influenţez selecţia juriului dând acel interviu mai devreme, dar că, apărând acum, viciam procesul. L-am

contracarat subliniind faptul că articolul arăta clar că procuratura fusese contactată, dar refuzase să comenteze. Dacă articolul era părtinitor, acela era motivul.

Stanton a părut să îmi accepte morocănos explicaţiile, dar ne-a avertizat să nu vorbim cu presa. Am ştiut atunci că trebuia să anulez înţelegerea de a oferi comentarii pentru Court TV la finalul fiecărei şedinţe de judecată. Publicitatea ar fi fost plăcută, dar nu voiam să mă pun rău cu judecătorul.

Am trecut la alte chestiuni. Stanton era foarte interesat de gestionarea timpului alocat pentru proces. La fel ca oricare alt judecător, trebuia să ţină lucrurile în mişcare. Avea multe cazuri nerezolvate, iar un proces lung nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Dorea să ştie cât credea fiecare parte că va dura susţinerea cauzei sale. Golantz a zis că avea nevoie de cel puţin o săptămână, iar eu am spus că aveam nevoie de tot atâta timp, deşi ştiam că, de fapt, avea să-mi ia mult mai puţin. Cea mai mare parte a strategiei apărării avea să fie prezentată, sau cel puţin pregătită, în timpul fazei de acuzare.

Stanton s-a încruntat auzind asta şi a sugerat ca atât acuzarea, cât şi apărarea să se gândească în mod serios la o raţionalizare. A zis că dorea să dea cazul pe mâna juriului cât timp nivelul lor de atenţie era încă ridicat.

Am studiat juraţii pe măsură ce se aşezau şi am căutat indicii de părtinire sau altceva. Eram încă mulţumit de juriu, în special de juratul numărul 3, avocatul. Alţi câţiva erau discutabili, dar hotărâsem în weekend că îmi voi prezenta cauza avocatului şi speram ca el să-i atragă pe ceilalţi de partea sa când va vota pentru achitare.

Toţi juraţii se priveau între ei sau îl priveau pe judecător, masculul alfa al sălii de judecată. Din câte îmi dădeam seama, niciun jurat nu arunca măcar o ocheadă spre masa acuzării sau a apărării.

M-am întors şi am privit în spate spre galerie. Sala de judecată era din nou plină până la refuz cu membri ai presei şi public, precum şi cu rude de sânge ale victimelor.

Chiar în spatele mesei acuzării stătea mama lui Mitzi Elliot, care venise cu avionul de la New York. Lângă ea se aflau tatăl lui Johan Rilz şi doi fraţi, care veniseră tocmai de la Berlin. Am observat că Golantz o poziţionase pe mama îndurerată la capătul intervalului, unde ea şi fluxul ei constant de lacrimi puteau fi complet vizibile juriului.

Apărarea avea cinci locuri rezervate în primul rând din spatele meu. Acolo stăteau Lorna, Cisco, Patrick şi Julie Favreau – ultima la îndemână pentru că o angajasem să fie prezentă la proces şi să observe juriul pentru mine. Nu puteam privi spre juraţi tot timpul, şi uneori se dezvăluiau când credeau că niciunul din avocaţi nu le acordă atenţie.

Cel de-al cincilea loc, care era gol, fusese rezervat pentru fiica mea. Sperasem ca în weekend să o pot convinge pe fosta mea soţie să îmi permită să o învoiesc pe Hayley de la şcoală în acea zi pentru a veni cu mine în instanţă. Nu mă văzuse la lucru până atunci, şi credeam că pledoariile de început reprezentau o ocazie perfectă. Mă simţeam foarte încrezător în cauza mea. Mă simţeam imun în faţa gloanţelor şi doream ca fiica mea să-şi vadă tatăl în această postură. Planul era ca ea să stea lângă Lorna, pe care o cunoştea şi o plăcea, şi să mă privească evoluând în faţa juriului. Drept argument, folosisem până şi replica lui Margaret Mead despre învoirea copiilor de la şcoală pentru a îi educa. Era însă un caz pe care în cele din urmă nu l-am câştigat. Fosta mea soţie a refuzat să-mi acorde permisiunea. Fiica mea s-a dus la şcoală, iar locul rezervat a rămas gol.

Walter Elliot nu avea pe nimeni în galerie. Nu avea copii şi nici rude apropiate. Nina Albrecht mă întrebase dacă avea voie să stea în galerie pentru a-şi arăta sprijinul, dar pentru că era înregistrată pe listele de martori ale acuzării şi apărării, era exclusă de la vizionarea procesului până la

depunerea mărturiei. Prin urmare, clientul meu nu avea pe nimeni, şi asta cu premeditare. Avea destui asociaţi, amici binevoitori şi simpatizanţi care doreau să fie acolo pentru el. Avea chiar şi actori foarte buni dispuşi să stea în spatele lui şi să-şi arate sprijinul, dar i-am spus că, dacă avea un anturaj de la Hollywood sau pe avocaţii săi corporatişti pe locurile din spate, transmitea mesajul şi imaginea greşite juriului. Totul ţine de juriu, i-am explicat. Fiecare mişcare – de la alegerea cravatei pe care o porţi până la martorii aduşi la bară – este făcută în deferenţă faţă de juriu. Juriul nostru anonim.

După ce juraţii s-au aşezat şi s-au făcut comozi, judecătorul Stanton a cerut consemnarea discuţiilor în procesul-verbal şi a început demersul întrebând dacă vreun jurat văzuse articolul din ziarul *Times* apărut de dimineaţă. Niciunul nu a ridicat mâna, iar Stanton a răspuns cu o nouă atenţionare de a nu citi sau urmări la televizor ştiri despre proces.

Le-a spus apoi juraţilor că procesul avea să înceapă cu pledoarii iniţiale din partea avocaţilor.

— Doamnelor şi domnilor, ţineţi minte, a subliniat el, acestea sunt pledoarii. Nu sunt dovezi. Fiecare parte este datoare să prezinte dovezile care sprijină pledoariile. Iar dumneavoastră veţi fi cei care la finalul procesului veţi decide dacă au făcut asta.

Acestea fiind spuse, a făcut un gest spre Golantz şi a anunţat că acuzarea putea să înceapă. După cum ni se explicase într-o şedinţă preliminară, fiecare parte avea o oră la dispoziţie pentru pledoaria iniţială. Nu ştiam ce avea de gând Golantz, dar mie nu îmi trebuia atât de mult.

Chipeş şi impresionant într-un costum negru, cămaşă albă şi cravată maro, Golantz s-a ridicat şi s-a adresat juriului de la masa acuzării. Pentru proces avea un al doilea avocat, o colegă tânără şi atrăgătoare pe nume Denise Dabney. Ea a stat lângă el şi a privit juriul tot timpul cât a vorbit el. Era un mod de a juca la dublu, două perechi de

ochi trecând constant peste chipurile juraţilor, transmiţând de două ori seriozitatea şi gravitatea sarcinii pe care o aveau de îndeplinit.

După ce s-a prezentat pe sine şi pe colega sa, Golantz a trecut la treabă.

— Doamnelor şi domnilor din juriu, ne aflăm astăzi aici din cauza lăcomiei şi a furiei nestăvilite. Simplu şi la obiect. Inculpatul, Walter Elliot, este un om cu multă putere, bani şi cu un statut important în comunitatea noastră, însă asta nu a fost de ajuns pentru el. Nu a dorit să îşi împartă banii şi puterea. Nu a vrut să întoarcă obrazul când a fost trădat. În schimb, a reacţionat în cel mai violent mod posibil. A luat nu doar o viaţă, ci două. Într-un moment de furie şi umilinţă maximă, a ridicat o armă şi şi-a ucis atât soţia, pe Mitzi Elliot, cât şi pe Johan Rilz. A crezut că banii şi puterea îl fac să fie deasupra legii şi că îl vor salva de pedeapsă pentru aceste infracţiuni atroce, dar nu va fi cazul. Acuzarea vă va demonstra în afară de orice îndoială firească faptul că Walter Elliot a apăsat pe trăgaci şi este responsabil pentru moartea a doi oameni nevinovaţi.

Eram întors pe scaun, pe jumătate pentru a-mi ascunde clientul de privirea juriului şi pe jumătate pentru a-i supraveghea pe Golantz şi rândurile de galerie din spatele lui. Înainte să termine prima parte a expunerii sale, lacrimile curgeau pe obrajii mamei lui Mitzi Elliot, iar asupra acestui lucru trebuia să-i atrag atenţia judecătorului când aveam să ne aflăm departe de urechile juriului. Manifestările teatrale erau prejudiciabile şi urma să-l rog pe judecător să o mute pe mama victimei într-un loc care să nu fie chiar un punct focal pentru juriu.

Mi-am trecut privirea de la femeia înlăcrimată la expresiile aspre de pe chipurile bărbaţilor din Germania. Mă interesa foarte mult persoana lor şi impresia pe care o făceau juraţilor. Voiam să văd cum făceau faţă emoţiilor şi ambianţei unei săli de judecată americane. Voiam să văd cât de fioroşi puteau fi făcuţi să pară. Cu cât arătau mai

sumbri şi mai ameninţători, cu atât mai bine avea să funcţioneze strategia apărării când mă concentram asupra lui Johan Rilz. Privindu-i acum, ştiam că era un semn bun. Păreau furioşi şi meschini.

Golantz şi-a prezentat cauza juraţilor, spunându-le că avea să aducă mărturii şi dovezi şi ce anume credea el că însemnau acestea. Nu era nicio surpriză. La un moment dat, am primit un mesaj de un rând de la Favreau, pe care l-am citit sub masă.

Favreau: Înghit tot ce le spune. Trebuie să fii bun.

„Corect, m-am gândit. Spune-mi ceva ce nu ştiu."

Acuzarea se bucura de un avantaj nedrept la fiecare proces. Statul are forţa şi puterea de partea sa. Vine cu o presupunere de onestitate, integritate şi corectitudine. O presupunere în mintea fiecărui jurat şi privitor, cum că nu ne-am afla aici dacă ar ieşi fum fără foc.

Această presupunere este ceea ce fiecare apărare trebuie să contracareze. Persoana judecată ar trebui să beneficieze de prezumţia de nevinovăţie, dar oricine a pus vreodată piciorul într-o sală de judecată în calitate de avocat sau inculpat ştie că prezumţia de nevinovăţie este doar una dintre noţiunile idealiste care îţi sunt predate la Drept. Nu exista nicio îndoială în mintea mea sau a oricui altcuiva că începeam acest proces cu un inculpat care era presupus vinovat. Trebuia să găsesc o modalitatea de a dovedi că este nevinovat sau de a dovedi că acuzarea se face vinovată de abuz, incapacitate sau corupţie în pregătirea cazului.

Golantz şi-a folosit întreaga oră care îi fusese alocată, dând impresia că nu avea nimic de ascuns cu privire la strategia sa. Dădea dovadă de o aroganţă tipică procurorilor; pune totul pe masă şi provoacă apărarea să încerce să îi contrazică. Acuzarea era întotdeauna gorila de 270 de kilograme, atât de mare şi de puternică, încât nu

trebuia să-şi facă griji în legătură cu fineţurile. Când îşi picta imaginea, folosea o pensulă de 15 centimetri şi o atârna pe perete cu un baros şi un piron.

Judecătorul ne spusese în şedinţa preliminară că ni se cerea să rămânem la mesele noastre sau să folosim pupitrul plasat între ele când ne adresam martorilor în timpul depunerii mărturiilor, dar pledoariile iniţiale şi argumentele finale reprezentau o excepţie de la această regulă. În aceste două etape ale procesului, eram liberi să folosim spaţiul din faţa boxei juraţilor – un loc pe care veteranii barei apărării l-au numit „ocolul doveditor” pentru că erau singurele ocazii în timpul unui proces când avocaţii se adresau direct juriului şi fie erau convingători, fie nu.

Golantz s-a mutat în cele din urmă de la masa acuzării la ocolul doveditor când a venit momentul marelui final. S-a aşezat drept în faţa punctului de mijloc al boxei şi şi-a desfăcut larg mâinile, ca un predicator în faţa turmei sale.

— Mi s-a scurs timpul, oameni buni, a zis el. Aşa că, în încheiere, vă îndemn să aveţi mare grijă când ascultaţi dovezile şi mărturiile. Judecata vă va îndruma. Vă îndemn să nu vă lăsaţi derutaţi sau distraşi de obstacolele pe care le va ridica apărarea în calea justiţiei. Păstraţi-vă scopul în câmpul conştiinţei. Ţineţi minte, doi oameni şi-au pierdut viaţa. Le-a fost răpit viitorul. De aceea suntem aici astăzi. Pentru ei. Vă mulţumesc foarte mult.

Vechea replică „păstraţi-vă scopul în câmpul conştiinţei”. Asta fusese aruncată prin tribunale de pe vremea când eram avocat din oficiu. Totuşi, era un început temeinic din partea lui Golantz. Nu avea să câştige niciun trofeu pentru oratorul anului, dar îşi expusese ideile. Se mai şi adresase juraţilor cu apelativul „oameni buni” de cel puţin patru ori din câte numărasem eu, iar acestea erau cuvinte pe care nu le-aş folosi niciodată pentru un juriu.

Favreau îmi mai trimisese două mesaje în ultima jumătate de oră a discursului acuzării, raportând scăderea interesului juriului. Poate că or fi înghiţit totul la început,

dar acum păreau să se fi cam săturat. Uneori te poţi lungi prea mult. Golantz se târâse prin 15 runde întregi ca un boxer de categorie grea. Eu urma să fiu de categorie semimijlocie. Mă interesau loviturile neaşteptate. Urma să intru şi să ies, să expun câteva idei, să plantez câteva seminţe şi să dau naştere câtorva întrebări. Urma să-i fac să mă placă. Asta era cel mai important. Dacă mă plăceau, avea să le placă şi cauza mea.

De îndată ce judecătorul a dat din cap spre mine, m-am ridicat şi m-am îndreptat imediat spre ocolul doveditor. Nu doream să fie nimic între mine şi juriu. Eram conştient şi de faptul că asta mă plasa chiar în faţa camerei Court TV montate pe perete deasupra boxei juriului.

Am înfruntat juriul fără niciun gest fizic, cu excepţia unui semn vag cu capul.

— Doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi să mă prezint. Eu sunt Michael Haller, avocatul care îl reprezintă pe Walter Elliot, pe care îl vedeţi aici stând singur la masă.

Am arătat spre Elliot, şi aşa cum plănuisem dinainte, el a dat din cap posomorât, fără a oferi vreun zâmbet care să pară la fel de fals şi mieros precum apelativul „oameni buni” adresat juraţilor.

— Acum, nu voi avea nevoie de mult timp aici, pentru că vreau să ajung la mărturii şi dovezi – puţinele care există – şi să ne punem pe treabă. Ajunge cu vorba. Este timpul să arătăm sau să tăcem din gură. Domnul Golantz a ţesut o imagine lungă şi complicată pentru dumneavoastră. I-a luat o oră întreagă doar să o obţină. Însă eu sunt aici ca să vă spun că acest caz nu este atât de complicat. Dovezile acuzării se rezumă la un labirint de fum şi oglinzi. Iar când vom împrăştia fumul şi vom străbate labirintul, veţi înţelege asta. Veţi afla că nu există niciun foc, că nu există nicio dovadă împotriva lui Walter Elliot. Că există mai mult decât îndoială firească aici, că este cumplit că aceste acuzări i-au fost aduse lui Walter Elliot.

Din nou m-am întors şi am arătat spre clientul meu. Stătea cu privirea plecată asupra blocului de hârtie pe care lua notiţe – din nou, cu premeditare, pentru a-l înfăţişa pe clientul meu ca fiind ocupat, implicat activ în propria apărare, curajos şi netulburat de lucrurile teribile pe care procurorul tocmai le afirmase despre el. Avea dreptatea de partea lui, iar dreptatea îţi dă tărie.

M-am întors spre juriu şi am continuat:

— Am numărat şase ocazii în care domnul Golantz a menţionat cuvântul „armă” în discursul său. De şase ori a spus că Walter a luat o armă şi a împuşcat-o pe femeia pe care o iubea şi pe un al doilea spectator nevinovat. De şase ori. Ceea ce nu v-a spus însă de şase ori este că nu există nicio armă. Nu are nicio armă. Departamentul Şerifului nu are nicio armă. Nu au nicio armă şi nici nu au reuşit să facă legătura între Walter şi o armă pentru că el nu a deţinut sau avut vreodată aşa ceva. Domnul Golantz v-a promis că va prezenta dovezi incontestabile că Walter a tras cu o armă, dar lăsaţi-mă să vă spun să vă ţineţi bine pălăriile. Păstraţi acea promisiune în buzunar şi haideţi să vedem la finalul acestui proces dacă aşa-numita dovadă este incontestabilă. Haideţi să vedem dacă măcar rămâne în picioare.

În timp ce vorbeam, privirea mea se plimba dintr-o parte în alta asupra juriului, precum reflectoarele care străbat cerul deasupra Hollywoodului noaptea. M-am mişcat constant, dar calm. Am simţit un anume ritm în gândurile şi cadenţa mea, şi am ştiut instinctiv că stăpâneam juriul. Fiecare dintre ei mă urmărea.

— Ştiu că în societatea noastră dorim ca ofiţerii noştri de poliţie să fie profesionişti şi minuţioşi şi cât mai buni posibili. Vedem infracţiuni la ştiri şi pe străzi şi ştim că aceşti bărbaţi şi aceste femei reprezintă graniţa subţire dintre ordine şi dezordine. Adică vreau asta la fel de mult ca dumneavoastră. Şi eu am fost victima unei infracţiuni violente. Ştiu cum este. Şi vrem ca poliţiştii noştri să

intervină şi să fie eroii zilei. La urma urmelor, pentru asta sunt aici.

M-am oprit şi am cuprins cu privirea întreaga boxă a juriului, ţintuind fiecare pereche de ochi pentru un scurt moment înainte de a continua:

— Însă asta nu este ceea ce s-a întâmplat aici. Dovezile – şi vorbesc despre dovezile şi mărturiile acuzării – vor arăta că încă de la început anchetatorii s-au concentrat asupra unui suspect, Walter Elliot. Dovezile vor arăta că, odată ce Walter a devenit acea ţintă, toate celelalte jocuri s-au terminat. Toate celelalte piste ale anchetei au fost blocate sau nu au fost niciodată măcar urmărite. Aveau un suspect şi ceea ce credeau că este un motiv, şi nu s-au mai uitat înapoi. Nu s-au uitat în altă parte.

Pentru prima dată mi-am schimbat poziţia. Am păşit înainte către balustradă în faţa juratului cu numărul 1. Am mers încet prin faţa boxei, mâna alunecându-mi peste balustradă.

— Doamnelor şi domnilor, cazul acesta a fost abordat cu ochelari de cal. Concentrarea atenţiei asupra unui suspect şi lipsa completă de atenţie acordată altor aspecte. Şi vă promit că, atunci când vă veţi da jos ochelarii de cal ai acuzării, vă veţi privi unul pe celălalt şi veţi închide ochii pe jumătate pentru a vă apăra de lumina puternică. Şi vă veţi întreba unde naiba sunt dovezile lor. Vă mulţumesc foarte mult.

Mâna mea s-a desprins încet de balustradă şi m-am îndreptat înapoi spre locul meu. Înainte ca eu să mă aşez, judecătorul a suspendat şedinţa pentru pauza de prânz.

37

Din nou clientul meu a evitat să ia prânzul cu mine pentru a se întoarce la studio şi a-şi face apariţia obişnuită în birourile executive. Începeam să cred că el vedea procesul ca pe o inconvenienţă enervantă în programul său. Fie era mai încrezător decât mine în cauza apărării, fie procesul pur şi simplu nu era o prioritate.

Oricare ar fi fost motivul, asta mă lăsa cu anturajul meu din primul rând. Am mers la Traxx în Union Station pentru că era suficient de departe de tribunal, încât să evităm să dăm peste vreun jurat. Patrick a condus şi l-am pus să lase Lincolnul în grija valetului şi să ne însoţească pentru a simţi că face şi el parte din echipă.

Am fost aşezaţi la o masă într-un separeu liniştit, lângă o fereastră care dădea spre sala de aşteptare imensă şi minunată a gării. Lorna stabilise cum să ne aşezăm, iar eu am ajuns lângă Julie Favreau. De când Lorna se cuplase cu Cisco, hotărâse că aveam nevoie să fiu cu cineva şi se străduia să facă pe peţitoarea. Efortul acesta venit din partea unei foste soţii – o fostă soţie la care încă ţineam din multe puncte de vedere – nu-mi pica bine, iar gestul Lornei de a îmi arăta scaunul de lângă consultantul meu pentru juriu mi s-a părut deplasat. Eram în toiul primei zile a unui proces şi posibilitatea unei relaţii romantice era ultimul lucru la care mă gândeam. În plus, eram incapabil de a avea o relaţie. Dependenţa mea mă plasase la o distanţă emoţională de oameni şi lucruri pe care abia acum începeam să o depăşesc. Prin urmare, îmi făcusem o prioritatea din încercarea de a recrea legătura cu fiica mea.

După aceea, puteam să încerc să găsesc o femeie cu care să îmi petrec timpul.

Lăsând romantismul la o parte, era minunat să lucrez cu Julie Favreau. Era o femeie mititică şi atrăgătoare, cu trăsături delicate şi păr negru ca pana corbului care îi cădea în inele în jurul feţei. Pistruii de pe nas o făceau să pară mai tânără. Ştiam că avea treizeci şi trei de ani. Îmi spusese cândva povestea ei. Venise de la Londra în Los Angeles ca să joace în filme şi studiase cu un profesor care credea că trăirile interioare ale unui personaj pot fi exteriorizate cu ajutorul indiciilor faciale, al ticurilor şi al mişcărilor corpului. Ca actriţă, era de datoria ei să aducă aceste semne la suprafaţă fără a le face evidente. Exerciţiile sale de studentă au devenit observarea, identificarea şi interpretarea acestori indicii la alţii. Temele sale o purtaseră peste tot, de la sălile de poker din comitatul sudic, unde învăţase să citească feţele oamenilor care încearcă să nu trădeze nimic, până la sălile de judecată de la CCB, unde erau întotdeauna o mulţime de chipuri şi semne de citit.

După ce o văzusem în galerie timp de trei zile la rând la un proces în care apăram un suspect de viol în serie, am abordat-o şi am întrebat-o cine era. Mă aşteptam să aflu că era o victimă necunoscută a bărbatului de la masa apărării, aşa că am fost surprins să-i aud povestea şi să aflu că era acolo doar pentru a exersa citirea chipurilor. Am luat prânzul împreună, i-am cerut numărul, iar data următoare când am ales un juriu am angajat-o să mă ajute. Observaţiile ei fuseseră exacte, şi am folosit-o de mai multe ori de atunci.

— Deci, am spus în timp ce îmi întindeam un şervet negru în poală. Ce mai face juriul meu?

Credeam că fusese evident că întrebarea mea îi era adresată lui Julie, dar Patrick a vorbit primul.

— Cred că vor să îl condamne pe tipul tău, a spus el. Cred că ei sunt de părere că este un bogătan înfumurat care are impresia că poate scăpa nepedepsit pentru crimă.

Am dat din cap. Probabil că nu era prea departe de adevăr.

— Ei bine, mulţumesc pentru cuvintele încurajatoare, am zis. O să am grijă să-i spun lui Walter să nu mai fie aşa de înfumurat şi de bogătan de acum încolo.

Patrick şi-a plecat privirea ruşinat.

— Doar spuneam şi eu aşa.

— Nu, Patrick, îţi apreciez părerea. Orice opinie este binevenită, şi toate contează, dar nu poţi schimba unele lucruri. Clientul meu este mai bogat decât îşi poate imagina vreunul dintre noi, iar asta îi dă un anume stil şi o anume imagine. O înfăţişare care te face să-l eviţi şi pe care nu cred că o pot schimba în vreun fel. Julie, ce crezi despre juriu până acum?

Înainte ca ea să poată răspunde, ospătarul a venit şi ne-a luat comenzile pentru băuturi. Eu m-am limitat la apă cu lămâie verde, ceilalţi au comandat ceai cu gheaţă, iar Lorna a cerut un pahar de Mad Housewife Chardonnay. I-am aruncat o privire, iar ea a protestat imediat.

— Ce e? Nu lucrez. Doar privesc. În plus, sărbătoresc. Ai un proces din nou şi ne-am reapucat de muncă.

Am dat din cap fără tragere de inimă.

— Apropo, trebuie să te duci la bancă.

Am scos un plic din buzunarul sacoului şi i l-am înmânat peste masă. A zâmbit, pentru că ştia ce era înăuntru: un cec de la Elliot în valoare de 150 000 de dolari, restul onorariului convenit pentru serviciile mele.

Lorna a pus plicul deoparte, iar eu mi-am îndreptat din nou atenţia către Julie.

— Deci, ce ai observat?

— Cred că este un juriu bun, a spus. În mare, văd o grămadă de chipuri sincere. Sunt dispuşi să-ţi asculte cauza. Cel puţin deocamdată. Ştim cu toţii că sunt

predispuşi să dea crezare acuzării, dar nu au închis nicio uşă.

— Vezi vreo schimbare faţă de ce-am discutat vineri? Încă îi mai prezint numărului 3?

— Cine este numărul 3? a întrebat Lorna înainte ca Julie să poată răspunde.

— Gafa lui Golantz. Numărul trei este avocat, iar acuzarea nu ar fi trebuit să-l lase să rămână în boxă.

— Încă mai cred că este bine să îi prezinţi lui, a spus Julie, dar sunt şi alţii. Îmi plac şi 11, şi 12. Amândoi sunt pensionari şi stau chiar unul lângă celălalt. Simt că se vor împrieteni şi că vor lucra aproape ca o echipă când se va ajunge la deliberări. Câştigi unul de partea ta şi îi câştigi pe amândoi.

Îmi plăcea la nebunie accentul ei englezesc. Nu era nicidecum aristocratic. Avea o tonalitate de stradă care conferea validitate spuselor ei. Nu avusese prea mare succes în cariera de actriţă deocamdată şi îmi mărturisise cândva că primea multe cereri de audiţie pentru roluri istorice care solicitau un accent englezesc elegant pe care nu-l stăpânea prea bine. Venitul ei provenea în mare parte din sălile de poker, unde juca acum pe bune, şi din „citirea” juraţilor pentru mine şi pentru micul grup de avocaţi cărora le-o prezentasem.

— Dar juratul 7? am întrebat. În timpul selecţiei era numai ochi. Acum refuză să mă privească.

Julie a dat din cap.

— Ai observat şi tu. Contactul vizual a dispărut complet. Ca şi cum ceva s-a schimbat de vineri până azi. Trebuie să spun în acest punct că ăsta e un semn că se află în tabăra acuzării. În timp ce tu-i prezinţi numărului 3, poţi pune pariu că domnul Neînvins merge pe mâna numărului 7.

— Aşa-mi trebuie dacă-mi ascult clientul, am spus în şoaptă.

Am comandat prânzul şi i-am spus ospătarului să ne aducă mâncarea repede pentru că trebuia să ne întoarcem

în instanţă. În timp ce aşteptam, am discutat cu Cisco despre martorii noştri, iar el m-a asigurat că eram pregătiţi din punctul ăsta de vedere. L-am rugat apoi să rămână după şedinţă şi să vadă dacă îi poate urmări pe nemţi în afara tribunalului până ajungeau la hotel. Voiam să ştiu unde stăteau. Era doar o măsură de precauţie. Nu aveau să fie prea mulţumiţi de mine până nu se termina procesul. Era o bună strategie să ştii unde îţi sunt inamicii.

Îmi mâncasem jumătate din salata mea cu pui la grătar când am aruncat o privire pe fereastră în sala de aşteptare. Era un amestec grandios de stiluri, dar predomina art deco. Erau rânduri peste rânduri de scaune mari de piele pentru călătorii care aşteptau, iar candelabre imense atârnau deasupra. Am văzut oameni dormind pe scaune sau şezând cu valizele şi lucrurile adunate în jurul lor.

Iar apoi l-am văzut pe Bosch. Stătea singur pe al treilea rând de la fereastra mea. Avea căştile pe urechi. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă, iar apoi el şi-a întors privirea. Mi-am pus furculiţa jos şi am băgat mâna în buzunar după bani. Nu aveam idee cât costa un pahar de Mad Housewife, dar Lorna era la al doilea. Am pus cinci bancnote de douăzeci de dolari pe masă şi le-am spus celorlalţi să termine de mâncat pentru că eu trebuia să ies şi să dau un telefon.

Am părăsit restaurantul şi l-am sunat pe Bosch pe mobil. Şi-a scos căştile şi a răspuns în timp ce mă apropiam de al treilea rând de scaune.

— Ce e? a spus în loc de salut.

— Frank Morgan iar?

— De fapt, Ron Carter. De ce mă suni?

— Cum ţi s-a părut articolul?

M-am aşezat pe scaunul liber din faţa lui şi i-am aruncat o privire, dar mă purtam de parcă vorbeam cu cineva de la depărtare.

— E cam stupid, a spus Bosch.

— Păi, nu ştiam dacă vrei să rămâi sub acoperire sau...

— Închide odată.

Am închis telefoanele şi ne-am privit.

— Ei bine? am întrebat. Suntem în joc?

— Nu vom şti până nu ştim.

— Ce înseamnă asta?

— Articolul a apărut. Cred că a avut efectul dorit de noi. Acum aşteptăm să vedem. Dacă se întâmplă ceva, atunci da, suntem în joc. Nu vom şti dacă suntem în joc până nu suntem în joc.

Am dat din cap, deşi nu înţelegeam o iotă.

— Cine este femeia în negru? a întrebat. Nu mi-ai spus că ai o prietenă. Probabil că ar trebui să o acoperim şi pe ea.

— Este cea care mă ajută cu juriul, atâta tot.

— Aaa, te ajută să îi alegi pe cei care-i urăsc pe poliţişti şi pe ăia care sunt împotriva sistemului?

— Ceva de genul ăsta. Doar tu eşti aici? Mă supraveghezi singur?

— Ştii, am avut o prietenă cândva. Întotdeauna punea o sumedenie de întrebări. Niciodată una singură.

— Îi răspundeai vreodată? Sau deviai subtil de la subiect, aşa cum faci acum?

— Nu sunt singur, domnule avocat. Stai liniştit. Ai în jurul tău oameni pe care nu-i vei vedea niciodată. Am oameni care-ţi supraveghează cabinetul, fie că eşti acolo sau nu.

Şi camere de filmat. Fuseseră instalate cu zece zile mai devreme, când credeam că apariţia articolului în *Times* era iminentă.

— Mda, bine, dar nu vom mai sta mult acolo.

— Am observat. Unde vă mutaţi?

— Nicăieri. Lucrez din maşină.

— Pare distractiv.

L-am studiat preţ de o clipă. Rostise cuvintele pe un ton sarcastic, la fel ca de obicei. Era un tip enervant, dar cumva mă făcuse să las pe mâinile lui siguranţa mea.

— Ei bine, trebuie să ajung în instanţă. Este ceva ce ar trebui să fac? Vreun mod anume în care vrei să mă port sau vreun loc în care vrei să merg?

— Fă doar ceea ce faci mereu. Ar fi ceva însă. E nevoie de o mulţime de oameni pentru a te supraveghea în mişcare. Deci, la sfârşitul zilei, când ajungi acasă, sună-mă şi spune-mi ca să le dau drumul unora.

— Bine, dar tot vei pune pe cineva să mă supravegheze, corect?

— Stai liniştit. Vei fi acoperit 24 din 24, şapte zile pe săptămână. Aaa, şi încă ceva.

— Ce?

— Nu mă mai aborda niciodată aşa.

Am dat din cap. Eram alungat.

— Am înţeles.

M-am ridicat şi am privit spre restaurant. O puteam vedea pe Lorna numărând bancnotele de douăzeci pe care le lăsasem şi punându-le pe nota de plată. Părea că le foloseşte pe toate. Patrick plecase de la masă şi se dusese să ia maşina de la valet.

— Pe mai târziu, domnule detectiv, am spus fără a-l privi.

Nu a răspuns. Am plecat şi i-am prins pe ceilalţi din urmă în timp ce ieşeau din restaurant.

— Ăla cu care vorbeai era detectivul Bosch? a întrebat Lorna.

— Mda, l-am văzut acolo.

— Ce făcea?

— A spus că îi place să vină aici la prânz, să stea pe scaunele alea mari şi comode şi să se gândească pur şi simplu.

— Ce coincidentă că eram şi noi aici! Julie Favreau a clătinat din cap.

— Nu există coincidenţe, a decretat ea.

38

După prânz, Golantz a început să-şi prezinte cazul. A ales ceea ce eu numeam prezentarea „de la punctul 1”. A început chiar cu primele date – apelul de urgenţă care adusese la lumină dubla crimă – şi a continuat într-o manieră liniară. Primul martor era o operatoare din cadrul centrului regional de comunicaţii. A fost folosită pentru a introduce înregistrările apelurilor de ajutor ale lui Walter Elliot. Încercasem să opresc prezentarea celor două casete printr-o moţiune preliminară în care argumentam că stenogramele ar fi fost mai clare şi mai utile juraţilor, însă judecătorul hotărâse în favoare acuzării. I-a ordonat lui Golantz să le ofere juraţilor stenograme pentru ca aceştia să poată urmări înregistrarea de pe casete în instanţă.

Încercasem să împiedic prezentarea casetelor pentru că ştiam că erau dăunătoare clientului meu. Elliot îi vorbise dispecerei calm în timpul primului apel, raportând uciderea soţiei sale şi a unei alte persoane. Atitudinea aceea calmă putea fi interpretată drept o răceală calculată, şi nu doream asta. A doua casetă era şi mai nocivă din punctul de vedere al apărării. Elliot părea contrariat şi indica faptul că îl cunoştea şi nu îl plăcea pe bărbatul care fusese ucis împreună cu soţia sa.

Caseta 1 – 13.05 – 05/02/07

Dispecer: Nouă-unu-unu. Aveţi o urgenţă?

Walter Elliot: Eu... păi, par morţi. Nu cred că îi poate ajuta cineva.

Dispecer: Mă scuzaţi, domnule. Cu cine vorbesc?

Walter Elliot: Sunt Walter Elliot. Aceasta este casa mea.

Dispecer: Da, domnule. Şi spuneţi că cineva este mort?

Walter Elliot: Am găsit-o pe soţia mea. Este împuşcată. Şi este un bărbat aici. Şi el este împuşcat.

Dispecer: Aşteptaţi un moment, domnule. Permiteţi-mi să scriu asta şi să vă trimit ajutoare.

— Pauză –

Dispecer: Bine, domnule Elliot, paramedicii şi agenţii de poliţie sunt pe drum.

Walter Elliot: Este prea târziu pentru ei. Pentru paramedici adică.

Dispecer: Trebuie să îi trimit, domnule. Aţi spus că sunt împuşcaţi? Sunteţi în pericol?

Walter Elliot: Nu ştiu. Abia am ajuns aici. Nu am făcut eu asta. Înregistraţi asta?

Dispecer: Da, domnule. Totul este înregistrat. Sunteţi în casă acum?

Walter Elliot: Sunt în dormitor. Nu am făcut-o eu.

Dispecer: Mai este cineva în casă în afară de dumneavoastră şi de cei doi oameni împuşcaţi?

Walter Elliot: Nu cred.

Dispecer: Bine, vreau să ieşiţi, ca agenţii să vă vadă când ajung. Staţi afară, unde vă pot vedea.

Walter Elliot: Bine, ies.

— Final –

A doua casetă implica un alt dispecer, dar i-am permis lui Golantz să o prezinte. Pierdusem oricum bătălia legată de prezentarea casetelor. Nu avea rost să irosesc timpul instanţei forţându-l pe procuror să-l aducă pe cel de-al doilea dispecer pentru a stabili şi a prezenta a doua casetă.

Acest apel era făcut de pe telefonul mobil al lui Elliot. Era afară, şi sunetul vag al valurilor oceanului se putea auzi în fundal.

Caseta 2 – 13.24 – 05/02/07

Dispecer: Nouă-unu-unu, ce urgenţă aveţi?

Walter Elliot: Mda, am mai sunat. Unde este toată lumea?

Dispecer: Aţi sunat la nouă-unu-unu?

Walter Elliot: Mda, soţia mea este împuşcată. La fel şi neamţul. Unde este toată lumea?

Dispecer: Acesta este apelul din Malibu de pe Crescent Cove Road?

Walter Elliot: Mda, eu sunt. Am sunat acum cel puţin cincisprezece minute şi nu este nimeni aici.

Dispecer: Domnule, monitorul meu îmi arată că unitatea alfa are un TES[14] de mai puţin de un minut. Închideţi telefonul şi ieşiţi în faţă ca să vă vadă când sosesc. Puteţi face asta, domnule?

Walter Elliot: Deja stau afară.

Dispecer: Atunci aşteptaţi chiar acolo, domnule.

Walter Elliot: Dacă spuneţi dumneavoastră. La revedere.

— Final –

Elliot nu părea doar contrariat de întârziere la cel de-al doilea apel, dar rostise cuvântul „neamţ” aproape cu dispreţ în glas. Nu conta dacă din tonul vocii lui putea fi extrapolată vinovăţia. Casetele ajutaseră acuzarea să stabilească tema aroganţei lui Walter Elliot şi a faptului că se vedea deasupra legii. Era un început bun pentru Golantz.

Am sărit peste interogarea dispecerei pentru că ştiam că apărarea nu avea nimic de câştigat. Următorul martor al acuzării era un agent al şerifului, Brendan Murray, cel care conducea maşina alfa care răspunsese prima apelului de urgenţă. Preţ de o jumătate de oră, Golantz i-a pus agentului întrebări amănunţite legate de circumstanţele sosirii sale şi ale descoperirii cadavrelor. A acordat o atenţie specială amintirilor lui Murray despre comportamentul, conduita şi declaraţiile lui Elliot. Potrivit lui Murray, inculpatul nu arătase niciun fel de emoţii când îi condusese pe scări către dormitorul unde zăcea soţia sa împuşcată mortal şi goală pe pat. Păşise cu calm peste picioarele mortului din cadrul uşii şi arătase spre cadavrul de pe pat.

---

14 Timp estimat de sosire (n. tr.)

— A spus: „Asta e soţia mea. Sunt destul de sigur că este moartă”, a declarat Murray.

Potrivit lui Murray, Elliot mai spusese de cel puţin trei ori că nu îi ucisese pe cei doi oameni din dormitor.

— Păi, asta era ceva neobişnuit? a întrebat Golantz.

— Păi, nu este de competenţa noastră să ne implicăm în anchete criminalistice, a explicat Murray. Nu e permis. Aşa că nu l-am întrebat pe domnul Elliot dacă a săvârşit crimele. El doar continua să ne spună că nu el a făcut-o.

Nu aveam întrebări nici pentru Murray. Era pe lista mea de martori şi puteam să îl chem din nou în timpul fazei apărării dacă aveam nevoie, însă doream să aştept următorul martor al acuzării, pe Christopher Harber, care era partenerul lui Murray şi boboc în Departamentul Şerifului. Mă gândeam că, dacă se întâmpla ca unul dintre agenţi să facă o greşeală care ar fi putut ajuta apărarea, acela ar fi fost bobocul.

Mărturia lui Harber a fost mai scurtă decât cea a lui Murray, fiind folosită în primul rând pentru a confirma declaraţia partenerului său. Auzise aceleaşi lucruri pe care le auzise şi Murray. Văzuse şi aceleaşi lucruri.

— Am doar câteva întrebări, onorată instanţă, am spus când Stanton m-a întrebat dacă doresc o interogare încrucişată.

Dacă Golantz îşi efectuase interogarea directă de la pupitru, eu am rămas la masa apărării pentru interogarea încrucişată. Era un truc. Voiam ca juriul, martorul şi procurorul să creadă că pun câteva întrebări de rutină. Adevărul era că voiam să plantez ceea ce avea să fie un punct cheie în strategia apărării.

— Acum, domnule agent Harber, sunteţi boboc, corect?

— Corect.

— Aţi mai depus mărturie în instanţă până acum?

— Nu într-un caz de crimă.

— Ei bine, nu trebuie să aveţi emoţii. În ciuda celor spuse de domnul Golantz, nu muşc.

S-a auzit un murmur politicos de râsete în sala de judecată. Harber s-a înroşit uşor. Era un bărbat înalt şi bine făcut, cu păr de culoarea nisipului tuns milităreşte, aşa cum le place celor din Departamentul Şerifului.

— Acum, când dumneavoastră şi partenerul dumneavoastră aţi ajuns acasă la Elliot, aţi spus că l-aţi văzut pe clientul meu stând afară în faţa sensului giratoriu. Este corect?

— Corect.

— Bine, ce făcea?

— Doar stătea acolo. I se spusese să ne aştepte acolo.

— Bine, acum, ce ştiaţi despre situaţie când maşina alfa a intrat acolo?

— Ştiam doar ceea ce ne spusese dispecera. Că un bărbat pe nume Walter Elliot sunase de acasă şi spusese că doi oameni erau morţi înăuntru. Fuseseră împuşcaţi.

— Aţi mai primit un astfel de apel până atunci?

— Nu.

— Eraţi speriat, agitat, ameţit, cum?

— Aş spune că adrenalina curgea, dar că eram destul de calmi.

— Aţi scos arma când aţi coborât din maşină?

— Da.

— Aţi îndreptat-o spre domnul Elliot?

— Nu, am ţinut-o într-o parte.

— Partenerul dumneavoastră şi-a scos arma?

— Cred că da.

— A îndreptat-o spre domnul Elliot?

Harber a ezitat. Îmi plăcea ca martorii acuzării să ezite.

— Nu ţin minte. Nu mă uitam la el de fapt. Mă uitam la inculpat.

Am dat din cap cu înţelegere.

— Trebuia să fiţi în siguranţă, corect? Nu-l cunoşteaţi pe tipul ăsta. Ştiaţi doar că aparent se aflau doi morţi înăuntru.

— Aşa este.

— Deci, ar fi corect să spunem că v-aţi apropiat de domnul Elliot cu precauţie?

— Aşa este.

— Când aţi lăsat arma deoparte?

— Asta s-a întâmplat după ce am percheziţionat casa şi ne-am asigurat că locuinţa nu prezintă pericole.

— Adică după ce aţi intrat şi aţi confirmat decesele şi că nu mai era nimeni altcineva înăuntru?

— Corect.

— Bine, deci în timp ce dumneavoastră făceaţi asta, domnul Elliot era cu dumneavoastră?

— Da, trebuia să ne însoţească ca să ne arate unde erau cadavrele.

— Acum era în stare de arest?

— Nu. S-a oferit să ne arate.

— Dar l-aţi încătuşat, nu-i aşa?

Harber a răspuns la această întrebare cu o a doua ezitare. Se afla pe teren necunoscut şi îşi amintea probabil replicile pe care le exersase cu Golantz sau cu tânăra colegă a acestuia.

— De bunăvoie a fost de acord să fie încătuşat. I-am explicat că nu îl arestam, dar că era o situaţie volatilă în casă şi că ar fi fost cel mai bine pentru siguranţa lui şi a noastră să îl încătuşăm până când asiguram clădirea.

— Iar el a fost de acord.

— Da, a fost de acord.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Elliot clătinând din cap. Speram să-l fi văzut şi juriul.

— Mâinile îi erau încătuşate la spate sau în faţă?

— La spate, în conformitate cu procedura. Nu avem voie să încătuşăm un subiect în faţă.

— Un subiect? Ce înseamnă asta?

— Un subiect poate fi orice persoană implicată într-o anchetă.

— Cineva care este arestat?

— Inclusiv asta, da, dar domnul Elliot nu se afla în stare de arest.

— Ştiu că sunteţi novice, dar cât de des aţi încătuşat o persoană care nu se afla în stare de arest?

— S-a întâmplat ocazional, dar nu ţin minte de câte ori.

Am dat din cap, dar speram că era limpede că nu făcusem asta pentru că îl credeam.

— Acum, partenerul dumneavoastră a declarat, iar dumneavoastră aţi confirmat, că domnul Elliot v-a spus amândurora de trei ori că nu era responsabil pentru crimele din acea casă. Aşa este?

— Aşa este.

— Aţi auzit acele declaraţii?

— Da.

— Asta s-a întâmplat când eraţi afară, înăuntru sau unde?

— Asta a fost înăuntru, când eram sus în dormitor.

— Deci, asta înseamnă că a făcut aceste declaraţii presupus neinventate despre nevinovăţia sa în timp ce era încătuşat cu braţele la spate, iar dumneavoastră şi partenerul dumneavoastră aveaţi armele scoase şi pregătite, este corect?

A treia ezitare.

— Da, cred că aşa este.

— Şi spuneţi că nu era în stare de arest la acel moment?

— Nu se afla în stare de arest.

— Bine, deci ce s-a întâmplat după ce domnul Elliot v-a condus înăuntru şi sus la cadavre, iar dumneavoastră şi partenerul dumneavoastră aţi stabilit că nu se mai afla nimeni altcineva în casă?

— L-am scos pe domnul Elliot din nou afară, am sigilat casa şi am sunat la secţie, solicitând să se trimită o echipă de detectivi pentru un caz de omucidere.

— Şi asta era în conformitate cu procedura şerifului?

— Da.

— Bine. Acum, domnule agent Harber, i-aţi scos cătuşele domnului Elliot atunci, din moment ce nu era în stare de arest?

— Nu, domnule. L-am aşezat pe domnul Elliot în spatele maşinii, şi procedura nu ne permite să plasăm un subiect într-o maşină a şerifului fără cătuşe.

— Din nou, apare cuvântul „subiect”. Sunteţi sigur că domnul Elliot nu era în stare de arest?

— Sunt sigur. Nu l-am arestat.

— Bine, cât timp a stat pe bancheta din spate a acelei maşini?

— Aproximativ o jumătate de oră, timp în care am aşteptat echipa de la Omucideri.

— Şi ce s-a întâmplat când a sosit echipa?

— Când au sosit anchetatorii, s-au uitat mai întâi în casă. Apoi au ieşit şi au preluat custodia domnului Elliot. Adică l-au scos din maşină.

Era o scăpare de care am profitat.

— Se afla în custodie în acel moment?

— Nu, am greşit aici. A acceptat în mod voluntar să aştepte în maşină, iar apoi ei au sosit şi l-au scos.

— Spuneţi că a fost de bunăvoie de acord să stea încătuşat în spatele unei maşini de patrulă?

— Da.

— Dacă ar fi dorit, ar fi putut deschide uşa şi coborî?

— Nu cred. Uşile din spate au încuietori de siguranţă. Nu le poţi deschide din interior.

— Dar el se afla acolo de bunăvoie.

— Da.

Nici Harber nu părea să creadă ce spunea. Chipul său se înroşise şi mai tare.

— Domnule agent Harber, când i-au fost scoase cătuşele domnului Elliot în cele din urmă?

— Când l-au scos detectivii din maşină, i-au desfăcut cătuşele şi i le-au înapoiat partenerului meu.

— Bine.

Am dat din cap de parcă aş fi terminat şi am răsfoit câteva pagini ca să văd dacă am uitat vreo întrebare. Mi-am ţinut privirea plecată asupra notiţelor când am vorbit.

— Ah, domnule agent, încă ceva. Primul apel la nouă-unu-unu a fost făcut la unu şi cinci minute potrivit registrului dispeceratului. Domnul Elliot a fost nevoit să mai sune o dată nouăsprezece minute mai târziu pentru a se asigura că nu fusese uitat, apoi dumneavoastră şi partenerul dumneavoastră aţi sosit în cele din urmă după alte patru minute. În total, a durat douăzeci şi trei de minute pentru a răspunde.

În acel moment, mi-am ridicat privirea spre Harber.

— Domnule agent, de ce v-a luat atât de mult timp să răspundeţi la ceea ce trebuie să fi fost un apel prioritar?

— Districtul Malibu este cel mai mare district al nostru din punct de vedere geografic. A trebuit să venim tocmai de peste munte de la un alt apel.

— Nu era nicio altă maşină de patrulă mai aproape şi disponibilă?

— Eu şi partenerul meu ne aflam în maşina alfa. Este o maşină specială. Ne ocupăm de apelurile prioritare, şi l-am acceptat pe acesta când a fost transmis de către dispecerat.

— Bine, domnule agent, nu mai am nimic de adăugat.

Când i-a venit rândul, Golantz a urmărit direcţia greşită spre care îl îndreptasem eu. I-a adresat lui Harber o serie de întrebări care se învârteau în jurul chestiunii arestării lui Elliot. Procurorul a încercat să propage această idee, ca şi cum şi-ar fi pus ochelarii de cal ai apărării. Asta dorisem ca el să creadă că făceam, şi funcţionase. Golantz şi-a petrecut alte cincisprezece minute obţinând din partea lui Harber declaraţii care subliniau că bărbatul pe care el şi partenerul său îl arestaseră în afara locului unei crime duble nu se afla în stare de arest. Sfida bunul-simţ, dar acuzarea o ţinea una şi bună.

Când a terminat procurorul, judecătorul a suspendat şedinţa pentru pauza de după-amiază. Imediat ce juriul a părăsit sala de judecată, am auzit pe cineva şoptindu-mi numele. M-am întors şi am văzut-o pe Lorna, care arăta cu degetul spre spatele sălii. M-am întors şi mai mult ca să mă uit în spate, unde se aflau fiica mea şi mama ei, înghesuite pe ultimul rând al galeriei. Fiica mea mi-a făcut cu mâna pe ascuns, iar eu i-am zâmbit.

39

Ne-am întâlnit pe coridorul din afara sălii de judecată, departe de puzderia de reporteri care înconjura celelalte personaje principale ale procesului pe măsură ce ieşeau. Hayley m-a îmbrăţişat, iar eu m-am simţit copleşit de prezenţa ei. Am văzut o bancă liberă.

— Cât timp aţi fost acolo, fetelor? am întrebat. Nu v-am văzut.

— Din păcate, nu prea mult, a spus Maggie. Ultima ei oră de astăzi a fost educaţia fizică, aşa că am hotărât să îmi iau liber după-amiază, am luat-o de la şcoală mai devreme şi am venit. Am văzut aproape toată interogarea încrucişată a agentului.

Mi-am întors privirea de la Maggie către fiica noastră, care stătea între noi. Semăna cu mama sa; părul şi ochii erau de culoare închisă, pielea rămânea bronzată chiar şi în timpul iernii.

— Cum ţi s-a părut, Hay?

— Aăă, mi s-a părut foarte interesant. I-ai pus o grămadă de întrebări. Părea că se supără.

— Stai liniştită, îi trece.

Mi-am ridicat privirea deasupra capului ei şi i-am făcut cu ochiul fostei mele soţii.

— Mickey?

M-am întors şi am văzut că era McEvoy de la *Times.* Venise cu carneţelul şi pixul pregătite.

— Nu acum, am zis.

— Aveam doar o...

— Iar eu tocmai am spus că nu acum. Lasă-mă în pace.

McEvoy s-a întors şi s-a îndreptat spre unul dintre grupurile care îl înconjurau pe Golantz.

— Cine era ăla? a întrebat Hayley.

— Un ziarist. Voi vorbi cu el mai târziu.

— Mama a spus că a apărut un articol mare despre tine astăzi.

— Nu era chiar despre mine. Era despre caz. De asta speram că poţi veni să vezi un pic din el.

Mi-am privit din nou fosta soţie şi am dat din cap în semn de mulţumire. Lăsase deoparte orice urmă de furie pe care o simţea faţă de mine şi o pusese pe fiica noastră pe primul loc. Indiferent ce se întâmpla, mă puteam baza pe ea întotdeauna în privinţa asta.

— Te întorci acolo? a întrebat Hayley.

— Da, asta este doar o pauză scurtă pentru ca oamenii să-şi ia ceva de băut sau să meargă la toaletă. Mai avem o sesiune şi apoi vom merge acasă şi o luăm de la capăt mâine.

A dat din cap şi a privit de-a lungul coridorului spre uşa sălii de judecată. I-am urmărit privirea şi am văzut că lumea începea să intre.

— Ăă, tati, omul ăla a omorât pe cineva?

Am privit-o pe Maggie, iar ea a ridicat din umeri ca şi cum ar fi spus: „Nu i-am zis eu să întrebe”.

— Ei bine, scumpa mea, nu ştim. Este acuzat de asta, da, şi o grămadă de oameni cred că a omorât pe cineva, dar nimic nu a fost dovedit încă şi vom folosi procesul ăsta pentru a decide acest lucru. Pentru asta este procesul. Ţii minte cum ţi-am explicat asta?

— Ţin minte.

— Mick, asta este familia ta?

Am privit peste umăr şi am îngheţat când am întâlnit privirea lui Walter Elliot. Zâmbea cu căldură, aşteptând să-i fac cunoştinţă. Habar n-avea el cine era Maggie McFierce.

— Ăă, salut, Walter. Aceasta este fiica mea, Hayley, iar aceasta este mama ei, Maggie McPherson.

— Salut, a spus Hayley cu timiditate.

Maggie a dat din cap şi a părut stânjenită.

Walter a făcut greşeala de a-şi întinde mâna spre Maggie. Nu-mi pot imagina o purtare mai rigidă decât a ei în momentul acela. I-a strâns mâna o dată, iar apoi şi-a retras-o. Când mâna lui s-a mişcat în direcţia lui Hayley, Maggie a sărit la propriu, şi-a pus braţele pe umerii fiicei noastre şi a tras-o de pe bancă.

— Hayley, hai să mergem la toaletă repede de tot înainte să reînceapă şedinţa.

A zorit-o pe Hayley spre toaletă. Walter le-a privit cum pleacă, iar apoi s-a uitat la mine cu mâna încă întinsă şi goală. M-am ridicat.

— Scuze, Walter, fosta mea soţie este procuror.

A ridicat din sprâncene.

— Atunci, cred că înţeleg de ce este o fostă soţie.

Am dat din cap doar ca să-l fac să se simtă mai bine. I-am spus să se întoarcă în sala de judecată şi că aveam să intru şi eu imediat.

Am mers către toaletă şi m-am întâlnit cu Maggie şi Hayley în timp ce ieşeau.

— Cred că vom merge acasă, a spus Maggie.

— Serios?

— Are multe teme şi cred că a văzut destule pe ziua de azi.

Aş fi putut-o contrazice în această ultimă privinţă, dar am renunţat.

— Bine, am încuviinţat. Hayley, îţi mulţumesc că ai venit. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Bine.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe creştetul capului, apoi am tras-o aproape ca să o îmbrăţişez. Numai în astfel de momente cu fiica mea se micşora distanţa pe care o creasem în viaţa mea. Mă simţeam legat de ceva ce conta. Mi-am ridicat privirea spre Maggie.

— Îţi mulţumesc că ai adus-o.

A dat din cap.

— În măsura în care contează, te descurci bine.

— Contează mult. Îţi mulţumesc.

A ridicat din umeri şi a lăsat să îi mijească un zâmbet. Şi acesta era plăcut.

Le-am privit îndreptându-se spre nişa liftului, ştiind că nu mergeau acasă la mine şi întrebându-mă cum reuşisem să-mi distrug în felul ăsta viaţa.

— Hayley! am strigat după ele.

Fiica mea şi-a întors privirea spre mine.

— Ne vedem miercuri. Clătite!

Zâmbea când s-au alăturat mulţimii care aştepta liftul. Am observat că şi fosta mea soţie zâmbea. Am arătat spre ea în timp ce mergeam înapoi către sala de judecată.

— Şi poţi veni şi tu.

A dat din cap.

— Vom vedea, a spus.

Un lift s-a deschis şi s-au urcat în el. „Vom vedea.” Acele două cuvinte păreau să însemne totul pentru mine.

40

În orice proces de crimă, cel mai important martor al acuzării este întotdeauna anchetatorul principal. Pentru că nu există victime în viaţă care să explice juriului ce li s-a întâmplat, asupra anchetatorului cade sarcina de a spune povestea investigaţiei, dar şi de a vorbi în numele morţilor. Anchetatorul principal aduce ciocanul. Pune totul cap la cap pentru juriu, clarifică lucrurile şi stârneşte compasiune. Misiunea lui este să vândă cazul juriului şi, la fel ca în orice schimb sau tranzacţie, ţine de agentul de vânzări la fel de mult ca de bunurile vândute. Cei mai buni oameni de la Omucideri sunt cei mai buni agenţi de vânzări. Am văzut la bară oameni tot atât de duri precum Harry Bosch care vărsau o lacrimă când descriau ultimele clipe petrecute pe pământ de victima unei crime.

Golantz l-a chemat la bară pe anchetatorul principal al cazului după pauza de după-amiază. Era o sclipire de geniu şi o planificare de maestru. John Kinder avea să fie în centrul atenţiei până la suspendarea şedinţei din acea zi, iar juraţii aveau să meargă acasă şi să se gândească la cuvintele sale în timpul cinei şi apoi târziu în noapte. Iar eu nu puteam face nimic altceva decât să privesc.

Kinder era un bărbat de culoare, mare şi afabil, care vorbea pe un ton părintesc cu o voce de bariton. Purta ochelari de citit pe vârful nasului când citea din dosarul gros pe care şi-l adusese la bară. Între întrebări se uita pe deasupra ramei la Golantz sau la juriu. Privirea sa părea reconfortantă, binevoitoare, alertă şi înţeleaptă. Era singurul martor pentru care nu aveam nicio replică.

Cu interogarea precisă a lui Golantz şi cu o serie de fotografii mărite de la locul crimei – pe care încercasem fără succes să le elimin pe motiv că erau vătămătoare –, Kinder le-a făcut juraţilor un tur al locului crimei şi al poveştii pe care dovezile o spuneau echipei de anchetatori. Era o relatare clinică şi metodică, dar extrem de interesantă. Cu vocea sa profundă şi plină de autoritate, Kinder semăna mult cu un profesor care preda un curs de criminalistică persoanelor aflate în sala de judecată.

Am obiectat din când în când, atunci când am putut, într-o încercare de a întrerupe ritmul Golantz/Kinder, dar nu prea aveam ce face în afară de a simţi că înnebunesc şi de a aştepta. La un moment dat, am primit un mesaj pe telefon din galerie care însă nu m-a ajutat să mă liniştesc.

Favreau: Ăştia îl iubesc pe tipul ăsta! Nu poţi face nimic?

Fără a mă întoarce să-i arunc o privire lui Favreau, am clătinat pur şi simplu din cap în timp ce priveam ecranul telefonului sub masa apărării.

M-am uitat apoi spre clientul meu şi părea că nu prea acordă atenţie declaraţiei lui Kinder. Nota ceva pe un carnet, dar nu avea legătură cu procesul sau cu cazul. Am văzut o mulţime de numere şi titlul DISTRIBUŢIE ÎN STRĂINĂTATE subliniat pe o pagină. M-am aplecat spre el şi i-am şoptit:

— Tipul ăsta ne omoară aici, am spus. Asta în caz că te interesează.

Un zâmbet lipsit de umor i-a arcuit buzele şi mi-a răspuns în şoaptă:

— Cred că ne descurcăm bine. Ai avut o zi bună.

Am clătinat din cap şi m-am întors să urmăresc interogatoriul. Aveam un client căruia nu-i păsa de realitatea situaţiei sale. Era conştient de strategia mea pentru proces şi de faptul că aveam glonţul magic în armă, dar nimic nu este sigur într-un proces. De aceea, asupra a

nouăzeci la sută din toate cazurile se convine prin dispoziţie înainte de proces. Nimeni nu vrea să dea cu zarul. Miza este prea mare. Iar un proces pentru crimă este cel mai mare pariu dintre toate.

Din prima zi însă, Walter Elliot nu păruse să înţeleagă asta. Îşi vedea pur şi simplu de afacerea sa, făcând filme şi socotind distribuţia în străinătate, şi credea pesemne că nu se punea problema să nu scape la finalul procesului. Simţeam că strategia mea era infailibilă, dar nici chiar eu nu aveam genul ăsta de încredere.

După ce a discutat cu Kinder în detaliu despre elementele de bază ale anchetei de la locul crimei, Golantz a îndreptat interogarea către Elliot şi interacţiunea dintre el şi anchetator.

— Acum, aţi declarat că inculpatul a rămas în maşina de patrulă a agentului Murray în timp ce dumneavoastră aţi cercetat pentru prima dată locul crimei şi v-aţi familiarizat cu el, corect?

— Da, este corect.

— Când aţi vorbit prima dată cu Walter Elliot?

Kinder s-a uitat într-un document din dosarul deschis pe suprafaţa din faţa boxei martorului.

— În jur de două jumătate, am ieşit din casă după ce încheiasem cercetarea iniţială a locului crimei şi i-am rugat pe agenţi să-l scoată pe domnul Elliot din maşină.

— Şi ce aţi făcut?

— I-am spus unuia dintre agenţi să-i scoată cătuşele pentru că nu credeam că mai era nevoie de ele. Erau mai mulţi agenţi şi anchetatori la faţa locului în acel moment, iar împrejurimile erau asigurate.

— Ei bine, domnul Elliot era în stare de arest în acel moment?

— Nu, nu era, şi i-am explicat asta. I-am spus că băieţii – agenţii – luaseră toate măsurile de precauţie până să afle cu ce aveau de-a face. Domnul Elliot a spus că înţelegea asta. L-am întrebat dacă dorea să continue să coopereze şi

să le arate membrilor echipei mele interiorul casei, iar el a spus că este de acord.

— Deci, l-aţi dus din nou în casă?

— Da. L-am pus să-şi ia mai întâi papuci sterili ca să nu contamineze nimic, iar apoi am intrat din nou. L-am pus pe domnul Elliot să reconstituie paşii exacţi pe care spunea că îi făcuse când intrase şi găsise cadavrele.

Am notat că era cam târziu pentru papuci, din moment ce Elliot le arătase deja primilor agenţi interiorul casei. Aveam de gând să-l atac pe Kinder cu asta la interogarea încrucişată.

— A fost ceva neobişnuit legat de paşii pe care spunea că îi făcuse sau în ceea ce v-a spus?

Am obiectat la adresa întrebării pe motiv că era prea vagă. Judecătorul Stanton a fost de acord. Apărarea câştigase un punct neînsemnat. Golantz a reformulat pur şi simplu şi a adresat o întrebare mai specifică.

— Unde v-a condus domnul Elliot în casă, domnule detectiv Kinder?

— Am intrat şi am urcat imediat pe scări către dormitor. Ne-a spus că asta făcuse când a intrat. A spus că a găsit apoi cadavrele şi a sunat la nouă-unu-unu de pe telefonul de lângă pat. A spus că dispecera i-a zis să iasă din casă şi să aştepte în faţă, iar el a făcut asta. L-am întrebat anume dacă mai fusese undeva în casă şi a spus că nu.

— Asta vi s-a părut neobişnuit sau nefiresc?

— Păi, în primul rând, mi s-a părut ciudat, dacă era adevărat, că intrase şi se dusese direct în dormitor fără a se uita mai întâi la parter. Nu corespundea nici cu ce ne-a spus când am ieşit din casă. A arătat spre maşina soţiei sale, care era parcată în cercul din faţă, şi a declarat că aşa îşi dăduse seama că era cu cineva în casă. L-am întrebat ce voia să spună, iar el a zis că ea parcase în faţă pentru ca Johan Rilz, cealaltă victimă, să poată folosi spaţiul disponibil din garaj. Depozitaseră nişte mobilă şi alte chestii acolo şi nu mai rămăsese decât un loc. A spus că neamţul îşi

ascunsese Porsche-ul acolo, iar soţia lui fusese nevoită să parcheze afară.

— Şi ce semnificaţie avea asta pentru dumneavoastră?

— Păi, mie îmi indica lipsă de sinceritate. Ne declarase că nu fusese nicăieri în casă în afară de dormitorul de la etaj, dar mie mi s-a părut destul de limpede că aruncase o privire în garaj şi văzuse Porsche-ul celei de-a doua victime.

Golantz a dat din cap cu emfază de la pupitru pentru că se demonstrase că Elliot minţise. Ştiam că puteam să mă ocup de acest punct în interogarea încrucişată, dar nu aveam ocazia până a doua zi, când ideea avea să se cuibărească deja în creierele juraţilor 24 de ore.

— Ce s-a întâmplat după asta? a întrebat Golantz.

— Păi, încă mai erau multe de făcut în casă, aşa că i-am pus pe doi membri ai echipei mele să-l ducă pe domnul Elliot la subsecţia Malibu ca să aştepte acolo şi să stea comod.

— Era arestat în acel moment?

— Nu, din nou i-am explicat că trebuia să vorbim cu el şi că, dacă mai era dispus să fie cooperant, aveam să-l ducem într-o sală de interogatoriu la secţie; i-am spus că aveam să ajung acolo cât mai curând posibil. Din nou a fost de acord.

— Cine l-a transportat?

— Anchetatorii Joshua şi Tooles l-au luat în maşina lor.

— De ce nu au început să-l interogheze imediat ce au ajuns la secţia Malibu?

— Pentru că voiam să ştim mai multe despre el şi despre locul crimei înainte de a vorbi cu el. Uneori ai o singură ocazie, chiar şi cu un martor cooperant.

— Aţi folosit cuvântul „martor”. Nu era domnul Elliot un suspect în acel moment?

Era un joc de-a şoarecele şi pisica cu adevărul. Nu conta cum răspundea Kinder, toţi cei din sala de judecată ştiau că îl ţintiseră pe Elliot.

— Păi, într-o oarecare măsură oricine este un suspect, a răspuns Kinder. Dai de o astfel de situaţie şi suspectezi pe

toată lumea. În acel moment însă, nu ştiam prea multe despre victime, nu ştiam prea multe despre domnul Elliot şi nu ştiam exact ce aveam, aşa că atunci îl vedeam mai mult ca pe un martor foarte important. Găsise cadavrele şi cunoştea victimele. Ne putea ajuta.

— Bine, deci l-aţi ţinut la secţia Malibu în timp ce dumneavoastră v-aţi făcut treaba la locul crimei. Ce aţi făcut?

— Datoria mea a fost să supraveghez locul crimei şi colectarea de dovezi din acea casă. Am lucrat de asemenea la telefon şi la computer, am confirmat identităţile şi am aflat date despre trecutul părţilor implicate.

— Ce aţi aflat?

— Am aflat că niciunul din soţii Elliot nu avea cazier sau arme înregistrate pe numele lor. Am aflat că cealaltă victimă, Johan Rilz, era de naţionalitate germană şi nu părea să aibă cazier sau să deţină arme. Am aflat că domnul Elliot este directorul unui studio şi un om de succes în domeniul filmelor, astfel de lucruri.

— A întocmit un membru al echipei dumneavoastră mandate de percheziţie în acest caz la un moment dat?

— Da, am făcut asta. Acţionând cu foarte multă precauţie, am întocmit o serie de mandate de percheziţie pe care le-a semnat un judecător, astfel încât aveam autoritatea de a ne continua ancheta indiferent încotro ne ducea.

— Este neobişnuit să luaţi astfel de măsuri?

— Poate. Instanţele au pus la dispoziţia organelor de aplicare a legii foarte multe drepturi în ceea ce priveşte colectarea dovezilor, dar am hotărât ca, având în vedere părţile implicate în acest caz, să facem un efort suplimentar. Ne-am dus după mandate de percheziţie chiar dacă nu aveam neapărată nevoie de ele.

— Pentru ce anume erau mandatele de percheziţie?

— Am avut mandate pentru casa familiei Elliot şi pentru cele trei maşini: a domnului Elliot, a soţiei sale şi a Porsche-

ului din garaj. Am obţinut, de asemenea, un mandat care ne permitea să îl supunem pe domnul Elliot, dar şi hainele pe care le purta unor teste pentru a vedea dacă trăsese cu o armă în ultimele ore.

Procurorul a continuat să-i pună întrebări lui Kinder despre cum se acţionase până la momentul degajării locului crimei şi al interogări lui Elliot la secţia Malibu. A urmat prezentarea unei casete video a primului interogatoriu cu Elliot aşezat pe scaun. Aceasta era o casetă pe care o văzusem de mai multe ori în timpul pregătirii pentru proces. Ştiam că nu era ieşită din comun în ceea ce privea conţinutul celor spuse de Elliot lui Kinder şi partenerului său, Roland Ericsson. Ce era important pentru acuzare în legătură cu această casetă părea conduita lui Elliot. Nu arăta ca un bărbat care tocmai descoperise trupul gol al soţiei sale decedate cu o gaură de glonţ în mijlocul frunţii şi alte două în piept. Părea la fel de calm ca un apus de vară, iar asta îl făcea să semene cu un criminal cu sânge-rece.

Un ecran video a fost montat în faţa boxei juriului, iar Golantz a dat drumul casetei, oprind-o adesea pentru a-i adresa o întrebare lui Kinder, iar apoi pornind-o din nou. Interogatoriul înregistrat pe casetă a durat zece minute şi nu era o confruntare. Era doar un exerciţiu în care anchetatorii imortalizau povestea lui Elliot. Nu erau întrebări grele. Elliot era întrebat în mare ce făcuse şi când. S-a încheiat cu imaginea lui Kinder prezentându-i lui Elliot un mandat de percheziţie şi explicându-i că asta asigura dreptul Departamentului Şerifului de a-i testa mâinile, braţele şi hainele pentru reziduuri de împuşcare.

Elliot zâmbea uşor în timp ce răspundea: „N-aveţi decât, domnilor. Faceţi ce aveţi de făcut”.

Golantz s-a uitat la ceasul de pe peretele din spate al sălii de judecată şi, folosind telecomanda, a oprit înregistrarea pe imaginea jumătăţii de zâmbet al lui Elliot pe ecranul video. Aceea era imaginea pe care dorea să o ia cu ei juraţii. Voia ca ei să se gândească la acel zâmbet care

parcă spunea „prindeţi-mă dacă puteţi” în timp ce conduceau spre casă în traficul de la ora cinci.

— Onorată instanţă, a spus el. Cred că ar fi bine să terminăm pe ziua de azi. Mă voi îndrepta cu agentul Kinder într-o altă direcţie după asta şi poate că ar trebui să reluăm mâine-dimineaţă.

Judecătorul a fost de acord, suspendând şedinţa din acea zi după ce i-a prevenit încă o dată pe juraţi să evite toate ştirile despre proces din presă.

Am rămas în picioare la masa apărării şi i-am privit pe juraţi intrând în şir în sala de deliberări. Eram destul de sigur că acuzarea câştigase în prima zi, dar mă aşteptasem la asta. Avea să ne vină şi nouă rândul la lovituri. Am privit spre clientul meu.

— Walter, ce faci în seara asta? am întrebat.

— O mică cină festivă cu nişte prieteni. L-au invitat pe Dominick Dunne. Apoi voi urmări prima parte a unui film pe care îl produce studioul meu cu Johnny Depp în rolul unui detectiv.

— Ei bine, sună-ţi prietenii şi sună-l pe Johnny şi anulează tot. Iei cina cu mine. Vom lucra.

— Nu înţeleg.

— Ba da, înţelegi. Te-ai ferit de mine de când a început procesul. A fost în regulă pentru că nu voiam să ştiu ce nu aveam nevoie să ştiu. Acum e altceva. Suntem în mijlocul unui proces, am trecut de prezentarea faptelor, şi trebuie să ştiu. Totul, Walter. Aşa că vom vorbi în seara aceasta, altfel va trebui să angajezi un alt avocat de dimineaţă.

Am văzut cum furia ţinută sub control îi schimonoseşte chipul. În acel moment, am ştiut că ar putea fi un criminal sau cel puţin o persoană care să ordone comiterea unei crime.

— N-ai îndrăzni, a spus.

— Pune-mă la încercare.

Ne-am privit fix pentru o clipă şi am văzut cum ceva de pe chipul său se relaxează.

— Sună pe cine trebuie, am zis în cele din urmă. Mergem cu maşina mea.

41

Dacă eu insistasem să ne întâlnim, Elliot a insistat să aleagă locul. După o convorbire telefonică de treizeci de secunde, a obţinut un separeu privat la Water Grill lângă Biltmore şi a cerut să fie aşteptat cu un martini pe masă când ajungeam acolo. În timp ce ne aşezam, am cerut o sticlă de apă plată şi nişte felii de lămâie.

M-am aşezat în faţa clientului meu şi l-am privit în timp ce studia meniul cu peşte proaspăt. O perioadă poate prea lungă nu am vrut să ştiu nimic despre Walter Elliot. De obicei, cu cât ştii mai puţin despre clientul tău, cu atât poţi să-l aperi mai bine, dar trecusem deja de acea etapă.

— Ai numit-o întâlnire la cină, a spus Elliot fără a-şi ridica privirea de pe meniu. Nu ai de gând să te uiţi?

— Iau ce iei şi tu, Walter.

A pus meniul deoparte şi m-a privit.

— File de limbă-de-mare.

— Sună bine.

A făcut semn unui ospătar care stătea în apropiere, dar care nu îndrăznise să ne abordeze. Elliot a comandat pentru amândoi, adăugând o sticlă de Chardonnay care să vină odată cu peştele, atrăgându-i atenţia ospătarului să nu uite de apa mea plată şi de lămâie. Apoi şi-a împreunat mâinile pe masă şi m-a privit.

— Aş fi putut lua cina cu Dominick Dunne, a spus el. Ar face bine să merite.

— Walter, *va merita.* Din acest moment, nu te vei mai ascunde de mine. Acum îmi vei spune întreaga poveste. Adevărata poveste. Vezi tu, dacă eu ştiu ce ştii şi tu, atunci

nu voi fi bumbăcit de către acuzare. Voi şti ce mişcări va face Golantz înainte ca el să le facă.

Elliot a dat din cap ca şi cum ar fi fost de acord că era timpul să vorbească.

— Nu mi-am ucis soţia sau pe prietenul ei nazist, a spus el. Ţi-am zis asta din prima zi.

Am clătinat din cap.

— Nu e destul de bine. Am spus că vreau povestea. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat de fapt, Walter. Vreau să ştiu ce se întâmplă sau voi trece mai departe.

— Nu fi ridicol. Nici un judecător nu te va lăsa să pleci în mijlocul unui proces.

— Vrei să pui pariu pe libertatea ta, Walter? Dacă vreau să scap de cazul ăsta, voi găsi o modalitate de a scăpa.

A ezitat şi m-a studiat înainte de a răspunde.

— Ar trebui să ai grijă ce doreşti. Prezumţia de vinovăţie ar putea fi un lucru periculos, i-am zis.

— Îmi asum riscul.

— Dar nu sunt sigur că eu pot.

M-am aplecat peste masă spre el.

— Ce înseamnă asta, Walter? Ce se întâmplă? Sunt avocatul tău. Poţi să-mi spui ce ai făcut şi rămâne între noi.

Înainte ca el să poată vorbi, ospătarul a adus la masă o sticlă de apă, marcă europeană, şi o farfurie cu felii de lămâie. Destule pentru toţi cei din restaurant. Elliot a aşteptat până mi-a umplut paharul şi s-a îndepărtat suficient, încât să nu ne audă înainte de a răspunde.

— Se întâmplă că ai fost angajat să mă aperi în faţa juriului. Potrivit estimărilor mele, te-ai descurcat excelent până acum şi pregătirile pentru faza apărării sunt la cel mai înalt nivel. Toate astea în doar două săptămâni. Uimitor!

— Termină cu rahatul!

Am spus asta prea tare. Elliot s-a uitat în jur şi s-a holbat la o femeie de la o masă din apropiere care auzise expletivul.

— Va trebui să vorbeşti încet, m-a sfătuit el. Legătura de confidenţialitate avocat-client este limitată la această masă.

L-am privit. Zâmbea, dar ştiam şi că îmi amintea că ceea ce discutam aici rămânea doar între noi. Era oare un semn că era dispus să vorbească în sfârşit? Am mizat totul pe singurul as pe care îl aveam.

— Spune-mi despre mita pe care a plătit-o Jerry Vincent, l-am îndemnat.

La început am detectat şocul în privirea sa. Apoi a venit rândul unei priviri semnificative pe măsură ce i se învârteau rotiţele, iar el punea ceva cap la cap. După aceea mi s-a părut că am văzut o sclipire rapidă de regret. Aş fi vrut ca Julie Favreau să fie prin preajmă. L-ar fi putut citi mai bine decât mine.

— Aceea este o informaţie foarte periculoasă pentru cel care o posedă, a spus el. Cum ai aflat?

Evident că nu îi puteam spune clientului meu că am aflat de la un detectiv de poliţie cu care cooperam acum.

— Cred că se poate spune că a venit odată cu cazul, Walter. Am toate registrele lui Vincent, inclusiv pe cele financiare. Nu a fost greu să-mi dau seama că a băgat cu pâlnia o sută de mii din avansul tău unei părţi necunoscute. Mita este motivul care a dus la moartea lui?

Elliot şi-a ridicat paharul de martini cu două degete încleştate pe piciorul delicat şi a băut ce mai rămăsese în el. Apoi a făcut semn cu capul către o persoană nevăzută din spatele meu. Mai voia unul. Pe urmă m-a privit.

— Cred că este prudent să spun că o confluenţă de evenimente a dus la moartea lui Jerry

— Walter, nu-mi arde de prostii. Trebuie să ştiu – nu doar pentru a te apăra pe tine, dar şi pentru a mă proteja pe mine.

A pus paharul gol deoparte pe masă şi cineva l-a luat în două secunde. A dat din cap, iar apoi a vorbit:

— Cred că este posibil să fi găsit motivul morţii lui, a zis el. Era în dosar. Chiar mi l-ai menţionat.

— Nu înţeleg. Ce am menţionat?

Elliot a răspuns pe un ton impacientat:

— Plănuia să amâne procesul. Ai găsit moţiunea. A fost ucis înainte de a o depune.

Am încercat să pun lucrurile cap la cap, dar nu aveam destule piese.

— Nu înţeleg, Walter. Voia să amâne procesul şi asta i-a provocat moartea? De ce?

Elliot s-a aplecat peste masă spre mine. Mi s-a adresat aproape în şoaptă:

— Bine, tu ai cerut-o şi îţi voi spune, dar să nu dai vina pe mine când vei dori să nu ştii ceea ce ştii. Da, a existat o mită. A plătit-o şi totul părea în regulă. Procesul era programat şi tot ce trebuia să facem era să fim pregătiţi. Trebuia să respectăm programul. Fără întârzieri, fără amânări. Apoi însă s-a răzgândit şi a vrut să amâne.

— De ce?

— Nu ştiu. Cred că el chiar credea că poate câştiga acest caz fără ajutor.

Părea că Elliot nu ştia despre telefoanele FBI-ului şi despre aparentul lor interes faţă de Vincent. Dacă ştia, acum ar fi fost timpul să menţioneze asta. Atenţia FBI-ului îndreptată asupra lui Vincent ar fi fost un motiv la fel de bun ca oricare altul pentru a amâna un proces care implica mituirea.

— Deci, amânarea procesului i-a provocat moartea?

— Eu aşa cred, da.

— Tu l-ai ucis, Walter?

— Eu nu ucid oameni.

— Ai pus pe cineva să-l ucidă.

Elliot a clătinat din cap obosit.

— Nici nu *pun* pe cineva să ucidă oameni.

Un ospătar s-a apropiat de separeu cu o tavă şi o staţie şi amândoi ne-am lăsat pe spate ca să-l lăsăm să-şi facă

treaba. Ne-a dezosat peştii, i-a pus pe farfurii şi i-a aşezat pe masă împreună cu două sosiere mici cu sos alb de unt. Apoi martini-ul proaspăt al lui Elliot împreună cu două pahare de vin. A scos dopul sticlei comandate de Elliot şi l-a întrebat dacă dorea să deguste vinul. Elliot a refuzat şi i-a zis ospătarului să plece.

— Bine, am spus când am rămas singuri. Să ne întoarcem la mită. Cine a fost mituit?

Elliot a băut jumătate din noul său martini dintr-o singură înghiţitură.

— Asta ar trebui să fie evident dacă te gândeşti bine.

— Atunci sunt prost. Ajută-mă.

— Un proces care nu poate fi amânat. De ce?

Aveam privirea aţintită asupra sa, dar nu mă mai uitam la el. Am reflectat încercând să dezleg ghicitoarea până când, în cele din urmă, m-am prins. Am eliminat posibilităţile – judecător, procuror, poliţişti, martori, juriu... Mi-am dat seama că era un singur loc în care mita şi un proces fixat se intersectau. Era un singur aspect care s-ar fi schimbat dacă procesul era amânat şi reprogramat. Judecătorul, procurorul şi toţi martorii ar fi rămas aceiaşi indiferent când era programat, dar grupul de potenţiali juraţi se schimbă de la o săptămână la alta.

— E un „adormit” în juriu, am spus. Ai ajuns la cineva.

Elliot nu a reacţionat. M-a lăsat să continui, ceea ce am şi făcut. Am trecut repede în revistă feţele din boxa juriului. Două rânduri de câte şase. M-am oprit la juratul numărul 7.

— Numărul 7. L-ai vrut în boxă. Ştiai. El este adormitul. Cine este?

Elliot a dat uşor din cap şi a zâmbit cu jumătate de gură. A gustat prima înghiţitură de peşte înainte de a-mi răspunde calm la întrebare de parcă am fi vorbit despre şansele echipei Lakers în play-off, şi nu despre măsluirea unui proces pentru crimă.

— Habar nu am cine este şi nu ţin atât de tare să aflu, dar este al nostru. Ni s-a promis că numărul 7 va fi al

nostru. Şi nu este un adormit. Este un convingător. Când se ajunge la deliberări, va intra acolo şi îi va face pe toţi să treacă de partea apărării. Cu strategia pe care a construit-o Vincent şi pe care o prezinţi tu, probabil că nu va fi nevoie decât de un mic imbold. Mizez pe faptul că ne obţinem verdictul, dar, în cel mai rău caz, va insista pentru achitare, şi vom avea un juriu divergent. Dacă se întâmplă asta, o luăm pur şi simplu de la capăt şi o mai facem o dată. Nu mă vor condamna niciodată, Mickey. Niciodată.

Mi-am împins farfuria într-o parte. Nu puteam să mănânc.

— Walter, gata cu ghicitorile. Spune-mi cum s-a petrecut asta. Spune-mi de la început.

— De la început?

— De la început.

Ideea asta l-a făcut pe Elliot să chicotească şi şi-a turnat un pahar de vin fără a-l degusta mai întâi. Un ospătar s-a năpustit să preia operaţiunea, dar Elliot l-a expediat cu un gest.

— Asta este o poveste lungă, Mickey. Ai dori un pahar de vin să meargă cu ea?

A ţinut gura sticlei ridicată deasupra paharului meu gol. Eram tentat, dar am clătinat din cap.

— Nu, Walter, nu beau.

— Nu sunt sigur că pot avea încredere în cineva care nu bea din când în când.

— Sunt avocatul tău. Poţi avea încredere în mine.

— Şi în ultimul am avut încredere, şi uite ce a păţit.

— Nu mă ameninţa, Walter. Spune-mi povestea odată.

A băut cu sete din paharul de vin, iar apoi l-a trântit prea tare pe masă. S-a uitat în jur să vadă dacă observase cineva din restaurant şi am simţit că juca teatru. Verifica de fapt dacă eram urmăriţi. Am scrutat discret localul. Nu l-am văzut pe Bosch şi nici o altă persoană care să semene a poliţist.

Elliot şi-a început povestea:

— Când vii la Hollywood, nu contează cine eşti sau de unde vii atâta timp cât ai ceva în buzunar.

— Bani.

— Exact. Am venit aici în urmă cu 25 de ani şi aveam bani. I-am investit în vreo două filme la început, iar apoi într-un studio de pomină pe care nu dădea nimeni doi bani. Şi am făcut din el un concurent. În cinci ani nu se va mai vorbi despre Cele Patru Mari, ci despre Cele Cinci Mari. Archway va fi la acelaşi nivel cu Paramount, Warner şi restul.

Nu mă aşteptam să se întoarcă douăzeci şi cinci de ani în timp când i-am spus să înceapă povestea de la capăt.

— Bine, Walter, înţeleg toată povestea succesului tău. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu erau banii mei. Când am venit aici, nu erau banii mei.

— Credeam că provii dintr-o familie care deţinea o mină de fosfat sau o firmă de operaţiuni portuare în Florida.

A dat din cap cu emfază.

— E adevărat, dar depinde cum defineşti tu familia.

Începeam să înţeleg.

— Vorbeşti despre mafie, Walter?

— Vorbesc despre o organizaţie din Florida cu un flux de numerar care avea nevoie de afaceri legitime pentru a spăla banii şi de marionete care să opereze acele afaceri. Eram contabil. Eram una dintre acele marionete.

Era uşor de pus cap la cap. Florida acum douăzeci şi cinci de ani. Apogeul fluxului neinhibat de cocaină şi bani.

— Am fost trimis în Vest, a spus Elliot. Aveam o poveste şi aveam valize pline cu bani. Şi iubeam filmele. Ştiam cum să le aleg şi să le combin. Am preluat Archway şi l-am transformat într-o afacere de miliarde de dolari. Iar apoi soţia mea...

Pe faţă i se citea regretul.

— Ce e, Walter?

A clătinat din cap.

— În dimineaţa de după aniversarea a doisprezece ani de căsătorie – după ce înţelegerea prenupţială a fost asigurată – mi-a spus că voia să plece. Avea de gând să divorţeze.

Am dat din cap. Înţelegeam. Cu contractul prenupţial asigurat, Mitzi Elliot avea dreptul la jumătate din acţiunile lui Walter Elliot la studiourile Archway. Numai că el era doar o marionetă. Acţiunile sale aparţineau de fapt organizaţiei, şi nu era tipul de organizaţie care ar permite ca jumătate din investiţiile sale să iasă pe uşă odată cu o fustă.

— Am încercat să o fac să se răzgândească, a zis Elliot. Era neînduplecată. Se îndrăgostise de nenorocitul ăla de nazist şi credea că el o putea proteja.

— Organizaţia a pus să fie omorâtă.

Rostite cu voce tare, cuvintele acelea sunau straniu. M-au făcut să privesc în jur şi să măsor restaurantul cu privirea.

— Nu trebuia să fiu acolo în acea zi, a continuat Elliot. Mi se spusese să stau deoparte, să mă asigur că am un alibi solid.

— Atunci de ce te-ai dus?

M-a privit în ochi înainte de a răspunde.

— Încă o iubeam într-un fel. Cumva o iubeam încă şi o doream. Doream să lupt pentru ea. M-am dus acolo pentru a încerca să opresc totul, poate să fiu eroul, să salvez situaţia şi să o recâştig. Nu ştiu. Nu aveam un plan. Pur şi simplu nu doream să se întâmple asta. Aşa că m-am dus acolo... dar era prea târziu. Erau amândoi morţi când am ajuns. Cumplit...

Elliot privea fix, amintindu-şi poate scena din dormitorul din Malibu. Mi-am aplecat privirea asupra feţei de masă albe. Un avocat al apărării nu se aşteaptă niciodată ca un client să-i spună tot adevărul. Părţi de adevăr, da, dar niciodată adevărul complet, dur şi rece. Trebuia să cred că erau lucruri pe care Elliot nu le menţionase, dar ceea ce-mi spusese era de ajuns pentru moment. Sosise timpul să vorbim despre mită.

— Şi apoi a venit Jerry Vincent, i-am sugerat.

— Da.

— Vorbeşte-mi despre mită.

— Nu am multe de spus. Avocatul corporaţiei mele mi-a făcut cunoştinţă cu Jerry şi totul părea în regulă. Am ajuns la o înţelegere cu privire la onorariu şi apoi a venit la mine – asta era devreme, acum cel puţin cinci luni – şi mi-a zis că fusese abordat de cineva care putea mişca juriul. Ştii tu, să pună în juriu pe cineva care să fie de partea noastră. Indiferent ce se întâmpla, el avea să susţină achitarea, dar avea să lucreze pentru apărare şi din interior – în timpul deliberărilor. Avea să fie un palavragiu, un om capabil să-i convingă pe alţii – un escroc. Tertipul era că, odată planul pus în joc, procesul trebuia să respecte programul pentru ca această persoană să ajungă în juriul meu.

— Iar tu şi Jerry aţi acceptat oferta.

— Am acceptat-o. Asta se întâmpla acum cinci luni. În acel moment nu aveam cine ştie ce apărare. Nu mi-am ucis soţia, dar nu părea să am sorţi de izbândă. Nu aveam niciun glonţ magic... şi eram speriat. Eram nevinovat, dar îmi dădeam seama că aveam să fiu condamnat. Aşa că am acceptat oferta.

— Cât?

— O sută de mii în avans. După cum ai aflat, Jerry a plătit din onorariul său. Şi-a umflat onorariul şi l-am plătit, iar apoi el a plătit pentru jurat. Apoi aveam să plătim încă o sută pentru un juriu divergent şi 250 pentru o achitare. Jerry mi-a spus că oamenii ăştia mai făcuseră asta.

— Adică mai măsluiseră şi alte jurii?

— Da, asta a spus.

M-am gândit că poate FBI-ul depistase măsluirile anterioare şi de aceea veniseră la Vincent.

— Procesele măsluite anterior erau ale lui Jerry? am întrebat.

— Nu mi-a spus şi nu am întrebat.

— A spus vreodată că FBI-ul ţi-ar fi adulmecat cazul?

Elliot s-a lăsat pe spate de parcă tocmai aş fi spus ceva respingător.

— Nu. Asta se întâmplă?

Părea foarte îngrijorat.

— Nu ştiu, Walter. Eu doar pun nişte întrebări. Jerry ţi-a spus însă că avea să amâne procesul, nu-i aşa?

Elliot a dat din cap.

— Da. În acea luni. A spus că nu aveam nevoie de măsluire. Avea glonţul magic şi avea să câştige procesul fără adormitul din juriu.

— Şi asta i-a provocat moartea.

— Trebuie să fi fost asta. Nu cred că oamenii de genul ăsta te lasă pur şi simplu să te răzgândeşti.

— Ce fel de oameni? Organizaţia?

— Nu ştiu. Pur şi simplu oamenii de genul ăsta. Oricine face aşa ceva.

— Ai spus cuiva că Jerry voia să amâne cazul?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Normal că sunt sigur.

— Atunci, cui i-a spus Jerry?

— Nu am de unde să ştiu.

— Păi, cu cine a făcut Jerry afacerea? Pe cine a mituit?

— Nici asta nu ştiu. Nu a vrut să-mi spună. A spus că ar fi mai bine să nu ştiu nume. Ceea ce-ţi spun şi ţie.

Era un pic prea târziu pentru asta. Trebuia să închei şi să plec ca să mă gândesc. Am aruncat o privire spre porţia de peşte de care nu mă atinsesem şi m-am întrebat dacă ar trebui să o iau la pachet pentru Patrick sau dacă ar mânca-o cineva de la bucătărie.

— Ştii, a spus Elliot, nu vreau să pun şi mai multă presiune asupra ta, dar, dacă sunt condamnat, sunt un om mort.

L-am privit.

— Organizaţia?

A dat din cap.

— Dacă un tip este arestat, devine o răspundere. În mod normal, îl lichidează chiar înainte să ajungă în instanţă. Nu riscă să ajungă la o înţelegere. Eu însă deţin în continuare controlul asupra banilor lor, înţelegi? Mă lichidează şi pierd tot: Archway, averea imobiliară, totul. Aşa că ezită şi urmăresc din umbră. Dacă scap, atunci revenim la normal şi totul e bine. Dacă sunt condamnat, reprezint un risc prea mare şi nu voi rezista nici două nopţi în închisoare. Vor ajunge la mine acolo.

Întotdeauna este bine să ştii exact care este miza, dar eu probabil că m-aş fi descurcat şi fără acest memento.

— Avem de-a face cu o autoritate mai înaltă aici, a continuat Elliot. Trece de lucruri precum confidenţialitatea avocat-client. Asta e un fleac, Mickey. Lucrurile pe care ţi le-am spus în seara aceasta nu pot ajunge mai departe de masa aceasta. Nici în instanţă, nici altundeva. Ce ţi-am spus aici ţi-ar putea aduce moartea într-o clipită. Exact ca în cazul lui Jerry. Ţine minte asta.

Elliot vorbise franc şi şi-a încheiat spusele sorbind calm vinul din pahar până la ultimul strop. Ameninţarea era însă implicită în fiecare cuvânt pe care îl rostise. Nu se punea problema să nu ţin minte.

Elliot a făcut semn unui ospătar şi a cerut nota de plată.

42

Eram recunoscător că lui Elliot îi plăcea să bea martini înainte de cină şi Chardonnay împreună cu mâncarea. Nu eram sigur că aş fi aflat ceea ce am aflat de la Elliot fără ca alcoolul să îl calmeze şi să-i dezlege limba. Nu voiam însă ca el să rişte să fie tras pe dreapta pentru conducere sub influenţa alcoolului în toiul unui proces pentru crimă. Am insistat să nu conducă spre casă, însă Elliot nu avea de gând să-şi lase peste noapte Maybachul în valoare de 400 000 de dolari într-un garaj din centrul oraşului, aşa că l-am pus pe Patrick să ne însoţească la maşină, iar apoi l-am dus pe Elliot acasă în timp ce Patrick ne urmărea.

— Maşina asta a costat 400 000? l-am întrebat. Mi-e frică să o conduc.

— Un pic mai puţin, de fapt.

— Mda, păi, ai altă maşină pe care să o conduci? Când ţi-am zis să nu iei limuzina, nu mă aşteptam să alegi una ca asta ca să vii la procesul în care eşti judecat pentru crimă. Gândeşte-te ce impresie laşi, Walter. Asta nu dă bine. Mai ţii minte ce mi-ai zis în prima zi în care ne-am întâlnit? Cum că trebuie să câştigăm şi în afara sălii de judecată? O maşină ca asta nu te ajută.

— Cealaltă maşină a mea este o Carrera GT.

— Grozav. Aia cât valorează?

— Mai mult decât asta.

— Ştii ce, ce-ar fi să împrumuţi un Lincoln de-al meu? Chiar am una cu o plăcuţă de înmatriculare pe care scrie NEVINOVAT. Îl poţi conduce pe acela.

— E în regulă. Am acces la un Mercedes drăguţ şi modest. E bine aşa?

— Perfect. Walter, în ciuda a tot ceea ce mi-ai spus astă-seară, îmi voi da toată silinţa să te apăr. Cred că avem o şansă bună.

— Atunci, crezi că sunt nevinovat.

Am ezitat.

— Cred că nu ţi-ai împuşcat soţia şi nici pe Rilz. Nu sunt sigur că asta te face nevinovat, dar s-o luăm altfel: nu cred că eşti vinovat de acuzaţiile care ţi se aduc. Şi asta e de ajuns.

A dat din cap.

— Poate că mai mult nu pot să cer. Îţi mulţumesc, Mickey.

După asta, nu prea am mai vorbit pentru că mă concentram să nu distrug maşina care valora mai mult decât casele multor oameni.

Elliot locuia în Beverly Hills, pe un domeniu împrejmuit la sud de Sunset. A apăsat un buton de pe plafonul maşinii care a deschis poarta de oţel de la intrare şi ne-am strecurat înăuntru, cu Patrick venind în urma mea cu Lincolnul. Am coborât şi i-am dat lui Elliot cheile. M-a întrebat dacă voiam să intru să mai bem ceva, iar eu i-am amintit că nu beam. Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o, iar asta mi s-a părut jenant, de parcă pecetluiam un soi de înţelegere legată de ceea ce îmi dezvăluise mai devreme. I-am urat noapte bună şi am urcat pe bancheta din spatele Lincolnului meu.

Am reflectat pe durata întregului drum spre casă. Patrick ajunsese să mă cunoască şi părea să-şi fi dat seama că nu era momentul potrivit să mă deranjeze pentru a sta la taifas. M-a lăsat să lucrez.

Stăteam rezemat de uşă, cu privirea pironită pe geam, dar nu vedeam lumea de neon care trecea prin faţa ochilor mei. Mă gândeam la Jerry Vincent şi la înţelegerea făcută cu o parte necunoscută. Nu era greu să-ţi dai seama cum se întâmplase. Nu puteam spune acelaşi lucru despre persoanele implicate.

Ştiam că sistemul cu juraţi se baza pe selecţie aleatorie la mai multe niveluri. Asta asigura integritatea şi componenţa diversă din punctul de vedere al juriilor. Grupul iniţial de sute de cetăţeni convocaţi săptămânal pentru a-şi îndeplini datoria de juraţi era compus în mod aleatoriu cu ajutorul înregistrărilor alegătorilor, al intabulărilor imobiliare şi al arhivelor utilităţilor publice. Juraţii selectaţi din acest grup mai mare pentru procedura de selecţie a juriului într-un proces specific erau aleşi din nou în mod aleatoriu – de această dată, de un computer al tribunalului. Lista acelor potenţiali juraţi era înmânată judecătorului care prezida procesul, iar primele douăsprezece nume sau numere de cod de pe listă erau strigate pentru ocuparea locurilor din boxă în vederea rundei iniţiale *voir dire.* Din nou, ordinea numelor sau a numerelor de pe listă era determinată de o selecţie aleatorie generată de computer.

Elliot îmi spusese că după ce se fixase data procesului pentru cazul său, Jerry Vincent fusese abordat de o parte necunoscută şi i se promisese că un adormit putea fi plasat în juriu. Tertipul era că nu puteau exista amânări. Dacă se schimba data procesului, adormitul nu putea fi schimbat odată cu el. Toate astea îmi spuneau că această parte necunoscută avea acces deplin la toate nivelurile procedurilor aleatorii ale sistemului juriului: citaţiile iniţiale pentru prezentarea ca potenţial jurat la un tribunal anume într-o anume săptămână; selecţia aleatorie a grupului de juraţi pentru proces; şi selecţia aleatorie a primilor doisprezece juraţi care intră în boxă.

Din momentul în care adormitul ajungea în boxă era de datoria lui să rămână acolo. Apărarea ştia că nu trebuie să-l îndepărteze cu o revocare absolută şi, dând de înţeles că ar fi de partea acuzării, ar fi evitat să fie revocat de către procuror. Era destul de simplu, atâta timp cât data procesului nu se schimba.

Urmărirea paşilor în acest mod mă ajuta să înţeleg mai bine manipularea implicată şi cine ar fi putut să o pună la

cale. Mă ajuta să înţeleg mai bine şi impasul etic în care mă aflam. Elliot recunoscuse în faţa mea o serie de infracţiuni în timpul cinei, dar eram avocatul lui şi aceste mărturisiri aveau să rămână sub protecţia confidenţialităţii avocat-client. Excepţia de la această regulă se aplica dacă eram pus în pericol de cunoştinţele mele sau dacă aveam informaţii despre o infracţiune care se punea la cale, dar care nu fusese comisă încă. Ştiam că cineva fusese mituit de către Vincent. Acea infracţiune fusese deja comisă. Infracţiunea de manipulare a juriului nu fusese însă comisă. Acea infracţiune nu avea să se producă până la începerea deliberărilor, astfel încât eram obligat să o raportez. Se pare că Elliot nu cunoştea această excepţie de la regulile confidenţialităţii clientului sau era convins că ameninţarea de a sfârşi precum Jerry Vincent avea să mă oprească.

M-am gândit la toate astea şi mi-am dat seama că mai era o excepţie pe care trebuia să o iau în considerare. Nu trebuia să raportez intenţia de manipulare a juriului pentru a împiedica săvârşirea unei infracţiuni.

M-am îndreptat de spate şi am privit în jur. Eram pe Sunset şi intram în West Hollywood. Am zărit un semn familiar.

— Patrick, trage pe dreapta aici, în faţă la Book Soup. Vreau să dau o fugă înăuntru.

Patrick a tras Lincolnul lângă bordura din faţa librăriei. I-am spus să aştepte în faţă şi am sărit din maşină. Am intrat în magazin şi m-am dus spre rafturile din spate. Deşi îmi plăcea magazinul, nu eram acolo la cumpărături. Trebuia să dau un telefon şi nu voiam ca Patrick să audă.

Sectorul cărţilor de mister era prea aglomerat. M-am dus şi mai în spate şi am găsit un ungher pustiu unde o mulţime de cărţi voluminoase erau stivuite pe rafturi şi pe mese. Mi-am scos telefonul şi mi-am sunat anchetatorul.

— Cisco, eu sunt. Unde eşti?

— Acasă. Ce e?

— Lorna e acolo?

— Nu, s-a dus la film cu soră-sa. Ar trebui să se întoarcă în...

— E în regulă. Voiam să vorbesc cu tine. Vreau să faci ceva şi s-ar putea să nu accepţi. Dacă mă refuzi, înţeleg. Oricum, nu vreau să vorbeşti despre asta cu nimeni. Nici măcar cu Lorna.

A ezitat înainte de a răspunde.

— Pe cine ucid?

Am izbucnit în râs amândoi, ceea ce a mai risipit puţin tensiunea pe care o acumulasem pe parcursul serii.

— Putem să vorbim despre asta mai târziu, dar şi atunci ar putea fi chiar la fel de riscant. Vreau să filezi pe cineva şi să afli tot ce poţi despre el. Chestia este că, dacă eşti prins, probabil o sfeclim amândoi.

— Cine este?

— Juratul numărul 7.

43

De îndată ce m-am întors în Lincoln, am început să regret ceea ce făceam. Treceam o linie gri şi subţire care mă putea băga în mari belele. Pe de o parte, este perfect rezonabil ca un avocat să ancheteze un raport de conduită blamabilă şi manipulare a juriului. Pe de altă parte, acea anchetă ar putea fi privită ca o formă de manipulare în sine. Judecătorul Stanton luase măsuri pentru a asigura anonimatul juriului. Eu tocmai îi cerusem anchetatorului meu să încalce asta. Dacă s-ar fi aflat, Stanton ar fi fost mai mult decât supărat şi ar fi făcut mai mult decât să îmi arunce o privire răutăcioasă. Asta nu era o infracţiune pentru care să fac o donaţie la Make-A-Wish. Stanton s-ar fi plâns baroului, preşedintelui curţii şi tot mai sus pe scara ierarhică până la Curtea Supremă dacă i-ar fi convins să-l asculte. Ar fi avut grijă ca procesul Elliot să fie ultimul meu proces.

Patrick a intrat pe Fareholm şi a tras maşina în garajul de sub casa mea. Am ieşit şi apoi am urcat scările spre verandă. Se făcuse aproape ora zece şi eram mort de oboseală după paisprezece ore de muncă, dar adrenalina şi-a făcut efectul când am văzut un bărbat într-unul dintre şezlonguri, cu faţa în profil şi cu luminile oraşului în spate. Mi-am întins braţul pentru a-l împiedica pe Patrick să avanseze, la fel cum un părinte împiedică un copil să păşească pe carosabil fără să se uite.

— Bună, domnule avocat.

Bosch. Am recunoscut vocea şi salutul. M-am relaxat şi l-am lăsat pe Patrick să-şi continue drumul. Am păşit pe

verandă şi am descuiat pentru a-l lăsa pe Patrick să intre. Apoi am închis uşa şi m-am întors spre Bosch.

— Frumoasă privelişte, a spus el. Apărarea ticăloşilor te-a ajutat să obţii casa asta?

Eram prea obosit pentru a mă prinde în horă cu el.

— Ce faci aici, domnule detectiv?

— M-am gândit că s-ar putea să te îndrepţi spre casă după librărie, a spus el. Aşa că am luat-o înainte şi te-am aşteptat aici.

— Ei bine, am terminat pe seara asta. Poţi să-ţi anunţi echipa, dacă există o echipă.

— Ce te face să crezi că nu există?

— Nu ştiu. Doar că nu am văzut pe nimeni. Sper că nu îţi băteai joc de mine, Bosch. Mi-am pus fundul la bătaie pentru asta.

— După ce ai plecat de la tribunal, ai luat cina cu clientul tău la Water Grill. Amândoi aţi mâncat file de limbă-de-mare şi amândoi aţi ridicat tonul din când în când. Clientul tău a băut din belşug, aşa că l-ai dus acasă cu maşina lui. La întoarcere, ai oprit la Book Soup şi ai avut o convorbire telefonică pe care în mod evident nu ai vrut s-o audă şoferul tău.

Eram impresionat.

— Bine atunci, nu mai contează. Înţeleg. Sunt pe acolo pe undeva. Ce vrei, Bosch? Ce se întâmplă?

Bosch s-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— Aveam de gând să te întreb acelaşi lucru, a spus. De ce era Walter Elliot atât de însufleţit şi iritat în seara asta la cină? Şi pe cine ai sunat din spatele unei librării?

— În primul rând, Elliot mi-e client şi nu-ţi spun despre ce am vorbit. Nu trec acea limită cu tine. Iar în ceea ce priveşte convorbirea telefonică din librărie, comandam pizza pentru că, aşa cum probabil aţi observat tu şi colegii tăi, nu mi-am mâncat cina în seara aceasta. Rămâi dacă vrei o felie.

Bosch s-a uitat la mine cu jumătatea aia a sa de zâmbet, cu chipul său cunoscător şi cu privirea sa moartă şi anostă.

— Deci, aşa vrei să joci, domnule avocat?

— Deocamdată.

Am rămas tăcuţi mult timp. Pur şi simplu stăteam acolo, aşteptând următoarea replică inteligentă. Nu a venit, iar eu mi-am dat seama că eram într-adevăr obosit şi flămând.

— Noapte bună, domnule detectiv Bosch.

Am intrat şi am închis uşa, lăsându-l pe Bosch afară pe verandă.

44

Nu mi-a venit rândul să-l interoghez pe detectivul Kinder decât marţi, după ce procurorul mai petrecuse câteva ore scoţând la iveală detaliile anchetei în timpul interogării directe. Asta era în avantajul meu. Mă gândeam că juriul – şi Julie Favreau mi-a confirmat asta prin SMS – se plictisise de detaliile tehnice ale mărturiei şi avea să primească plin de bucurie o schimbare de direcţie.

Interogarea directă se referea în principal la eforturile de investigaţie care fuseseră depuse după arestarea lui Walter Elliot. Kinder a descris în detaliu cercetările sale cu privire la căsnicia inculpatului, descoperirea unui acord prenupţial recent, precum şi eforturile făcute de Elliot în săptămânile de dinaintea comiterii crimelor pentru a determina câţi bani şi ce parte din controlul asupra studiourilor Archway ar fi pierdut într-un divorţ. Cu ajutorul unei diagrame a timpului şi folosindu-se de declaraţiile lui Elliot şi de verificarea acestora a reuşit, de asemenea, să stabilească faptul că inculpatul nu avea niciun alibi credibil pentru timpul estimat al crimelor.

Golantz a avut grijă să îl interogheze pe Kinder şi în legătură cu toate pistele colaterale ale anchetei, ceea ce se dovedise a fi prea mult. Kinder a descris numeroasele ponturi lipsite de temei primite prin telefon şi care fuseseră verificate, ancheta asupra lui Johan Rilz demarată în încercarea de a determina dacă el fusese principala ţintă a ucigaşului, precum şi compararea crimei duble cu alte cazuri similare care rămăseseră nerezolvate.

În concluzie, Golantz şi Kinder păreau să se fi descurcat de minune în încercarea lor de a-l lega pe clientul meu de

crimele din Malibu, iar la mijlocul după-amiezii, tânărul procuror era destul de mulţumit încât să spună: „Nu mai am întrebări, onorată instanţă”.

Acum era în sfârşit rândul meu şi hotărâsem să-l hăituiesc pe Kinder cu o interogare încrucişată care să se concentreze numai asupra a trei aspecte ale declaraţiei sale directe, iar apoi să-l surprind cu o lovitură neaşteptată în plex. M-am mutat la pupitru pentru a dirija interogarea.

— Domnule detectiv Kinder, ştiu că îl vom asculta pe medicul legist mai târziu în timpul procesului, dar aţi declarat că aţi fost informat după autopsie că momentul morţii doamnei Elliot şi a domnului Rilz era estimat între ora unsprezece şi prânz în ziua crimelor.

— Corect.

— A fost mai aproape de unsprezece sau de prânz?

— Este imposibil să spunem cu siguranţă. Acela este doar intervalul în care s-a întâmplat.

— Bine, şi din momentul în care aţi aflat despre acel interval, aţi acţionat pentru a vă asigura că bărbatul pe care îl arestaserăţi deja nu avea niciun alibi, corect?

— Nu m-aş exprima în acest mod, nu.

— Atunci, cum v-aţi exprima?

— Aş spune că era de datoria mea să continui să anchetez cazul şi să îl pregătesc pentru proces. Parte a acelui efort cuvenit era să fiu deschis către posibilitatea ca suspectul să aibă un alibi pentru crime. Ducându-mi acea sarcină la bun sfârşit, am determinat, potrivit unor interogări multiple şi registrelor păstrate la intrarea în studiourile Archway, că domnul Elliot a părăsit studioul, singur la volanul maşinii, la ora 10.40 în acea dimineaţă. Asta îi dădea destul timp să...

— Vă mulţumesc, domnule detectiv. Aţi răspuns la întrebare.

— Nu mi-am terminat răspunsul.

Golantz s-a ridicat şi l-a întrebat pe judecător dacă martorul îşi putea termina răspunsul, iar Stanton i-a dat permisiunea. Kinder a continuat pe tonul său de profesor.

— După cum spuneam, asta îi dădea domnului Elliot destul timp să ajungă la casa din Malibu în parametrii momentului estimat al morţii.

— Aţi spus destul timp să ajungă acolo?

— Timp suficient.

— Mai devreme aţi vorbit despre drumurile făcute chiar de dumneavoastră cu maşina până acolo. Când s-a întâmplat asta?

— Prima dată a fost la exact o săptămână după comiterea crimelor. Am plecat de la poarta Archway la 10.40 dimineaţa şi am condus până la casa din Malibu. Am ajuns la 11.42, încadrându-mă perfect în intervalul crimei.

— Cum aţi ştiut că urmaţi aceeaşi rută pe care ar fi urmat-o domnul Elliot?

— Nu am ştiut. Aşa că am urmat ruta pe care am considerat-o cea mai evidentă şi rapidă pentru oricine. Cei mai mulţi oameni nu lungesc drumul. O iau pe scurtătură – aleg cea mai scurtă rută până la destinaţia lor. De la Archway am mers pe Melrose până la La Brea şi apoi am mers pe La Brea până pe Ten Street. Din acel punct m-am îndreptat spre vest către Autostrada Pacific Coast.

— Cum aţi ştiut că traficul ar fi la fel precum cel întâlnit de domnul Elliot?

— Nu am ştiut.

— Traficul în Los Angeles poate fi o chestiune foarte impredictibilă, nu-i aşa?

— Da.

— De aceea aţi condus pe acea rută de mai multe ori?

— Asta e un motiv, da.

— Bine, domnule Kinder, aţi declarat că aţi condus pe ruta aceasta de cinci ori în total şi că aţi ajuns la casa din Malibu de fiecare dată în intervalul crimei, adevărat?

— Corect.

— Cu privire la aceste cinci teste de conducere, când aţi ajuns la casa din Malibu cel mai devreme?

Kinder şi-a privit notiţele.

— Asta s-a întâmplat prima dată, când am ajuns acolo la 11.42.

— Şi cel mai rău timp?

— Cel mai rău?

— Care a fost cea mai lungă durată pe care aţi înregistrat-o în timpul celor cinci călătorii?

Kinder şi-a verificat din nou notiţele.

— Cel mai târziu am ajuns acolo la 11.51.

— Bine, deci cel mai bun timp al dumneavoastră a fost totuşi în ultima treime a intervalului pe care medicul legist l-a stabilit pentru momentul acestor crime, iar cel mai rău timp i-ar fi lăsat domnului Elliot mai puţin de zece minute pentru a se strecura în casă şi a ucide doi oameni. Corect?

— Da, dar ar fi fost posibil.

— Ar fi fost? Nu păreţi prea sigur, domnule detectiv.

— Sunt foarte sigur că inculpatul a avut timp să comită aceste crime.

— Dar numai dacă aceste crime au fost comise la cel puţin 42 de minute de la începerea intervalului uciderii, corect?

— Dacă aşa vreţi să vedeţi lucrurile.

— Nu este vorba de modul în care privesc lucrurile, domnule detectiv. Mă bazez pe informaţiile oferite de către medicul legist. Deci, să facem un rezumat pentru juriu: spuneţi că domnul Elliot a părăsit studioul la 10.40 şi a ajuns tocmai în Malibu, s-a strecurat în propria casă, i-a surprins pe soţia sa şi pe amantul acesteia în dormitorul de la etaj şi i-a ucis pe amândoi, iar toate astea s-au întâmplat în acel interval până la prânz. Am înţeles bine?

— În esenţă. Da.

Am clătinat din cap de parcă era prea mult de înghiţit.

— Bine, domnule detectiv, să trecem mai departe. Vă rog să spuneţi juriului de câte ori aţi pornit la drum spre Malibu,

dar v-aţi oprit când v-aţi dat seama că nu puteaţi ajunge până la prânz.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Se simţise însă o uşoară ezitare în răspunsul lui Kinder. Eram sigur că juriul observase.

— Răspundeţi cu da sau nu, domnule detectiv: dacă aş prezenta registre şi chiar materiale video care arată că aţi pornit de la poarta Archway la 10.40 dimineaţa de şapte ori în loc de cinci, atunci acele registre ar fi false?

Kinder şi-a mutat repede privirea spre Golantz şi apoi spre mine.

— Ceea ce sugeraţi că s-a întâmplat nu s-a întâmplat, a spus el.

— Iar dumneavoastră nu răspundeţi la întrebare, domnule detectiv. Încă o dată, da sau nu: dacă aş prezenta registre care arată că aţi efectuat testul de conducere de cel puţin şapte ori, dar aţi declarat că aţi făcut-o doar de cinci ori, acele registre ar fi false?

— Nu, dar nu am...

— Vă mulţumesc, domnule detectiv. Am cerut doar un răspuns cu da sau nu.

Golantz s-a ridicat şi i-a cerut judecătorului să-i permită martorului să dea un răspuns întreg la întrebare, dar Stanton i-a spus că putea relua subiectul la redirecţionare. Acum am ezitat eu. Ştiind că Golantz avea să solicite o explicaţie din partea lui Kinder la redirecţionare, aveam ocazia să o obţin acum şi poate să o controlez încă în avantajul meu. Era un risc, pentru că momentan simţeam că îi şifonasem reputaţia destul de tare şi, dacă aş fi continuat până la suspendarea şedinţei la finalul zilei, atunci juraţii s-ar fi dus acasă cu suspiciuni în privinţa poliţiei strecurate în creier. Asta nu era niciodată ceva rău.

Am decis să risc şi să încerc să controlez situaţia.

— Domnule detectiv, spuneţi-ne câte astfel de teste de conducere aţi întrerupt înainte de a ajunge la casa din Malibu.

— Au fost două.

— Care?

— A doua oară şi ultima – a şaptea.

Am dat din cap.

— Şi v-aţi oprit pentru că ştiaţi că nu aveaţi cum să ajungeţi la casa din Malibu în intervalul crimei, corect?

— Nu, este cât se poate de incorect.

— Atunci, care a fost motivul pentru care aţi întrerupt testele de conducere?

— O dată am fost chemat înapoi la birou pentru a interoga pe cineva care aştepta acolo, iar a doua oară ascultam radioul şi am auzit un agent care solicita întăriri. M-am abătut pentru a-l ajuta.

— De ce nu aţi notat asta în procesul-verbal referitor la investigarea timpului de conducere?

— Nu m-am gândit că ar fi relevant, pentru că erau teste incomplete.

— Deci, aceste teste incomplete nu au fost notate nicăieri în dosarul acela gros al dumneavoastră?

— Nu.

— Şi deci avem doar cuvântul dumneavoastră despre ceea ce v-a determinat să le întrerupeţi înainte de a ajunge la casa familiei Elliot din Malibu, corect?

— Este corect.

Am dat din cap şi am hotărât că îl chinuisem destul pe partea asta. Ştiam că Golantz putea să-l reabiliteze pe Kinder la redirecţionare, poate chiar să facă rost de documentare pentru apelurile care îl scoseseră pe Kinder de pe ruta spre Malibu. Speram însă că dădusem naştere cel puţin unei întrebări cu privire la încrederea acordată detectivului în minţile juraţilor. M-am bucurat de mica mea victorie şi am trecut mai departe.

În continuare l-am făcut praf şi pulbere pe Kinder pentru că nu fusese recuperată nicio armă a crimei, iar ancheta lui de şase luni asupra lui Walter Elliot nu reuşise niciodată să stabilească o legătură între clientul meu şi orice fel de

armă. Am atins chestiunea asta din mai multe unghiuri, astfel încât Kinder a fost nevoit să admită în mod repetat că un element-cheie al anchetei şi al acuzării nu fusese niciodată localizat, deşi, dacă Elliot era criminalul, ar fi avut puţin timp la dispoziţie ca să ascundă arma.

În cele din urmă, plin de frustrare, Kinder a spus:

— Păi, e un ocean mare acolo, domnule Haller.

Era un prilej pe care îl aşteptam.

— Un ocean mare, domnule detectiv? Sugeraţi că domnul Elliot a avut o barcă şi a aruncat arma în mijlocul Pacificului?

— Nu, nimic de acest gen.

— Atunci, ce?

— Spun doar că arma ar fi putut ajunge în apă, iar curenţii să o fi dus departe înainte ca scafandrii noştri să ajungă acolo.

— *Ar fi putut* ajunge acolo? Vreţi să-i luaţi viaţa şi mijloacele de trai domnului Elliot pentru un „ar fi putut”, domnule detectiv Kinder?

— Nu, nu asta vreau să spun.

— Ceea ce vreţi să spuneţi e că nu aveţi o armă, nu puteţi face legătura între o armă şi domnul Elliot, dar nu aţi şovăit nicio clipă să credeţi că el este omul pe care îl căutaţi, corect?

— S-a efectuat o testare pentru reziduuri de împuşcare, care a ieşit pozitivă. În mintea mea, asta l-a legat pe domnul Elliot de o armă.

— Despre care armă este vorba?

— Nu o avem.

— Hm, şi puteţi sta acolo şi afirma cu certitudine ştiinţifică faptul că domnul Elliot a tras cu o armă în ziua în care soţia sa şi Johan Rilz au fost ucişi?

— Păi, nu aş zice chiar certitudine ştiinţifică, dar testul...

— Vă mulţumesc, domnule detectiv Kinder. Cred că răspunsul acesta este suficient. Să trecem mai departe.

Am dat pagina blocnotesului şi am studiat următorul set de întrebări pe care le scrisesem cu o noapte în urmă.

— Domnule detectiv Kinder, în cursul anchetei dumneavoastră, aţi stabilit când s-au cunoscut Johan Rilz şi Mitzi Elliot?

— Am stabilit că ea a apelat la serviciile sale de decorator de interioare în toamna anului 2005. Dacă îl cunoştea dinainte, nu ştiu.

— Şi când au devenit amanţi?

— Asta a fost imposibil să stabilim. Ştiu din agenda domnului Rilz că se întâlnea regulat cu doamna Elliot la o casă sau alta. Frecvenţa a crescut cam cu şase luni înainte de moartea sa.

— Era plătit pentru fiecare întâlnire?

— Evidenţele contabile ale domnului Rilz sunt incomplete. A fost greu să stabilim dacă era plătit pentru anumite întâlniri, dar, în general, plăţile doamnei Elliot către domnul Rilz au crescut odată cu frecvenţa întâlnirilor.

Am dat din cap ca şi cum acest răspuns se potrivea cu imaginea din mintea mea.

— Bine, şi aţi mai declarat că aţi aflat că aceste crime au fost comise la doar 32 de zile după garantarea acordului prenupţial dintre Walter şi Mitzi Elliot, care-i dădea doamnei Elliot drepturi depline asupra holdingurilor financiare ale cuplului în cazul unui divorţ.

— Aşa este.

— Şi acesta consideraţi că este mobilul crimelor?

— În parte, da. Îl numesc un factor agravant.

— Vedeţi vreo inconsecvenţă în teoria dumneavoastră asupra crimei, domnule detectiv Kinder?

— Nu, nu văd.

— Nu era evident din registrele financiare şi frecvenţa întâlnirilor că exista un soi de relaţie romantică, sau cel puţin sexuală, între domnul Rilz şi doamna Elliot?

— N-aş putea spune că era evident.

— Nu?

Am spus asta cu uimire în glas. Reuşisem să-l încolţesc. Dacă spunea că aventura era evidentă, mi-ar fi dat răspunsul pe care ştia că îl voiam. Dacă spunea că nu era evidentă, putea părea un prost pentru că toţi ceilalţi din sala de judecată credeau că era evidentă.

— În retrospectivă, ar putea părea evidentă, dar în acel moment cred că era secretă.

— Atunci cum a aflat Walter Elliot?

— Nu ştiu.

— Faptul că nu aţi fost în stare să găsiţi o armă a crimei nu indică o planificare a acestor crime?

— Nu neapărat.

— Atunci este uşor să ascunzi o armă de întregul Departament al Şerifului?

— Nu, dar aşa cum v-am spus, putea fi pur şi simplu aruncată în ocean de pe pontonul din spate, iar curenţii să o fi purtat în larg. Asta nu ar necesita multe planuri.

Kinder ştia ce voiam şi unde încercam să ajung. Nu-l puteam îndrepta în acea direcţie, aşa că am hotărât să-i dau un brânci.

— Domnule detectiv, nu v-a trecut prin cap că, dacă Walter Elliot ştia despre aventura soţiei sale, ar fi fost mai logic să divorţeze pur şi simplu înainte de garantarea acordului prenupţial?

— Nu a existat nicio indicaţie referitoare la momentul în care a aflat despre aventură. Iar întrebarea dumneavoastră nu ţine cont de lucruri precum sentimente şi furie. E posibil ca banii să nu fi fost un factor motivant în cazul acestor crime. Ar fi putut fi vorba doar de trădare şi furie, pur şi simplu.

Nu obţinusem ceea ce doream. Eram nemulţumit de mine însumi şi am pus asta pe seama faptului că stătusem pe tuşă un an. Eram pregătit pentru interogarea încrucişată, dar nu mai fusesem de mult timp faţă în faţă cu un martor circumspect şi uns cu toate alifiile. Am hotărât să

dau înapoi aici şi să-l lovesc pe Kinder unde se aştepta mai puţin.

45

I-am cerut judecătorului o pauză de câteva clipe, apoi m-am dus la masa apărării. M-am aplecat spre urechea clientului meu.

— Dă pur şi simplu din cap de parcă ţi-aş spune ceva foarte important, am şoptit.

Elliot a făcut întocmai, iar eu am luat un dosar şi m-am întors la pupitru. Am deschis dosarul şi am privit spre boxa martorului.

— Domnule detectiv Kinder, în ce punct al anchetei dumneavoastră aţi stabilit că Johan Rilz era ţinta principală a acestei crime duble?

Kinder a deschis gura ca să răspundă imediat, apoi a închis-o, s-a aşezat mai bine pe scaun şi s-a gândit pentru o clipă. Era exact tipul de limbaj al trupului pe care speram să îl observe juriul.

— În niciun punct nu am stabilit asta, a răspuns Kinder în cele din urmă.

— În niciun punct nu a fost Johan Rilz în fruntea şi în centrul anchetei dumneavoastră?

— Păi, era victima unei omucideri. Asta îl punea în frunte şi în centru tot timpul după părerea mea.

Kinder părea destul de mândru de acel răspuns, dar nu i-am dat timp să se bucure.

— Atunci, plasarea sa în frunte şi în centru explică de ce v-aţi dus în Germania pentru a-i cerceta trecutul, corect?

— Nu am fost în Germania.

— Dar în Franţa? Paşaportul său indică faptul că a locuit acolo înainte de a veni în Statele Unite.

— Nu m-am dus nici acolo.

— Atunci, cine din echipa dumneavoastră s-a dus?

— Nimeni. Nu ne-am gândit că ar fi necesar.

— De ce nu?

— Cerusem Interpolului să verifice trecutul lui Johan Rilz şi am aflat că era curat.

— Ce este Interpolul?

— Reprezintă o organizaţie internaţională a poliţiei judiciare. Organizaţia reuneşte serviciile de poliţie din mai mult de o sută de ţări şi facilitează cooperarea peste graniţe. Are mai multe birouri în Europa şi se bucură de acces şi cooperare totală din partea ţărilor gazdă.

— Drăguţ, dar asta înseamnă că nu v-aţi dus direct la poliţia din Berlin, de unde era Rilz?

— Nu.

— Aţi verificat direct la poliţia din Paris, unde a locuit Rilz în urmă cu cinci ani?

— Nu, ne-am bazat pe contactele noastre de la Interpol pentru a verifica trecutul domnului Rilz.

— Verificarea Interpolului a fost în mare o verificare a cazierului, corect?

— Asta era inclusă, da.

— Ce altceva?

— Nu sunt sigur. Nu lucrez pentru Interpol.

— Dacă domnul Rilz ar fi lucrat pentru poliţia din Paris în calitate de informator secret într-un caz cu narcotice, Interpolul v-ar fi dat această informaţie?

Kinder a făcut ochii mari înainte de a răspunde. Era clar că nu se aştepta la o astfel de întrebare, dar nu-mi puteam da seama dacă ştia încotro mă îndreptam sau dacă toate astea îi erau necunoscute.

— Nu ştiu dacă ne-ar fi dat acea informaţie sau nu.

— Agenţiile de aplicare a legii nu dau de obicei numele informatorilor lor secreţi, nu-i aşa?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că ar putea pune informatorii în pericol.

— Deci, poate fi periculos să fii informator într-un caz penal?

— Ocazional, da.

— Domnule detectiv, aţi anchetat vreodată moartea unui informator secret?

Golantz s-a ridicat înainte ca martorul să poată răspunde şi i-a solicitat judecătorului o întrevedere. Judecătorul ne-a făcut semn să ne apropiem. Am înşfăcat dosarul de pe pupitru şi l-am urmat pe Golantz. Grefiera s-a mutat cu maşina de stenografiat. Judecătorul şi-a mutat scaunul, iar noi ne-am ghemuit.

— Domnule Golantz? a început judecătorul.

— Domnule judecător, aş vrea să ştiu încotro se îndreaptă asta, pentru că simt că mi s-a întins o cursă aici. Nu a existat nimic în nicio comunicare prealabilă a apărării care să facă măcar aluzie la ceea ce domnul Haller îl întreabă pe martor.

Judecătorul s-a rotit în scaun şi m-a privit.

— Domnule Haller?

— Domnule judecător, dacă i s-a întins cuiva o cursă, acela este clientul meu. Aceasta a fost o anchetă neglijentă care...

— Păstraţi asta pentru juriu, domnule Haller? Ce-aveţi?

Am deschis dosarul şi am pus un document în faţa judecătorului.

— Ce am este un articol care a apărut în *Le Parisien* acum patru ani şi jumătate. Spune că Johan Rilz a fost martor al acuzării într-un important caz cu narcotice. A fost folosit de către Direction de la Police Judiciaire pentru a cumpăra droguri şi a obţine informaţii din interior despre o bandă de traficanţi. A fost un informator secret, onorată instanţă, iar băieţii ăştia nici măcar nu l-au avut în vedere. Şi-au pus ochelari de cal...

— Domnule Haller, din nou, păstraţi-vă argumentul pentru juriu. Documentul ăsta este în franceză. Aveţi traducerea?

— Scuze, onorată instanţă.

Am luat a doua foaie dintre cele trei existente în dosar şi am aşezat-o peste prima, din nou în direcţia judecătorului. Golantz îşi sucea capul, încercând să-l citească.

— De unde ştim că este acelaşi Johan Rilz? a întrebat Golantz. E un nume comun acolo.

— Poate în Germania, dar nu în Franţa.

— Deci, cum ştim că este el? a întrebat judecătorul de această dată. Ăsta este un articol de ziar tradus. Nu-i niciun fel de act oficial.

Am scos ultima foaie din dosar şi am pus-o jos.

— Aceasta este o fotocopie a unei file din paşaportul lui Rilz. Am obţinut-o chiar din dosarul de cercetare penală al acuzării. Arată că Rilz a plecat din Franţa spre Statele Unite în martie 2003. La o lună după publicarea acestui articol. În plus, aveţi vârsta. În articol este menţionată vârsta lui şi scrie că el cumpăra droguri pentru poliţişti folosindu-se de firma sa de decoraţiuni de interioare. Evident că este el, onorată instanţă. A trădat o grămadă de oameni acolo şi i-a băgat la închisoare, apoi vine aici şi o ia de la capăt.

Golantz a început să clatine din cap oarecum disperat.

— Tot nu e în regulă, a spus el. Aceasta reprezintă o violare a regulilor de procedură penală şi este inadmisibilă. Nu poţi să ţii asta secret şi apoi să iei acuzarea prin surprindere.

Judecătorul şi-a rotit privirea spre mine şi şi-a mijit ochii.

— Onorată instanţă, dacă cineva a ţinut ceva secret, aceea a fost acuzarea. Acestea sunt chestiuni pe care acuzarea ar fi trebuit să le afle şi să mi le dea. De fapt, cred că martorul ştia despre asta şi că *el* a ţinut povestea în secret.

— Aceasta este o acuzaţie gravă, domnule Haller, a rostit judecătorul. Aveţi dovezi?

— Domnule judecător, am aflat asta întâmplător. Duminică revizuiam ceea ce a pregătit anchetatorul meu şi am observat că el a căutat toate numele asociate cu acest

caz cu ajutorul motorului de căutare LexisNexis. Folosise computerul şi contul pe care le-am moştenit odată cu cabinetul de avocatură al lui Jerry Vincent. Am verificat contul şi am observat că setarea implicită era pentru căutare strict în limba engleză. Cum văzusem fotocopia paşaportului lui Rilz în dosarul de cercetare şi ştiam de trecutul său în Europa, am căutat din nou, de această dată incluzând limbile franceză şi germană. Am dat peste articolul ăsta de ziar francez în vreo două minute, şi mi-e greu să cred că am găsit atât de uşor ceva despre care întregul Departament al Şerifului, procuratura şi Interpolul nu ştiau. Aşa că, domnule judecător, nu ştiu dacă asta reprezintă vreo dovadă, dar apărarea, cu siguranţă, se simte parte vătămată aici.

Nu-mi venea să cred. Judecătorul şi-a rotit privirea în direcţia lui Golantz şi s-a uitat chiorâş la el. Pentru prima dată. M-am întors spre dreapta pentru ca o bună parte a juriului să vadă asta.

— Ce spuneţi despre asta, domnule Golantz? a întrebat judecătorul.

— Este absurd, onorată instanţă. Nu am ascuns nimic, şi tot ce am găsit a ajuns în dosar. Şi aş vrea să întreb de ce domnul Haller nu ne-a avertizat în legătură cu asta ieri dacă tocmai a recunoscut că a făcut această descoperire duminică, iar documentul este datat tot atunci.

M-am uitat la Golantz când am răspuns.

— Dacă ştiam că vorbeşti franceza fluent, ţi l-aş fi dat, Jeff, şi poate ai fi fost de ajutor, dar eu nu sunt vorbitor fluent şi nu ştiam ce scrie, aşa că a trebuit să îl dau la tradus. Mi-a fost înmânată acea traducere cu vreo zece minute înainte de a-mi începe interogarea încrucişată.

— În regulă, a spus judecătorul întrerupând concursul de priviri. Ăsta tot este doar un articol de ziar. Ce aveţi de gând să faceţi în legătură cu verificarea informaţiilor pe care le conţine, domnule Haller?

— Păi, imediat ce luăm pauză, îl voi pune pe anchetatorul meu să se ocupe de asta şi să vadă dacă putem contacta pe cineva de la Police Judiciaire. Vom face treaba pe care ar fi trebuit să o facă Departamentul Şerifului acum şase luni.

— Evident că vom verifica şi noi, a adăugat Golantz.

— Tatăl lui Rilz şi doi fraţi stau în galerie. Poate puteţi începe cu ei.

Judecătorul a ridicat o mână într-un gest de calmare, de parcă ar fi fost un părinte care înăbuşă o ceartă între doi fraţi.

— Bine, a spus el. Voi opri examinarea încrucişată a acestui martor. Domnule Haller, vă voi permite să o pregătiţi în timpul prezentării apărării. Puteţi chema martorul înapoi atunci şi, dacă puteţi verifica raportul şi identitatea, vă voi da libertatea de a continua.

— Onorată instanţă, asta dezavantajează apărarea, am protestat.

— Cum aşa?

— Pentru că acum că acuzarea a aflat această informaţie, poate lua măsuri pentru a obstrucţiona verificarea mea.

— Este absurd! a exclamat Golantz.

Judecătorul a dat însă din cap.

— Vă înţeleg îngrijorarea şi îl avertizez pe domnul Golantz că dacă găsesc vreo indicaţie a acestui fapt voi deveni... hai să spunem, foarte agitat. Cred că am terminat aici, domnilor.

Judecătorul a revenit la poziţia iniţială, iar avocaţii la locurile lor. La întoarcere, m-am uitat la ceasul de pe peretele din spatele sălii de judecată. Mai erau zece minute până la ora cinci. M-am gândit că, dacă puteam să trag de timp încă puţin, judecătorul va suspenda şedinţa din acea zi, iar juraţii ar putea cugeta peste noapte asupra filierei franceze.

M-am aşezat la pupitru şi i-am solicitat judecătorului câteva minute în plus. Apoi m-am prefăcut că îmi studiez

notiţele, încercând să hotărăsc dacă mai era ceva ce voiam să-l întreb pe Kinder.

— Domnule Haller, cum stăm? a sugerat judecătorul în cele din urmă.

— Stăm bine, domnule judecător. Şi abia aştept să explorez activităţile domnului Rilz în Franţa. Până atunci, nu mai am întrebări pentru domnul detectiv Kinder.

M-am întors la masa apărării şi m-am aşezat. Judecătorul a anunţat apoi că şedinţa era suspendată pentru acea zi.

Am privit juriul ieşind în şir din sala de judecată şi nu am citit nimic pe feţele lor. Apoi am aruncat o privire în spatele lui Golantz spre galerie. Toţi cei trei bărbaţi din familia Rilz mă aţinteau cu o privire aspră şi îngheţată.

46

Cisco m-a sunat acasă la ora zece. Mi-a zis că era prin apropiere, în Hollywood, şi că putea veni imediat, fiindcă avea deja nişte veşti despre juratul numărul 7.

După ce am închis, i-am spus lui Patrick că ies pe verandă ca să vorbesc cu Cisco între patru ochi. Era răcoare, aşa că mi-am pus un pulover, am înşfăcat dosarul pe care-l folosisem în instanţă mai devreme şi am ieşit să-mi aştept anchetatorul.

Sunset Strip strălucea dincolo de dealuri precum focul dintr-un furnal. Cumpărasem casa într-un an prosper mai mult pentru verandă şi priveliştea pe care o oferea asupra oraşului. Nu înceta niciodată să mă vrăjească, zi sau noapte. Nu înceta niciodată să mă încarce şi să-mi spună adevărul. Adevărul fiindcă orice era posibil, că orice se putea întâmpla, bun sau rău.

— Hei, şefu'!

Am tresărit şi m-am întors. Cisco urcase scările şi ajunsese în spatele meu fără ca eu să-l aud. Probabil o luase pe Fairfax, apoi oprise motorul şi pedalase în jos spre casa mea. Ştia că m-aş fi supărat dacă ţevile lui ar fi trezit vecinii.

— Nu mă speria aşa, omule.

— De ce eşti agitat?

— Pur şi simplu nu-mi place ca oamenii să se furişeze aşa în spatele meu. Stai jos aici.

I-am arătat spre masa şi scăunelele amplasate sub streaşina acoperişului şi în faţa ferestrei de la sufragerie. Era mobilă de exterior incomodă pe care nu o foloseam aproape niciodată. Îmi plăcea să contemplu oraşul de pe

verandă şi să mă încarc. Singurul mod în care puteam face asta era stând în picioare.

Dosarul pe care îl adusesem afară era pe masă. Cisco a tras un scaun şi era cât pe ce să se aşeze când s-a oprit şi a scuturat cu mâna praful de pe el.

— Omule, nu cureţi niciodată chestia asta?

— Porţi jeanşi şi un tricou, Cisco. Stai jos odată.

S-a aşezat şi la fel am făcut şi eu şi l-am văzut privind prin perdeaua transparentă în sufragerie. Televizorul era aprins, iar Patrick stătea acolo şi se uita la canalul de sporturi extreme. Oamenii se răsturnau cu snowmobilele.

— Ăla e sport? a întrebat Cisco.

— Pentru Patrick, cred că da.

— Cum merge cu el?

— Merge. Stă doar vreo două săptămâni. Îmi spui despre număru1 7?

— La treabă. Bine.

Şi-a întins mâna la spate şi a scos un carneţel din buzunar.

— Ai lumină aici?

M-am ridicat, m-am dus la uşa din faţă şi am întins mâna înăuntru să aprind lumina de pe verandă. Am aruncat o privire la TV şi am văzut personalul medical ajutând un conducător de snowmobil care aparent nu reuşise să-şi termine saltul şi era îngropat sub greutatea saniei.

Am închis uşa şi m-am aşezat la loc în faţa lui Cisco. Studia ceva din agenda sa.

— Bine, a spus el. Juratul numărul 7. Nu am avut prea mult timp, dar am câteva chestii pe care voiam să ţi le spun direct. Numele lui este David McSweeney şi cred că aproape tot ce a trecut pe fişa J este fals.

Fişa J era formularul de o singură pagină pe care fiecare jurat îl completează ca parte a procedurii *voir dire.* Fişele indică numele juratului, profesia şi zona rezidenţială cu ajutorul codului poştal, precum şi o listă de verificare cu întrebări de bază menite să îi ajute pe avocaţi să-şi formeze

opinii în legătură cu dorinţa lor de a-l menţine pe individ în juriu. În acest caz, numele era tăiat, dar toate celelalte informaţii erau pe fişa pe care i-o dădusem lui Cisco pentru început.

— Dă-mi nişte exemple.

— Păi, potrivit codului poştal de pe fişă, locuieşte în Palos Verdes. Neadevărat. L-am urmărit de la tribunal direct la un apartament de lângă Beverly, chiar în spate la CBS.

Cisco arătă spre sud, în direcţia Beverly Boulevard şi Fairfax Avenue, unde se afla studioul de televiziune CBS.

— L-am pus pe un prieten să caute numărul de înmatriculare de la camioneta cu care a plecat acasă de la tribunal şi a reieşit că îi aparţine lui David McSweeney de pe Beverly, aceeaşi adresă la care l-am văzut pe el intrând. Apoi l-am pus pe prietenul meu să-i verifice permisul de conducere şi să-mi trimită poza. M-am uitat la ea pe telefonul meu şi McSweeney este tipul nostru.

Informaţia părea intrigantă, dar eram mai îngrijorat de modul în care Cisco îşi desfăşura ancheta asupra juratului numărul 7. Deja rămăsesem fără o sursă în ancheta asupra morţii lui Vincent.

— Cisco, omule, îţi laşi amprentele peste tot. Ţi-am zis că nu-mi permit niciun recul în chestia asta.

— Linişteşte-te, omule. Nu există amprente. Tipul meu nu va spune că a căutat ceva pentru mine. Este ilegal ca un poliţist să efectueze o căutare pentru exterior. Şi-ar pierde slujba. Şi dacă vine cineva să se uite, tot nu trebuie să ne facem griji, pentru că nu se foloseşte de propriul terminal sau nume de utilizator când face asta. A cerşit parola unui fost locotenent, aşa că nu există amprente, bine? Fără urme. Suntem în siguranţă în privinţa asta.

Am dat din cap fără tragere de inimă. Poliţişti care fură de la poliţişti. De ce nu mă surprindea asta?

— În regulă, am spus. Altceva?

— Păi, în primul rând, are cazier şi a bifat pe fişă căsuţa care spune că nu a fost umflat până acum.

— Pentru ce a fost arestat?

— A fost arestat de două ori: pentru atac armat în 1997 şi pentru conspiraţie în vederea comiterii de fraudă în 1999. Nu a fost condamnat, dar asta e tot ce ştiu momentan. Când se deschide tribunalul, pot obţine mai multe informaţii dacă vrei.

Voiam să ştiu mai multe, în special de ce arestările pentru fraudă şi atac armat nu se încheiaseră cu o condamnare, dar dacă Cisco scotea registrele despre vreun caz trebuia să prezinte cartea de identitate, şi asta ar fi lăsat o urmă.

— Nu şi dacă trebuie să iei dosarele pe semnătură. Las-o baltă deocamdată. Mai ai ceva?

— Mda, îţi spun, cred că este fals totul. Pe fişă spune că este inginer la Lockheed. Din câte îmi dau seama, nu este adevărat. Am sunat la Lockheed şi nu au niciun David McSweeney în cartea de telefon, aşa că dacă tipul nu a primit slujbă fără să fi avut telefon...

Şi-a ridicat palmele ca pentru a spune că nu exista altă explicaţie în afară de înşelătorie.

— N-am avut la dispoziţie decât seara aceasta, dar totul pare fals şi asta include probabil şi numele tipului.

— Ce vrei să spui?

— Păi, oficial nu-i ştim numele, nu-i aşa? A fost înnegrit pe fişa J.

— Aşa-i.

— Deci, l-am urmărit pe juratul numărul 7 şi l-am identificat în persoana lui David McSweeney, dar de unde ştim dacă ăsta e acelaşi nume care a fost înnegrit pe fişă? Înţelegi ce vreau să spun?

M-am gândit un moment şi apoi am dat din cap.

— Vrei să spui că McSweeney ar fi putut fura numele unui jurat legitim şi poate chiar şi citaţiile acestuia pentru juriu şi se dă drept acea persoană la tribunal.

— Exact. Când primeşti o citaţie şi te prezinţi la ghişeul de registratură al juraţilor, funcţionarii nu fac altceva decât

să confrunte permisul tău de conducere cu lista. Ăştia sunt funcţionari ai tribunalului cu un salariu minim, Mick. Nu ar fi dificil să îl păcăleşti pe unul dintre ei cu un permis de conducere fals, şi amândoi ştim cât de uşor este să obţii un act fals.

Am dat din cap. Majoritatea oamenilor vor să scape de datoria de jurat. Asta era o soluţie de a o obţine. Îndatorire civică dusă la extrem.

— Dacă ai putea cumva să îmi obţii numele pe care tribunalul îl are pentru numărul 7, l-aş putea verifica, a zis Cisco, şi pun pariu că o să aflu că *există* un tip la Lockheed cu acel nume.

Am clătinat din cap.

— Nu l-aş putea obţine fără a lăsa o urmă.

Cisco a ridicat din umeri.

— Deci, ce se petrece aici, Mick? Nu-mi spune că nenorocitul ăla de procuror a băgat un adormit în juriu.

Preţ de o clipă m-am gândit să-i spun, dar am decis să nu o fac totuşi.

— Momentan este mai bine dacă nu-ţi spun.

— Coborâm periscopul.

Asta însemna că luam submarinul – compartimentam, astfel încât dacă unul din noi avea o spărtură, nu se scufunda tot submarinul.

— E cel mai bine aşa. L-ai văzut pe tipul ăsta cu cineva? Alte zone de interes?

— L-am urmărit până la Grove în seara asta şi s-a întâlnit cu cineva la o cafea în Marmalade, un restaurant de acolo. Era o femeie. Părea o chestie nearanjată, ca şi cum ar fi dat unul peste altul din întâmplare şi au luat loc la o masă ca să mai stea de vorbă. În afară de asta, nu am aflat de niciun asociat până acum. L-am urmărit pe tip doar de la ora cinci, când judecătorul le-a dat drumul juraţilor.

Am dat din cap. Obţinuse multe informaţii într-un timp foarte scurt. Mai multe decât anticipasem.

— Cât de mult te-ai apropiat de el şi de femeie?

— Nu prea mult. Mi-ai spus să iau toate măsurile de precauţie.

— Deci, nu o poţi descrie?

— Am spus doar că nu m-am apropiat, Mick. O pot descrie. I-am făcut chiar şi o poză cu aparatul meu.

A trebuit să se ridice ca să-şi bage mâna sa mare într-unul din buzunarele din faţă ale jeanşilor. A scos un aparat foto mic, negru şi care nu atrăgea atenţia, şi s-a aşezat la loc. L-a aprins şi a privit ecranul din spate. A apăsat nişte butoane de deasupra şi apoi mi l-a înmânat peste masă.

— Începe acolo şi poţi să le parcurgi până ajungi la femeie.

Am manevrat camera şi am parcurs o serie de poze digitale care îl înfăţişau pe juratul numărul 7 în diferite momente ale serii. Ultimele trei poze îl arătau stând jos împreună cu o femeie în Marmalade. Avea părul negru ca smoala, care atârna desfăcut şi îi umbrea faţa. Nici pozele nu erau foarte clare pentru că fuseseră făcute de la o distanţă mare fără bliţ.

Nu am recunoscut-o pe femeie. I-am dat aparatul înapoi lui Cisco.

— Bine, Cisco, ai făcut o treabă bună. Poţi renunţa acum.

— Să renunţ pur şi simplu?

— Mda, şi întoarce-te la asta.

Am împins dosarul spre el. A dat din cap şi a zâmbit viclean în timp ce-l lua.

— Deci, ce i-ai spus judecătorului acolo sus la discuţia cu el şi procurorul?

Uitasem că fusese în sala de judecată, aşteptând să înceapă filajul juratului 7.

— I-am spus că mi-am dat seama că ai făcut verificarea iniţială în limba engleză setată implicit, aşa că am refăcut-o şi eu incluzând limbile franceză şi germană. Ba chiar am tipărit articolul din nou duminică pentru a avea o dată recentă pe el.

— Frumos, dar par un ratat.

— Trebuia să vin cu ceva. Dacă i-aş fi spus că ai dat peste el acum o săptămână şi că l-am ţinut secret încă de atunci, nu am mai purta această conversaţie. Probabil că aş fi închis pentru sfidare. În plus, judecătorul crede că Golantz este ratatul pentru că nu l-a găsit înaintea apărării.

Asta a părut să-l împace pe Cisco. A ridicat dosarul.

— Păi, şi atunci ce vrei să fac eu cu el? a întrebat.

— Unde este translatorul pe care l-ai folosit pentru document?

— Probabil în camera ei de cămin din Westwood. Este o studentă venită în schimb de experienţă pe care am găsit-o pe net.

— Păi, sun-o şi du-te să o iei, pentru că vei avea nevoie de ea diseară.

— Simt că Lornei nu o să-i placă asta. Eu şi o franţuzoaică de douăzeci de ani.

— Lorna nu vorbeşte franceza, aşa că va înţelege. Cu cât sunt înaintea noastră în Paris, nouă ore?

— Mda, nouă sau zece. Uit mereu.

— Bine, atunci vreau să te întâlneşti cu traducătoare şi la miezul nopţii să începeţi să daţi telefoane. Sună toţi jandarmii, sau cum s-or chema ei, care au lucrat la cazul cu narcotice şi adu-l pe unul dintre ei până aici cu avionul. Cel puţin trei dintre ei sunt menţionaţi în articolul ăla. Poţi începe de acolo.

— Aşa, pur şi simplu? Crezi că unul dintre tipii ăia va sări imediat într-un avion ca să ne facă un serviciu?

— Probabil că se vor înjunghia pe la spate pentru a obţine biletul. Spune-le că oferim bilet la clasa întâi şi cazare la hotelul unde stă Mickey Rourke.

— A da, ce hotel e ăla?

— Nu ştiu, dar am auzit că e iubit acolo. Ăştia cred că e un geniu sau ceva de genul ăsta. În fine, uite, eu zic să le spui pur şi simplu orice vor să audă. Cheltuieşte oricât e nevoie. Dacă vor să vină doi, atunci adu doi, îi interogăm şi îl aducem pe cel mai bun la bară. Doar adu pe cineva aici.

Este Los Angeles, Cisco! Orice poliţist din lume vrea să vadă locul ăsta şi apoi să se întoarcă acasă şi să le povestească tuturor ce şi pe cine a văzut.

— Bine, urc eu pe cineva într-un avion. Dar dacă nu poate pleca imediat?

— Atunci pune-l să vină cât mai curând posibil şi anunţă-mă. Pot să trag de timp în instanţă. Judecătorul vrea să grăbească totul, dar pot încetini procesul dacă trebuie. Probabil că nu se poate mai târziu de marţea sau miercurea viitoare. Adu pe cineva aici până atunci.

— Vrei să te sun la noapte după ce aranjez totul?

— Nu, am nevoie să-mi fac somnul de frumuseţe. M-am dezobişnuit să mă agit în instanţă toată ziua şi sunt mort de oboseală. Mă duc la culcare. Sună-mă de dimineaţă.

— Bine, Mick.

S-a ridicat şi la fel am făcut şi eu. M-a plesnit prieteneşte pe umăr cu dosarul, iar apoi şi l-a vârât la cureaua de la jeanşi. A coborât treptele, iar eu am mers până la marginea verandei pentru a-l privi în timp ce se suie pe motocicleta parcată lângă bordură, o bagă în viteză şi începe să alunece în tăcere în jos pe Fareholm către Laurel Canyon Boulevard.

Apoi mi-am ridicat privirea şi am îndreptat-o către oraş, gândindu-mă la mişcările pe care le făceam, la situaţia mea personală şi la cum îl înşelasem pe judecător în instanţă. Nu am cugetat prea mult la tot şi nu m-am simţit vinovat de nimic. Apăram un om despre care credeam că nu era vinovat de crimele de care era acuzat, însă era complice la motivul pentru care fuseseră comise. Aveam în juriu un adormit a cărui plasare era legată în mod direct de uciderea predecesorului meu. Şi aveam un detectiv care mă păzea şi căruia îi ascundeam unele lucruri, căci nu puteam fi sigur că îmi punea siguranţa mai presus de propria dorinţă de a rezolva cazul.

Aveam toate astea şi nu mă simţeam vinovat sau speriat de ceva. Mă simţeam ca un tip care se rotea în aer cu un snowmobil de o sută şi ceva de kilograme. Poate că nu era

un sport, dar era al dracului de periculos şi făcea ceea ce eu nu fusesem în stare să fac de mai bine de un an. Scutura rugina şi îmi punea din nou sângele în mişcare.

Îi dădea un avânt puternic.

Am auzit în cele din urmă zgomotul ţevilor de la motocicleta lui Cisco. Ajunsese tocmai pe Laurel Canyon fără să pornească motorul... şi s-a pierdut în noapte.

PARTEA A CINCEA

Nu spune nimic

47

Luni dimineaţă purtam costumul meu Corneliani. Stăteam lângă clientul meu în sala de judecată şi eram pregătit să încep să-i prezint apărarea. Jeffrey Golantz, procurorul, şedea la masa lui, gata să-mi zădărnicească eforturile. Iar galeria din spatele nostru era din nou plină ochi. Banca din faţă era însă goală. Judecătorul se retrăsese în biroul său şi întârziase cu aproape 60 de minute faţă de ora de începere stabilită chiar de el, nouă fix. Ceva nu era în regulă sau intervenise ceva, dar nu fuseserăm informaţi încă. Îi văzusem pe agenţii şerifului în birou escortând un bărbat pe care nu-l cunoşteam şi apoi din nou afară, dar nimeni nu sufla un cuvânt în legătură cu ceea ce se petrecea.

— Hei, Jeff, ce crezi? am întrebat în cele din urmă de cealaltă parte a intervalului.

Golantz şi-a întors privirea spre mine. Purta costumul lui negru bun, dar îl îmbrăcase o dată la două zile în instanţă şi nu mai era la fel de impresionant. A ridicat din umeri.

— N-am idee, a spus.

— Poate că stă acolo şi revine asupra cererii mele de retragere a pledoariei de vinovăţie.

Am zâmbit. Nu şi Golantz.

— Sunt sigur că asta face, a încuviinţat cu sarcasm.

Cazul acuzării se întinsese pe tot parcursul săptămânii trecute. Ajutasem şi eu cu vreo două examinări încrucişate prelungite, dar în cea mai mare parte fusese vorba despre excesul lui Golantz. Îl ţinuse pe medicul legist care efectuase autopsiile lui Mitzi Elliot şi Johan Rilz la bară aproape o zi întreagă, iar acesta descrisese cu detalii

chinuitoare cum şi când muriseră victimele. Îl ţinuse o jumătate de zi la bară pe contabilul lui Walter Elliot, care explicase situaţia financiară a familiei Elliot şi cât risca Walter să piardă într-un divorţ. Şi îl ţinuse aproape la fel de mult pe tehnicianul criminalist al şerifului, care explicase cum găsise un nivel ridicat de reziduuri de împuşcare pe mâinile şi hainele inculpatului.

Printre aceşti martori de nădejde interogase mai pe scurt alţi martori mai puţin importanţi, iar în cele din urmă îşi terminase prezentarea vineri după-amiază cu ceva sentimental. O chemase în boxă pe prietena de-o viaţă a lui Mitzi Elliot. Ea a declarat că Mitzi îi împărtăşise planurile de a divorţa de soţul ei imediat ce se semna acordul prenupţial. A vorbit despre cearta dintre soţ şi soţie în momentul dezvăluirii planului şi despre vânătăile pe care le văzuse pe braţele lui Mitzi Elliot a doua zi. Nu s-a oprit deloc din plâns timp de o oră cât a stat în boxă şi a deviat întruna spre declaraţii din auzite la care am obiectat.

Aşa cum se obişnuieşte, am făcut o cerere de retragere a pledoariei de vinovăţie şi de achitare de îndată ce acuzarea a terminat. Am argumentat că acuzarea nu reuşise să prezinte un „caz la prima vedere” împotriva lui Elliot. Aşa cum se mai obişnuieşte însă, judecătorul mi-a respins categoric moţiunea şi a spus că procesul avea să intre în faza de apărare la ora nouă dimineaţa lunea următoare. Mi-am petrecut sfârşitul de săptămână construind strategii şi pregătindu-mi cei doi martori de nădejde: dr. Shamiram Arslanian, expertul în reziduuri de împuşcare, şi un căpitan de poliţie francez afectat de decalajul de fus orar, pe nume Malcolm Pepin. Acum era luni dimineaţă şi eram pregătit de luptă, dar judecătorul nu se afla în fotoliul său ca să îmi dea voie să încep.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Elliot.

Am ridicat din umeri.

— Ştiu şi eu la fel de mult ca tine. De cele mai multe ori, când judecătorul nu îşi face apariţia, nu are nimic de-a face

cu cazul de faţă. De obicei este vorba despre următorul proces de pe agenda sa de lucru.

Elliot nu s-a calmat. O cută adâncă i-a apărut pe mijlocul frunţii. Ştia că se întâmpla ceva. M-am întors şi am privit în galerie. Julie Favreau stătea la trei rânduri mai în spate cu Lorna. Le-am făcut cu ochiul, iar Lorna mi-a răspuns cu un gest încurajator. Am scrutat restul galeriei şi am observat că în spatele mesei acuzării era un gol în rândul spectatorilor aşezaţi umăr la umăr. Nici urmă de nemţi. Eram pe cale să-l întreb pe Golantz unde erau membrii familiei lui Rilz, când un agent în uniformă s-a îndreptat spre balustrada din spatele procurorului.

— Mă scuzaţi.

Golantz s-a întors şi poliţistul i-a făcut semn cu un document pe care-l ţinea în mână.

— Dumneavoastră sunteţi procurorul? a întrebat poliţistul. Cu cine vorbesc despre asta?

Golantz s-a ridicat şi s-a dus spre balustradă. S-a uitat repede la document şi i l-a înapoiat.

— Este o citaţie trimisă de apărare. Sunteţi agentul Stallworth?

— Exact.

— Atunci sunteţi unde trebuie.

— Nu, nu sunt. Nu am avut nimic de-a face cu acest caz.

Golantz a luat din nou citaţia şi a studiat-o. Puteam vedea cum rotiţele începeau să i se rotească, dar când avea să priceapă avea să fie prea târziu.

— Nu aţi fost la locul crimei? Dar în perimetrul sau controlul traficului?

— Eram acasă şi dormeam, omule. Lucrez în tura de la miezul nopţii.

— Aşteptaţi o secundă.

Golantz s-a întors la masa lui şi a deschis un dosar. L-am văzut verificând lista finală a martorilor pe care o trimisesem cu două săptămâni înainte.

— Ce e asta, Haller?

— Ce este ce? Este trecut acolo.

— Asta e un rahat.

— Nu, nu este. A fost acolo timp de două săptămâni.

M-am ridicat şi m-am dus la balustradă. Am întins mâna.

— Domnule poliţist Stallworth, eu sunt Michael Haller.

Stallworth a refuzat să dea mâna cu mine. Ruşinat în faţa întregii galerii, m-am grăbit.

— Eu sunt cel care v-a citat. Dacă aşteptaţi afară pe hol, voi încerca să vă bag şi să vă scot de îndată ce începe şedinţa. Am cam întârziat din cauza judecătorului, dar staţi liniştit şi voi ajunge la dumneavoastră.

— Nu, este o greşeală. Nu am avut nimic de-a face cu acest caz. Tocmai am ieşit din tură şi mă duc acasă.

— Domnule agent Stallworth, nu este nicio greşeală la mijloc şi, chiar dacă ar fi, nu puteţi să ignoraţi o citaţie. Doar judecătorul vă poate da drumul la cererea mea. Dacă vă duceţi acasă, îl veţi înfuria. Nu cred că vreţi una ca asta.

Poliţistul arăta peste măsură de încurcat. A privit spre Golantz căutând ajutor, dar procurorul ţinea un telefon celular la ureche şi şoptea în el. Aveam impresia că era un apel de urgenţă.

— Uitaţi, i-am spus lui Stallworth, ieşiţi odată pe hol şi voi...

Mi-am auzit numele strigat împreună cu cel al procurorului.

M-am întors şi l-am văzut pe grefier făcându-ne semn spre uşa care dădea spre biroul judecătorului. În sfârşit, se întâmpla ceva. Golantz şi-a încheiat convorbirea şi s-a ridicat. Eu i-am întors spatele lui Stallworth şi l-am urmat pe Golantz către biroul judecătorului.

Judecătorul era aşezat în spatele mesei sale de lucru şi purta roba neagră. Şi el părea gata să înceapă, dar ceva îl reţinea.

— Domnilor, staţi jos, ne-a invitat el.

— Domnule judecător, doreaţi ca şi inculpatul să fie de faţă? am întrebat.

— Nu, nu cred că este necesar. Luaţi loc odată şi vă voi spune ce se petrece.

Eu şi Golantz ne-am aşezat unul lângă celălalt în faţa judecătorului. Îmi dădeam seama că Golantz fierbea tăcut din cauza citaţiei lui Stallworth şi ştiam ce ar putea însemna asta. Stanton s-a înclinat şi şi-a împreunat mâinile deasupra unei foi de hârtie împăturite de pe masa de lucru.

— Ne confruntăm cu o situaţie neobişnuită care implică conduita blamabilă a unui jurat, a spus el. Este încă... în desfăşurare şi îmi cer scuze că v-am ţinut acolo în necunoştinţă de cauză.

Aici s-a oprit şi amândoi l-am privit, întrebându-ne dacă trebuia să plecăm acum şi să ne întoarcem în sala de judecată sau dacă puteam pune întrebări, dar Stanton a continuat după o clipă:

— Oficiul meu a primit joi o scrisoare adresată mie personal. Din păcate, nu am avut ocazia de a o deschide decât după şedinţa de vineri – un fel de sesiune de punere la curent de sfârşit de săptămână după ce toată lumea a fost trimisă acasă. Scrisoarea spunea – ei bine, aici este scrisoarea. Eu am pus deja mâna pe ea, dar voi să nu cumva să o atingeţi.

A despăturit foaia de hârtie pe care o acoperise cu mâinile şi ne-a permis să o citim. M-am ridicat pentru a mă putea apleca peste masa de lucru. Golantz era destul de înalt – chiar şi aşezat – încât să nu fie nevoit să o facă.

Domnule judecător Stanton, ar trebui să ştiţi că juratul numărul 7 nu este cine credeţi dumneavoastră că este şi nici cine spune el că este. Verificaţi la Lockheed şi verificaţi-i amprentele. Are cazier.

Scrisoarea părea să fi fost tipărită la o imprimantă cu laser. Nu erau alte semne pe pagină în afară de cele două cute acolo unde fusese împăturită.

M-am aşezat la loc.

— Aţi păstrat plicul în care a venit? am întrebat.

— Da, a încuviinţat Stanton. Nu este trecută adresa expeditorului, iar pe ştampila poştei apare Hollywood. Voi cere laboratorului şerifului să arunce o privire asupra biletului şi a plicului.

— Domnule judecător, sper că nu aţi vorbit cu acest jurat, a spus Golantz. Ar trebui să fim prezenţi şi să luăm parte la orice interogare. Acesta ar putea fi doar un truc pus la cale de cineva pentru a-l scoate pe acel jurat din juriu.

Mă aşteptam ca Golantz să se grăbească să ia apărarea juratului. Din câte ştia el, numărul 7 era un jurat albastru.

Am sărit să mă apăr.

— Vorbeşte despre un truc pus la cale de apărare şi obiectez la adresa acuzaţiei.

Judecătorul şi-a ridicat repede mâinile într-un gest de calmare.

— Vă rog pe amândoi să nu vă pierdeţi cumpătul. Încă nu am vorbit cu numărul 7. Mi-am petrecut sfârşitul de săptămână gândindu-mă cum să procedez azi când ajung la tribunal. M-am sfătuit cu alţi câţiva judecători şi eram pregătit să aduc problema în atenţia consiliului prezent în această dimineaţă. Singura problemă este că juratul numărul 7 nu s-a prezentat astăzi. Nu este aici.

Asta ne-a făcut să ezităm şi pe Golantz, şi pe mine.

— Nu este aici? s-a mirat Golantz. Aţi trimis poliţişti să...

— Da, am trimis aprozii acasă la el, iar soţia lui le-a spus că era la serviciu, dar că ea nu ştia nimic despre instanţă sau proces sau ceva de genul acesta. S-au dus până la Lockheed şi l-au găsit pe bărbat şi l-au adus aici acum câteva minute. Nu era el. Nu era juratul numărul 7.

— Domnule judecător, nu mai înţeleg, am spus. Parcă aţi spus că l-au găsit la serviciu.

Judecătorul a dat din cap.

— Ştiu. Asta am spus. Asta începe să sune ca Stan şi Bran şi chestia aia cu „Cine e primul?”

— Abbott şi Costello, am spus.

— Poftim?

— Abbott şi Costello. Ei au făcut chestia cu „Cine este primul?”

— Cum o fi. Ideea este că juratul numărul 7 nu era juratul numărul 7.

— Tot nu înţeleg, domnule judecător, am spus.

— Îl aveam pe numărul 7 trecut în computer sub numele Rodney L. Banglund, inginer la Lockheed, domiciliat în Palos Verdes, dar omul care a stat timp de două săptămâni pe locul cu numărul 7 nu este Rodney Banglund. Nu ştim cine este şi acum a dispărut.

— I-a luat locul lui Banglund, dar Banglund nu a ştiut, a spus Golantz.

— Aparent, a spus judecătorul, Banglund – cel adevărat – este interogat în legătură cu asta acum, dar când a fost aici nu părea să ştie nimic despre asta. Susţinea că nu a primit nici măcar o citaţie pentru juriu.

— Deci, citaţia lui a fost cumva deturnată şi folosită de către această persoană necunoscută? am spus.

Judecătorul a dat din cap.

— Aşa se pare. Întrebarea este de ce, şi sper că Departamentul Şerifului va obţine răspunsul.

— Ce efect are asta asupra procesului? am vrut să ştiu. Ne confruntăm cu o eroare judiciară?

— Nu cred. Cred că scoatem juriul, le explicăm că numărul 7 a fost înlocuit pentru motive pe care nu trebuie să le cunoască, îl băgăm pe primul jurat supleant şi mergem mai departe. Între timp, Departamentul Şerifului se asigură naibii în linişte că toţi ceilalţi din boxa aia sunt exact cine trebuie să fie. Domnule Golantz?

Golantz a dat din cap gânditor înainte de a vorbi.

— Toată povestea asta este destul de şocantă, a spus el. Dar cred că acuzarea ar fi pregătită să continue – atâta timp cât aflăm că totul se opreşte la juratul numărul 7.

— Domnule Haller?

Am încuviinţat. Şedinţa se desfăşurase aşa cum sperasem.

— Am martori veniţi tocmai de la Paris şi sunt gata. Nu doresc o eroare judiciară. Clientul meu nu doreşte o eroare judiciară.

Judecătorul a consfinţit înţelegerea cu un semn aprobator din cap.

— Bine, întoarceţi-vă în sală şi vom începe în zece minute.

Pe hol, în drum spre sala de judecată, Golantz m-a ameninţat în şoaptă:

— Nu e singurul care va ancheta asta, Haller.

— A da, asta ce ar trebui să însemne?

— Înseamnă că atunci când îl găsim pe ticălos vom afla şi ce căuta în juriu. Şi dacă există vreo legătură cu apărarea, atunci voi...

Am trecut repede pe lângă el spre uşa ce dădea în sala de judecată. Nu aveam nevoie să ascult restul.

— Bravo ţie, Jeff, am spus în timp ce intram în sală.

Nu l-am văzut pe Stallworth şi speram că poliţistul ieşise pe coridor, aşa cum îl instruisem, şi aştepta. Elliot a tăbărât pe mine când am ajuns la masa apărării.

— Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

I-am făcut semn cu mâna să vorbească mai încet. Apoi i-am şoptit:

— Juratul numărul 7 nu s-a prezentat azi şi judecătorul a cercetat şi a aflat că era un mincinos.

Elliot a înţepenit şi arăta ca şi cum cineva tocmai îi înfipsese un cuţit în spate.

— Dumnezeule, asta ce înseamnă?

— Pentru noi, nimic. Procesul continuă cu un jurat supleant în locul său, dar va avea loc o anchetă pentru a se afla cine era numărul 7 şi, Walter, sper să nu ajungă la uşa ta.

— Nu văd cum ar fi posibil, dar nu putem continua acum. Trebuie să pui punct. Obţine o eroare judiciară.

M-am uitat la expresia stăruitoare de pe chipul clientului meu şi mi-am dat seama că nu avusese niciodată pic de încredere în propria apărare. Se bazase doar pe juratul adormit.

— Judecătorul nu a acceptat eroarea judiciară. Mergem mai departe cu ce avem.

Elliot şi-a frecat gura cu o mână tremurândă.

— Stai liniştit, Walter. Eşti pe mâini bune. Vom câştiga corect şi cinstit.

Chiar atunci aprodul a cerut să se facă linişte, iar judecătorul a urcat treptele spre fotoliul său.

— Bine, reluăm în mod oficial cauza *California versus Elliot,* a anunţat el. Să vină juriul.

48

Cel dintâi martor al apărării era Julio Muniz, cameramanul liber-profesionist din Topanga Canyon, care le-o luase înainte celorlalţi jurnalişti locali şi sosise primul din branşă la casa familiei Elliot în ziua crimelor. Am stabilit rapid cu ajutorul întrebărilor mele cum îşi câştiga Muniz existenţa. Nu lucra pentru nicio reţea sau canal local de ştiri. Asculta frecvenţele poliţiei acasă sau în maşină şi afla adrese pentru locuri ale crimei şi situaţii de interes ale poliţiei. Mergea la aceste locuri cu camera de filmat şi înregistra imagini pe care le vindea apoi emisiunilor de ştiri locale care nu ajunseseră acolo. Cazul Elliot începuse pentru el din momentul în care auzise apelul de solicitare a unei echipe de la Omucideri şi se dusese la acea adresă cu camera.

— Domnule Muniz, ce aţi făcut când aţi ajuns acolo? am întrebat.

— Păi, mi-am scos camera şi am început să filmez. Am observat că au pe cineva în spatele maşinii de patrulă şi m-am gândit că probabil era un suspect, aşa că l-am filmat pe el şi apoi i-am filmat pe poliţiştii care întindeau banda galbenă în faţa proprietăţii, chestii de genul ăsta.

Am prezentat apoi casetele video digitale pe care Muniz le folosise în acea zi ca primă probă materială şi am mutat ecranul video şi videoplayerul în faţa juriului. Am băgat caseta şi am apăsat butonul play. Fusese derulată dinainte pentru a porni din momentul în care Muniz începea să filmeze în faţa casei Elliot. Pe măsură ce materialul video rula, i-am privit pe juraţi urmărindu-l cu mare atenţie. Mie materialul îmi era deja familiar pentru că îl văzusem de mai multe ori. Îl arăta pe Walter Elliot aşezat pe bancheta din

spate a maşinii de patrulă. Pentru că fusese filmat dintr-un unghi mai înalt, desemnarea 4A vopsită pe plafonul vehiculului era perfect vizibilă.

Videoclipul trecea de la maşină la scene cu agenţii care împrejmuiau casa şi apoi din nou la maşina de patrulă. De această dată îl arăta pe Elliot care era scos din maşină de către detectivii Kinder şi Ericsson. Îi desfăcuseră cătuşele şi îl conduceau în casă.

Folosindu-mă de o telecomandă, am oprit caseta şi am derulat-o înapoi până într-un punct în care Muniz îl filmase din prim-plan pe Elliot pe bancheta din spate a maşinii de patrulă. Am dat din nou drumul şi apoi am îngheţat imaginea pentru ca juriul să-l vadă pe Elliot aplecându-se în faţă pentru că avea mâinile încătuşate la spate.

— Bine, domnule Muniz, permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra plafonului maşinii de patrulă. Ce vedeţi vopsit acolo?

— Văd desemnarea maşinii vopsită acolo. Este 4-A, sau 4 alfa, cum o numesc pe staţia şerifului.

— Bine, şi aţi recunoscut acea desemnare? Aţi mai văzut-o până atunci?

— Păi, ascult frecvenţa mai tot timpul, aşa că îmi este cunoscută desemnarea 4-alfa. Şi chiar văzusem maşina 4-alfa mai devreme în acea zi.

— Şi care au fost circumstanţele în care s-a petrecut asta?

— Ascultasem frecvenţa şi auzisem despre o luare de ostatici în Malibu Creek State Park. Am ieşit să filmez şi incidentul acela.

— La ce oră s-a petrecut asta?

— În jur de două dimineaţa.

— Deci, cam cu zece ore înainte de a înregistra evenimentele de la casa familiei Elliot aţi ieşit pentru a filma această luare de ostatici, corect?

— Este corect.

— Iar maşina 4-alfa a fost implicată şi în acest incident anterior?

— Da, când suspectul a fost capturat în cele din urmă, a fost transportat în maşina 4-alfa. Aceeaşi maşină.

— Cam la ce oră s-a întâmplat asta?

— Nu mai devreme de cinci dimineaţa. A fost o noapte lungă.

— Aţi filmat ceva?

— Da. Imaginile acelea apar mai devreme tot pe această casetă.

Am apăsat pe butonul pentru derulare al telecomenzii. Golantz s-a ridicat imediat, a obiectat şi a cerut o discuţie cu judecătorul. Stanton ne-a făcut semn să ne apropiem şi am adus cu mine lista de martori pe care o trimisesem instanţei cu două săptămâni în urmă.

— Onorată instanţă, a spus Golantz furios, apărarea ne întinde din nou o cursă. Nu a existat nicio indicaţie în prezentarea prealabilă sau altundeva referitoare la intenţia domnului Haller de a explora alte infracţiuni cu acest martor. Obiectez cu privire la prezentarea acesteia.

Am împins calm lista martorilor în faţa judecătorului. Potrivit regulilor comunicării prealabile, trebuia să înregistrez fiecare martor pe care intenţionam să-l chem şi să fac un scurt rezumat a ceea ce era de aşteptat să includă declaraţia lor. Julio Muniz era pe lista mea. Rezumatul era scurt, dar includea tot.

— Aici scrie clar că va depune mărturie în legătură cu materialul pe care l-a filmat pe 2 mai, în ziua crimelor, am spus. Materialul pe care l-a filmat în parc a fost filmat în ziua crimelor, 2 mai. A fost acolo timp de două săptămâni, domnule judecător. Dacă cineva bumbăceşte pe cineva, atunci domnul Golantz se bumbăceşte singur. Ar fi putut vorbi cu acest martor şi i-ar fi putut verifica materialele video. Se pare că nu a făcut-o.

Judecătorul a studiat lista martorilor pentru o clipă şi a dat din cap.

— Obiecţie respinsă, a conchis el. Puteţi continua, domnule Haller.

M-am întors, am derulat caseta şi i-am dat drumul. Juriul a continuat să-l urmărească cu un interes maxim. Fiind o filmare de noapte, imaginile erau mai neclare, iar scenele păreau să se schimbe mai des decât în prima secvenţă.

În cele din urmă, a ajuns la imaginile care înfăţişau un bărbat cu mâinile încătuşate la spate şi care era băgat într-o maşină de patrulă. Un agent a închis portiera şi a plesnit plafonul de două ori. Maşina a demarat şi a trecut direct pe lângă cameră. Am îngheţat imaginea.

Pe ecran se vedea un cadru granulos al maşinii de patrulă. Lumina camerei cădea asupra bărbatului aşezat pe bancheta din spate, precum şi asupra plafonului.

Domnule Muniz, care este desemnarea de pe plafonul maşinii aceleia?

— Din nou, este 4-A sau 4-alfa.

— Iar bărbatul care este transportat unde stă?

— Pe locul pasagerului din spate dreapta.

— Este încătuşat?

— Păi, era când l-au băgat în maşină. Am filmat.

— Mâinile îi erau încătuşate la spate, corect?

— Corect.

— Acum, se află el în aceeaşi poziţie şi în acelaşi loc din maşina de patrulă în care se afla şi domnul Elliot când l-aţi filmat cu aproximativ opt ore mai târziu?

— Da. Exact aceeaşi poziţie.

— Vă mulţumesc, domnule Muniz. Nu mai am întrebări.

Golantz a trecut peste examinarea încrucişată. Nu era nimic legat de interogarea directă care putea fi atacat, iar materialul video nu minţise. Muniz a coborât. I-am spus judecătorului că voiam să las ecranul video în acelaşi loc pentru următorul meu martor şi l-am chemat în boxă pe agentul Todd Stallworth.

Stallworth părea şi mai furios când a intrat în sala de judecată. Era bine. Părea şi mort de oboseală, iar uniforma

sa se prezenta într-o stare jalnică. Pe una din mânecile de la cămaşă avea o urmă neagră, probabil de la vreo luptă din timpul nopţii.

Am stabilit repede identitatea lui Stallworth şi faptul că el conducea maşina alfa în districtul Malibu în prima tură din ziua crimelor din casa familiei Elliot. Înainte de a putea pune o altă întrebare, Golantz a obiectat încă o dată şi a solicitat o altă întrevedere. Când ne-am apropiat de judecător, şi-a ridicat palmele în sus ca pentru a întreba „Ce e asta?" Mă obişnuisem cu stilul lui.

— Domnule judecător, obiectez la adresa acestui martor. Apărarea l-a ascuns pe lista martorilor printre numeroşii agenţi care au fost la locul crimei şi nu au nicio importanţă pentru acest caz.

Din nou aveam lista pregătită. De această dată am trântit-o în faţa judecătorului plin de frustrare, apoi am trecut cu degetul peste coloana de nume până am ajuns la Todd Stallworth. Era în mijlocul unei liste pe care se aflau alţi cinci agenţi, toţi prezenţi la locul faptei, la casa familiei Elliot.

— Domnule judecător, dacă l-am ascuns pe Stallworth, l-am ascuns la vedere. Este înregistrat în mod clar pe listă în categoria de personal de aplicare a legii. Explicaţia este aceeaşi ca mai înainte. Scrie că va depune mărturie cu privire la activităţile sale din ziua de 2 mai. Asta e tot ce am notat pentru că nu am vorbit niciodată cu el. Şi eu aud ceea ce are de spus pentru prima dată.

Golantz a clătinat din cap şi a încercat să-şi păstreze calmul.

— Domnule judecător, încă de la începutul acestui proces, apărarea s-a bazat pe şiretlicuri şi înşelăciune pentru a...

— Domnule Golantz, l-a întrerupt judecătorul, nu spuneţi ceva ce nu puteţi dovedi şi vă poate băga în bucluc. Martorul acesta, la fel ca primul chemat de domnul Haller, a fost pe lista aceasta timp de două săptămâni. Chiar acolo,

negru pe alb. Aţi avut oportunitatea să aflaţi ce aveau să spună aceşti oameni. Dacă nu aţi profitat de această oportunitate, atunci a fost decizia dumneavoastră, dar nu este şiretlic sau înşelăciune. Aţi face bine să aveţi grijă.

Golantz a stat cu capul plecat preţ de o clipă înainte de a vorbi.

— Onorată instanţă, acuzarea solicită o pauză scurtă, a spus încet în cele din urmă.

— Cât de scurtă?

— Până la ora unu.

— Nu aş spune că două ore reprezintă o perioadă scurtă, domnule Golantz.

— Onorată instanţă, am intervenit, obiectez cu privire la orice pauză. Vrea doar să-mi înşface martorul şi să-i schimbe mărturia.

— Acum la *asta* obiectez eu, a ripostat Golantz.

— Ştiţi ce, fără pauză, fără întârziere şi fără altă ciorovăială, a spus judecătorul. Deja am pierdut aproape toată dimineaţa. Obiecţie respinsă. Treceţi la loc.

Ne-am întors la locurile noastre şi am arătat o secvenţă de treizeci de secunde din materialul video care îl arăta pe bărbatul încătuşat fiind băgat în spatele maşinii 4-alfa la Malibu Creek State Park. Am îngheţat imaginea în acelaşi loc ca mai înainte, exact când maşina trecea în viteză pe lângă cameră. Am lăsat-o pe ecran în timp ce mi-am continuat interogarea directă.

— Domnule poliţist Stallworth, dumneavoastră sunteţi cel care conduce maşina aceea?

— Da, eu sunt.

— Cine este bărbatul de pe bancheta din spate?

— Numele lui este Eli Wyms.

— Am observat că a fost încătuşat înainte de a fi băgat în maşină. Asta s-a întâmplat pentru că a fost arestat?

— Da.

— Pentru ce a fost arestat?

— În primul rând, pentru că a încercat să mă omoare. A mai fost acuzat şi de descărcarea ilegală a unei arme.

— Câte capete de acuzare pentru descărcare ilegală a unei arme?

— Nu mai ţin minte numărul exact.

— Ce spuneţi de 49?

— Cam aşa. Au fost o grămadă. A tras întruna cu arma.

Stallworth era obosit şi supus, dar hotărât în răspunsurile sale.

Habar nu avea de rolul lui în cazul Elliot şi nu părea să-l intereseze să încerce să protejeze acuzarea cu răspunsuri scurte şi nepoliticoase. Probabil că era supărat pe Golantz că nu reuşise să-l scutească să depună mărturie.

— Deci, l-aţi arestat şi l-aţi dus la secţia din Malibu din apropiere?

— Nu, l-am transportat tocmai la închisoarea regională din centru, unde putea fi plasat la Secţia de psihiatrie.

— Cât a durat? Drumul adică.

— Cam o oră.

— Şi apoi v-aţi întors în Malibu?

— Nu, mai întâi am dus 4-alfa la reparat. Wyms a tras un foc care a stricat un far. Dacă tot eram în centru, m-am dus la atelierul auto şi i-am pus să îl schimbe. Asta mi-a ocupat tot restul turei.

— Deci, când s-a întors maşina în Malibu?

— La schimbul de tură. Le-am predat-o băieţilor din tura de zi.

Mi-am privit notiţele.

— Adică poliţiştilor... Murray şi Harber?

— Aşa este.

Stallworth a căscat şi în sala de judecată s-au auzit râsete înfundate.

— Ştiu că vă reţinem peste ora dumneavoastră de culcare, domnule poliţist. Nu va mai dura mult. Când predaţi maşina de la o tură la alta, o curăţaţi sau dezinfectaţi în vreun fel?

— Aşa ar trebui. De fapt, dacă nu ai borâtură pe bancheta din spate, nimeni nu face asta. Maşinile sunt scoase din rotaţie o dată sau de două ori pe săptămână şi mecanicii le curăţă.

— Eli Wyms a borât în maşina dumneavoastră?

— Nu, mi-aş fi dat seama.

Alte râsete înfundate. M-am uitat la Golantz şi nu zâmbea deloc.

— Bine, domnule agent Stallworth, să văd dacă am înţeles corect. Eli Wyms a fost arestat pentru că a tras în dumneavoastră şi pentru că a mai tras alte 93 de focuri în acea dimineaţă. A fost arestat, i-au fost puse cătuşele la spate şi a fost transportat de către dumneavoastră în centru. E totul corect?

— Mie-mi pare corect.

— În materialul video, domnul Wyms poate fi văzut pe locul din dreapta spate. A stat acolo timp de o oră întreagă, cât a durat drumul până în centru?

— Da. I-am pus centura.

— Este procedura standard să puneţi pe cineva care se află în custodie pe partea dreaptă?

— Da. Nu vrei să stea în spatele tău când conduci.

— Domnule poliţist, am mai observat pe casetă că nu i-aţi băgat mâinile domnului Wyms în pungi de plastic sau altceva de această natură înainte de a-l urca în maşina dumneavoastră de patrulă. De ce?

— Nu m-am gândit că ar fi necesar.

— De ce?

— Pentru că nu avea să fie o problemă. Aveam dovezi covârşitoare că trăsese cu armele din posesie. Nu ne făceam griji în legătură cu reziduurile de împuşcături.

— Vă mulţumesc, domnule poliţist Stallworth. Sper că puteţi să mergeţi să dormiţi acum.

M-am aşezat şi i-am lăsat martorul lui Golantz. S-a ridicat încet şi a ocupat locul de la pupitru. Ştia exact încotro mă îndreptam acum, dar nu prea avea ce să facă pentru a mă

opri. A trebuit însă să-i dau cezarului ce-i al cezarului. A găsit o mică fisură în interogarea mea directă şi a făcut tot posibilul să o exploateze.

— Domnule poliţist Stallworth, cam cât aţi aşteptat ca maşina dumneavoastră să fie reparată la atelierul auto din centru?

— Cam două ore. Au doar doi băieţi care lucrează în tura de la miezul nopţii şi aveau treabă.

— Aţi stat lângă maşină timp de două ore?

— Nu, am ocupat o masă de lucru din birou şi am scris procesul-verbal pentru arestarea lui Wyms.

— Şi aţi declarat mai devreme că, indiferent care ar trebui să fie procedura, în general vă bazaţi pe atelierul auto să păstreze maşinile de patrulă curate, este corect?

— Da, corect.

— Faceţi o cerere oficială sau oamenii care lucrează la atelierul auto se apucă pur şi simplu singuri să cureţe şi să întreţină maşina?

— Nu am făcut niciodată o cerere oficială. Se face pur şi simplu, presupun.

— Acum, ştiţi dacă în timpul celor două ore în care vă aflaţi departe de maşină şi scriaţi procesul-verbal angajaţii din atelierul auto au curăţat sau dezinfectat maşina?

— Nu, nu ştiu.

— Ar fi putut s-o facă, iar dumneavoastră să nu ştiţi asta neapărat, aşa-i?

— Aşa este.

— Vă mulţumesc, domnule poliţist.

Am ezitat, dar m-am ridicat.

— Domnule poliţist Stallworth, aţi spus că le-a luat două ore să repare maşina pentru că le lipsea mâna de lucru şi erau ocupaţi, corect?

— Corect.

A spus pe un ton care sugera că se săturase deja.

— Deci, este improbabil ca băieţii ăştia să-şi fi făcut timp să vă cureţe maşina dacă nu cereaţi asta, aşa-i?

— Nu ştiu. Ar trebui să-i întrebaţi.
— Le-aţi cerut în mod specific să cureţe maşina?
— Nu.
— Vă mulţumesc, domnule poliţist.
M-am aşezat, iar Golantz a trecut peste o nouă rundă.

Era deja aproape amiază. Judecătorul a întrerupt şedinţa pentru masa de prânz, dar a dat juriului şi avocaţilor doar o pauză de 45 de minute pentru că încerca să recupereze timpul pierdut de dimineaţă. Mie îmi convenea. Martora mea cea mai importantă urma să depună mărturie şi, cu cât o aduceam mai repede la bară, cu atât mai aproape avea să fie clientul meu de un verdict de achitare.

49

Dr. Shamiram Arslanian a fost un martor surpriză. Nu în ceea ce priveşte prezenţa la proces – fusese pe lista martorilor dinainte de a mă fi implicat eu în caz –, ci în ceea ce priveşte aspectul fizic şi personalitatea. Numele şi pedigriul său în criminalistică te duceau cu gândul la imaginea unei femei profunde, sobre, cu un halat de laborator alb şi păr prins la spate într-un coc auster. Nu arăta însă deloc aşa. Era o blondă cu ochii albaştri, vivace, cu o fire veselă şi un zâmbet sincer. Nu era doar fotogenică. Era telegenică. Vorbea clar şi era sigură pe ea, dar nu dădea niciodată impresia de aroganţă. Cuvântul care o descria cel mai bine era acela pe care orice avocat doreşte să descrie un martor al său: simpatică. Iar asta se întâlnea rar la un martor care îţi prezenta dovezile criminalistice.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a sfârşitului de săptămână cu Shami, cum prefera ea să i se spună. Revizuisem dovezile privitoare la reziduurile de împuşcare din cazul Elliot şi mărturia pe care urma să o depună pentru apărare, precum şi examinarea încrucişată la care se putea aştepta din partea lui Golantz. Amânasem asta până în acest moment al jocului pentru a evita problemele legate de comunicarea prealabilă. Experta mea nu putea dezvălui ceea ce nu ştia procurorului, aşa că îi fusese ascuns glonţul magic până în ultima clipă.

Fără îndoială, era o celebritate. Găzduise cândva o emisiune despre propriile realizări remarcabile la Court TV 1 se ceruse autograful de două ori când am scos-o la cină la Palm şi se tutuia cu vreo doi directori de televiziune care au venit la masa noastră. Avea şi un onorariu de vedetă.

Pentru patru zile în Los Angeles ca să studieze, să se pregătească şi să depună mărturie avea să primească un onorariu net de 10 000 de dolari plus plata cheltuielilor. Bună afacere dacă o puteai obţine, iar ea putea. Era cunoscută pentru faptul că studia numeroasele solicitări de acordare a timpului său şi alegea doar acele cazuri în care credea cu tărie că fusese comisă o eroare regretabilă sau o greşeală judiciară. Nu era rău nici dacă aveai un caz care se bucura de atenţie din partea presei naţionale.

Am ştiut după primele zece minute petrecute cu ea că avea să merite fiecare ban pe care i-l plătea Elliot. Avea să fie o belea dublă pentru acuzare. Personalitatea ei avea să cucerească juriul, iar faptele enunţate de ea aveau să pecetluiască afacerea. Atât de mult din mecanismul unui proces se rezumă la cine depune mărturie, nu la ceea ce mărturia dezvăluie de fapt. Ţine de modul în care îţi vinzi cauza juriului, iar Shami putea vinde chibrituri arse. Martorul criminalist al acuzării era un tocilar cu personalitatea unei eprubete. Martorul meu găzduise o emisiune de televiziune numită *Dependent de chimie.*

Am auzit murmurul domol de recunoaştere în sala de judecată în timp ce martora mea cu păr lung şi-a făcut intrarea din spate, fiind urmărită de toate privirile pe măsură ce parcurgea intervalul din centru, a ieşit pe portiţă şi a traversat ocolul doveditor pentru a ajunge în boxa martorilor. Purta un costum bleumarin care se potrivea perfect cu formele ei şi îi punea în evidenţă cascada de cârlionţi blonzi. Până şi judecătorul Stanton a părut înnebunit. I-a cerut aprodului să-i aducă un pahar cu apă înainte ca ea să fi depus măcar jurământul. Nu-l întrebase pe tocilarul criminalist al acuzării nici dacă voia un rahat.

După ce şi-a spus numele, l-a repetat pe litere şi a jurat să spună doar adevărul, m-am ridicat cu blocnotesul meu şi m-am dus la pupitru.

— Bună ziua, doamnă doctor Arslanian. Ce mai faceţi?

— Fac foarte bine, mulţumesc de întrebare.

Se simţea o urmă vagă de accent sudic în vocea ei.

— Înainte de a vă parcurge CV-ul, vreau să clarificăm ceva de la bun început. Sunteţi un consultant plătit de apărare, este corect?

— Da, este corect. Sunt plătită pentru a fi aici, nu pentru a declara ceva ce nu corespunde părerii mele proprii – fie că urmează sau nu linia apărării. Asta este condiţia pe care o pun şi nu o schimb niciodată.

— Bine, spuneţi-ne de unde sunteţi, doamnă doctor.

— Locuiesc în Ossining, New York momentan. M-am născut şi am crescut în Florida şi am petrecut o mulţime de ani în zona Boston, urmând diverse şcoli.

— Shamiram Arslanian. Nu sună a nume din Florida.

Ne-a oferit un zâmbet încântător.

— Tatăl meu este sută la sută armean, aşa că presupun că asta mă face pe jumătate armeancă şi pe jumătate floridiană. Tatăl meu spunea că sunt armagediană când eram mică.

Mulţi din sala de judecată au chicotit politicos.

— Ce pregătire aveţi? am întrebat.

— Păi, am două diplome în domeniu. Mi-am obţinut masteratul la MIT – Institutul de Tehnologie din Massachusetts – studii în inginerie chimică. Apoi am devenit doctor în criminologie, iar diploma aceasta mi-a fost acordată de Colegiul John Jay din New York.

— Când spuneţi că v-a fost „acordată” înseamnă că este o diplomă onorifică?

— E pe dracu', a spus ea cu putere. Am muncit pe brânci doi ani ca să obţin titlul.

De această dată toată sala de judecată a izbucnit în râs şi am observat că până şi judecătorul a zâmbit înainte de a bate o dată în mod politicos cu ciocănelul pentru a face ordine.

— Am văzut în CV-ul dumneavoastră că aveţi şi două diplome de licenţă. Este adevărat?

— Am câte două bucăţi din toate, se pare. Doi copii. Două maşini. Am chiar şi două pisici acasă, pe nume Wilbur şi Orville.

Am privit cu coada ochiului spre masa acuzării şi am văzut că Golantz şi colega lui priveau fix în faţă şi nu schiţaseră nici măcar un zâmbet. Am privit apoi juriul şi am văzut că toţi cei 24 de ochi o urmăreau fermecaţi pe martoră. Îi făcuse să-i mănânce din palmă şi nici măcar nu începuse încă.

— Ce diplome de licenţă aveţi?

— Am una de la Harvard în inginerie şi una de la Colegiul de Muzică Berklee. Am fost la ambele universităţi în acelaşi timp.

— Sunteţi licenţiată în muzică? m-am mirat simulând surpriza.

— Îmi place să cânt.

Alte râsete. Replicile savuroase veneau pe bandă. Provocând surpriză după surpriză, Shami Arslanian era martorul perfect.

Golantz s-a ridicat în cele din urmă şi s-a adresat judecătorului:

— Onorată instanţă, acuzarea ar dori ca martorul să ofere declaraţii cu privire la criminalistică şi nu la muzică, sau nume ale animalelor de casă, sau lucruri irelevante pentru caracterul serios al acestui proces.

Judecătorul mi-a cerut fără prea mare tragere de inimă să pun întrebări la subiect. Golantz s-a aşezat. Câştigase acest punct, dar îşi pierduse poziţia. Toţi cei din sală îl priveau acum ca pe o persoană care strică plăcerea altora, furând dramul de frivolitate existent într-o chestiune atât de serioasă.

Am mai pus câteva întrebări care au relevat faptul că dr. Arslanian lucra în acel moment ca profesor şi cercetător la Colegiul John Jay. Am acoperit istoria şi disponibilitatea sa limitată în calitate de martor expert şi în cele din urmă am ajuns la studiul său asupra reziduurilor de împuşcare găsite

pe corpul şi pe hainele lui Walter Elliot în ziua crimelor din Malibu. A declarat că analizase procedurile şi rezultatele laboratorului şerifului şi că desfăşurase propriile evaluări şi modelări. A spus că mai analizase şi toate casetele video care i-au fost trimise de către apărare în coroborare cu studiile sale.

— Acum, doamnă doctor Arslanian, martorul criminalist al acuzării a declarat mai devreme în acest proces că lamelele prelevate de pe mâinile, mânecile şi sacoul domnului Elliot au făcut proba unor niveluri ridicate de elemente specifice asociate cu resturi de împuşcare. Sunteţi de acord cu acea concluzie?

— Da, sunt, a zis martora mea.

Un freamăt domol de surpriză s-a simţit în sală.

— Vreţi să spuneţi că studiile dumneavoastră au stabilit că acuzatul avea reziduuri de împuşcare pe mâini şi haine?

— Este corect. Niveluri ridicate de bariu, antimoniu şi plumb. Combinate, acestea sunt semne de resturi de împuşcare.

— Ce înseamnă „niveluri ridicate”?

— Înseamnă doar că unele dintre aceste substanţe ar putea fi găsite pe corpul unei persoane fie că au tras sau au mânuit o armă, fie că nu. Doar din viaţa de zi cu zi.

— Deci, niveluri ridicate din toate aceste trei substanţe sunt necesare pentru un rezultat pozitiv în testarea pentru reziduuri de împuşcare, corect?

— Da, asta şi tipare de concentraţie.

— Puteţi să ne spuneţi ce înţelegeţi prin „tipare de concentraţie”?

— Sigur. Când o armă se descarcă – în acest caz credem că este vorba despre un pistol –, se produce o explozie în culată care îi dă glonţului energia şi viteza. Acea explozie scoate gaze prin ţeavă odată cu glonţul, precum şi prin orice crăpătură şi deschizătură mică din armă. Închizătorul – adică partea din spatele ţevii – se deschide după ce a fost

tras un foc. Gazele care ies propulsează aceste elemente microscopice despre care vorbim în spate pe trăgător.

— Şi asta e ceea ce s-a întâmplat în acest caz, corect?

— Nu, nu este corect. Pe baza întregii mele anchete, nu pot spune asta.

Am ridicat din sprâncene simulând surpriza.

— Dar, doamnă doctor, tocmai aţi spus că sunteţi de acord cu concluzia acuzării potrivit căreia au existat resturi de împuşcare pe mâinile şi mânecile inculpatului.

— Sunt, într-adevăr, de acord cu concluzia acuzării potrivit căreia au existat resturi de împuşcare pe inculpat, dar nu asta a fost întrebarea pe care mi-aţi adresat-o.

Am luat o pauză de-o clipă reformulând întrebarea.

— Doamnă doctor Arslanian, vreţi să spuneţi că putea exista o explicaţie alternativă pentru reziduurile de împuşcare descoperite pe mâinile şi hainele domnului Elliot?

— Da, asta vreau să spun.

Eram acolo. Ajunsesem în cele din urmă la miezul problemei. Era timpul să lansez glonţul magic.

— Studiile pe care le-aţi făcut la sfârşitul săptămânii pe materialele care v-au fost puse la dispoziţie de către apărare v-au dus la o explicaţie alternativă pentru reziduurile de împuşcare de pe mâinile şi hainele lui Walter Elliot?

— Da.

— Şi care este acea explicaţie?

— Este extrem de probabil, după părerea mea, ca resturile de pe mâinile şi hainele domnului Elliot să fi fost transferate acolo.

— Transferate? Sugeraţi că cineva a plantat în mod intenţionat reziduuri de împuşcare?

— Nu. Sugerez că s-a întâmplat din neatenţie, din întâmplare sau din greşeală. Reziduurile de împuşcare reprezintă, în fond, pulbere microscopică. Se deplasează. Poate fi transferată prin contact.

— Ce înseamnă „transferată prin contact”?

— Înseamnă că materialul despre care vorbim aterizează pe o suprafaţă după ce este descărcat din arma de foc. Dacă acea suprafaţă vine în contact cu o alta, o parte din material se va transfera. Se va curăţa prin frecare, asta vreau să spun. De asta există protocoale de aplicare a legii pentru evitarea acestor situaţii. Victimelor şi suspecţilor de infracţiuni armate li se scot adesea hainele pentru păstrare şi studiu. Unele agenţii pun pungi pentru dovezi peste mâinile oamenilor pentru păstrare şi ocrotire împotriva transferului.

— Poate fi acest material transferat de mai multe ori?

— Da, se poate, cu niveluri în scădere. Acesta este material solid. Nu este un gaz. Nu se împrăştie precum un gaz. Este microscopic, dar solid, şi trebuie să fie undeva la finalul zilei. Am efectuat numeroase studii în această privinţă şi am aflat că transferul poate să se repete o dată şi încă o dată.

— Dar în cazul transferului repetat nu ar scădea cantitatea de material la fiecare transfer până ar deveni neglijabilă?

— Aşa este. Fiecare nouă suprafaţă va păstra mai puţin decât suprafaţa anterioară, aşa că ţine totul de cantitatea cu care începi. Cu cât începi cu mai mult, cu atât mai mare este cantitatea care poate fi transferată.

Am dat din cap şi am luat o mică pauză, răsfoind paginile din faţa mea de parcă aş fi căutat ceva. Voiam să fie o limită clară între discuţia teoretică şi cazul specific cu care aveam de-a face.

— Bine, doamnă doctor, am spus în cele din urmă. Ţinând cont de aceste teorii, ne puteţi spune ce s-a întâmplat în cazul Elliot?

— Vă pot spune şi vă pot arăta, a răspuns dr. Arslanian. Când domnul Elliot a fost încătuşat şi băgat în spatele maşinii de patrulă 4-alfa, a fost băgat la propriu într-un

focar de reziduuri de împuşcare. Acolo şi atunci a avut loc transferul.

— Cum aşa?

— Mâinile, braţele şi hainele sale au fost puse în contact direct cu reziduuri de împuşcare de la alt caz. Transferul ar fi fost inevitabil.

Golantz a obiectat rapid, spunând că nu fundamentasem un astfel de răspuns. I-am spus judecătorului că intenţionam să fac asta chiar acum şi am cerut permisiunea de a monta din nou echipamentul video în faţa juriului.

Dr. Arslanian luase materialul video filmat de către primul meu martor, Julio Muniz, şi îl editase într-un film demonstrativ. L-am prezentat ca probă materială a apărării în ciuda obiecţiei eşuate a lui Golantz. Folosindu-mă de film ca material didactic, am parcurs alături de martora mea pas cu pas teoria apărării legată de transfer. A fost o demonstraţie care a durat aproape o oră, una dintre cele mai minuţioase prezentări ale unei teorii alternative în care fusesem implicat vreodată.

— Un bărbat care a tras cu arme de cel puţin 94 de ori a fost aşezat pe acel loc, a spus. De 94 de ori! Ar fi trebuit să duhnească la propriu de reziduuri de împuşcare.

— Şi este opinia dumneavoastră de expert că reziduurile de împuşcare ar fi fost transferate de la Eli Wyms pe bancheta maşinii? am întrebat.

— Categoric.

— Şi este opinia dumneavoastră de expert că reziduurile de împuşcare de pe banchetă ar fi putut apoi fi transferate asupra următoarei persoane care a fost aşezată acolo?

— Da.

— Şi este opinia dumneavoastră de expert că aceasta a fost originea reziduurile de împuşcare de pe mâinile şi hainele lui Walter Elliot?

— Din nou, având mâinile legate la spate, a intrat în contact direct cu o suprafaţă de transfer. Da, în opinia mea

de expert, cred într-adevăr că aşa au ajuns reziduurile de împuşcare pe mâinile şi hainele sale.

Am făcut din nou o pauză pentru a face resimţit efectul concluziilor expertei. Dacă ştiam un lucru despre îndoiala firească, acela era că tocmai o fixasem în conştiinţa fiecărui jurat. Dacă aveau să voteze mai târziu cu conştiinţa, asta era altă poveste.

50

Acum era timpul să introduc marele element de recuzită pentru a face şi mai concludentă mărturia dr. Arslanian.

— Doamnă doctor, aţi tras vreo altă concluzie din analiza dumneavoastră asupra probelor de reziduuri de împuşcare care au sprijinit teoria transferului pe care aţi schiţat-o aici?

— Da.

— Şi care a fost aceea?

— Îmi pot folosi manechinul pentru a demonstra?

I-am cerut judecătorului să-i permită martorei să folosească un manechin în scopul demonstraţiei, iar el a acceptat fără nicio obiecţie din partea lui Golantz. Am trecut apoi prin ţarcul grefierului către coridorul ce ducea spre biroul judecătorului. Lăsasem manechinul doamnei doctor Arslanian acolo până era declarat admisibil. L-am împins spre centrul ocolului doveditor în faţa juriului şi a camerei Court TV. I-am făcut semn doamnei doctor Arslanian să coboare din boxa martorilor pentru a-şi face demonstraţia.

Manechinul era un model cu corp întreg şi cu membre complet manevrabile, mâini şi chiar degete. Era confecţionat din plastic alb şi avea mai multe pete gri pe faţă şi pe mâini de la experimente şi demonstraţii efectuate de-a lungul anilor. Era îmbrăcat cu jeanşi albaştri şi o cămaşă cu guler bleumarin pe sub un fâş cu un model pe spate ce comemora câştigarea unui campionat naţional de fotbal de către Universitatea din Florida mai devreme în acel an. Manechinul era suspendat la două degete deasupra solului pe un braţ de metal şi o platformă cu roţi.

Mi-am dat seama că am uitat ceva şi m-am dus la geanta mea pe roţi. Am scos arma falsă de lemn şi arătătorul telescopic. I le-am înmânat pe amândouă doamnei doctor Arslanian şi apoi m-am întors la pupitru.

— Bine, ce avem aici, doamnă doctor?

— Acesta este Manny, manechinul meu pentru demonstraţii. Manny, acesta este juriul.

S-au auzit câteva râsete, iar un jurat, avocatul, chiar a dat din cap în semn de salut în direcţia manechinului.

— Manny este fan Florida Gator?

— Ăă, astăzi, da.

Uneori mesagerul poate pune în umbră mesajul. La unii martori asta este de dorit pentru că mărturia lor nu este atât de utilă, dar cu dr. Arslanian nu era cazul. Ştiam că mersesem pe sârmă cu ea: era prea drăguţă şi amuzantă pe de o parte, iar pe de alta, avea probe materiale ştiinţifice solide. Echilibrul potrivit avea să o facă pe ea şi informaţiile ei să lase o puternică impresie asupra juriului. Ştiam că acum era momentul să ne întoarcem la declaraţii serioase.

— De ce avem nevoie de Manny aici, doamnă doctor?

— Pentru că o analiză a lamelelor SEMS colectate de către expertul criminalist al şerifului ne poate arăta de ce reziduurile de împuşcare de pe domnul Elliot nu provin de la un foc tras de el.

— Ştiu că expertul acuzării ne-a explicat aceste proceduri săptămâna trecută, dar aş vrea să ne împrospătaţi memoria. Ce este o lamelă SEMS?

— Analiza pentru reziduurile de împuşcare este efectuată cu lamele sau dischete rotunde care au o latură lipicioasă ce se poate dezlipi. Lamelele sunt bătute uşor pe suprafaţa testată şi colectează toate materialele microscopice de la suprafaţă. Lamela este studiată apoi la un microscop electronic cu scanare, sau SEMS. La microscop vedem sau nu vedem cele trei elemente despre care am vorbit aici. Bariu, antimoniu şi plumb.

— Bine, atunci aveţi o demonstraţie pentru noi?

— Da, am.

— Vă rog să o explicaţi juriului.

Dr. Arslanian s-a întors cu faţa spre juriu. Demonstraţia fusese plănuită şi repetată cu atenţie, până la faptul că eu o numeam întotdeauna „doctor”, iar ea îl numea pe criminalistul acuzării „domn”.

— Domnul Guilfoyle, expertul criminalist al Departamentului Şerifului, a prelevat opt mostre diferite de pe corpul şi hainele domnului Elliot. Fiecare lamelă a fost codificată pentru ca locul de pe care a fost prelevată mostra să fie cunoscut şi trecut într-un tabel.

A arătat pe manechin locurile de unde fuseseră prelevate mostrele. Manechinul stătea cu braţele coborâte pe lângă corp.

— Lamela A a fost folosită pentru vârful mâinii drepte, lamela B pentru vârful mâinii stângi, lamela C pentru mâneca dreaptă a hainei domnului Elliot şi D pentru mâneca stângă. Apoi avem lamelele E şi F pentru partea din dreapta şi stânga a sacoului, şi G şi H pentru porţiunile de cămaşă care acoperă pieptul şi torsul, pentru că domnul Elliot o purta pe sub sacoul deschis în faţă.

— Acestea sunt hainele pe care le purta în acea zi?

— Nu, nu sunt. Acestea sunt copii exacte ale hainelor pe care le purta şi au inclusiv aceeaşi mărime şi acelaşi producător.

— Bine, ce aţi aflat ca urmare a analizei dumneavoastră asupra celor opt lamele?

— Am pregătit o diagramă pentru ca juraţii să poată urmări explicaţia.

Am prezentat diagrama ca probă materială a apărării. Golantz primise o copie în acea dimineaţă. Acum s-a ridicat şi a obiectat, spunând că primirea târzie a diagramei încălca regulile comunicării prealabile. I-am explicat judecătorului că diagrama fusese compusă cu o noapte înainte, după întâlnirile mele cu dr. Arslanian de sâmbătă şi

duminică. Judecătorul a fost de acord cu procurorul, spunând că direcţia examinării martorului de către mine era evidentă şi bine pregătită şi că, prin urmare, ar fi trebuit să schiţez diagrama mai devreme. Obiecţia a fost admisă, iar dr. Arslanian trebuia acum să se descurce de una singură. Fusese un risc, dar nu regretam mişcarea. Preferam ca martora mea să le vorbească juraţilor fără plasă decât să-i fac cunoscută strategia mea lui Golantz înainte de implementare.

— Bine, doamnă doctor, puteţi face referire încă la notiţele şi la diagrama dumneavoastră. Juraţii trebuie doar să vă urmărească. Ce aţi aflat din analiza pe care aţi efectuat-o celor opt lamele SEMS?

— Am aflat că nivelurile de reziduuri de împuşcare de pe lamele diferă în mare măsură.

— Cum aşa?

— Păi, pe lamelele A şi B, cu mostre prelevate de pe mâinile domnului Elliot, se găseau cele mai înalte niveluri de reziduuri de împuşcare. De acolo avem o scădere dramatică a nivelurilor de reziduuri de împuşcare: lamelele C, D, E şi F cu niveluri mult mai scăzute, şi nici urmă de reziduuri de împuşcare înregistrate pe lamelele G şi H.

— Ce v-a spus asta, doamnă doctor?

— Mi-a spus că reziduurile de împuşcare de pe mâinile şi hainele domnului Elliot nu au provenit de la folosirea unei arme.

— Puteţi explica de ce?

— În primul rând, rezultatele comparabile provenite de la ambele mâini indică faptul că s-a tras cu arma ţinută cu ambele mâini.

S-a dus la manechin şi i-a ridicat braţele, formând un V prin împreunarea mâinilor în faţă. A îndoit mâinile şi degetele în jurul armei de lemn.

— Dar dacă arma era ţinută cu ambele mâini ar fi rezultat şi niveluri mai ridicate de resturi de împuşcare pe mânecile sacoului în special, precum şi pe restul hainelor.

— Dar lamelele procesate de către Departamentul Şerifului nu arată asta, am dreptate?

— Aveţi dreptate. Arată opusul. Deşi o scădere faţă de rezultatele de pe mâini este de aşteptat, nu este de aşteptat ca ea să fie de un asemenea grad.

— Aşadar, în opinia dumneavoastră de expert, ce înseamnă asta?

— O expunere la transfer de compus. Prima expunere s-a petrecut când a fost aşezat cu mâinile şi braţele la spate în maşina 4-alfa. După aceea, materialul s-a aflat pe mâinile şi braţele sale, iar o parte din el a fost transferat apoi pentru a doua oară pe pulpanele din faţă ale sacoului său în timpul mişcării normale a mâinilor şi braţelor. Asta s-ar fi petrecut în mod continuu până la colectarea hainelor de pe el.

— Ce ne puteţi spune despre lipsa rezultatelor de pe lamelele de pe cămaşa de sub sacou?

— Nu ţinem cont de asta pentru că sacoul ar fi putut fi încheiat în timpul tragerii.

— În opinia dumneavoastră de expert, doamnă doctor, există vreo posibilitate ca domnul Elliot să fi obţinut acest tipar de reziduuri de împuşcare pe mâinile şi hainele sale descărcând o armă de foc?

— Nu, nu există.

— Vă mulţumesc, doamnă doctor Arslanian. Nu mai am întrebări.

M-am întors la locul meu şi m-am aplecat să-i şoptesc lui Walter la ureche.

— Dacă nu le-am dat acum îndoială firească, atunci nu ştiu ce e asta.

Elliot a dat din cap şi mi-a răspuns în şoaptă.

— Nu a meritat niciodată mai mult să cheltuiesc zece mii de dolari.

Credeam că nici eu nu mă descurcasem aşa de rău, dar am lăsat-o baltă. Golantz i-a solicitat judecătorului o pauză după-amiază înainte de a începe interogarea încrucişată a martorei, iar judecătorul a acceptat. Am observat ceea ce

credeam a fi un nivel mai ridicat de energie în zumzetul verbal al sălii de judecată după suspendarea şedinţei. Shami Arslanian dăduse în mod sigur avânt apărării.

În cincisprezece minute, aveam să văd ce avea Golantz în arsenal pentru a pune la îndoială credibilitatea şi declaraţia martorei mele, dar nu-mi puteam imagina că avea prea multe. Dacă avea ceva nu ar fi cerut pauza. S-ar fi ridicat şi ar fi taxat-o imediat.

După ce juriul şi judecătorul eliberaseră sala de judecată şi observatorii se împingeau spre coridor, am făcut un tur până la masa acuzării. Golantz scria întrebări pe un blocnotes. Nu şi-a ridicat privirea spre mine.

— Ce-i? a spus.

— Răspunsul este nu.

— La ce întrebare?

— Aia despre acceptarea unui aranjament negociat de către clientul meu. Nu ne interesează.

Golantz a rânjit.

— Eşti haios, Haller. Şi ce, ai un martor impresionant. Procesul mai are mult până la final.

— Iar eu mai am un căpitan de poliţie francez care va depune mărturie că Rilz a trădat şapte dintre cei mai periculoşi şi răzbunători oameni pe care i-a anchetat el vreodată. S-a întâmplat ca doi dintre ei să iasă din închisoare anul trecut şi să dispară. Nimeni nu ştie unde sunt. Poate că erau în Malibu primăvara trecută.

Golantz şi-a pus stiloul jos şi şi-a ridicat în cele din urmă privirea spre mine.

— Da, am vorbit cu inspectorul tău Clouseau ieri. E destul de clar că spune orice vrei tu să spună, atâta timp cât îl plimbi cu avionul la clasa întâi. La finalul depoziţiei, a scos o hartă din aia cu vedete şi m-a întrebat dacă puteam să-i arăt unde locuieşte Angelina Jolie. Ai prins un martor al naibii de serios.

Îi spusesem căpitanului Pepin să se potolească în legătură cu chestia aia cu harta vedetelor. Se pare că nu mă ascultase. Trebuia să schimb subiectul.

— Şi nemţii unde sunt? am întrebat.

Golantz s-a uitat în spatele său de parcă ar fi vrut să se asigure că membrii familiei lui Johan Rilz nu erau acolo.

— Le-am spus că trebuie să fie pregătiţi pentru strategia ta de a construi o apărare căcându-te pe amintirea fiului şi fratelui lor, a zis el. Le-am spus că aveai să iei problemele lui Johan din Franţa de acum cinci ani şi să le foloseşti ca să-i eliberezi ucigaşul. Le-am spus că aveai să-l descrii ca pe un gigolo german care seducea clienţi şi cliente bogate prin tot Malibu-ul şi partea de vest. Ştii ce mi-a răspuns tatăl?

— Nu, dar îmi vei spune tu.

— Mi-a zis că s-au săturat de justiţia americană şi că se întorc acasă.

Am încercat să răspund cu o replică isteaţă şi cinică, dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Stai liniştit, a spus Golantz. Bun sau rău, îi voi suna şi le voi comunica verdictul.

— Bine.

L-am lăsat acolo şi am ieşit pe coridor să-mi caut clientul. L-am văzut înconjurat de reporteri. Simţindu-se îndrăzneţ după succesul mărturiei doamnei doctor Arslanian, manevra acum marele juriu – opinia publică.

— În tot acest timp în care se concentrează asupra mea, adevăratul criminal zburdă liber!

O secvenţă audio concisă şi drăguţă. Era bun. Tocmai voiam să îmi fac loc prin mulţime să-l înhaţ când Dennis Wojciechowski m-a strigat.

— Vino cu mine, a spus el.

Am mers de-a lungul coridorului, departe de mulţime.

— Ce e nou, Cisco? Mă întrebam pe unde umbli.

— Am fost ocupat. Am primit raportul din Florida. Vrei să-l auzi?

Îi spusesem ce aflasem de la Elliot despre rolul său de marionetă pentru aşa-numita organizaţie. Povestea lui Elliot mi se păruse destul de sinceră, dar la lumina zilei mi-am amintit un truism simplu – toţi mint – şi l-am rugat pe Cisco să vadă ce poate să facă pentru a o confirma.

— Să aud, am spus.

— Am apelat la un detectiv particular din Fort Lauderdale cu care am mai lucrat. Tampa e în partea cealaltă a statului, dar am vrut să aleg un tip pe care-l ştiam şi în care aveam încredere.

— Înţeleg. Ce a găsit?

— Bunicul lui Elliot a fondat o afacere de transport de fosfat acum 78 de ani. A condus-o el, apoi a condus-o tatăl lui Elliot, iar apoi a condus-o Elliot însuşi. Doar că nu i-a plăcut să îşi murdărească mâinile în afacerea cu fosfat şi a vândut-o la un an după ce tatăl său a murit de atac de cord. Era o companie privată, aşa că documentul de vânzare nu este public. Articolele de ziar de la acea vreme au estimat că preţul a fost de aproximativ treizeci şi două de milioane.

— Şi crima organizată?

— Tipul meu nu a mirosit nimic. I s-a părut că era o afacere bună şi curată – din punct de vedere legal, vreau să spun. Elliot ţi-a spus că era o marionetă şi că a fost trimis aici să le investească banii. Nu a menţionat nimic despre vânzarea propriei companii şi de aducerea banilor aici. Omul ăsta te minte.

Am dat din cap.

— Bine, Cisco, mulţumesc.

— Ai nevoie de mine în instanţă? Încă mai lucrez la câteva chestii. Am auzit că juratul numărul 7 a dispărut de dimineaţă.

— Mda, se vorbeşte despre el. Şi nu am nevoie de tine în instanţă.

— Bine, omule, discutăm mai târziu.

S-a îndreptat spre lifturi, iar eu am rămas privindu-l pe clientul meu, care vorbea cu reporterii. Un foc mocnit a

început să ardă în mine înteţindu-se pe măsură ce avansam cu greu prin mulţime ca să-l iau de acolo.

— Bine, asta-i tot, oameni buni, am spus. Fără alte comentarii. Fără alte comentarii.

L-am înşfăcat pe Elliot de braţ, trăgându-l din mulţime, şi l-am condus de-a lungul coridorului. Am gonit vreo doi reporteri care se ţineau după noi şi am ajuns în cele din urmă destul de departe de toate celelalte urechi, undeva unde puteam vorbi între patru ochi.

— Walter, ce făceai?

Zâmbea voios. Şi-a strâns un pumn şi l-a ridicat în aer.

— Le-o bag în fund. Procurorului şi şerifilor, tuturor.

— Mda, ei bine, ai face bine să mai aştepţi. Încă mai avem de lucru. Om fi câştigat noi bătălia de azi, dar nu am câştigat încă războiul.

— Ei, hai. E a mea, Mick. A fost a dracului de remarcabilă acolo. Adică vreau să mă însor cu ea!

— Mda, drăguţ, dar hai să vedem cum se descurcă la interogarea încrucişată înainte să cumperi inelul, bine?

O altă reporteră s-a apropiat şi i-am spus să facă paşi, apoi m-am întors din nou spre clientul meu.

— Ascultă, Walter, trebuie să vorbim.

— Bine, vorbeşte.

— Am pus un detectiv particular să-ţi verifice povestea în Florida şi tocmai am aflat că a fost un rahat. M-ai minţit, Walter, şi ţi-am spus să nu mă minţi niciodată.

Elliot a clătinat din cap şi a părut deranjat că îi stricasem buna dispoziţie. Pentru el, să fi prins cu minciuna era o neplăcere minoră, îl enerva până şi faptul că aduceam subiectul în discuţie.

— De ce m-ai minţit, Walter? De ce-ai ţesut povestea aia?

A ridicat din umeri şi şi-a întors privirea de la mine când a vorbit.

— Povestea? Am citit-o într-un scenariu cândva. Chiar am refuzat proiectul, dar am ţinut minte povestea.

— Dar de ce? Sunt avocatul tău. Îmi poţi spune orice. Te-am rugat să-mi spui adevărul şi tu m-ai minţit. De ce?

M-a privit în cele din urmă în ochi.

— Ştiam că trebuie să aprind un foc sub tine.

— Ce foc? Despre ce vorbeşti?

— Haide, Mickey. Hai să nu. ..

A dat să plece spre sala de judecată, dar l-am înşfăcat de braţ.

— Nu, vreau să aud. Ce foc ai aprins?

— Toţi se întorc înăuntru. Pauza s-a terminat şi ar trebui să fim acolo.

L-am strâns şi mai tare.

— Ce foc, Walter?

— Mă doare braţul.

Mi-am slăbit strânsoarea, dar nu i-am dat drumul şi am rămas cu privirea aţintită asupra lui.

— Ce foc?

Şi-a ferit privirea şi pe faţă i s-a întins un rânjet care parcă spunea „Ptiu, drace!” În cele din urmă i-am eliberat braţul.

— Uite ce e, a zis el. De la început aveam nevoie ca tu să crezi că nu am făcut-o. Era singurul mod în care puteam şti că vei face tot posibilul. Că vei fi al dracului de neobosit.

L-am privit fix şi am văzut cum zâmbetul se transformă într-o expresie plină de mândrie.

— Ţi-am zis că pot citi oamenii, Mick. Ştiam că aveai nevoie de ceva în care să crezi. Ştiam că dacă eram un pic vinovat, dar nu vinovat de infracţiunea cea importantă, atunci asta ţi-ar fi dat ceea ce îţi trebuia. Ţi-ar fi dat înapoi focul.

Se spune că actorii cei mai buni de la Hollywood se află de partea greşită a camerei de filmat. În acel moment, am ştiut că era adevărat. Am ştiut că Elliot îşi ucisese soţia şi pe amantul acesteia şi că era chiar mândru de asta. Mi-am dres glasul şi am vorbit:

— De unde ai luat arma?

— Ooo, o aveam de mult. Am cumpărat-o pe sub mână la o piaţă de vechituri încă din anii 1970. Eram un fan împătimit al lui Dirty Hary şi voiam un magnum patruşpatru. Îl ţineam în casa de pe plajă pentru apărare. Ştii tu, sunt o grămadă de vagabonzi jos pe plaja de acolo.

— Ce s-a întâmplat de fapt în casa aceea, Walter?

A dat din cap de parcă ar fi plănuit încă de la început să profite de acest moment pentru a-mi spune.

— S-a întâmplat că m-am dus acolo să o confrunt pe ea şi pe ăla pe care îl futea în fiecare luni, dar când am ajuns acolo, mi-am dat seama că era vorba de Rilz. Mi-l prezentase ca fiind homo, îl invitase la cină, şi la petreceri, şi la premiere, şi probabil că râdeau mai târziu. Râdeau de mine, Mick. M-a scos din sărite. Din minţi, de fapt. Am scos arma din dulap, mi-am pus mănuşi de cauciuc de sub chiuvetă şi am urcat. Ar fi trebuit să le vezi expresia de pe feţe când au văzut arma aia mare.

L-am aţintit cu privirea mult timp. Mi se mai confesaseră şi alţi clienţi înainte, dar de obicei plângeau, îşi frângeau mâinile, se luptau cu demonii cărora delictele comise le dăduseră naştere în interior. Nu şi Walter Elliot. Era rece ca gheaţa.

— Cum te-ai descotorosit de armă?

— Nu m-am dus acolo singur. Era cineva cu mine şi acea persoană a luat arma, mănuşile şi primul meu set de haine, apoi a mers de-a lungul plajei, s-a întors pe Autostrada Pacific Coast şi a luat un taxi. Între timp, eu m-am spălat şi m-am schimbat, apoi am sunat la nouă-unu-unu.

— Cine te-a ajutat?

— Nu e nevoie să ştii asta.

Am dat din cap, nu pentru că eram de acord, ci pentru că ştiam deja. Mi-a venit brusc în minte imaginea Ninei Albrecht descuind cu uşurinţă uşa care dădea spre ponton când eu nu reuşisem să îmi dau seama cum s-o fac. Dovedea o familiaritate cu dormitorul şefului ei care mă frapase.

Mi-am îndreptat privirea dinspre clientul meu spre podea. Fusese călcată de un milion de oameni care străbătuseră un milion de kilometri pentru a-şi găsi dreptatea.

— Nu m-am gândit niciodată la transfer, Mick. Când au zis că voiau să-mi facă testul, am fost complet de acord. Credeam că sunt curat şi că aveau să vadă asta şi că se va sfârşi totul. Fără armă, fără reziduuri, fără caz.

A clătinat din cap la gândul că scăpase la mustaţă.

— Slavă Domnului că există avocaţi ca tine!

Mi-am aruncat privirea spre a lui.

— L-ai ucis pe Jerry Vincent?

Elliot m-a privit în ochi şi a clătinat din cap.

— Nu, dar a fost cu noroc pentru că am sfârşit cu un avocat mai bun.

Nu am ştiut cum să reacţionez. Am privit de-a lungul holului spre uşa sălii de judecată. Aprodul era acolo. Mi-a făcut semn cu mâna că trebuie să intrăm. Pauza se sfârşise, iar judecătorul era gata să înceapă. Am dat din cap şi am ridicat un deget. Aşteaptă. Ştiam că judecătorul nu avea să îşi facă apariţia până când nu i se spunea că avocaţii erau la locurile lor.

— Întoarce-te înăuntru, i-am spus lui Elliot. Trebuia să merg la toaletă.

Elliot s-a îndreptat calm spre aprodul care aştepta. Eu m-am năpustit în toaleta din apropiere şi m-am dus la una dintre chiuvete. M-am stropit pe faţă cu apă rece, udându-mi cel mai bun costum şi cea mai bună cămaşă, dar fără să-mi pese vreun pic.

51

În seara aceea l-am trimis pe Patrick la film pentru că voiam să rămân singur acasă. Nu voiam să mă uit la televizor sau să conversez. Nu voiam să fiu întrerupt sau supravegheat. L-am sunat pe Bosch şi i-am spus că nu aveam să mai plec nicăieri în acea seară. Nu făceam asta ca să mă pot pregăti pentru ceea ce probabil avea să fie ultima zi a procesului. Eram mai mult decât pregătit pentru asta. Căpitanul francez de poliţie era gata să livreze o altă doză de îndoială firească juriului.

Şi nu o făceam pentru că ştiam acum că am un client care era vinovat. Puteam număra pe degetele de la o mână clienţii cu adevărat nevinovaţi pe care-i avusesem de-a lungul anilor. Oamenii vinovaţi erau specialitatea mea. Mă simţeam însă lezat pentru că fusesem folosit atât de bine şi pentru că uitasem regula de bază: toţi mint.

Şi mă simţeam lezat pentru că ştiam că şi eu eram vinovat. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la tatăl şi la fraţii lui Rilz, la ceea ce-i spuseseră lui Golantz despre decizia lor de a pleca acasă. Nu aşteptau să audă verdictul dacă asta însemna ca mai întâi să-l vadă pe cel drag lor târât prin cloaca sistemului de justiţie american. Îmi petrecusem o parte bună a ultimilor douăzeci de ani apărând oameni vinovaţi şi uneori răi. Fusesem întotdeauna capabil să accept asta şi să-mi văd de treabă, dar nu mă simţeam prea bine gândindu-mă la mine şi la munca pe care aveam să o fac a doua zi.

În aceste momente, am simţit dorinţa să-mi reiau vechile obiceiuri. Să găsesc acea distanţă din nou. Să iau pastila pentru durerea fizică despre care ştiam că avea să-mi

amorţească şi durerea interioară. În aceste momente, mi-am dat seama că trebuia să-mi confrunt propriul juriu şi că verdictul iminent era vinovat, că nu aveau să mai fie alte cazuri după acesta.

Am ieşit pe verandă, sperând că oraşul mă putea scoate din abisul în care căzusem. Era o seară răcoroasă şi senină. Los Angelesul se întindea în faţa mea ca un covor de lumini, fiecare un verdict şi un vis undeva. Unii oameni îşi împlineau visul, şi alţii nu. Unii oameni scoteau un profit de zece cenţi la un dolar din visurile lor, iar unii îşi ţineau visurile aproape şi le considerau la fel de sacre precum noaptea. Eu nici măcar nu eram sigur că mai aveam vreun vis rămas. Simţeam că aveam doar păcate de mărturisit.

După o vreme, mi-am amintit ceva şi am zâmbit. Era una dintre ultimele mele amintiri senine despre tatăl meu, cel mai mare avocat al timpurilor sale. Un glob de sticlă vechi – un obiect de familie din Mexic transmis urmaşilor de către familia mamei mele – fusese găsit spart în spatele pomului de Crăciun. Mama m-a adus în sufragerie să văd stricăciunea şi să-mi dea şansa de a-mi mărturisi vina. Deja tatăl meu era bolnav şi nu avea să se facă bine. Lucra – atât cât mai avea de lucru – de acasă, din biroul de lângă sufragerie. Nu îl vedeam prin uşa deschisă, dar din acea cameră l-am auzit cântând un cântec monoton pentru copii: „Când eşti în belea, ai face bine de-ai tăcea…”

Ştiam ce însemna. Chiar şi la cinci ani moşteneam nu doar sângele tatălui meu, dar şi dragostea pentru lege. Am refuzat să răspund la întrebările mamei. Am refuzat să mă incriminez.

Acum râdeam în hohote în timp ce priveam oraşul visurilor. M-am sprijinit cu coatele pe balustradă şi mi-am plecat capul.

— Nu mai pot face asta, mi-am şoptit.

Cântecul Călăreţului Singuratic a izbucnit brusc dinspre uşa deschisă din spatele meu. Am intrat în casă şi am privit telefonul lăsat pe masă lângă chei. Pe ecran scria NUMĂR

NECUNOSCUT. Am ezitat, ştiind exact cât avea să dureze cântecul înainte ca apelul să fie deviat spre căsuţa vocală.

În ultimul moment am răspuns.

— Sunteţi Michael Haller, avocatul?

— Da, cu cine vorbesc?

— Sunt poliţistul Randall Morris de la Poliţia din Los Angeles. Cunoaşteţi o persoană pe nume Elaine Ross, domnule?

Am simţit un nod în stomac.

— Lanie? Da. Ce s-a întâmplat? Ce-a păţit?

— Ăăă, domnule, sunt cu domnişoara Ross aici pe Mulholland Drive şi nu ar trebui să conducă. De fapt, a cam leşinat după ce mi-a înmânat cartea dumneavoastră de vizită.

Mi-am închis ochii pentru o clipă. Apelul părea să-mi confirme temerile în legătură cu Lanie Ross. Dăduse înapoi. O arestare ar fi băgat-o înapoi în sistem şi probabil ar fi costat-o o nouă şedere în închisoare şi la dezintoxicare.

— La ce închisoare o duceţi? am întrebat.

— Tre' să fiu sincer, domnule Haller. Am pauză de masa în douăzeci de minute. Dacă o duc să o înregistrez, asta înseamnă încă două ore şi deja mi-am depăşit numărul de ore suplimentare pe luna asta. Voiam să vă spun că, dacă puteţi veni să o luaţi sau să trimiteţi pe cineva după ea, sunt dispus să trec cu vederea. Mă înţelegeţi?

— Da, înţeleg. Vă mulţumesc, domnule poliţist Morris. Voi veni să o iau dacă-mi daţi adresa.

— Ştiţi unde este refugiul de deasupra la Fryman Canyon?

— Da, ştiu.

— Suntem chiar aici. Grăbiţi-vă.

— Voi fi acolo în mai puţin de cincisprezece minute.

Fryman Canyon era la doar câteva cvartale distanţă de garajul transformat în casă de oaspeţi unde un prieten îi permitea lui Lanie să locuiască fără a plăti chirie. Puteam să o duc acasă, să mă întorc pe jos la parcare şi să-i recuperez

maşina după aceea. Mi-ar fi luat mai puţin de o oră şi aş fi scăpat-o pe Lanie de închisoare, iar maşina ei n-ar mai fi fost remorcată.

Am plecat de-acasă şi am condus pe Laurel Canyon spre Mulholland. Când am ajuns în vârful dealului, am luat-o la stânga şi m-am îndreptat spre vest. Am coborât geamurile şi am lăsat să intre aerul răcoros când am simţit că mă cuprinde oboseala. Am urmat drumul în serpentină 800 de metri, încetinind când farurile mele au luminat un coiot zbârlit care stătea de pază pe marginea drumului.

Telefonul meu a zbârnâit aşa cum mă aşteptam.

— De ce ţi-a luat atâta timp să suni, Bosch? am spus în loc de salut.

— Am tot sunat, dar nu există acoperire în canion, a spus Bosch. Asta e vreun fel de test? Unde dracu' te duci? Ai sunat şi ai spus că ai terminat în seara asta.

— Am primit un apel. O... clientă de-a mea a avut ghinionul de-a fi arestată aici. Poliţistul o lasă în pace dacă o duc acasă.

— De unde?

— Refugiul de pe Fryman Canyon. Aproape am ajuns.

— Cine era poliţistul?

— Randall Morris. Nu a spus dacă lucrează în Hollywood sau North Hollywood.

Mulholland era la graniţa dintre două circumscripţii de poliţie. Morris putea lucra în oricare din ele.

— Bine, trage pe dreapta până verific.

— Să trag pe dreapta? Unde?

Mulholland era un drum în serpentină cu două benzi şi niciun loc de oprire cu excepţia refugiilor. Dacă trăgeai pe dreapta oriunde altundeva riscai să fii lovit de următoarea maşină care ieşea din curbă.

— Atunci încetineşte.

— Sunt deja aici.

Refugiul de pe Fryman Canyon era pe partea dinspre Valley. Am luat-o la dreapta pentru a întoarce şi am trecut

chiar pe lângă semnul pe care scria că zona de parcare era închisă după apusul soarelui.

Nu am văzut nici maşina lui Lanie, nici una de poliţie. Parcarea era goală. M-am uitat la ceas. Trecuseră doar douăsprezece minute de când îi spusesem poliţistului Morris că aveam să ajung acolo în mai puţin de cincisprezece.

— La naiba!

— Ce-i? a întrebat Bosch.

Am lovit volanul cu podul palmei. Morris nu aşteptase. O luase înainte şi o dusese pe Lanie la închisoare.

— Ce-i? a repetat Bosch.

— Nu e aici, am spus. Şi nici poliţistul nu e. A dus-o la închisoare. Acum trebuia să-mi dau seama la ce secţie fusese transportată Lanie şi probabil aveam să-mi petrec restul nopţii făcând aranjamentele necesare pentru eliberarea pe cauţiune şi ca s-o duc acasă. Aveam să fiu distrus a doua zi în instanţă.

Am parcat maşina şi am ieşit să mă uit în jur. Luminile din Valley se întindeau sub stâncă pe o distanţă de kilometri întregi.

— Bosch, tre' să închid. Trebuie să încerc să găsesc...

Am prins cu coada ochiului o mişcare în stânga. M-am întors şi am zărit o siluetă chircită ieşind din tufişul înalt de lângă parcare. La început m-am gândit că era un coiot, dar apoi am văzut că era un bărbat. Era îmbrăcat în negru şi avea o mască de schi trasă pe faţă. Când s-a ridicat, am observat că îndrepta o armă spre mine.

— Aşteaptă puţin, am spus. Ce...

— Aruncă dracului telefonul!

Am aruncat telefonul şi am ridicat mâinile.

— Bine, bine, ce e asta? Eşti cu Bosch?

Bărbatul a venit repede spre mine şi m-a împins. M-am împiedicat şi am căzut, iar apoi am simţit cum mă înşfacă de spatele gulerului de la sacou.

— Ridică-te!

— Ce e...

— Ridică-te! Acum!

A început să mă tragă în sus.

— Bine, bine. Mă ridic.

În momentul în care m-am pus pe picioare, am fost împins în faţă şi am trecut prin lumina revărsată de farurile mele din faţă.

— Unde mergem? Ce e... Am fost împins din nou.

— Cine eşti? De ce...

— Pui prea multe întrebări, avocatule.

M-a înşfăcat de spatele gulerului şi m-a împins spre stâncă. Ştiam că era o prăpastie la margine. Aveam să sfârşesc în jacuzzi-ul din curtea din spate a cuiva – după o plonjare de la o înălţime de o sută de metri.

Am încercat să-mi înfig călcâiele în sol ca să mă opresc, dar asta nu m-a ajutat. Prinsesem viteză, iar bărbatul mascat avea să mă arunce de pe margine în întunericul abisului.

— Nu poţi...

Brusc, s-a auzit o împuşcătură. Nu din spatele meu, ci din dreapta şi de la distanţă. Aproape simultan s-a auzit un trosnet de metal în spatele meu, iar bărbatul mascat a scheunat şi a căzut în tufişul din stânga.

Apoi s-au auzit voci şi strigăte.

— Aruncă arma! Aruncă arma!

— La pământ! La pământ!

Am plonjat cu faţa în noroi la marginea stâncii şi mi-am pus mâinile peste cap pentru a mă apăra. Am auzit mai multe zbierete şi zgomot de paşi alergând. Am auzit motoare huruind şi vehicule scârţâind pe pietriş. Când am deschis ochii, am văzut lumini albastre licărind în jur. Luminile albastre erau un semn al poliţiei. Însemna că eram în siguranţă.

— Domnule avocat, a spus o voce de deasupra mea. Poţi să te ridici acum.

M-am uitat în sus. Chipul lui Bosch se profila pe fundalul cerului înstelat de deasupra.

— A fost cât pe-aci, a spus el.

52

Bărbatul cu masca neagră gemea de durere în timp ce-i puneau cătuşele.

— Mâna mea! Isuse, tâmpiţilor, am mâna ruptă!

M-am ridicat în picioare şi am văzut mai mulţi oameni în haine negre mişcându-se în jur precum furnicile într-un muşuroi. Pe câteva jachete scria LAPD, dar majoritatea aveau sigla FBI pe spate. Curând, un elicopter a ajuns deasupra capetelor noastre şi a luminat întreaga parcare cu un reflector.

Bosch s-a dus la agenţii FBI care se îngrămădiseră deasupra bărbatului mascat.

— A fost rănit? a întrebat.

— Nu, a spus un agent. Glonţul a lovit probabil arma, dar şi asta doare ca dracu'.

— Unde este arma?

— Încă o mai căutăm, a spus agentul.

— S-ar putea să fi căzut peste margine, a fost de părere alt agent.

— Dacă nu o găsim în noaptea asta, o găsim la lumina zilei, a intervenit un al treilea.

L-au ridicat pe bărbat în picioare. Doi dintre agenţii FBI stăteau alături de el, ţinându-l de coate.

— Hai să vedem cu cine avem de-a face, a spus Bosch.

Masca de schi i-a fost smulsă neceremonios şi o lanternă i-a luminat faţa bărbatului. Bosch s-a întors şi m-a privit.

— Juratul numărul 7, am spus.

— Despre ce vorbeşti?

— Juratul numărul 7 de la proces. Nu s-a prezentat azi şi Departamentul Şerifului îl căuta.

Bosch s-a întors din nou spre bărbatul despre care ştiam că îl cheamă David McSweeney.

— Ţine-l chiar acolo.

S-a întors apoi şi mi-a făcut semn să-l urmez. S-a îndreptat spre parcarea unde-mi lăsasem maşina. S-a oprit şi s-a răsucit spre mine, dar eu am fost primul care a pus o întrebare.

— Ce s-a întâmplat acum?

— Ce s-a întâmplat acum a fost că tocmai ţi-am salvat viaţa. Avea de gând să te împingă peste margine.

— Ştiu asta, dar ce *s-a întâmplat?* De unde aţi apărut tu şi toţi ceilalţi? Ai spus că aveai să laşi oamenii să plece noaptea după ce mă duceam la culcare. De unde au ieşit toţi poliţiştii ăştia? Şi ce caută FBI-ul aici?

— Lucrurile au fost diferite astă-seară. S-au petrecut nişte chestii.

— Ce chestii s-au petrecut? Ce s-a schimbat?

— Putem să discutăm despre asta mai târziu. Hai să vorbim despre ce avem aici mai întâi.

— Nu ştiu ce avem aici.

— Spune-mi despre juratul numărul 7. De ce nu s-a prezentat azi?

— Păi, probabil că ar trebui să-l întrebi pe el asta. Tot ce pot să-ţi spun este că azi-dimineaţă judecătorul ne-a chemat la el în birou şi a spus că a primit o scrisoare anonimă în care scria că numărul 7 era un impostor şi că a minţit în legătură cu cazierul său. Judecătorul plănuise să-l interogheze, dar nu şi-a făcut apariţia. Şerifii au fost trimişi la el acasă şi la serviciu şi au adus un tip care nu era juratul numărul 7.

Bosch a ridicat mâna ca un poliţist care dirijează circulaţia.

— Aşteaptă, aşteaptă. Ce spui nu are logică. Ştiu că tocmai ai avut parte de-o sperietură, dar...

S-a oprit când unul dintre bărbaţii cu jachetă pe care scria LAPD a venit să i se adreseze.

— Vrei să chemăm paramedicii? Individul crede că are mâna ruptă.

— Nu, ţineţi-l acolo pur şi simplu. Punem pe cineva să-l verifice după ce-l înregistrăm.

— Eşti sigur?

— Dă-l dracu'.

Bărbatul a încuviinţat din cap şi s-a întors la locul unde-l ţineau pe McSweeney.

— Mda, dă-l dracu', am spus.

— De ce voia să te omoare? a întrebat Bosch.

Mi-am ridicat mâinile.

— Nu ştiu. Poate din cauza poveştii din ziar. Nu ăsta era planul, să-l scoatem din bârlog?

— Cred că-mi ascunzi ceva, Haller.

— Uite ce e, ţi-am zis tot ce-ţi puteam spune de la bun început. Tu eşti cel care ţine secrete şi joacă jocuri. Ce caută FBI-ul aici?

— Au fost implicaţi de la început.

— Aşa, şi pur şi simplu ai uitat să-mi spui.

— Ţi-am spus ce trebuia să ştii.

— Ei bine, trebuie să ştiu totul acum sau cooperarea mea cu tine se opreşte aici. Asta include apariţia mea ca martor împotriva omului de-acolo.

Am aşteptat o clipă, iar el nu a spus nimic. M-am îndreptat spre maşină şi Bosch şi-a pus mâna pe braţul meu. A zâmbit nemulţumit şi a clătinat din cap.

— Haide, omule, calmează-te. Nu arunca ameninţări goale în jur.

— Crezi că este o ameninţare goală? Ce-ar fi să vezi cât de goală este când încep să înşir citaţiile pentru apariţia în faţa curţii federale despre care ştiu că o să rezulte din toată povestea asta? Pot să pledez pentru confidenţialitatea clientului tocmai până la Curtea Supremă – pun pariu că asta va dura doar vreo doi ani –, iar noii tăi amici de-acolo de la birou îşi vor dori ca tu să fi fost cinstit cu mine când ai avut ocazia.

Bosch s-a gândit o clipă şi m-a tras de braţ.

— În regulă, durule, vino aici.

Am mers într-un loc din parcare chiar mai departe de muşuroiul de furnici ale legii. Bosch a început să vorbească.

— Biroul m-a contactat la câteva zile după uciderea lui Vincent şi mi s-a spus că el fusese o persoană de interes pentru ei. Atâta tot. O persoană de interes. Era unul dintre avocaţii al căror nume răsărise în ancheta asupra tribunalelor statale. Nimic specific, doar pe baza zvonurilor, lucruri pe care aparent le spusese clienţilor că poate să le rezolve, legături pe care pretindea că le are, chestii de genul ăsta. Întocmiseră o listă a avocaţilor despre care auziseră că ar putea fi corupţi şi Vincent era pe ea. L-au invitat să coopereze în calitate de martor şi el a refuzat. Îl presau tot mai mult când a fost ucis.

— Deci, ei îţi spun toate astea şi tu îţi uneşti forţele cu ei. Nu-i aşa că-i minunat? Mulţumesc pentru informaţii.

— Aşa cum am spus, nu era nevoie să ştii.

Un bărbat în jachetă FBI a traversat parcarea prin spatele lui Bosch, iar faţa i-a fost luminată pentru o clipă de deasupra. Îmi părea cunoscut, dar nu-mi puteam da seama de unde. Apoi mi l-am imaginat cu mustaţă.

— Hei, uite-l pe tâmpitul pe care l-ai trimis după mine în noaptea aia, am zis suficient de tare, încât să fiu auzit de agentul în trecere. Norocul lui că nu am tras un glonţ direct în uşă.

Bosch şi-a pus mâinile pe pieptul meu şi m-a împins câţiva paşi în spate.

— Calmează-te, domnule avocat. Dacă nu era FBI-ul, nu aş fi avut efectivele necesare pentru a te ţine sub supraveghere, şi acum puteai să zaci la poalele muntelui.

I-am dat mâinile la o parte de pe mine, dar m-am potolit. Furia mea se risipea pe măsură ce acceptam realitatea dezvăluirilor lui Bosch şi faptul că fusesem folosit pe post de pion de la început, mai întâi de către clientul meu şi acum de către Bosch şi FBI. Bosch a profitat de moment ca

să-i facă semn să vină unui alt agent, care stătea în apropiere şi privea.

— Acesta este agentul Armstead. El s-a ocupat de caz din partea FBI-ului şi are să-ţi adreseze nişte întrebări.

— De ce nu? am spus. Nimeni nu-mi răspunde la întrebări. Aş putea la fel de bine să vă răspund eu vouă.

Armstead era un agent tânăr, prezentabil, cu o tunsoare militărească.

— Domnule Haller, vom ajunge la întrebările dumneavoastră cât mai curând posibil, a spus el. Momentan avem o situaţie fluidă aici şi cooperarea dumneavoastră va fi foarte apreciată. Este juratul numărul 7 omul căruia Vincent i-a plătit mita?

M-am uitat la Bosch cu o expresie care parcă spunea „Cine este tipul ăsta?”

— Omule, de unde să ştiu eu asta? Nu am luat parte la chestia asta. Dacă vrei un răspuns la întrebarea asta, du-te şi întreabă-l pe el.

— Staţi liniştit. Îi vom adresa o mulţime de întrebări. Ce făceaţi aici, domnule Haller?

— V-am spus, oameni buni. I-am spus lui Bosch. Am fost sunat de cineva care susţinea că este poliţist. A spus că era aici cu o femeie pe care o cunosc personal, că ea era sub influenţa alcoolului şi că puteam veni să o duc acasă şi să o scap de arest.

— Am verificat numele acela pe care mi l-ai dat la telefon, a zis Bosch. Există un Randall Morris în departament. Se ocupă de găşti în Biroul de Sud.

Am dat din cap.

— Mda, păi, cred că este destul de clar acum că a fost un apel fictiv, însă ştia numele prietenei mele şi avea numărul meu de mobil. Părea convingător în acel moment, bine?

— Cum a obţinut numele femeii? a întrebat Armstead.

— Bună întrebare. Am avut o relaţie cu ea – o relaţie platonică –, dar nu am mai vorbit cu ea de aproape o lună.

— Atunci, cum ştia de ea?

— Omule, mă întrebi căcaturi pe care nu le ştiu. Du-te şi întreabă-l pe McSweeney.

Mi-am dat seama imediat că o făcusem de oaie. Nu aveam cum să ştiu acel nume decât dacă îl anchetasem pe juratul numărul 7.

Bosch m-a privit curios. Nu ştiu dacă îşi dăduse seama că juriul trebuia să fie anonim, chiar şi pentru avocaţii care pledau în acest caz. Până ca el să vină cu o întrebare, am fost salvat de cineva care a strigat din tufişul unde aproape că fusesem împins peste margine.

— Am găsit arma!

Bosch a arătat cu degetul spre pieptul meu.

— Nu te mişca de-aici.

I-am privit pe Bosch şi pe Armstead tropăind până acolo şi alăturându-se altor câtorva persoane care studiau sub raza unei lanterne arma găsită. Bosch nu a atins arma, dar s-a aplecat la lumină să o examineze îndeaproape.

Uvertura din *William Tell* s-a auzit în spatele meu. M-am întors şi mi-am văzut telefonul pe pietriş, cu ecranul său mic şi pătrat strălucind ca un far. M-am dus acolo şi l-am ridicat. Era Cisco şi am răspuns.

— Cisco, te sun eu mai târziu.

— Grăbeşte-te. Am ceva bun pentru tine. O să vrei să ştii asta.

Am închis telefonul. Bosch terminase de cercetat arma şi se îndrepta spre McSweeney. S-a aplecat aproape de el şi i-a şoptit ceva la ureche. Nu a aşteptat un răspuns. S-a întors pur şi simplu spre mine. Chiar şi în lumina slabă a lunii mi-am dat seama că era entuziasmat. Armstead îl urma.

— Arma este o Beretta Bobcat, la fel ca aceea pe care o căutam în cazul lui Vincent, a spus el. Dacă proba balistică se potriveşte, atunci îl putem băga pe tip la cutie. O să mă asigur că primeşti un elogiu din partea primăriei.

— Bine. O să-l pun în ramă.

— Explică-mi şi mie, Haller, şi poţi începe cu faptul că el este cel care l-a ucis pe Vincent. De ce voia să te ucidă şi pe tine?

— Nu ştiu.

— Mita? s-a mirat Armstead. El a luat banii?

— Acelaşi răspuns pe care ţi l-am dat acum cinci minute. Nu ştiu. Nu are logică însă, nu-i aşa?

— De unde ştia numele prietenei tale când te-a sunat?

— Nici asta nu ştiu.

— Atunci de ce eşti bun? a vrut să ştie Bosch.

Era o întrebare bună, iar răspunsul nu mă avantaja.

— Uite ce e, domnule detectiv, eu...

— Nu te obosi, omule. De ce nu te urci tu pur şi simplu în maşină şi nu pleci dracului de-aici? Ne ocupăm noi mai departe.

S-a întors şi a început să se îndepărteze, iar Armstead l-a urmat. Am ezitat, apoi l-am strigat pe Bosch. I-am făcut semn cu mâna să se întoarcă. I-a şoptit ceva agentului FBI şi a venit la mine singur.

— Fără rahaturi, a spus nerăbdător. Nu am timp pentru asta.

— Bine, uite cum stă treaba, am zis. Cred că avea de gând să facă să pară că am sărit.

Bosch s-a gândit la asta şi apoi a clătinat din cap.

— Suicid? Cine ar crede asta? Ai cazul deceniului, omule. Eşti tare. Eşti la TV. Şi ai un copil la care trebui să te gândeşti. Suicidul nu ar fi convingător.

Am dat din cap.

— Ba da.

M-a privit şi nu a spus nimic, aşteptând ca eu să îi dau o explicaţie.

— Sunt un om dependent în recuperare, Bosch. Ştii ceva despre asta?

— De ce nu-mi spui tu?

— Povestea ar fi că nu am putut suporta presiunea marelui caz şi toată atenţia, şi fie am recidivat, fie eram cât

pe ce s-o fac, aşa că am sărit în loc să mă întorc la viaţa aia. Nu este un lucru ieşit din comun, Bosch. Se numeşte banda de ieşire. Şi asta mă face să mă gândesc că...

— Ce?

Am arătat cu degetul peste parcare către juratul numărul 7.

— Că el şi cel pentru care făcea asta ştiau o mulţime de lucruri despre mine. Au săpat adânc în trecutul meu. Au aflat de dependenţa mea, de dezintoxicare şi de Lanie. Apoi au venit cu un plan solid ca să-mi facă de petrecanie, pentru că nu puteau să împuşte pur şi simplu încă un avocat fără ca acest lucru să nu atragă o investigaţie minuţioasă. Dacă mă sinucideam ar fi fost mult mai puţină presiune.

— Mda, dar de ce aveau nevoie să-ţi facă de petrecanie?

— Presupun că ei cred că ştiu prea multe.

— Şi ştii?

Până să apuc eu să răspund, McSweeney a început să ţipe de pe cealaltă parte a parcării...

— Hei! Ăla de acolo cu avocatul. Vreau să cădem la o înţelegere. Pot să-ţi dau nişte oameni mari, omule! Vreau să cădem la o înţelegere!

Bosch a aşteptat să vadă dacă mai avea ceva de zis, dar asta a fost tot.

— Pontul meu? am spus. Du-te acolo şi bate fierul cât e cald, înainte să-şi aducă aminte că are dreptul la un avocat.

Bosch a dat din cap.

— Mulţumesc, domnule antrenor, a spus el. Cred însă că ştiu ce fac.

A început să traverseze parcarea.

— Hei, Bosch, aşteaptă! am strigat. Îmi datorezi ceva înainte să te duci acolo.

— Ce-ţi datorez?

— Un răspuns. În seara asta te-am sunat şi ţi-am zis că nu mai ies din casă. Trebuia să laşi doar o maşină pentru

supraveghere, dar aici e toată artileria. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu ai auzit, nu-i aşa?

— Ce să aud?

— Poţi să dormi până târziu mâine, domnule avocat. Nu mai e niciun proces.

— De ce nu?

— Pentru că ţi-a murit clientul. Cineva – probabil amicul nostru de acolo care vrea să ajungă la o înţelegere – i-a scos din circuit pe Elliot şi pe prietena lui în seara asta când s-au întors acasă de la cină. Poarta electrică refuza să se deschidă şi, când a ieşit să o împingă, a venit cineva şi i-a tras un glonţ în ceafă. Apoi a împuşcat-o pe femeie în maşină.

Şocat, am făcut jumătate de pas înapoi. Ştiam poarta despre care vorbea Bosch. Fusesem la reşedinţa lui Elliot din Beverly Hills cu doar câteva seri în urmă. Iar în ceea ce o priveşte pe prietena sa, m-am gândit că probabil o cunoşteam şi pe ea. Îmi dădusem seama că era Nina Albrecht încă de când Elliot îmi mărturisise că fusese ajutat în ziua crimelor din Malibu.

Expresia de uimire de pe chipul meu nu l-a împiedicat pe Bosch să continue povestea.

— Mi-a vândut pontul un prieten de la morgă şi mi-am dat seama că e posibil să dea cineva târcoale pentru o răfuială în noaptea asta. M-am gândit că ar trebui să chem echipa înapoi şi să văd ce se întâmplă acasă la tine. Norocul tău.

L-am privit lung pe Bosch.

— Mda, am spus. Norocul meu.

53

Procesul avea să fie suspendat, dar marţi dimineaţă am mers la tribunal pentru încheierea oficială a cazului. Mi-am ocupat locul lângă scaunul gol pe care Walter Elliot îl ocupase în ultimele două săptămâni. Fotojurnaliştilor cărora li se permisese accesul în sala de judecată părea să le placă acel scaun gol. I-au făcut multe poze.

Jeffrey Golantz stătea de cealaltă parte a intervalului. Era cel mai norocos procuror de pe pământ. Plecase într-o zi de la tribunal gândindu-se că se confrunta cu o pierdere care îi făcea cariera să şchiopăteze şi se întorsese a doua zi cu recordul său perfect intact. Traiectoria lui ascendentă în cadrul procuraturii şi în politica municipală era în siguranţă deocamdată. Nu a avut să-mi spună nimic în timp ce stăteam şi-l aşteptam pe judecător.

În schimb, se vorbea mult în galerie. Oamenii îşi împărtăşeau ştiri despre uciderea lui Walter Elliot şi a Ninei Albrecht. Nimeni nu menţiona tentativa de omor asupra mea şi evenimentele de la refugiul Fryman Canyon. Momentan, toate astea erau ţinute în secret. De îndată ce McSweeney le spusese lui Bosch şi lui Armstead că voia o înţelegere, anchetatorii mă rugaseră să nu pomenesc nimic pentru ca ei să se poată mişca încet şi atent cu suspectul lor cooperant. Şi eu voiam să cooperez. Până la un punct.

Judecătorul Stanton s-a aşezat pe bancă la ora nouă fix. Avea ochii umflaţi şi arăta ca şi cum ar fi dormit foarte puţin. Mă întrebam dacă ştia la fel de multe detalii ca mine despre ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

Juraţii au fost aduşi înăuntru şi le-am studiat chipurile. Dacă vreunul dintre ei ştia ce se întâmplase, nu o arăta. Am

observat că mai mulţi dintre ei se uitau la scaunul gol de lângă mine în timp ce îşi ocupau locurile.

— Doamnelor şi domnilor, bună dimineaţa, a spus judecătorul. În acest moment vă voi elibera din serviciul adus comunităţii în acest proces. După cum sunt sigur că puteţi vedea, domnul Elliot nu se află la locul său la masa apărării. Asta se întâmplă deoarece inculpatul a fost victima unei omucideri seara trecută.

Jumătate din juraţi au rămas cu gura căscată. Ceilalţi şi-au exprimat surpriza făcând ochii mari. Un freamăt de voci agitate a cuprins sala de judecată, iar apoi aplauze timide s-au auzit din spatele mesei acuzării. M-am întors şi am văzut-o pe mama lui Mitzi Elliot aplaudând vestea decesului lui Elliot.

Judecătorul a lovit sec cu ciocănelul chiar în momentul în care Golantz a sărit din scaunul său şi s-a grăbit spre ea, apucându-i mâinile cu delicateţe şi oprind-o. Am văzut lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji.

— Nu vor fi demonstraţii în galerie, a spus judecătorul cu asprime. Nu-mi pasă cine sunteţi sau ce legătură aţi putea avea cu acest caz, toţi cei prezenţi vor arăta respect instanţei sau vă voi da afară.

Golantz s-a întors la locul său, dar lacrimile continuau să curgă pe obrajii mamei uneia dintre victime.

— Ştiu că pentru dumneavoastră aceasta este o ştire destul de şocantă, le-a spus Stanton juraţilor. Vă asigur că autorităţile anchetează această chestiune în detaliu şi sperăm ca în curând să aducă persoana sau persoanele responsabile în faţa justiţiei. Sunt sigur că veţi afla totul despre asta când citiţi ziarul sau vă uitaţi la ştiri, pentru că acum sunteţi liberi să o faceţi. Cât pentru astăzi, vreau să vă mulţumesc pentru serviciile dumneavoastră. Ştiu că aţi fost cu toţii foarte atenţi la prezentarea cauzelor acuzării şi ale apărării şi sper că timpul petrecut aici a reprezentat o experienţă pozitivă. Sunteţi liberi acum să vă întoarceţi în

sala de deliberări pentru a vă lua lucrurile şi a pleca acasă. Sunteţi liberi.

Ne-am ridicat o ultimă dată pentru juriu şi i-am privit ieşind în şir pe uşa ce dădea spre sala de deliberări. După ce au ieşit, judecătorul ne-a mulţumit mie şi lui Golantz pentru conduita noastră profesională din timpul procesului, a mulţumit personalului său şi a suspendat rapid şedinţa. Nu mă obosisem să scot vreun dosar din geantă, aşa că am rămas mult timp nemişcat în picioare după ce judecătorul a părăsit încăperea. Reveria mea nu a fost întreruptă până când Golantz nu s-a apropiat de mine cu mâna întinsă. Fără să mă gândesc, am întins şi eu mâna şi i-am strâns-o.

— Fără resentimente pentru nimic, Mickey. Eşti un avocat al naibii de bun.

„Eram”, m-am gândit.

— Mda, am spus. Fără resentimente.

— Ai de gând să mai stai şi să vorbeşti cu juraţii, să vezi în ce direcţie înclinau? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu mă interesează.

— Nici pe mine. Ai grijă de tine.

M-a lovit uşor pe umăr şi a ieşit pe portiţă. Eram sigur că avea să fie o mulţime de jurnalişti care aşteptau afară în hol şi că el avea să le spună că, într-un fel ciudat, simţea că se făcuse dreptate. Cel care scoate pistolul de pistol va muri. Sau ceva de genul ăsta.

Aveam să-i las lui presa. În schimb, i-am dat un avans bun şi apoi l-am urmat afară. Reporterii îl înconjurau deja şi am reuşit să mă lipesc de perete şi să scap neobservat de toţi, mai puţin de Jack McEvoy de la *Times.* M-a reperat şi a început să mă urmărească. M-a prins din urmă când am ajuns la uşa de la casa scării.

— Hei, Mick!

I-am aruncat o privire, dar nu m-am oprit din mers. Ştiam din experienţă că nu trebuie să fac asta. Dacă un ziarist te pune jos, ceilalţi îl ajung din urmă şi se îngrămădesc. Nu

voiam să fiu devorat. Am ieşit pe uşă spre casa scărilor şi am început să cobor.

— Fără comentarii.

M-a urmărit pas cu pas.

— Nu scriu despre proces. Mă ocup de noile crime. Mă gândeam că poate noi doi am putea avea aceeaşi înţelegere din nou. Ştii tu, să face schimb de informa...

— Fără înţelegeri, Jack. Şi fără comentarii. Pe mai târziu.

Am întins mâna şi l-am oprit la primul palier. L-am lăsat acolo, am mai coborât două etaje şi apoi am ieşit pe coridor. Am mers spre sala de judecată a lui Holder şi am intrat.

Michaela Gill era în ţarcul grefierului şi am întrebat-o dacă puteam vorbi cu judecătoarea câteva minute.

— Dar nu aveţi programată o întâlnire, a spus ea.

— Ştiu asta, Michaela, dar cred că judecătoarea va dori să mă vadă. E acolo în spate? Poţi să-i spui că am nevoie doar de zece minute? Spune-i că este vorba de dosarele lui Vincent.

Grefiera a ridicat receptorul, a apăsat un buton şi i-a comunicat judecătoarei cererea mea. Apoi a închis telefonul şi mi-a spus că puteam merge direct în biroul ei.

— Îţi mulţumesc.

Judecătoarea era în spatele mesei sale de lucru cu ochelarii pe nas şi cu un stilou în mână, de parcă aş fi întrerupt-o în toiul semnării unui ordin.

— Ei bine, domnule Haller, a spus ea. Clar a fost o zi plină de evenimente. Luaţi loc.

M-am aşezat pe scaunul cunoscut din faţa ei.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, doamnă judecător.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

A pus această întrebare fără a mă privi. A început să se semneze pe nişte documente.

— Voiam doar să ştiţi că renunţ la calitatea meu de avocat pentru restul cazurilor lui Vincent.

A lăsat stiloul jos şi m-a privit peste ochelari.

— Poftim?

— Renunţ. M-am întors prea devreme sau, poate, nu ar fi trebuit să mă întorc deloc. Am terminat însă.

— Este absurd. Apărarea pe care i-aţi oferit-o domnului Elliot a fost de pomină în acest tribunal. Am urmărit câteva fragmente la televizor. În mod clar îi dădeaţi lecţii domnului Golantz şi nu cred că erau prea mulţi observatori care ar fi pariat împotriva unei achitări.

Am făcut un semn cu mâna că nu doream complimente.

— În orice caz, doamnă judecător, nu contează. Nu acesta este, de fapt, motivul pentru care mă aflu aici.

Şi-a scos ochelarii şi i-a aşezat pe masa de lucru. Părea să şovăie, apoi mi-a pus următoarea întrebare:

— Atunci, de ce sunteţi aici?

— Pentru că, doamnă judecător, voiam să ştiţi că ştiu. Şi cât de curând va şti toată lumea.

— Sunt sigură că nu ştiu despre ce vorbiţi. Ce ştiţi, domnule Haller?

— Ştiu că sunteţi de vânzare şi că aţi pus pe cineva să mă omoare.

A izbucnit în râs, dar nu era pic de veselie în privirea ei, doar pumnale.

— Asta e vreun fel de glumă?

— Nu, nu este o glumă.

— Atunci, domnule Haller, vă sugerez să vă calmaţi şi să vă liniştiţi. Dacă aduceţi astfel de acuze ciudate prin tot tribunalul, atunci veţi avea de suferit consecinţele. Consecinţe severe. Poate aveţi dreptate. Simţiţi stresul provocat de revenirea prea rapidă de la dezintoxicare.

Am zâmbit şi mi-am dat seama după expresia de pe chipul ei că a realizat ce greşeală făcuse.

— V-a scăpat porumbelul, nu-i aşa, doamnă judecător? De unde ştiţi că am fost la dezintoxicare? Ba mai mult, de unde a ştiut aseară juratul numărul 7 cum să mă ademenească afară din casă? Răspunsul este că mi-aţi

verificat trecutul. Mi-aţi înscenat totul şi l-aţi trimis pe McSweeney să mă omoare.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi şi nu-l cunosc pe acest bărbat despre care spuneţi că a încercat să vă omoare.

— Păi, cred că el vă cunoaşte pe dumneavoastră, iar ultima dată când l-am văzut era gata să înceapă să joace „Hai să cădem la o înţelegere” cu guvernul federal.

Asta a fost ca un pumn în stomac. Ştiam că dezvăluirea nu avea să-i facă pe Bosch sau Armstead să mă îndrăgească, dar nu-mi păsa. Niciunul din ei nu fusese folosit ca un pion şi nici nu fusese cât pe ce să cadă de sus, de pe Mulholland. Eu fusesem în situaţia aceea, şi asta îmi dădea dreptul să o confrunt pe persoana despre care ştiam că se afla în spatele întregii poveşti.

— Am pus totul cap la cap fără a trebui să închei o înţelegere cu cineva, am spus. Anchetatorul meu i-a dat de urmă lui McSweeney. Acum nouă ani a fost arestat pentru atac armat şi cine i-a fost avocat? Mitch Lester, soţul dumneavoastră. Anul următor a fost umflat iar pentru fraudă, şi din nou cazul a fost preluat de Mitch Lester. Iată legătura. Iese un triunghi mic şi drăguţ, nu-i aşa? Aveţi acces la grupul de juraţi şi la procesul de selecţie şi controlaţi totul. Puteţi umbla la computere, şi dumneavoastră aţi fost cea care a plantat un adormit în juriul meu. Jerry Vincent v-a plătit, dar s-a răzgândit după ce FBI-ul a început să-i dea târcoale. Riscaţi ca Jerry să se alieze cu FBI-ul şi să încerce să cadă la o înţelegere cu ei dându-le pe mână un judecător, aşa că l-aţi trimis pe McSweeney. Apoi, când s-a ales praful de tot ieri, aţi decis să faceţi curăţenie. L-aţi trimis pe McSweeney – juratul numărul 7 – pe urmele lui Elliot şi ale lui Albrecht, iar apoi pe urmele mele. Cum mă descurc, *doamnă judecător?* Am uitat ceva până aici?

Am pronunţat „doamnă judecător” de parcă ar fi însemnat gunoi. S-a ridicat.

— Este o nebunie. Nu aveţi nicio dovadă care să mă lege de altcineva în afară de soţul meu. Iar saltul făcut de la unul dintre clienţii săi la mine este complet absurd.

— Aveţi dreptate, doamnă judecător. Nu am dovezi, dar aici nu suntem în instanţă. Aici suntem doar eu şi dumneavoastră. Am doar instinctele mele, iar ele îmi spun că totul se întoarce la dumneavoastră.

— Vreau să plecaţi acum.

— Dar cum rămâne cu federalii? Ei îl au pe McSweeney.

Am văzut frica în ochi.

— Presupun că nu aveţi veşti de la el, nu-i aşa? Mda, nu cred că-l lasă să dea vreun telefon cât timp îl interoghează. Aţi face bine să speraţi că nu are niciuna dintre dovezile alea, pentru că, dacă vă plasează în triunghiul acela, veţi schimba roba neagră cu un combinezon portocaliu.

— Ieşiţi sau voi chema paznicii tribunalului şi îi voi pune să vă aresteze.

A arătat cu degetul spre uşă. M-am ridicat calm.

— Sigur, voi pleca. Şi ştiţi ceva? S-ar putea să nu mai practic niciodată avocatura în tribunalul acesta, dar vă promit că mă voi întoarce să văd cum sunteţi puşi sub acuzare. Pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră. Puteţi să fiţi sigură de asta.

Judecătoarea m-a ţintuit cu privirea, cu braţul întins încă spre uşă, şi am văzut cum furia ei se transforma încet în frică. Şi-a coborât puţin braţul, apoi l-a lăsat să cadă de tot. Am lăsat-o acolo, în picioare.

Am coborât pe scări pentru că nu voiam să urc într-un lift aglomerat. Unsprezece etaje. Când am ajuns la parter, am împins uşile de sticlă şi am părăsit tribunalul. Mi-am scos telefonul şi l-am sunat pe Patrick să-i spun să aducă maşina. Apoi l-am sunat pe Bosch.

— Am decis să aprind un foc sub tine şi sub birou, i-am spus.

— Cum adică? Ce ai făcut?

— Nu am vrut să aştept un an jumate, cât îi ia de obicei biroului să construiască un caz. Uneori justiţia nu poate aştepta, domnule detectiv.

— Ce ai făcut, Haller?

— Tocmai am avut o conversaţie cu judecătoarea Holder – da, am înţeles totul fără ajutorul lui McSweeney. I-am spus că federalii îl au pe McSweeney şi că el cooperează. În locul tău şi al FBI-ului, m-aş grăbi al dracului de tare cu cazul, iar între timp aş monitoriza-o. Nu-mi pare o fugară, dar nu se ştie niciodată. O zi bună.

Am închis telefonul înainte ca el să apuce să protesteze. Nu-mi păsa. Mă folosise în tot acest timp. Era bine să se întoarcă roata, să-l fac pe el şi pe cei de la FBI să danseze la capătul sforii.

PARTEA A ŞASEA

Ultimul verdict

54

Bosch a bătut la uşa mea devreme joi dimineaţă. Nu mă pieptănasem încă, dar eram îmbrăcat. El, pe de altă parte, arăta de parcă nu dormise toată noaptea.

— Te-am trezit? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să-mi pregătesc copilul pentru şcoală.

— Aşa-i. Miercuri seara şi sfârşitul de săptămână de două ori pe lună.

— Ce s-a întâmplat, domnule detectiv?

— Am vreo două întrebări şi m-am gândit că poate ai fi interesat să ştii cum stau lucrurile în toate privinţele.

— Sigur. Hai pe verandă. Nu vreau ca ea să audă.

Mi-am trecut mâna prin păr în timp ce mergeam spre masă.

— Nu vreau să stau jos, a spus Bosch. Nu am mult timp la dispoziţie.

S-a întors spre balustradă şi şi-a sprijinit coatele pe ea. Am schimbat direcţia şi am făcut şi eu acelaşi lucru chiar lângă el.

— Nici mie nu-mi place să stau jos când sunt aici afară.

— Am cam aceeaşi privelişte acasă la mine, a spus el. Doar că este pe partea cealaltă.

— Presupun că asta ne face doi versanţi ai aceluiaşi munte.

Pentru o clipă şi-a întors privirea dinspre privelişte spre mine.

— Ceva de genul ăsta, a admis el.

— Deci, ce se întâmplă? Mă gândeam că vei fi prea furios pe mine ca să-mi mai spui vreodată ce se petrece.

— Adevărul este că şi eu cred că biroul se mişcă prea încet. Nu prea le-a plăcut ce-ai făcut, dar pe mine nu m-a deranjat. A pus lucrurile în mişcare.

Bosch s-a întors cu spatele la panorama oraşului şi s-a rezemat de balustradă.

— Păi, şi atunci, ce se întâmplă? am întrebat.

— Aseară, curtea federală a pus sub acuzare nişte persoane. Pe Holder, Lester, Carlin, McSweeney şi pe o femeie care e supervizor în biroul pentru juriu şi care le-a permis accesul la computere. Îi arestăm pe toţi simultan în dimineaţa asta, aşa că ţine informaţia sub preş până îi prindem pe toţi.

Era drăguţ că avea destulă încredere în mine încât să îmi spună înainte de arestări. Mă gândeam că ar fi fost şi mai drăguţ să mă duc până la CCB şi să-i văd cum o scot în cătuşe pe Holder de acolo.

— E solid? am întrebat. Holder *este* judecătoare, ştii. Ar fi bine să fie bătut în cuie.

— E solid. McSweeney a turnat tot. Avem desfăşurătoare ale convorbirilor telefonice, transferuri de bani. L-a înregistrat chiar şi pe soţul ei în timpul unor conversaţii.

Am dat din cap. Suna a pachet federal tipic. Un motiv pentru care nu preluam cazuri federale când practicam era faptul că atunci când Marele G construia un caz, de obicei rămânea construit. Victoriile de partea apărării erau rare. De cele mai multe ori sfârşeai sleit precum animalele călcate pe şosea.

— Nu ştiam că şi Carlin era îmbârligat în asta, am spus.

— E chiar în centru. Se cunoaşte de foarte mult timp cu judecătoarea, iar ea s-a folosit de el pentru a-l aborda pe Vincent la început. Vincent s-a folosit de el pentru a livra banii. Apoi când pe Vincent l-a apucat laşitatea pentru că FBI-ul dădea târcoale, Carlin a dibuit şi i-a spus judecătoarei. Ea s-a gândit că soluţia cea mai bună era să scape de veriga slabă. Ea şi soţul său l-au trimis pe McSweeney să se ocupe de Vincent.

— Cum a dibuit? Wren Williams?

— Mda, noi aşa credem. S-a apropiat de ea ca să-l monitorizeze pe Vincent. Nu credem că ea ştia ce se petrecea. Nu e destul de isteaţă.

Am dat din cap şi m-am gândit cum toate piesele se potrivesc.

— Dar McSweeney? A făcut doar ce i se spusese? Judecătoarea-i spune să omoare pe cineva şi el o face pur şi simplu?

— În primul rând, McSweeney a fost un şarlatan înainte de a fi un criminal, aşa că nu cred nici măcar pentru o clipă că obţinem tot adevărul de la el. El spune însă că judecătoarea poate fi foarte convingătoare. I-a explicat că fie o păţeşte Vincent, fie o păţesc cu toţii. Nu avea de ales. În plus, i-a mai promis să-i mărească şi partea lui de profit după ce mergea până la capăt cu procesul şi înclina balanţa.

Am dat din cap.

— Şi care sunt capetele de acuzare?

— Conspiraţie în vederea comiterii unei crime şi corupţie. Asta este doar primul val. Vor fi mai multe pe drum. Asta nu a fost prima dată. McSweeney ne-a spus că a făcut parte din patru jurii în ultimii şapte ani. Două achitări şi două divergenţe. Trei tribunale diferite.

Am fluierat în timp ce mă gândeam la câteva cazuri importante care se terminaseră cu achitări şocante sau cu jurii divergente în ultimii ani.

— Robert Blake?

Bosch a zâmbit şi a scuturat din cap.

— Aş vrea eu, a spus el. Şi O.J. Dar nu se ocupau de afaceri pe atunci. Pur şi simplu am pierdut acele cazuri din vina noastră.

— Nu contează. Acesta va fi monumental.

— Cel mai important pe care l-am avut vreodată.

Şi-a încrucişat braţele şi a privit peste umăr priveliştea.

— Tu ai Sunset Strip, iar eu am Universal, a constatat el.

Am auzit cum se deschide uşa şi m-am uitat în spate, unde am văzut-o pe Hayley aruncând o privire afară.

— Tată?

— Ce este, Hay?

— E totul în regulă?

— E totul bine. Hayley, acesta este domnul detectiv Bosch. Este un poliţist.

— Bună, Hayley, a spus Bosch.

Cred că a fost singura dată când am văzut un zâmbet sincer pe chipul lui.

— Salut, a zis fiica mea.

— Hayley, ţi-ai mâncat cerealele?

— Da.

— Bine, atunci te poţi uita la TV până plecăm.

A dispărut înăuntru şi a închis uşa. M-am uitat la ceas. Mai erau zece minute până când trebuia să plecăm.

— E un copil drăgălaş, a zis Bosch.

Am dat din cap.

— Tre' să te întreb ceva, a spus el. Tu ai pus toată chestia asta în mişcare, nu-i aşa? Tu ai scrisoarea aceea anonimă judecătorului.

M-am gândit preţ de o clipă înainte de a răspunde.

— Dacă spun da, va trebui să depun mărturie?

Nu fusesem chemat în faţa curţii de acuzare cu juraţi până la urmă. Avându-l pe McSweeney care dezvăluise totul, aparent nu mai aveau nevoie de mine, şi nu voiam să schimb asta acum.

— Nu, e doar pentru mine, a spus Bosch. Vreau doar să ştiu dacă ai făcut ceea ce trebuia.

M-am gândit să nu-i spun, dar în cele din urmă voiam ca el să ştie.

— Mda, eu am fost. Voiam să-l scot pe McSweeney din juriu şi apoi să câştig cazul în mod cinstit. Nu mă aşteptam ca judecătorul Stanton să ia scrisoarea şi să se consulte cu ceilalţi judecători în legătură cu ea.

— A sunat-o pe preşedinta tribunalului şi i-a cerut sfatul.

Am dat din cap.

— Asta trebuie să se fi întâmplat, am spus. El o sună, neştiind că ea se afla în spatele întregii afaceri. Ea i-a vândut apoi pontul lui McSweeney şi i-a spus să nu-şi facă apariţia în instanţă, apoi s-a folosit de el pentru a încerca să cureţe mizeria.

Bosch a dat din cap de parcă i-aş fi confirmat ceea ce ştia deja.

— Iar tu ai fost parte din mizeria asta. Trebuie să-şi fi dat seama că tu i-ai trimis scrisoarea judecătorului Stanton. Ştiai prea multe şi trebuia să dispari – exact ca Vincent. Nu e vorba doar despre povestea din ziar. E vorba de pontul pe care i l-ai dat judecătorului Stanton.

Am clătinat din cap. Propriile mele acţiuni aproape că mă făcuseră să-mi pierd viaţa.

— Presupun că am fost destul de prost.

— Nu ştiu dacă e aşa. Tu eşti încă în picioare. După ziua de azi, niciunul dintre ei nu va mai fi.

— Măcar atât. Ce fel de înţelegere a obţinut McSweeney?

— Nu primeşte pedeapsa cu moartea şi are parte de clemenţă. Dacă vor cădea toţi, atunci va lua probabil cincisprezece ani. În sistemul federal asta înseamnă că tot va face treisprezece.

— Cine este avocatul lui?

— Are doi. Dan Daly şi Roger Mills.

Am dat din cap. Era pe mâini bune. M-am gândit la ce îmi spusese Walter Elliot: cu cât eşti mai vinovat, cu atât ai nevoie de mai mulţi avocaţi.

— O înţelegere destul de bună pentru trei crime, am spus.

— O crimă, m-a corectat Bosch.

— Cum adică? Vincent, Elliot şi Albrecht.

— Nu i-a ucis pe Elliot şi Albrecht. Acele două crime nu s-au potrivit.

— Despre ce vorbeşti? I-a ucis şi apoi a încercat să mă ucidă pe mine.

Bosch a scuturat din cap.

— A încercat într-adevăr să te ucidă, dar nu i-a ucis pe Elliot şi pe Albrecht. A fost o altă armă. În plus, nu avea logică. De ce i-ar fi prins pe ei în ambuscadă şi apoi să facă să pară că te-ai sinucis? Nu se leagă. McSweeney nu i-a ucis pe Elliot şi Albrecht.

Uimit, am rămas tăcut mult timp. În ultimele trei zile crezusem că ucigaşul lui Elliot şi al lui Albrecht era acelaşi om care încercase să mă ucidă pe mine şi că se afla în custodia autorităţilor, ceea ce mă făcea să mă simt în siguranţă. Acum Bosch îmi spunea că exista un al doilea ucigaş în libertate.

— Poliţia din Beverly Hills are vreo idee? am întrebat în cele din urmă.

— A, da, sunt destul de siguri că ştiu cine a făcut-o, dar nu vor deschide niciodată acest caz.

Loviturile continuau să vină. Surpriză după surpriză.

— Cine?

— Familia.

— Adică Familia, cu F mare? Crimă organizată?

Bosch a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Familia lui Johan Rilz. Ei s-au ocupat de asta.

— De unde ştii asta?

— Urmele impactului şi ghinturi. Gloanţele pe care le-au scos din cele două victime erau Parabellum de 9 milimetri. Aveau manta şi tub de alamă şi erau fabricate în Germania. Departamentul de Poliţie din Beverly Hills a luat profilul gloanţelor şi le-a potrivit cu un Mauser C-96, fabricat de asemenea în Germania.

A făcut o pauză ca să vadă dacă aveam întrebări. Văzând că nu întreb nimic, a continuat:

— Cei de la Departamentul de Poliţie din Beverly Hills cred că e aproape ca şi cum cineva trimitea un mesaj.

— Un mesaj din Germania.

— Ai priceput.

M-am gândit că Golantz le spusese celor din familia Rilz că aveam de gând să-l târăsc pe Johan prin noroi timp de o săptămână. Preferaseră să plece decât să fie martori la asta iar Elliot fusese ucis înainte să se poate întâmpla asta.

— *Parabellum,* am spus. Cunoşti limba latină, domnule detectiv?

— Nu am făcut Dreptul. Ce înseamnă?

— Pregăteşte-te pentru război. Este parte a unui proverb. „Dacă vrei pace, pregăteşte-te pentru război.” Ce se va întâmpla cu ancheta acum?

Bosch a ridicat din umeri.

— Ştiu vreo doi detectivi din Beverly Hills care se vor alege cu o excursie drăguţă în Germania. Vor zbura la clasa business, cu scaune de-alea care se transformă în paturi. Vor duce citaţii şi vor pune nişte întrebări, dar dacă lovitura a fost dată cum trebuie, nu se va întâmpla nimic niciodată.

— Cum au adus arma aici?

— Se poate. Prin Canada sau Der FedEx dacă trebuie să ajungă acolo la timp neapărat.

Nu am zâmbit. Mă gândeam la Elliot şi la echilibrul justiţiei. Cumva Bosch părea să ştie la ce mă gândeam.

— Mai ţii minte ce ai spus când mi-ai povestit despre ultima ta întrevedere cu judecătoarea Holder?

Am dat din umeri.

— Ce am spus?

— Ai spus că uneori justiţia nu poate aştepta.

— Şi?

— Şi aveai dreptate. Uneori nu aşteaptă. La proces te-ai descurcat bine şi părea că Elliot avea să fie liber, aşa că cineva a decis să nu aştepte să i se facă dreptate şi a dat propriul verdict. Pe vremea când patrulam, ştii cum numeam o crimă care se rezuma la simpla justiţie de stradă?

— Cum?

— Verdictul de alamă.

Am dat din cap. Înţelegeam. Am rămas amândoi tăcuţi mult timp.

— În fine, asta e tot ce ştiu, a spus Bosch în cele din urmă. Tre' să mă duc să bag nişte oameni la închisoare. Va fi o zi bună.

Bosch se îndepărtă de balustradă, gata să plece.

— E amuzant că ai venit azi aici, am spus. Aseară mi-am propus să te întreb ceva data următoare când te vedeam.

— A, da, ce anume?

M-am gândit preţ de o clipă şi apoi am dat din cap. Trebuia să fac asta.

— Versanţi ai aceluiaşi munte... Ştii că semeni mult cu tatăl tău?

Nu a spus nimic. M-a privit, apoi a dat o dată din cap şi s-a întors spre balustradă. Şi-a îndreptat privirea spre oraş.

— Când ai înţeles asta? a întrebat.

— Practic, aseară, când mă uitam cu fiica mea la poze şi albume vechi, dar cred că într-o oarecare măsură ştiam de mult timp. Ne uitam la pozele tatălui meu. Îmi tot aminteau de cineva şi apoi mi-am dat seama că era vorba despre tine. Din momentul în care am văzut asta, părea evident. Doar că nu am văzut de la început.

M-am dus spre balustradă şi am privit spre oraş împreună cu el.

— Ştiu multe despre el doar din cărţi, am spus. O grămadă de cazuri diferite, o grămadă de femei diferite. Există însă câteva amintiri care nu-s în cărţi şi sunt doar ale mele. Ţin minte că am intrat în biroul pe care-l improvizase acasă când începuse să se simtă rău. Era un tablou înrămat pe perete – o stampă de fapt, dar pe atunci credeam că era un tablou adevărat. *Grădina plăcerilor lumeşti.* Chestii ciudate şi înspăimântătoare pentru un puşti... Ţin minte că mă ţinea în poală şi mă obliga să mă uit la tablou şi îmi spunea că nu era înspăimântător. Că era frumos. Încerca să mă înveţe să pronunţ numele pictorului. Hieronymus Bosch. Îmi

spunea că rimează cu „anonim”. Numai că pe vremea aia nu cred că puteam pronunţa nici „anonim”.

Nu vedeam oraşul. Retrăiam scena. Am rămas tăcut o vreme. Era rândul fratelui meu vitreg. În cele din urmă, şi-a pus coatele pe balustradă şi a vorbit.

— Ţin minte casa aceea, a spus el. L-am vizitat o dată. M-am prezentat. Era pe pat. Murea.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus doar că supravieţuisem. Atâta tot. Nu era nimic altceva de spus de fapt.

Exact ca acum, am reflectat. Ce era de spus? Mi-a venit în minte propria mea familie dezbinată. Nu prea ţineam legătura cu fraţii pe care ştiam că îi aveam, în afară de Bosch. Şi apoi mai era fiica mea, pe care o vedeam doar opt zile pe lună. Părea că cele mai importante lucruri în viaţă erau cel mai uşor de dezintegrat.

— Ai ştiut toţi anii ăştia, am spus în cele din urmă. De ce nu ai luat niciodată legătura cu mine? Mai am un frate vitreg şi trei surori vitrege. Sunt şi fraţii tăi, să ştii.

Bosch nu a spus nimic la început, apoi a dat un răspuns pe care presupun că şi-l repetase timp de câteva decenii.

— Nu ştiu, presupun că nu am vrut să fac valuri pentru nimeni. De cele mai multe ori, oamenilor nu le plac surprizele. Nu cele de genul ăsta.

Preţ de o clipă m-am întrebat cum ar fi fost viaţa mea dacă aş fi ştiut despre Bosch. Poate că aş fi putut fi poliţist în loc de avocat. Cine ştie?

— Renunţ, ştii?

Nu eram sigur de ce spusesem asta.

— Renunţi la ce?

— La profesia mea. La avocatură. Ai putea spune că verdictul de alamă a fost ultimul meu verdict.

— Am renunţat şi eu cândva. Nu a mers. M-am întors.

— Mai vedem.

Bosch s-a uitat la mine, apoi şi-a întors din nou privirea către oraş. Era o zi frumoasă cu nori care zburau jos şi un

front de aer rece care comprimase stratul de smog într-o bandă subţire de chihlimbar la orizont. Soarele abia ajunsese pe creasta munţilor de la est şi îşi arunca lumina asupra Pacificului. Puteam vedea tocmai până în Catalina.

— Am venit la spital atunci când ai fost împuşcat, a zis el. Nu eram sigur de ce. Am văzut la ştiri. Spuseseră că era o împuşcătură în abdomen şi ştiam că astea sunt imprevizibile. M-am gândit că poate, dacă era nevoie de sânge sau de ceva, aş fi putut... M-am gândit că ne potrivim, ştii? În fine, erau o grămadă de reporteri şi camere de filmat. Până la urmă am plecat.

Am zâmbit şi apoi am început să râd. Nu mă puteam abţine.

— Ce-i aşa amuzant?

— Tu, un poliţist, oferindu-te să donezi sânge pentru un avocat al apărării. Nu cred că te-ar mai fi lăsat să intri în club dacă ar fi ştiut despre asta.

Acum Bosch era cel care zâmbea şi dădea din cap.

— Presupun că nu m-am gândit la asta.

Şi într-o clipită amândurora ne-au dispărut zâmbetele, iar stângăcia specifică străinilor s-a reinstalat. În cele din urmă, Bosch s-a uitat la ceas.

— Am o şedinţă în douăzeci de minute. Tre' să fug.

— Bine.

— Ne mai vedem, domnule avocat.

— Ne mai vedem, domnule detectiv.

A coborât scările, iar eu am rămas unde eram. I-am auzit motorul pornind, apoi a ieşit de pe alee şi a coborât dealul.

55

Am rămas pe verandă după aceea şi am privit oraşul în timp ce lumina se întindea deasupra lui. Multe gânduri îmi treceau prin cap şi îşi luau zborul spre cer precum norii de acolo, frumoşi şi intangibili. Distanţi. Simţeam că nu aveam să-l mai văd pe Bosch vreodată, că el avea să rămână pe versantul său de munte, iar eu pe al meu, şi atâta tot.

După o vreme, am auzit uşa deschizându-se şi paşi pe verandă. Am simţit prezenţa fiicei mele lângă mine şi mi-am pus mâna pe umărul ei.

— Ce faci, tată?

— Mă uitam doar.

— Te simţi bine?

— Sunt bine.

— Ce voia poliţistul?

— Doar să stăm de vorbă. E un prieten de-al meu.

Am rămas tăcuţi pentru o clipă înainte de a continua.

— Aş fi vrut ca mama să fi rămas cu noi azi-noapte, a spus.

Mi-am coborât privirea spre ea şi am mângâiat-o pe ceafă.

— Puţin câte puţin, Hay, am spus. Am convins-o să mănânce clătite cu noi aseară, nu-i aşa?

S-a gândit la asta şi a dat din cap. Era de acord. Clătitele erau un prim pas.

— O să întârzii dacă nu plecăm, a zis ea. Dacă se mai întâmplă o dată, primesc avertisment.

Am dat din cap.

— Păcat. Soarele era pe punctul de a ajunge deasupra oceanului.

— Haide, tată. Asta se întâmplă în fiecare zi.

Am dat din cap.

— Undeva, măcar.

Am intrat să iau cheile, apoi am încuiat uşa şi am coborât scările spre garaj. Când am scos Lincolnul şi l-am îndreptat spre poalele dealului, puteam vedea deja cum soarele torcea aur peste Pacific.

Mickey Haller, avocatul din limuzină, revine. După ce colegul său Jerry Vincent este ucis, lăsându-i activitatea cabinetului de avocatură, un caz de crimă se dovedeşte a fi remarcabil şi posibil profitabil: Walter Elliot, un important director de studio, este acuzat de uciderea soţiei sale şi a amantului acesteia. Pe de altă parte, detectivul Harry Bosch este decis să-l descopere pe ucigaşul lui Vincent, chiar dacă pentru asta trebuie să-l folosească pe Haller pe post de momeală. Deşi nu acţionează de aceeaşi parte a baricadei, pe măsură ce pericolul devine tot mai evident şi miza acestui joc mortal creşte, Bosch şi Haller îşi dau seama că singura lor şansă de reuşită este să colaboreze.

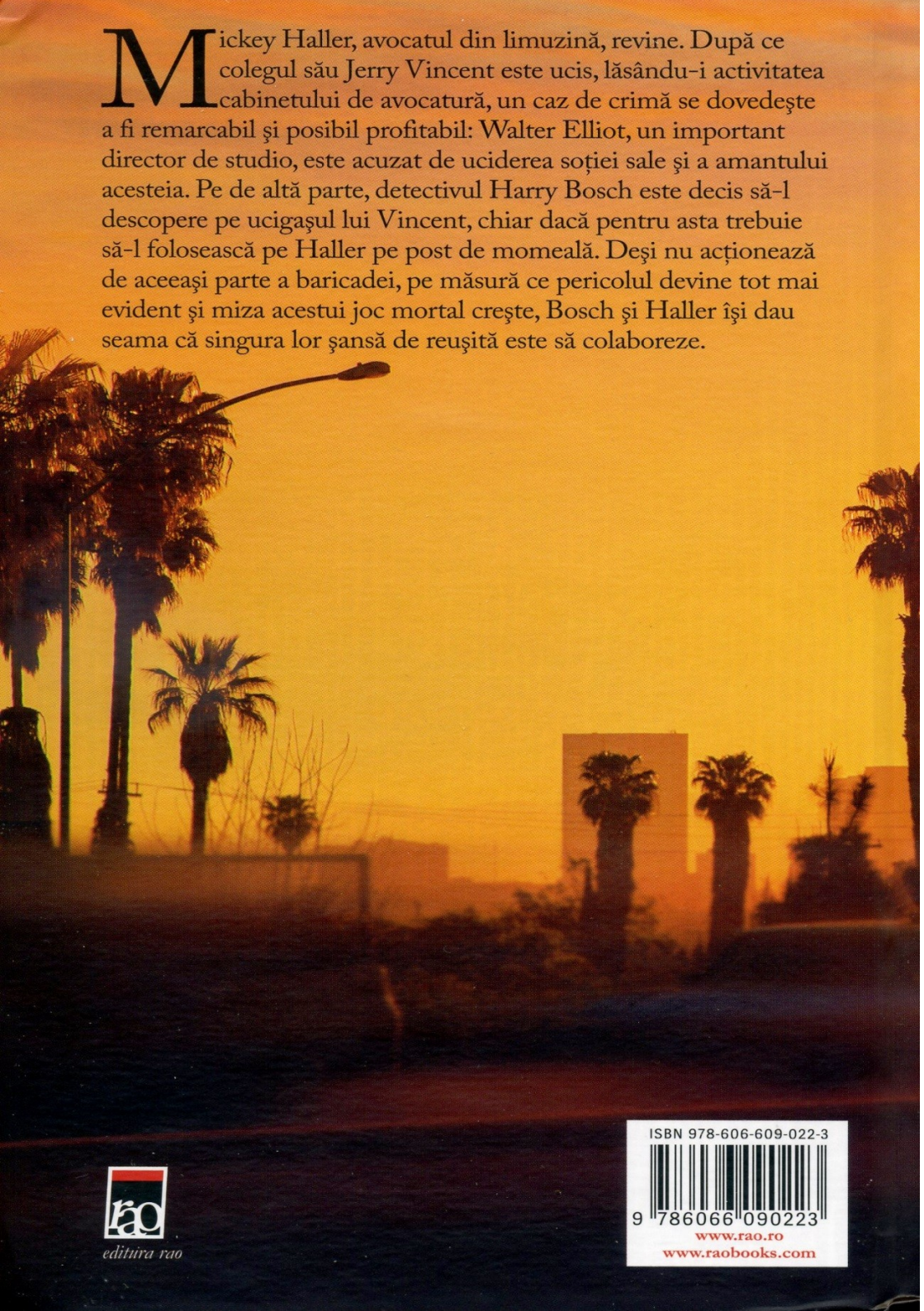

editura rao

ISBN 978-606-609-022-3

9 786066 090223

www.rao.ro

www.raobooks.com